

Sen Benim Diğer Yarımşın

"Dünyada birbiri için
yaratılmış kaç insan
vardır?"

Roman

HOLLY BOURNE

"Gerçek aşkın karşısında kim durabilir?"

parodi

Sen Benim Diğer Yarımısın

Çeviren: Handan Sağlanmak

“Dünyada birbiri için
yaratılmış kaç insan
vardır?”

HOLLY BOURNE

“Gerçek aşkın karşısında kim durabilir?”

Parodi Yayınları

Sen Benim Diğer Yarımısın

HOLLY • BOURNE

Ruh ikizleri; yalnızca onlar bu büyüü taşıır.
Toprağa düşen yıldırım kadar nadir gelirler dünyaya.
Ama bir araya gelip âşık olduklarında...
İşte o zaman, toprak ikiye bölünür.
Gökyüzü deryaya, derya ateşe hücum eder.
Kargaşa yağar evrenin her bir köşesine, sel olur...

Zarlar atılır, yıldızlar kesişir; ardından Poppy ve Noah
düşürür toprağa o ilk kıvılcımı. Fakat o şey, iki büyüü
ruhun karşısında durmaktadır,
sanki görünmez bir duvar gibi.
Felaket, kıyamet, ölüm, engelleyebilir mi
kucaklaşmasını alacakaranlıkla gecenin?

"Korkusuz, taze, ateş kadar sıcak bir roman:
Sen Benim Diğer Yarımısın.
Kesinlikle soluksuz okuyacaksınız."
Amazon

Sen Benim
Diğer Yarımısın

HOLLY • BOURNE

Holly Bourne
Orijinal Adı: Soulmates

Yayın Yönetmeni: Koksall Şaka
Editör: Sibel Erdal
Çeviren: Handan Sağlanmak
Redaksiyon: Elif Bıçaklar
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-17-7
Yayınevi Sertifika No: 16373

1. Baskı: Őubat 2014
Baskı: İmak Ofset
Yenibosna/İstanbul Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No:12531

PARODİ YAYINLARI
© 20 1 3 by Holly Bourne

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI

Evren Mah. Kuzu Sok. N o:32 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0 212 447 08 00 Faks: 0212 447 08 41

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Kılavuz Kitap tescilli markasıdır.

Önsöz

Ruh ikizi kavramı inandığım bir şey değildi *önceden*. Hollywood'a özgü bir kelime, aşk romanlarını ve filmlerini pazarlamak için kullanılan bir uydurmaydı sadece.

Bana göre aşk, çaresiz bir hayal gücü ile doğan ve tüm dünyaya yayılan bir saplantıdan ibaretti. İnsanlar; aşk, romantizm, ruh ikizini bulmak ve diğer tüm o saçma şeyleri koyabilirdi adına. Ama ben ne düşünüyordum? Benim zihnim de aşk; bir çeşit 'sonsuzluk-mutlu' kandırmacası içinde, insanın yalnız kalma korkusuyla savaşmak için kendi kendine yarattığı bir şeydi. Hormonlar, biyoloji ve kimyadan ibaretti.

Elbette kendisi âşık olmadan önce hep böyle alaycı olur insan...

Sorun şuydu ki Hollywood da, Stephenie Meyer de, romantik tarzda kitaplar basıyor yayınevleri de haklıydı; ruh ikizi diye bir şey *gerçekten* vardı.

Anlam adıkları şeyse şuydu: Ruh ikizinizi bulmak *yıkım* demek olabilirdi bazen.

Güneşin doğuşuyla diğer günlerden farksız bir gün başlamıştı yine.

Sanırım ne zaman birinin başına olağanüstü bir durum gelecek olsa o gün, hep huzursuzca uyanmakla başlar. Bu ister bir ölüm kalım tecrübesi olsun ister ömrünüzün geri kalanını geçirmek istediğiniz insanla tanışmanız... Hepsi güneşin doğuşu, saatinizin alarminin çalışması ve o huzursuzlukla yorganın altından çıkışınızla başlar. Ne sıkıcı. Ne sıradan.

Hayatımın değiştiği gün de pek farklı değildi.

Tek kişilik yatağında, pikenin altında, perdelerimden süzülüp bacaklarıma düşen güneş ışığına bakarak açtım gözlerimi. Bu sırada nefes egzersizlerime de başlamıştım. Ellerimi karnımın altına yerleştirerek her nefeste nasıl da şişip indiğine odaklandım. Or dakika boyunca bunu tekrarladım.

Günlerden cumartesiydi ve hiçbir işim olmadığı için aslında hemen kalkmam gerekmiyordu. Ama kalkıp perdeleri sonuna kadar açtım ve gün ışığı bir anda odamın her köşesini doldurdu. Sonra pencerenin önündeki boşluğa oturup bacaklarımı toplayarak dışarıya bakmaya başladım. Adım Poppy Lawson ve yaşadığım yeri sevmiyorum.

On yedi yaşında olup yaşadığınız yeri sevmemek tam bir ergen klişesi olsa da gerçek bu. Aslında benim hayatımın sıradan olmayan hiçbir yanı yok. Londra'ya kısa bir gidiş geliş mesafesindeki küçük bir kasabada yaşıyorum. Burada her sabah saat tam altı buçukta, takım elbiseli erkekler düzgün bir sıra hâlinde tren istasyonuna doğru yola çıkarlar.

Eşleri ise evde kalıp çocuklarını özel okullarına göndermek üzere bir hazırlığa girişirler. Kâseler dolusu organik müsli yendikten sonra da okula gitmek üzere dört çarpı dörtlerine binerler. Burası, her evin bir ön bahçesi olan; herkesin sizi, sizin de herkesi tanıdığınız mekânlara sahip bir yerdir. Tüm ailenin başarısı, sadece çocuklarının lakros oyunundaki başarılarıyla ölçülüyormuşçasına bir dünya sosyal aktiviteye zorlandığınız bir kasabadır. Kısacası tam anlamıyla kocaman bir klişedir ve ben de bundan nefret ediyorum. Ama sanırım bu durum da oldukça tahmin edilebilir bir klişeden başka bir şey değil.

Düşüncelerim çalan cep telefonumun sesiyle bir anda bölündü. Ekrana bakıp gülümsedim. Arayan Lizzie'ydi.

"Saat ne kadar erken farkında mısın? Hâlâ uyuyor olabilirdim/" dedim telefonu açıp.

"Kapa çeneni. Saat on buçuk oldu ve benim sana verecek haberlerim var."

"Pekâlâ, dökül o hâlde." Bacaklarımı pencerenin önünde uzattım.

"Bu geceyle ilgili. Muhteşem olacak/"

Lizzie olayları abartmaya bayılırdı. Hedefi bir gazeteci olmak olduğundan zamanının çoğunu buna hazırlanarak geçiriyordu. Arkadaş grupları arasında dedikodu transferini gerçekleştirir, en sıkıcı ev partisini bile ertesi gün ilginçleştirebilirdi. Ve elbette herkes

hakkında ansiklopedik bilgiye sahipti. Sır saklamasının fiziksel olarak imkânsız olduğunu öğrenmiş olsam da yine de onu seviyordum. Burayı ve yaşamlarımızı daha heyecanlı gösteriyordu. Monotonluğa renk katıyordu.

Bir iç çektim.

"Lizzie alt tarafı sıradan bir konser, ne olabilir ki?" diye sordum. "Ah, hayır, dur tahmir edeyim. Yoksa arkadaşlarımızdan birinin ne uzar ne kısalır müzik grubu bir albüm anlaşması mı imzalamış?" Alaycı sesim evde yankılanıyordu. "İnanmıyorum. Bu bir mucize!"

Güldü. "Hayır, elbette öyle bir şey olmadı." Duraksadı ve az önceki tepkimi düşünerek devam etti: "Ama bu gece yeni bir grup sahne alacak ve herkes inanılmaz olduklarını söylüyor. Grubun adı Growing Pains. Baş gitaristin çok yakışıklı olduğunu duymuştum. Ayrıca bir plak şirketi de onlarla ilgileniyormuş."

Yeniden bir iç çektim. "Cidden."

"Lizzie, ne kadar zamandır grup konserlerine gidiyoruz seninle? İki yıl mı? Kendileriyle ilgilenen plak şirketleri olduğunu söyleyen kaç erkek grubuyla tanıştık? Ve lütfen bana söyler misin bunlardan kaç gerçek bir anlaşma imzalayabildi? Bunun yerine hepsi büyüüp üniversiteye giderek işletme okur ve sonrasında da babalarının şirketlerinde çalışmayacaklarmış gibi bir yıl boşluk bıraktıktan sonra, senelik 32.000 sterline orada bir işe girerler." Bacaklarımı yeniden toplayarak hızlı bir nefes aldım. "Ve orta yaşlı olduklarında da yemek partilerindeki süslü arkadaşlarına birer 'rock yıldızı' olarak geçirdikleri 'çılgın' gençliklerini anlatıp övünürler."

Şimdi iç çekme sırası Lizzie'deydi. "Tanrım sen perişan bir hâdesin."

Sanki beni görecekmış gibi telefonda omuzlarımı silktim. "Gerçekleri söylüyorum Lizzie."

"Tamam. Neyse unutamam şu başarısız grupları. Şimdi, ben-her-şeyi-herkesten-iyi-bilirim tavrını bırak da en azından şu fit gitaristi anlatmama izin ver."

Güldüm. "Buna izin verebilirim bak."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattığımda kendimi daha mutlu hissediyordum. Evet, belki de sosyal yaşantımın en ilginç olayı olmayacaktı. Ama yine de bir cumartesi gecesi, pizza söyleyip kötü bir film izlemekten ve pek de havalı olmayan hâlim içinde boğulmaktan çok daha eğlenceli bir şeydi. Ani bir enerji patlaması ile bacaklarımı pencerenin önünden sarkıttım ve kahvaltımı etmek için aşağı indim.

Ben mutfağa girdiğim sırada annem de çay yapıyordu. Uzun elbisesi içinde durmuş, suratını asarak mutfak dolaplarına bakıyordu. İki yıldır babamı mutfağı değiştirmek konusunda sıkıştırıyordu ama babam, mutfak dolabı kadar saçma bir şeye para harcamayı reddediyordu.

"Günaydın/" dedi annem, gözlerini dolaplardan ayırarak. "Bir fincan çay ister misin?"

Dolabı açıp kendime bir kutu kahvaltılık gevrek çıkardım. "Lütfen."

Ben kâseye gevreğimi koyarken annem de bir kupa çay getirip saçlarımı okşadı. "Anne!"

"Üzgünüm tatlım."

Ben yemeye başladığım sırada o da yanıma oturmuş ellerini çay fincanı ile ısıtmaya çalışıyordu. "Peki, bugünkü büyük planınız ne bakalım?"

Yutkundum. "Sadece akşamki grup konserleri gecesine gideceğiz. Yeni bir grup çalacaktım. İyi diyorlar. Bir de oldukça fit bir gitaristleri varmış."

Annem neşelenmiş görünüyordu. "Ooo, öyle mi? Bu heyecan verici işte. Vay canına Middletown'da fit bir adam ha? Bir mucize olmalı."

"Biliyorum ," dedim gözlerimi devirerek. "Ama daha ilginç şeyler de olmuştu."

Annem güldü. Potansiyel âşıklar karşısında sürekli gösterdiğim bu aldırmaçlık bana takıldığı konulardan biriydi. Kimsenin benim için yeterince iyi olmayacağını söyleyerek dalga geçiyordu. Ama yemin ederim ki ben öyle seçici falan değildim. Yalnızca on yedi yaşındaki çocukların hepsi iğrençti. Ve gördükleri sürekli ilgi yüzünden aşırı şişmiş bir egoya sahip olmayan pek az çocuk vardı. Benim teorime göre, erkekler on dokuz yaşında bu iğrençliklerine bir son veriyorlardı. Ve ben de şu anda, benden büyük bir çocuğu etkileyebileceğim konusunda pek emin değildim. Bu yüzden, kendi yaşında bir erkeğin midemi bulandırmaması için iki yıl daha beklemeye hazırdım.

Annemse bu düşüncelerime katılmıyor, benim için endişeleniyordu. Aslında benim için endişe etmek onun en önemli vakit geçirme araçlarından biriydi.

Tam da bu sırada yüzü, elindeki çayın buharı altında bir anda ciddileşti. "Geçen gün Dr. Ashley ile olan randevun nasıl geçti?" diye sordu usulca.

Aman Tanrım, demek o sabahlardan birini daha yaşayacaktık. "İyiydi," dedim isteksizce. Kaşığımlı kaldırıp yemeğe devam ettim.

"Yalnızca iyi miydi?" Ebeveynler neden bu cümleden bu kadar rahatsız olurlardı ki? "Ne hakkında konuştun?"

"Biliyorsun, her zamanki şeyler." Başını salladı. "Pekâlâ."

Müslimi çiğnemeye odaklanmış olsam da annemin yeniden konuşmaya başlamasını bekliyordum. Otuz saniyeden az sürmüştü. "Peki, her zamanki şeyler de neymiş?"

Yutkundum. "Tanrı aşkına anne, bilmiyorum. Ödevlerimden falan bahsettim. O aptal nefes egzersizlerini yaptırdı yine. Bir de yeniden olursa nasıl başa çıkacağımı falan anlattı."

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Nefesimi tutup söylemesini bekledim. "Yani hâlâ sebebini bilmiyor, öyle mi?"

Gözleri bir anda yaşlarla dolmuştu. Lanet olsun. Bir insan kaç kez aynı konuşmayı yapabilir ki?

"Anne," dedim yavaş ve dikkatlice. "Bu senin suçun değil. Beni yetiştirirken başansız olmadın ya da bebekken kafa üstü falan düşürmedin. Louise'i de benimle aynı şekilde

yetiştirdin ama onda böyle bir sorun ortaya çıkmadı. Bu sadece kötü Şans. O kadar. Bana inanmalısın."

Başını kaldırıp bir ocuk gibi yüzüme baktı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Dr. Ashley bunun kimsenin suçu olmadığını mı söyledi?"

"Elbette. Çünkü değil. Sadece benim biyolojim ve hormonlarım. Her neyse. Eminin büyüdükçe geçecek ve geriye dönüp baktığımızda bu duruma gleceğiz. Tamam mı?" Rahatlamış görünüyordu. Şimdilik. Bir sonraki hafta bu konuşmanın yeniden gündeme geleceğinden emindim. Bir sonrakinde de. Ve bir sonrakinde de.

"Tamam."

Boş fincanlarımızı alarak lavaboya götürdü. "Eğer istersen bu gece benim çantamı kullanabilirsin," dedi gülümseyerek.

"Gerçekten mi? Harika! Teşekkürler anne." Ben lafımı bitirdiğimde annem mutfaktan çıkmıştı bile.

Sorun buydu işte. Ben ne kadar mücadele edersem edeyim tam bir klişeydim. 'Zihinse sağlık' sorunlarım vardı. Biliyordum. Ne orijinal, değil mi? Yaratıcılık eksikliğim yüzünden kendimden nefret etsem de maalesef durum benim kontrolmde değildi. Orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak beynimin para ve benzeri Şeylerle meşgul olmasına gerek yoktu. Ben de onun yerine kendimi bunlarla oyalıyor gibiydim. Bir yıl kadar önce okulda coğrafya öğretmenimin kahvenin adil ticareti ile ilgili konuşmasını dinlerken, bir anda kendimi ölecek gibi hissetmiştim. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Her Şey karardı ve nefes alamaz oldum. Bunların son saniyelerim olduğunu anladığımda tüm bedenime bir anda bir panik dalgası yayıldı. Sanki bir adrenalin iğnesi yemişim gibi. Bedenim delirmiş bir hâlde hava için çırpınırken, coğrafya dersinde ölmenin ne kadar da korkunç bir Şey olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Üstelik henüz ne yunuslarla yzmş ne de Büyük Kanvon'u görmüştüm. Ne bir motosiklet kullanmış ne de lm eden önce yapılması gereken başka Şeyleri yapmıştım. Ve sonra bir anda, henüz kimse tarafından sevilmeden öleceğim geldi aklıma. Kelime her ne kadar bulanık olsa da düşünebildiğim tek Şey açtı. Ve nasıl hiç aşık olamadığım. Başka bir insanın beni düşündüğünü bilerek uykuya dalm anın nasıl bir Şey olduğunu hiç bilemeyecektim. Kalabalıkta ilerlemeye çalışırken birinin belime dokunarak beni yönlendirmesinin nasıl bir Şey olduğunu. Ya da bir başkasının yüzünün tüm hatlarını ezbere bilip bundan sıkılmamanın ne demek olduğunu d a... Tüm bunlar hep flu kalacaktı benim için. Ve gri, sakız lekeli halının üzerine yığılırken tek düşünebildiğim, bunun ne kadar üzücü bir durum olduğuydu.

Elbette uyandım. Etrafımı saran merak dolu yüzler arasında. Tırnaklarımı geçirerek sıktığım avuçlarımın arasından akan kanlarla. O gün beni eve gönderdiler. Herkes bu durumu unutana kadar geçen o bir hafta boyunca, yoğun bir ilgi gördüğümü söyleyebilirim.

Bu olay bir kez daha tekrarlayana kadar hayatım eskisi gibi devam ediyordu.

Annemle beraber marketten tampon alıyorduk. Toplum içinde böyle bir atak geçirirken yanınızda olmasından en çok utanacağınız şey de tamponlardır herhâlde. İlkinde olduğu gibi bu defa da duvarlar üzerime geliyor; kendimi boğulacak gibi hissediyordum. Tek hatırlayabildiğim buydu. Onlarca korkmuş insan çevremi sararken, ben soğuk mermer zeminde çığlıklar atıyordum. Annemse dehşete düşmüş gözlerle çaresizce elimi tutuyordu sımsıkı.

Bir süre kapısını çalmadığım doktor kalmadı. Annem aile hekimimizle tartıştığı için de tabii ki özel hastaneye gitmiştik. Yüzlerce kan tahlilini, iki 'hadiseyi' ve onlarca referansı takip eden süreçte en çılgınıydı. Büyük, beyaz bir eve götürülüp düzgün fakat sararmaya başlayan dişleriyle, sürekli gülümseyen bir adamla konuşmaya zorlandım. Sonunda bana yaşadığım bu şeyin ne olduğunu söyledi. Panik atak. Oldukça yaygındı. Modern hayatın getirdiği stresin doğal bir sonucuydu.

Ve işte bu şekilde Dr. Ashley ile olan haftalık randevularım da başlamış oldu. Del doktoru, kafa doktoru ya da adına demek isterseniz. Ve iki yıldır her sabah annemin yüzündeki bu suçluluğa katlanmak zorunda kalıyorum. Bir cevap, bir sebep arıyor ve sonunda yalnızca kendini suçluyordu.

Ben yaşadığı yerden nefret eden ve bir psikiyatrik 'bozukluk' yaşayan, on yedi yaşında bir gencim. Ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de tamamen sıradan biriyim. İşte tam da bu yüzden kendimden iğreniyorum.

Kâsemi musluğun altında yıkayıp, kenarlarına yapışıp kalmasın diye tüm müsliyi akıttım. Sonra da bu aptal kasabada heyecan verici yeni bir şeylerin olması için akşamı beklemeye koyuldum.

Günü bir kız gibi geçirdim. Annemin süslü mal/emelerinden birini kullanarak kendime köpüklü bir banvo hazırladım ve bacaklarımı aldım. Sonra yüzlerce kıvatet gıvıp çıkardım. Sonunda kovu renk, mini deri eteğimi ve babama bana ikinci el bir dükkândan alması için yalvardığım The Smiths grubunun tişörtünü giydim. Birkaç rimel, göz kalemi ve dudak parlaticısı darbesinden sonra da telefonuma bakıp beş dakika içinde diğerleriyle buluşmam gerektiğini fark ettim. Aynada son bir kez kendime baktım. Doğrusu fena görünmüyordum. Çok parlak da değildim gerçi. Kahverengi gözlerim pek de kabarık görünmeyen saçlarımın altında bana bakıyordu. Daha rock bir hava yaratmak için saçlarımı krepe yapmış fakat başarılı olamamıştım. İyice yıpranmış babetlerim i ayağıma geçirip, ceketimi alarak evden çıktım.

Arkadaşlarım la buluşmak için koşar gibi yürürken hava yeni yeni kararmaktaydı. Güneş iyice alçalmış; her yeri altın rengi bir ışık kaplamıştı. O anın büyüüne kapılarak her şeyin ne kadar da güzel görüldüğünü düşündüm. Tam zevk alıyordum ki kendime birden buradan nefret ettiğimi hatırlattım. Arkadaşlarım Elizabeth, Ruth ve Amanda beni köşede bekliyorlardı.

"G eç kaldın!" diye bağırdı Lizzie. Elizabeth'e böyle sesleniyorduk. "Yemin ederim ömrümün yarısı seni bekleyerek geçmiştir." Güzel görünüyordu. Yeni bir kot pantolon ve siyah bir bluz giymişti. Saçlarını karışık bir şekilde toplamış, bir dünya da göz kalemi sürmüştü.

Son birkaç adımında iyice hızlandım. "Üzgünüm ," dedim. "Bir gardırop krizi yaşadım da."

"Tamam tamam. Şu fit gitaristi bir kaçırılım da ben sana asıl kriz nasıl oluyor göstereyim."

Bu 'fit ve gitarist' sözcüklerini duyunca Ruth'un gözleri birden parladı. Selamlamak için ona sarıldım. "Şu bizim gizemli yakışıklıyı hiç gördünüz mü?" diye sordu.

Ruth her zaman böyle maceralarla yakından ilgilenirdi. Gözlerini birine dikti mi, çoğunlukla durdurulamaz ve yenilmezdi. Zaten tüm rakiplerini savuşturabileceği büyük göğüsleri vardı. Ruth çevredeyken hiçbir şansım olmayacağından, birinden hoşlanmadığıma memnundum. "Yeni duydum. Ama bu sabah penceremin önünde uçan bir domuz gördüm. O yüzden kasabaya yakışıklı bir adam taşındığına eminim."

"Poppy," dedi. "Böyle konuşman beni üzüyor. Buralarda bir sürü yakışıklı adam var Keşke gözlerini etraftaki yüzlerce fırsata açabilsen."

"Yakışıklı çocuk," diye düzelttim. "Ben herhangi bir yakışıklı adam tanıdığımızı düşünmüyorum."

"Ah, onlarla işim bittiğinde hepsi de adam oluyor, merak etme," dedi göz kırparak.

Henüz ağzını açmamış olan Amanda'mn koluna girdim. Akıllıydı. Ruth'la geçirdiği zaman sonucunda denemenin bile gereksiz olduğunu öğrenmişti.

"Johnno'yla işler nasıl gidiyor?"

Johnno, Amanda'mn erkek arkadaşı sayılırdı. Kendisinden bile utangaç birini bularak kendini aşmıştı. Zamanlarının çoğu birbirlerinden özür dilemek ya da bir düğün fotoğrafına poz veren çocuklar gibi tuhaf bir şekilde el ele tutuşarak geçiyordu. Amanda sorunun üzerine iyice kızarmıştı.

"Johnno'yla işler iyi," diye mırıldandı. "Geçen gün, sonunda burunlarımız tokuşmadır öpüşmeyi başardık."

Gülmem engel olamadım. "Pekâlâ, bebek adımları ha?" Lizzie de bir kolunu bana bir kolunu Ruth'a atınca hepimiz yan yana olmuştuk. "Pekâlâ, bayanlar," dedi. "İçimden bir ses bu gecenin muhteşem olacağını söylüyor." "Evet, ne demezsin," diye mırıldandım.

"Kapa çeneni. Cidden, içimde bu gece bir şeyler olacağına dair bir his var. İçimde bir şeyler yanıyor sanki."

"Yanma için bir krem alabilirsin. Biliyorsun değil mi?"

Ruth'un gözleri bir anda parladı. "Ah, evet, haklı. Sana bir krem önerebilirim. Hemen geçiriyor."

"Sessiz olun," dedi Lizzie ve hep beraber kahkahalarla gülmeye başladık. "Bu gece bi

şeyler olacak. Hissedebiliyorum ." Bir an durakladı. "Benim gazetecilik hislerim yalar söylemez."

Hep beraber gözlerimizi devirdik. "H adi şu işi bitirelim," dedim.

Hep beraber kulübe doğru yürümeye başladık.

Grup konserleri gecesi, gerçekte olduğundan çok daha heyecan verici gelirdi kulağa. Her hafta sonu yerel grupların çaldığı, şehir merkezindeki köhne bir kulüptü aslında. Kulübün sahibi, dans pistini doldurmak için -aksi takdirde boş kalırdı grupların tüm hayranlarını ve arkadaşlarını buraya getirmeleri karşılığında, herkesin on sekiz yaş altında olmasını bile görmezden gelebilirdi. Biz de Ruth'un göğüslerinin çıkıp kapıdaki fedailerin dikkatini dağıtmayı başardığından beri oraya gidiyorduk.

Kulüp girişine vardığımızda hava iyice kararmıştı.

"Ah olamaz," dedi Lizzie. "Sıra var. Herkes şu fit gitaristi duymuş olmalı."

Gerçekten de kulübün köşesine kadar uzanan bir sıra vardı. Heyecanlı gruplar hâlinde toplanan kızlar, sessizlik içinde çevrelerindeki diğer kadınları derecelendiriyorlardı. Dördümüz sıranın sonuna geçerken, diğerleri de bizi ve Ruth'un cesur göğüs dekoltesini izliyorlardı.

Ruth sırtarak omuzlarını daha da dikleştirdi. "Sanırım kaynak yapmalıydık/

"G erek vok," dedi Am anda. "Z aten hızlı ilerliyor."

Ruth alaycı bir öfkeyle ayağını birden yere vurdu. "A ma önüm üzdeki tüm bu kızlar fit gitarist çocuğu benden önce görecek."

Gülüm sedim. "H adi ama. Eminim o kadar da fit d eğildir. Hatta son derece sıradar olduğuna ve kızların da sadece sahnede gitar çaldığı için onu böyle algıladığına em inim ."

Lizzie derin bir iç çekti. "Sad ece biraz hayal kurabilir m isin?" diye başladı. "B ir n üzisyenle çıkm ak ne güzel olurdu."

D iğer ikisi de onunla beraber iç geçirdiler.

"B ü y ü k bir kalabalığın içinde, çevrendeki herkesin erkek arkadaşına taptığını ve onu eve götüreceğ kişinin sen olduğunu bir hayal etsene," dedi Ruth.

"Ya da bir aşk şarkısı söylemek için akustik gitarını çıkardığını ve şarkının aslında sana yazıldığını bildiğini düşün," diye ekledi Lizzie.

"Ya da parlak dergilerde, seni ne kadar çok sevdiğine dair verdiği dem eçleri okuduğunu," diye ekledi Amanda.

Sırada öne doğru ilerlerken bir kaşımı kaldırdım. "Ya d a ... Her turneye gittiğinde seni aldatacağı kesin olduğu için paranoyadan midenin bulandığını düşün. Kendi özelliklerinde ve kim olduğunla değil, yalnızca birinin sevgilisi olarak anıldığını düşün. Ya da yaşlı bir adamın kocaman göbeği ve kelleşen saçlarına rağmen o hâlâ bir rock yıldızı gibi davranırken, evde oturup çocuklarına baktığını. Ya d a ..."

V&i U'e-Kil. X)\%rı<y\fi

Hepsinin öfkeli gözlerle bana baktığını anladığımda sustum.

Lizzie hafif bir ıslık çaldı. "Vay canına Poppy, biz niye seni buraya getirdik ki?"

"Evet, keyif kaçırmakta üzerine yok," diye onayladı onu Ruth. "Biraz hayal kurmakta hiçbir sakınca yok."

İlerlemeye devam ettik. Öne yaklaşıyorduk.

"Hayal kurmakta bir sakınca yok," dedim kendimi savunurcasına. "Ama bir müzisyenle çıkmak mı? Hadi ama kızlar. Bu tam bir klişe."

Hepsi aynı anda homurdandı. "Sen takıntılısın kızım!" "Takıntılı falan değilim. Sadece grubunun adı, *Büyüyen*

Aclar demek olan, melankolik bir serseri için bu kadar heyecanlı oluşunuzu anlamıyorum."

Lizzie sırıtıyordu. "Kim bilir? Belki de inanılmaz derecede yetenekli ve aynı zamanda bilinçlidir ve bizden birine âşık olur."

"Lizzie. Bir romantik komedinin içinde yaşamıyoruz." "Sence seninle arkadaş olarak bunun farkına varmamış olmam mümkün mü?" Kulübe girerken koluma girmişti.

Grubun hayranı olmaya hazırlanan kızlar mekânı normalden fazla doldurmuşlardı bu defa. Genellikle yarısı boş olan ahşap dans pisti gözleri makyajlı kızlarla dolup taşmıştı. Saati me baktım. Tam dokuz buçuktu. Grubun sahneye çıkmasına yarım saat olmasına rağmen kızlar çoktan ön sıralardan yer kapabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Çaresizlikleri öylesine keskin bir kokuya sahipti ki şişeleyip parfüm olarak satabilirdiniz.

Tüm bunlara rağmen burayı seviyordum. Duvarlar canlı bir m ordu ve ünlü müzisyenlerin eski siyah-beyaz fotoğraflarıyla süslenmişti. Bir zamanlar beyaz olduğu belli olan tavan, yıllarca içilen sigaradan dolayı sarımsı bir renk almıştı. Ama en çok barı seviyordum. Mekânın sahibi, gerçek bir rock'n roll ruhuyla şişede satılabilecek her şeyin böyle satılm asında ısrar etmişti. Şarabın bile. Hatta Rose şaraplar için 250 mHik özel şişeler bile üretilmişti. Biraz pis de olsa bu kulübün bir karakteri vardı ve bu da bu basmakalıp kasabada sık rastlanır bir şey değildi.

Bara geçebilmek için kızlarla kalabalığın içinden geçtik. İnsanları dirsekleye dirsekleye öne doğru ilerleyerek barmenin dikkatini çekebilmek maksadıyla eğildim. Kalabalığı ısıtmak için hoparlörlerden yükselen metal müzik parçasının sesini bastırmaya çalışarak "Ne istiyorsun?" diye seslendi.

Parmaklarımı kaldırdım. "Dört duble rom ve diyet kola lütfen." İçerisi giderek ısındığından diğer elimle yüzümü serinletmeye çalışıyordum. "Buzlu olsun," diye ekledim.

Beklerken bir yandan da Lizzie'nin ortama karışmasını izledim. Bu kız herkesi tanıyordu. Nektar yerine dedikoduya bağımlı bir sinek kuşu gibi bir gruptan diğerine gidiyordu. Yeni grubu ve gizemli gitaristlerini sorduğundan emindim. Lizzie her konuda bilgili olmaya bayılırdı. Geleceğine bu şekilde hazırlandığını söylüyordu.

Barmen bana içkileri uzattığında cebimden on beş doları çıkartıp vererek dikkatlice bardakları aldım. Kalabalığı yardım ve yeniden arkadaşlarımın yanma döndüm.

İçkilerini verirken yüksek müzikte sesimi duyurabilmek için "Pekâlâ, ne kaçırdım?" diye bağırdım.

"Teşekkürler," dedi Lizzie bardağını alırken. "Bil bakalım ne öğrendim? Noah'la ilgili öyle bir dedikodu duydum ki..."

"Noah da kim?" diye sordum, içkimden büyük bir yudum alarak.

Lizzie bir şeyler söyledi ama bu gürültüde ne söylediğini duyamadım. "Ne?!"

"DİYORUM Kİ NOAH, ŞU FİT GİTARİSTİMİZ."

Başımı salladım. Demek adı Noah'dı. Daha havalı bir ismi olmamasına şaşırılmışım Hendrix falan gibi bir şeyler hayal etmiştim oysa.

Lizzie hepimize yaklaşmamızı işaret etti.

"Duydum ki..." Lizzie dramatik bir etki yaratmak için fısıldamaya çalışmış ama sesini duyuramayacağını anlayınca, yarı bağıır bir sesle konuşmasını sürdürmüştü. "Rachel dedi ki ailesi onu evden kovduktan sonra tek başına yaşamaya başlamış."

Sanki Lizzie inanılmaz bir şey söylemiş gibi kocaman gözleriyle, "Gerçekten mi?" diye sordu Amanda.

Lizzie ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ailesine baya sıkıntı yaşatmış gibi görünüyor. Berbat bir durumdaymış. Buraya da iki yıl önce taşınmış ve depresyon tanısı konmuş," dedi. "Ama terapi görmeyi reddediyormuş. Sonunda da kendini içkiye ve kızlara vermiş. Öyle görünüyor ki gitaristimiz tam bir kadın avcısı. Tam anlamıyla bir kötü çocuk."

Ben küçümser bir hâlde gülümserken diğer ikisi heyecanlanmış görünüyorlardı. Klasik.

"Her neyse, gruba katılmak ona iyi gelmiş diyorlar. Müzik onu n... hastalığına iyi geliyor belli ki."

"Vay canına," dedi Amanda. "O ldukça... acı çekmiş gibi görünüyor."

Ruth da ona katıldı. "Biliyorum. Ne zor zamanlar geçirmiş. Eminim tek istediği onu yola sokacak normal bir kız arkadaştır. Ağlayabileceği bir omuz. Güvenebileceği biri." Kızlar içlerinden onun tüm sorunlarını çözecek muhteşem kızın kendileri olduğu hayaline kapılmışken, bir süre sessizce durduk. Ne sıkıcı.

İçkilerimizi bitirdiğimizde bu defa Ruth bara gitti. Biz de konseri izleyeceğimiz noktayı tutuyorduk. İçerisi cidden kalabalıklaşmaya ve ısınmaya başlamıştı. Perçemlerimde birikmeye başlayan ince ter tabakasını hissedebiliyordum. Ne harika. Girişteki sıranın arkasında olmamıza rağmen sahneyi iyi görebileceğimiz bir yer kapmıştık. En önden birkaç sıra geride, tam ortadaydık. İnsanlar gelmeye başladıkça kendi bölgemizi korumaya çalıştık. Ruth içkilerimizle döndüğünde bir kez daha saati baktım. Ona iki dakika vardı. Grup her an çıkabilirdi. İnsanlar daha iyi bir yerden izleyebilmek için birbirlerini itiyor; o sırada birkaç aptal da biralalarını kalabalığın üzerine döküyordu. Kızların dikkatle yapılmış saçları bozulurken çığlıklar yükseliyordu.

İşıklar kapandı ve herkes birden bağırıp haykırmaya başladı. Sahneye çıkan grup üyelerinin gölgelerini görebiliyordum. O sırada arkadaki izleyiciler de kalabalığı öne doğru itmeye başlamışlardı.

Ayaklarım yerden kesilmiş; kaburgalarımın tutularak yarım metre öne sürüklenmişim. Babetlerim çıkmasın diye ayaklarımı onlara sıkıca geçirdim. Diğerlerinin yanından ayrıldığımı fark ettiğimde vücuduma hafif bir panik dalgası yayıldı. Fakat başımı çevirince biraz arkamda duran Lizzie'yi gördüm. Heyecan içinde müziğin başlamasını bekleyerek gülümsüyordu. Ben de gülümsedim ve sahnenin ışıkları aniden yanınca, grup bembeyaz bir ışık altında göründü. Hoparlörlerden müzik yükselmeye başlamıştı...

Ve sonra nefes alamaz oldum.

Yüksek sesle çalan müzik bana tiz bir ses gibi geliyor, beynim dumanla doluyordu. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime oksijen ulaşmıyordu. Dizlerimin bağı çözülürken kalabalığın beni öne ittiğini hissettim. Ayakta zor duruyordum. Terapide öğrendiğim teknikleri kullanmaya çalışırken ancak başkalarının bedenlerinden aldığım destekle ayakta duruyordum.

"Ölmeyeceksin," dedim kendi kendime. "Yalnızca bir panik atak krizi geçiriyorsun. Ölmeyeceksin."

Ama kendime inanmadım. Bu daha önce yaşadıklarımın hepsinden kötüydü. Ciğerlerim yanıyor; görüşüm giderek bulanıklaşıyordu.

"Yardım edin," diye haykırdım son bir çabayla. Birinin beni duymasını umuyordum. Ama kimse yardım etmedi. Yeniden nefes almayı denedim. Olmadı. Panik şimdi bir tsunami gibi sarmıştı tüm bedenimi.

Dışarı çıkmak zorundayım. Öleceğim.

Kalan son gücümle kalabalığın arasında ilerlerken, insanların bana bağırıldığını duyuyordum hayal meyal. Arkadaşlarımı göremiyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Her şey giderek kararıyordu.

Sadece nefes al, dedim kendi kendime. Ama yapamadım.

Boş nefesler çekip duruyordum içime. Ciğerlerim patlayacakm ış gibi hissediyordum.

Boğuluyorum, diye düşündüm. *Susuz bir yerde, hiçliğin ortasında boğuluyorum.*

Ayaklarım ın birayla kaplı zeminde kaydığını ve ciğerlerimdeki yanmanın şimdi her yanıma yayıldığını hissettim. Bedenim in çöküşüne müsaade ettim. Hoparlörlerden yükselen akorları belli belirsiz duyuyordum. Sonra her şey karardı ve sonunda tam bir sessizlik hâkim oldu.

Acı. Yanma.

Her yer hâlâ siyahtı ama o ölüm sessizliği kaybolmuştu. "Gözlerini kırıştırıyor," dediğini duydum birinin. Sesler kilometrelerce uzaktan, suyun altından geliyor gibiydi. Kavurucu sıcak yeniden ciğerlerimi doldurdu. Canım çok yanıyor. Bundar

kurtulmalıydım. Gözlerimi araladım. Sırtüstü yatıyordum. Bu işe yaramazdı. Tüm gücümle bir yanıma döndüğümde enseme biriken kusmuk yere aktı. Bir daha kustum. Öğürdüm. Çıkardığım rom ve kolanın ekşi tadı boğazımı yakmıştı. Birkaç dakika boyunca o mide bulandırıcı hâlde kaldım. Sürekli tükürerek ağzımı temizliyor, sonra yeniden öğürüyordum. Beni kimin izlediği umurumda değildi. İçimdeki tüm zehri boşaltmalıydım.

Nihayet işim bittiğinde yeniden sırtüstü yattım ve saçlarımı düzelttim. Yapış yapış ve terle kaplılardı.

"Bakın kim yeniden seksi hâline dönmüş," dedi biri alaycı bir sesle.

V

Bu Lizzie'nin sesiydi. Konsantre olmaya çalışınca yüzü net bir hâl aldı. Kulübür dışında, kenardaki bir parça pis çim in üzerindeydik. Lizzie ve Am anda endişeli görünüyorlardı. Yani, aslında Lizzie endişeliden çok biraz tiksiniş görünüyordu. Derin bir nefes aldım.

"N e oldu bana böyle?" Başım ı kaldırmaya çalıştım ama Lizzie onu dizlerinin üzerine koydu.

"B u kadar çabuk olmaz. Birkaç dakika hareketsiz yatacaksın." Bana bir anne edasıyla bakıyordu. "Ataklarından birini geçirdin ve Amanda'yı da beni de çok korkuttun."

Am anda hâlâ çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor; kusm uğum dan belli bir mesafede duruyordu. Dehşete düşm üş gibiydi. Daha önce beni panik atak geçirirken hiç görm ediğini hatırladım.

"N e kadar zamandır baygınım ?" Bu olduğunda her seferinde zaman kavramım yitirirdim.

"Sadece birkaç dakika. Hiçbir şey kaçırmadın. Merak etm e."

"R uth nerede?" diye sordum.

Gülümsem eden önce Lizzie'nin yüzünde bir anlık bir rahatsızlık belirmediğini gördüm. "Yerlerimizi tutuyor. Ben ona bunu yapmasına gerek olmadığını çünkü senin doğrudan eve gitmen gerekeceğini söyledim. Ama o yine de kalmak istedi."

"Eve mi? Eve falan gitmiyorum."

"Evet gidiyorsun. Poppy daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Daha önce de bayıldığını gördüm ama bu çok farklıydı. Öldüğünü sandım."

Zorlama gülüşünün ardında benim için gerçekten endişelendiğini görebiliyordum.

"O kadar kötü müydüm?" diye sordum. "Bana da diğerlerinden daha kötü geldi zaten."

"Korkunçtun. Kalabalığın sana bazen iyi gelmediğini bildiğim için seni kollamaya çalışıyordum. Fakat içerisi kesinlikle çılgınca kalabalık olmasına rağmen iyi görünüyord un ..." Durup devam etti: "Her neyse grup sahneye çıkar çıkmaz titremeye başladın. Sana ulaşmaya çalıştım ama kalabalık müsaade etmiyordu. Ayakların tutmuyormuş gibi etrafta sendelemeye başladın. Sonra da birden düştün. Sonunda sana ulaşmayı başardım."

Baygındın ama sanki içinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi titreyip sarsılıyordun. Gerçekten çok kötüydü. Bilmesem senin sara krizi geçirdiğini falan zannedebilirdim."

Bir an sessizce durup anlattıklarını sindirmeye çalıştım. "Demek kendimi tam bir aptal durumuna düşürdüm."

Lizzie bir ıslık çaldı.

"Tanrı aşkına. Neden bunu umursuyorsun ki Poppy?"

Güvendesin, önemli olan tek şey de bu."

Onu görmezden gelerek Amanda'ya baktım. "Amanda?" Endişeli görünüyordu. Muhtemelen Lizzie ölümcül bakışlarını takındığı içindi.

"Pek kimse fark etmedi," dedi beni rahatlatmaya çalışarak. "Herkes grupla ilgileniyordu. Aslında şaşırtıcı derecede iyiler."

Oturmak için doğruldum. Yaz akşamı esintisini nemli yüzümde hissetmek çok iyi gelmişti. "Madem öyle," dedim yavaşça ayağa kalkarak. "İçeri girip onları izlesek iyi olur."

Lizzie şaşkınlık içindeydi. "Poppy hayır. Hadi ama. Seni eve götürm eliyiz."

"Ben iyiyim. Lütfen sadece normal davranmama izin verin."

"Ama başka bir atak daha geçirebilirsin." "Geçirm em. Geçti. Hadi gidip Ruth' bulalım."

Lizzie çaresizlik içinde Amanda'ya baktı. "Tekrar içeri girm esine izin veremeyiz."

Am anda omuzlarını silkti. "Gerçekten onu durdurmayı denem ek ister misin?"

"H a, ha, zafer." Yumruğumu havaya kaldırdığım anda birden yeniden başım döndü ve sendeledim.

Lizzie beni tam zamanında tutup sert bir bakış attı. "Pekâlâ," dedim iç çekerek. "Ezik gibi en arkada duracağım. Yeniden olması ihtimaline karşı. Ama olmayacak, biliyorum ."

Konuşmadan kulübe doğru yürüdük. Yanlarından geçerken kapıdaki görevlilere ellerimizdeki giriş işaretlerini gösterdik. Lizzie ve Amanda'nın beni tuttuklarını görünce aralarından biri kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşınız iyi mi?" diye sordu bana şüpheyile bakarak.

Bana dönmeden önce, "İyi," dedi Lizzie. "İyisin, değil mi Poppy?"

"Ben mi? Yerimde duramıyorum."

Biz içeri girerken adamlar bir kahkaha attılar. Adımımızı atar atmaz gürültülü bir müzikle karşılaşmıştık. Arkada durduk ve ben daha on saniye geçmeden, grubu beğendiğime karar verdim. Muhteşemlerdi. Farklılardı. Kalbim müzikle deli gib çarpıyordu. Dengemi sağlamak için elimi göğsüme götürdüm. Kalabalığın arasında devasa bulutlar gibi dumanlar çıkıyordu.

Lizzie ve Amanda'ya, "OLAĞANÜSTÜLER/7 diye bağırdım. İkisi de gülümsedi.

"SA N A SÖYLEMEMİŞ MİYDİM?" diye yanıtladı Lizzie de. "BİR DE GİTARİSTE BAK."

Bakışlarım kalabalığın arasında Lizzie'nin parmağını takip ettiğinde Noah'ı gördüm.

Daha önce bir duvara çarpmamıştım. Hiç. Ama çarpmış olsaydım da sanırım o anda

hissettiklerime yakın bir şey hissederdim. Bir anda ucuz bir filmdeki gibi ağır çekimde ilerlemeye başlamıştı zaman. Onu incelerken nefesimin kesildiğini hissettim. Lizzie haklıydı. Çok yakışıklıydı.

Sahnenin sol tarafında duruyordu. Gitarını olabildiğince aşağı asmıştı. Yüzi odaklanmış; çaldığı şeye konsantre olmuştu. Terli siyah saçları, siyah gözlerinin üzerine düşerek kemikli yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevesiyordu. Zayıf ama kaslı bedenini saran yeşil bir tişörtü ve kalçalarından sarkan bir kot pantolonu vardı. Hızlıca bacaklarını inceleyerek rahat bir nefes aldım. Pantolonu herkesin giydiği o daracık paçalı olanlardan değildi. Bir mucizeydi bu! İstemsizce dudaklarımı yaladım. Dönüp arkadaşarımla onun vücudunu detaylı bir şekilde konuşmak istesem de gözlerimi yüzünden alamıyordum.

Tanrı aşkına, bana ne oluyordu böyle? Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım. Lizzie gülümsüyordu. "Yeterince fit miymiş?"

"Oldukça," dedim heyecanla. "Haklıymışsın." Kollarını A manda'ya ve bana sararak biz kendine doğru çekti.

"B ir gün, benim küçük ufaklıklarım, aslında her zaman haklı olduğumu göreceksiniz. O hâlde ondan hoşlandın, öyle mi?"

Bu soru beni bir anda kendime getirmişti. "N e?" dedim aceleyle. "H ayır!"

Lizzie beni dirseğiyle dürttü. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyorum, merak etme. Her r ey se..." dedi kalabalığı işaret ederek. "Zaten bayağı rakibin var gibi görünüyor ve ben özellikle R u th la mücadele etmek istemezdim."

Yeniden işaret ettiği yere baktım. Bir şekilde en ön sıraya ulaşan Ruth'u gösteriyordu. Tam Noah'm önünde durmuş; yüzünde kararlı bir bakışla dikkatlice onu izliyordu. Midem bulanmaya başladığında nedenini düşündüm. Bu Ruth'un her zamanki hâliydi ama bu gece beni rahatsız etmişti işte.

"N e yapmaya çalışıyor?" diye sordum Lizzie'ye. "O ldukça çaresiz görünüyor."

"D aha önce kaçırdığını hiç görmedim." Bu doğruydu.

Dönüp Ruth'u iş başında izlemeye koyuldum. Tam Noah'ın önünde durmuş, gözleriyle onunla flört ediyordu. Açıklanamaz bir nedenden dolayı saçları herkesinkinin aksine sıcaktan etkilenmemiş görünüyordu. Ve yemin edebilirdim ki bluzunun bir düğmesini daha açmıştı.

Tüm bu hareketleri bana oldukça kaba geliyordu. Yine de Lizzie'nin de dediği gibi Ruth'un ısrarcı cazibesi daha önce hiç başarısız olmamıştı.

Sebepsiz öfkemin tek tesellisi Noah'ın onu fark etmemiş gibi görünmesiydi. Bakışlar yalnızca gitarında ve teller üzerindeki parmaklarındaydı. Aslında kalabalığa bile neredeyse hiç bakmıyordu.

Grup hareketli bir şarkı çalıyor; herkes dans edip birbirlerinin üzerine terlerini sıçratıyordu.

Kaslı ve Noah kadar olamasa da yakışıklı bir çocuk olan solistinse kalabalığın

tepkisinden hoşlandığı belliydi. Ellerini başının üzerinde çırparak kalabalığı birlikte söylemeye davet ediyordu.

Şarkı nakarat bölümüne geldiğinde, Noah nihayet bakışlarını gitarından kaldırarak kendisine tapan kalabalığa çevirdi. Bir elini havaya kaldırırken yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. Kalabalık çıldırmış, tüm kızlar çığlıklar atmaya başlamıştı. Ruth'un çığlığını diğerlerinin arasından duyabildiğime yemin edebilirim. Noah'ın yüzünü incelerken bir anda bakışlarımı yakaladığını fark ettim. Görüşüm bulanıklaşmış; o çok tanıdık bayılma hissi yine her yerimi sarmıştı. Lanet olsun. Yine olamazdı.

Bir saniyeden az sürdü. Yalnızca minicik bir anda buluştu bakışlarımız. Kamım kasılmış, kalbim yerinden çıkacak gibi atmıştı. Sonra da başladığı gibi hızla bitti.

Müzik aniden durdu. Tamamen kesildi. Hareketli şarkının yerini şaşkın bir sessizlik almış; kalabalık bir açıklama aramaya başlamıştı. Noah'ın gitar amfisinden gelen duman her şeyi açıklıyordu. Tüm sahne kokulu bir dumanla kaplanmıştı. Amfisine, sanki arabanın altında kalmak üzere olan çocuğunu kurtarmak isteyen bir anne edasıyla koştu. Grubun diğer üyeleri de dumanların arasında ilerleyerek yardım etmek üzere yanma gelmişlerdi.

Lizzie ve Amanda'ya dönerek şüpheli bir bakış attım.

O m uzlarını silktiler. "İçki?" diye sordum. İkisi de başlarını salladı.

Bara giderken hızlıca arkama baktım. Amfiden hâlâ dum anlar yükseliyordu. İçimden bir ses konserin bittiğini söyledi.

"İki rom ve diyet kola ile büyük bir bardak su," dedim bara yaslanarak. Su benim içindi. Bir panik atak krizinin ardından içki içmenin akıllıca bir şey olmadığını biliyordum. Ber beklerken kaslı solist de mikrofona yaklaşmıştı. "Şey, çocuklar," dedi kalabalığa. Az önce sahnedeki o kibirli tavrı ortadan kaybolmuştu. Hatta biraz endişeli görüldüğü bile söylenebilirdi. "Korkarım şovu kısa kesmek zorunda kalacağız. Amfi tamamen bozulmuş durumda." Kalabalık homurdanıp yuhalamaya başladı. "Ü zgünüm millet ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

G eldiğiniz için teşekkürler. Gelecek ay da geleceğiz. Bu arada web sitemizi takip etmeyi ihmal etmeyin."

G elecek konserin haberi kalabalığı yeniden heyecanlandırmaya yetmişti. Onun için üzüldüm. Noah da sahnenin kenarında kalabalık bir kız grubu tarafından teselli ediliyordu. Ruth önde, koluna dokunarak kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Bir kez daha içimde büyük bir öfke hissederek barmeni yeniden çağırdım. "Rom ve diyet kola üç oldu."

İçkileri elinden hızla alarak aşırı duygusal bir tavırla kendiminkini tepeme diktim. Kıskançlığın anlam sız ve yıkıcı bir duygu olduğunu biliyordum. Fakat konu Ruth ve onun erkeklerle konuşma kabiliyetine geldiğinde kendimi kıskançlıktan kudurmaktan alıkoyamıyordum. Sanki büyülmüş bir cazibe perisiydi ve cilveli bir göz süzüş ya da ince bir

imalı sözle tüm erkekleri etkisi altına alabiliyordu. Erkekler oracıkta tökezleyen enkazlara dönüyorlardı. En güçlü zihne sahip erkek bile onun cazibesine dayanamazdı; özellikle de göğüslerine. Bu beni pek de rahatsız etmiyordu ama dediğim gibi, daha önce hiç kimseden hoşlanmamıştım. Diğer iki içkiye bakarken Lizzie'ninkini mi Amanda'mnkini mi içsem diye düşündüm. Ama sonra bundan vazgeçip şu anda derin bir sohbeta dalmış görünen Ruth ve Noah'a döndüm. Ruth, yeniden Noah'ın kulağına bir şeyler fısıldamış, sonra da saçlarını savurarak bir kahkaha atmıştı. Bir saniye için benim tarafıma baktıklarına yemin edebilirdim. *Paranoyaklık yapıyorsun Poppy, paranoyaklık yapıyorsun.*

Kulüp boşalmakta olduğundan arkadaşlarımla yanına dönmem oldukça kolay oldu. Lizzie ve Amanda da Ruth'a bakıyorlardı.

İçkisini kapıp, aynı benim gibi duygusal bir şekilde tepesine dikerek "Şanslı sürtük," dedi Lizzie. Bir kaşımı kaldırdım. Arada bir Ruth'u kıskanan sırf ben değildim anlaşılan Amanda da başıyla onayladı. "Değişik bir tarzı var, değil mi? Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacağım..." "Bakın," dedi Lizzie araya girerek. "Buraya geliyorlar."

Ruth, Noah'ın elinden tutmuş, onu kalan kalabalığın arasından yanımıza getiriyordu. Yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı. Üçümüz de yaklaştıklarını fark etmemiş gibi davramyorduk. Babetimin içindeki başparmağımı kaşımak üzere yere sürttüm ve hâlâ terli olan kâküllerimin arasından baktım. Bu benim hayalim miydi bilmiyorum ama sanki Noah, Ruth'un elini tutmasından hoşnut değildi. Yaklaştıklarında kalbimin göğüs kafesimde hızlanmaya başladığını fark ettim. Birinden hoşlanmak böyle bir şey miydi? Bu düşünce bile kızarmama yetmişti. İki yanımıza geldiklerinde, gözlerimi yerden kaldırmamanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Noah," dedi Ruth yüksek ve çirkin bir sesle. "Tüm dünyadaki en iyi arkadaşlarımla tanış." Her birimizi tek tek tanıştırdı. "Lizzie, Amanda ve Poppy." Adımı söylediği anda içgüdüsel olarak başımı salladım. Bakışlarım hâlâ zemindeydi. Baş sallamak yeterince samimiydi, öyle değil mi?

"Hey, tanıştığıma memnun oldum," dedi Lizzie. "Harika bir konserdi. Yani en azından amfi patlamadan önce öyleydi."

Güldüğünü duydum. Muhteşem, hafif pürüzlü bir sesteki bu. Göğüs kafesindeki çarpıntılar gittikçe şiddetlendi. Ayağım la oynuyor; o sırada yaşamakta olduğum mini sinir krizini kimsenin fark etmemesini umuyordum.

"Evet, bu garipti." Sesi derin, hafif de boğuktu. Bedenimin sesine verdiği garip tepkiyi durdurmayı denedim. "Amfiyi patlatanın müthiş gitar solom olduğunu düşünmek isterdim. Bilirsiniz, öyle iyi çaldım ki amfi bile benim solo yeteneğime dayanamadı." İsteddiği etkiyi elde etmek için bir an durdu. "Fakat öyle görünüyor ki yalnızca teknik bir sorunmuş."

Diğerleri kendisiyle böbürlenerek dalga geçişine gülüyorlardı. En azından ber

kendisiyle böbürlendiğini düşünüyordum. Bu arada da sosyal becerileri gelişmemiş bir ahmak gibi hareketsiz durmaya devam ettim.

"Ben şovdan çok hoşlandım," dedi Ruth. "Ama aşırı bir fiziksel bir tepki veremedim tabii... Poppy'nin aksine."

A dım geçince başımı kaldırıp şaşkınlıkla Ruth'a baktım. "Sana demin bahsettiğim kişi Poppy," diye devam etti.

Sesinde hâlâ yapış yapış bir tatlılık vardı.

"Küçük performansınızdan o kadar etkilendi ki bayıldı." Sonra da ben inanmaz gözlerle ona bakarken, saçlarını geriye atarak gülmeye başladı.

Küçük düşme, kafa karışıklığı, kırgınlık ve öfkeyle karışık bir duygu dalgası ile sarsıldım. Titremeye başlamıştım. Yanaklarım kızarmış, gözlerim dolmuştu.

"Söyledikleri doğru mu Poppy?" diye sordu Noah. Sesi kontrollü gibiydi. Sanki gülmemeye çalışıyordu. "Bayıldın mı? O kadar mı iyiydim? O kadar mı göz kamaştırıyorum?" Derin bir nefes alıp öğrendiğim gibi içimden saymaya başladım ve yavaşça bakışlarımı ona çevirmek için kendimi zorladım.

Görünen o ki ona bakmak bir hataydı. Mükemmel bir çekiciliği, dayanılmaz bir havası... Kısacası televizyonda göreceğiniz biri gibiydi. Gözleri benimkilerle birleşince nefes alamaz oldum. Duvarların yeniden kapandığını hissediyor, nefes almak için kendimi zorluyordum. O şüphe içinde bana bakarken derin bir nefes aldım. Cevap vermem gerektiğini bilsem de yapamıyordum. Dünya yeniden bulanıklaşmıştı. Kalbim hâlâ atıyordu. Tüm bedenim terlemeye başladı. Gözlerimi gözlerinden alamıyordum. Ah Tanrım, benim tam bir kaçık olduğumu düşünecekti. Ruth neden bana bunu yaptı ki? Sorunu neydi? Sonra yeniden öfkemi hissettim. Tıpkı akşam yemeği partisine geç kalmış bir miV safir gibi. Ve öfkeyle birlikte diğer tüm duygularım bastırılmıştı.

Konuşmam için dudaklarımı araladım. "Aslında/" dedim anın heyecanıyla. "Bayılan adım ." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan devam ettim. "Sanırım sen onlara baktığında bayılan kızlara alışıksın ve o yüzden o küçük... krizimden kendini sorumlu tutun. Ama yanılıyorsun. Ve dürüst olmam gerekirse bunun senin yüzünden olduğunu hayal etmem bile garip bir ukalalık göstergesi."

Sonra bana bakmakta olan Ruth'a döndüm. "Ben panik atak hastasıyım. Hiçbir şekilde kontrol edemediğim, yaygın görülen fizyolojik bir rahatsızlık. Bunu saklamayı tercih ediyorum ve açıkçası durumum kimseyi de ilgilendirmiyor. Bu tüm dünyayla paylaşmaktan hoşlandığım bir konudur de ğ il... sadece en yakın arkadaşlarım bilir/" dedim Ruth'un o yapış yapış sevimli sesini taklit ederek. "Ruth'un da tabii ki bundan haberi var. Ve ben bu kulübün arkasında bayıldığım sırada, o da bunu bir fırsat bilerek, benim daha önde olan yerimi kapıp sana asılmak için kullandı. Ve midem bulandığı için gerçek arkadaşlarım dışarıda saçlarımı tutarken," dedim şaşkın duran Lizzie ve Amanda'yı göstererek " o, senin yanına gelmek için milleti itmeye çalışıyordu."

Bitirene dek cesaretimi kaybetmeyi reddederek bir nefes daha aldım. "H er neyse, eminim bu durum ikiniz için de çok eğlencelidir. Neden buradan uzaklaşıp Ruth'ur aptal arkadaşının panik atak geçirmesinin ne kadar komik olduğunu konuşup gülmüyorsunuz?"

Deli gibi görüldüğümden emindim ama içimdeki öfkeyle kelimeler kontrolüm dışında ağızımdan çıkmaya devam ediyordu. "Bunu da söyledikten sonra artık eve gidebilirim. Ruth, gelecekte hastalığımı bir adam tavlama yolu olarak kullanmaktan vazgeçer misin?"

Topuklarımın üzerinde dönerek kapıya yönelmiştim. Koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Son bir cesaret ya da delilikle -her ne dersiniz deyinarkama dönüp yüzlerindeki şaşkın bakışları inceledim. "Ah, bir de dikkat et," diye ekledim. "Ruth iki kez cinsel hastalık atlattı." Ve başımı çevirip karanlıkta oradan uzaklaştım.

Laboratuvara doğru ilerlerken, cilalanmış zem inde topuklarının çıkardığı sesleri dinledi Dr. Anita Beaumont. Bugün morali bozuktu, hem de çok. Sinirini çoktan asistanlarından çıkarmayı karar vermişti. Ne cesaretle onu bir cumartesi günü çağırabilirlerdi? Onun ne kadar önemli bir olduğunu bilmiyorlar mıydı? Bu geri zekâlılara çağrı numarasını sadece acil durumlar için vermişti. Bir cum artesi öğleden sonrasında, o manikürlerini yaptırdığı sırada, ne tür bir acil durum olabilirdi?

Topuklarının tıkırtısı koridorlarda yankılanıyor, kliniğin beyaz duvarlarından yansıyor. Hafta sonları klinikte yalnızca çok gerekli olan kadrolar kalır, binanın çoğu boş olurdu. Giriş kartını duvara okutunca birdenbire bir kapı açıldı. Sola dönüp içeri girdi ve yarısı bitmiş parmaklarına bakarak o yeni asistanı işe aldığı için kendi kendine lanet etti. İnsanları etkilemek için fazla hevesliydi Fazla azimli. Tıp fakültesinden yeni çıkmıştı, bu kadar gizli, bu kadar önemli ve çocukluğundaki süper kahraman fantezilerini gerçekleştirebileceği bir yerde çalışmaktan ötürü çok heyecanlıyokmda bu işin ne kadar zor olduğunu anlardı. Muhtemelen yalnızca minicik bir ilerlemeyi anlatmak ve bir okul çocuğu gibi sırtının sıvazlanması için onu aramıştı. Adı neydi? Saçma bir adı vardı. River mı? Hayır, değil. Storm? Yok. Ah evet, yüzünd bir gülümsemeye çocuğun adım hatırlamıştı. Rain. Zavallı çocuğun adı Rain'di. Belli k ebeveynleri hippiydi.

Dr. Beaumont koridorun sonuna ulaştığında bir güvenlik kapısıyla daha karşılaştı. Kartın bir kez daha kaldırdı ve bir başka gizli bölmeden bir bilgisayar klavyesi çıktı. Hızlıca parolayı yazdı. Harfleri yazarken kendi kendine gülümsüyordu. R ...U ...H ...

İ...K ...İ...Z ...İ

Güvenlik kapısı açılmadan önce mavi bir lazer retina taraması yaptı. Ardından çabucak laboratuvara girdi.

"İnşallah vaktimi boşa harcamış olmayacaksınız, " dedi. "Evet, kim bana bir kahve getirecek?"

Rain ve bir başka asistan önünde belirdiler.

"Selam Anita. " Rain sesindeki heyecanı güçlkle gizliyordu. Anita ona öfkeli bir bakış attı.

"Benim adımı Dr. Beaumont.

Kahvem nerede?"

Anita peşinde Rainle bilgisayarlara doğru ilerlerken diğer asistan da koşarak mutfağa yöneldi.

"Pekâlâ, beni niçin buraya sürüklediniz?" En büyük bilgisayarın üzerine eğilmiş bir şifre daha girmişti. Hızlıca yarmı kalmış tırnaklarına bakarken bir kez daha duruma sinir olmuştu. "Büyük bir şey olursa iyi olur."

Rain bir tabure çekerek yanına oturdu. Anita'nın kişisel alanına fazla girmişti. "Ah, eve büyük bir şey!" derken gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı. "Okumalar bir saat önce geldi."

Diğer asistan da kahveyle beraber geldi. Anita onu savuşturmadan önce hızlıca elindeki kahveyi kaptı.

"Ne okuması? Hangi makinedekiler?"

"Çöpçatan tabii. Hangisi olabilir?" Rain bu makineye verdiği isimden hep keyif alırdı. Gerçek şimdi kelime oyunlarının zamanı değildi.

Anita şok olmuş hâlde duruyordu. "Yani şey mi demek istiyorsun?.."

"İki kişi arasında eşleşme sağlandı." Rain başını salladı. "Oldukça büyük oranda."

Doktorun manikürü birden tüm önemini yitirmişti. "Göster." Rain klavyeye koordinatlar girdi ve ekrana bir grafik çıktı. Konuyla alakası olmayan biri için bu, deprem büyüklüklerini gösteren bir haritaydı. Ekranda sabit bir şekilde dolaşan yeşil bir çizgi, bir anda tıpkı bir çocuğun çizimi gibi, bir yukarı bir aşağı hareketler yapmaya başlamıştı.

Anita, Rain'in yeteneklerini sorguladığı için hafif bir suçluluk duydu. Onu çağırmakta haklıydı.

"Vay canına." Ekrana bakıyordu. "Bu çok büyük bir şey." Rain verdiği bu tepkiden keyiflenmişti.

"Lokasyonu tam olarak belirleyebildiniz mi?"

"Tam olarak değil. Koordinatlara göre bence kesinlikle Avrupa'da. Tahmin yapacak olursam Fransa, Almanya, belki de İngiltere diyebilirim."

Anita ekrandaki yeşil çizgiyi parmaklarıyla takip etti. "Birden başlayıp birden bitiyor. Büyük bir şiddetle. Bunlar her kimse, uzun süre aynı yerde kalmamışlar... Tanrı'ya şükür," diye ekledi bir süre düşünmüş gibi.

"Ben de öyle düşündüm. Bence birbirlerini tanımıyorlar. Aynı otobüse falan binmiş olabilirler."

Anita bunu düşündü. "Nekadar... romantik." Dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

Ayağa kalkıp kahvesini bitirdi. "Beni arayarak doğru bir şey yaptın. Sanırım potansiyel olarak birfelaket olabilecek bir şeyden şans eseri kurtulduk. Yine de önemli olan kurtulmuş olmamız. Bunun bir defalık bir şey olduğuna eminim. Kaderin bizle dalga geçmesi bu."

Rain de başıyla onayladı. "Ben de böyle düşündüm." Anita'yı yine gıcık ediyordu. Ukala

serseri.

"Önümüzdeki hafta boyunca olası tüm lokasyonları yakından izleyin. Başka bir okuma gelirse bana haber ver. Geleceğinden şüpheliyim." Tüm omuriliğine yayılan içgüdüsel ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyordu. "Neyse, umalım ki olmasın."

Sonra da topukluları üzerinde dönerek laboratuvarından dışarı çıktı.

Çok sürmeden gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Hızla eve dönerken yanaklarımdan aşağı süzöldüklerini hissedebiliyordum. Bunların öfkeden mi yoksa aşağılanma hissinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ne düşünüyordum ki? Normal insanlar böyle duygu patlamaları yaşamazlardı. Hem, iyi insanların dramatik monologlar yoluyla kötü insanlara hatalarını fark ettirdikleri bir filmin içinde yaşıyor da değildim. Bu gerçek hayattı. Gerçeklikti. Kötü insanlar hiçbir zaman yaptıklarından pişmanlık duymaz ve genellikle de yaptıkları yanlışları kar kalırdı. Oysa benim gibi insanlar, çenelerini kapayıp kötü davranışları kabullenerek, aslında hiç var olmayan, karma denen bir şeye inanarak yaşamlarını geçirirlerdi. Ta ki üzüntü içinde, böyle bir şey olmadığını fark edene dek.

Ne geceydi ama. Yammdan geçip gidenlerin bakışlarını görmezden gelirken titremeye başladım. Sanırım karanlıkta içini çekerek yalnız başına koşan bir genç, pek de sık görülen bir şey değildi. Çantamdaki telefonum deli gibi i^er çalsa da ona aldırış etmemeyi seçmiştim. Bu gecenin yansımalarıyla yarın, kendimi daha güçlü hissettiğimde uğraşacaktım. Onun cinsel hastalığından bahsettiğimde Ruth'un yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordum. Ve bu konudan kimseye bahsetmeyeceğime öyle çok yemin etmişim ki. Aman!

Eve yaklaştıkça sokaklar sessizleşmeye ve kararmaya başladı. Evler birbirlerinden giderek uzaklaşmışlardı. Sonunda her evin kendine özel bahçesinin olduğu bölüme geldim. Gözyaşlarım kurumaya başlamış, ağlamak beni sakinleştirmişti. "Geçmiş değiştiremezsin," dedim kendi kendime. Terapide öğrendiğim bir başka ders de buydu. "O yüzden geçmişe takılı kalmanın bir faydası yok."

Noah'ı da düşünmemeye çalışıyordum ama bunun oldukça zor olduğunu fark ettim. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiştim. Kollarımı kendime iyice sardım ve zihnimi onunla ilk kez göz göze geldiğimiz ana götürdü. Belki hayal görüyordum ama gözlerinin kalabalıkta benimkileri bulduğundan emindim. Sanki beni arıyormuş gibi. Pekâlâ, hayal gördüğüm kesindi ama böyle hissediyordum işte. Bunu düşünmek bile kalbimi bir gece kulübündeki bas gibi gümbür gümbür çarptırmıştı. Demek ondan hoşlanıyordum. Ama hayır, bu olamazdı. Özellikle de tam bir serseri olduğunu anlamam beş dakikadan bile az sürmüşken. Birinin psikolojik rahatsızlığına gülmek de ne demektir? Özellikle de Lizzie'nin anlattığı tüm o depresyon geçmişinden sonra?

Evimin o tanıdık yoluna döndüm ve çantamda anahtarlarımı aramaya başladım. Araç

yolunda ilerlerken biraz daha sakinleşene, terim soğuyana ve duygusallığım geçene dok kendime bu konu hakkında en ufak bir şeyi bile düşünmeyi yasakladım.

Babam her zamanki yerinde beni bekliyordu. Çantamı oturma odasındaki orta sehpanın üzerine bırakınca gazetesini indirip gözlüklerinin arkasından bana baktı. "Gecen güzel miydi tatlım?"

"Y a n i..." Bir an duraksadım, "...fen a değildi." Öksürüp dikkatlice gazetesini katladı. Sonra da davetkâr bir şekilde oturduğu koltuğun koluna vurdu. "O kadar kötü ha? Hadi anlat bakalım."

Kokmuş babetlerimi ayağımdan çıkartarak yanında kıvrıldım. "Şey," diye başladım. "Bir panik atak krizi geçirdim. Oldukça utanç vericiydi."

Kaşlarını kaldırsa da hiçbir şey söylemedi. Söylediklerimin onu üzmüş olduğunu kolaylıkla anlamıştım. Am a o yine de bunu bana belli etmemeye çalışıyordu.

"Sonra Ruth da bir çocuğa, onu çok yakışıklı bulduğum için bayıldığımı söyledi. Sanırım benle dalga geçerek onu etkilemeye çalıştı."

Babamın yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. "Ruth'tan beklenen bir hareket."

"Evet, öyle."

Gazetesini yeniden eline aldı. Gözlerimi kısıp okuduğu sayfaya baktım. Merak ettiğimden değil alışkanlıktan, "Dünyada neler oluyor?" diye sordum.

Babam sayfayı indirdi. "Ah. Bilirsin işte, dünyanın sonu geliyor, falan filan."

Başımı omzuna yasladım. "Bir başka sıradan gün daha, ha? Tam bir sefillik mi?"

Gülümsedi. "Aynen öyle tatlım."

Gazetesini okuyuşunu izledim. Bordo rengi yün hırkası vardı üzerinde yine. Annem bu hırkayı defalarca birilerine bağışlamak istemişti. Fakat babam, Paul McCartney'de de aynısı olduğu için annemim bu teşebbüslerine hep engel olmuştu. Babamın kokusunu böylesine seviyor olmam garip bir şey miydi? Çok rahatlatıcı, çok tanıdık bir kokuydu bu. Ben tam bir babasının kızıyım. Onun küçük prensesiyim. Annemin sevgiyle söylediği gibi tam bir mutlu kazayım. Annemler ablam Louise'den sonra başka bir çocuk istemiyorlarmış. Özellikle de bu kadar geç. Ablam evlenip taşınınca sanırım bu onları korkutmuş. Özellikle de babamı. Böylece ben dünyaya gelmişim. Sonuç olarak da çokça ilgi görerek büyüdüm. Ve bazen böyle olmamış olmasını diliyordum çünkü bana babam kadar iyi davranan başka biriyle hiç tanışmamıştım.

Uykum gelmeye başlamıştı ama babamın yanından ayrılmadım.

"Ruth'a bağırdım ," dedim. "Panik atağımı bir erkek tavlama malzemesi olarak kullandığı için ağzının payını verdim ." Devam edip etmeyeceğime karar vermek için duraksadım. "Ve tavlamaya çalıştığı herife cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu söyledim."

Babam buna kesinlikle şaşırılmıştı. Gazetesini yeniden indirerek gözlerini bana dikti.

"Tam bir felaketti," diye devam ettim. "Bana ne oldu bilmiyorum. Öyle öfkeliydim ki."

Bir daha benle asla konuşmayacak. Şimdi bu hiç tanımadığımız çocuk da benle ilgili her şeyi biliyor. Kendimi çok aşağılanmış hissediyorum."

Sonunda durarak babam ın tepkisini beklem eye başladım. O nun bilgeliği ile her şeyi çözecektim .

"Y an i./' dedi. "B ir başka sıradan gün daha ha? Tam bir sefillik."

Ve kendim e rağmen güldüm .

Ü zgün bedenim i yatağa götürm eye karar verdikten sonra, uzun süre dişlerim i fırçalayıp ağzım da kalan son kusmuk, rom ve kola tadından da kurtuldum. Sonra da favori dam alı pijam alarım ı giyip elim de kitabım la yatağım ın içine göm üldüm. Bir m ilyonuncu kez *Day o ft h e Triffids* isimli kitabı okuyordum. Ben kız kitaplarından pek de hoşlanm azdım. G enellikle yalnız kahram anlardan ya da apokaliptik hikâyeler anlatan kitaplardan hoşlanm rdım. Am anda rom antik genç kız kitaplarını elinden bırakm az; *Donna'nın Büyük H atasıya* da *Candy'nin Sırrı* gibi isim leri olan kitaplar okurdu. Lizzie biyografi ve anıları tercih ederken, zengin ve güçlü insanların yaşam tavsiyelerini öğrenir; kendini gazetecilikle dünyayı ele geçirm eye hazırlardı. Ruth ise bana söylem esi ne kadar acı verse de okum aktan anlam ıyordu. Ben de onu anlam ıyordum. İnsan nasıl okum ayı sevm ezdi ki? Bu gerçek yaşam ın sepya tonlarından kurtulup gerçekten heyecan verici bir şeyler tecrübe etm ek için tek yoldu. Yatakta başım ı sallam aya başladım. Henüz R uth'u düşünm eye hazır değildim.

D ikkatim i hikâyeye vermeye çalıştım. Henüz başlarındaydım. Başkarakter olan çocuk hastanede gözlerini açmış; her zam an bildiği dünyanın sonunun geldiğini anlamaya başlam ıştı. Ama ne kadar denesem de kendimi bu tanıdık olaya kaptıram am ıştım. Josella'yla tanıştığı bölüm e gelmiş romantik sahnelerin başlayacağını anlamıştım. Böğğ! Neden her hikâyede romantizm olmak zorundaydı ki? Ruh ikizleri, yasak aşk, gözyaşlarıyla dolu vedalar ya da sonsuza dek mutlular. İnsanlar bu konuyu saplantı hâline getirmişlerdi. Beniye yalnızca sıkıyordu. Bana göre insanlarla; şans eseri tanışır, karşılıklı bazı hormonları harekete geçirir, tutku geçtiğinde ilişkiyi sürdürebilecek kadar ortak ilgi alanı bulur ve yalnız kalma korkusundan birlikte kalırdınız. Gülünç mü? Belki. Ama ben henüz tersini yaşamamıştım. Dünyada size uygun sadece bir özel insanın olması fikri tamam en saçmalıktı. Louise kocasıyla üniversitede tanışmıştı ve evet, mutlulardı. Ama eminim o, aynı okula girmek için gereken yüksek notları almasaydı da başka biriyle tanışıp yine en az bu kadar mutlu olabilirdi.

Bugün olanları düşünmemek için zihnimi dağıtmaya çalıştığım ın farkındaydım ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Bir yandan romantik yerleri atlayarak kitabımı okurken yirmi dakika daha geçmişti. Başucu lambamı kapattım.

Odam karanlığa gömüldüğü anda zihnimde Noah'ın yüzü belirdi. Ondan kurtulma için başımı sallamayı denesem de beynim mucizevi bir şekilde onun her detayını ezberlemişti. İşe yaramayacaktı. Bir serseriden hoşlanamazdım. Nefes alış egzersizlerimi

yapıp yavaş yavaş nefes alıp verirken dikkatimi yalnızca şişip inen göğüs kafesime vermeye çalıştım. Sonunda huzursuz bir uykuya daldım. Fakat beynim ne zaman ona kayşa kalbim hızlanmaya devam ediyordu.

Pazar günü uyanmanın keyifli bir şey olması gerekirdi. Ve yaklaşık ilk beş dakika böyle olmuştu. Perdelerimin arasınd an ışık süzülüyor; ben de ısınıp yorganın içinde yatmanın tadını çıkarıyordum. Ama tabii ki sonra olanları hatırladım. Yataktan fırlayıp gece etrafa saçtığım kıyafetlerimin altında kalan telefonum u buldum. Ekranı açtığımda dokuz cevapsız aramayla karşılaştım. Dördü Lizzie'den, dördü A m anda'dan ve biri de bilinmeyen bir numaradandı.

O şekilde kaçıp gitmemeliydim. O anda dramatik, küstah bir hareket gibi gelse de şimdi sadece bencilce ve aptalca olduğunu görebiliyordum. Benim için endişelenmiş olmaları. Çok öfkeli de olsalar yine de endişelenmişlerdi. Parm aklarım ı sigara kokan saçlarımda gezdirirken bugünün özür dilemekle geçeceğini hissettim. Kapı çaldı. Annem in açtığını duyabiliyordum. Muhtemelen biraz süt isteyecek kom şulardan biriydi. O tip bir bölgede oturuyorduk. M ahallem izde bir nöbet listesi ve sokak partileri yapıları.

Lizzie, öfkeden mosmor olmuş yüzüyle odamdan hızla içeri girdiğinde şaşırılmıştım. "Pekâlâ," dedi. "Demek hayattasın."

Yerden bir kapüşonlu kaparak başımdan geçirdim. "L izzie. Ben çok ü ..."

Cümlemi yarıda kesti. "D ün geceki histerik patlaman için özür dileyeceksen yapma." Rahatladığımı hissettim.

"Tüm ömrümde böyle komik bir şey daha görmedim. Ruth'un yüzündeki ifade. Ve Noah'ın. Paha biçilemezdi. Tamam, biraz fazla abarttığını söyleyebilirim ama bunu yapmak için hakkın vardı. Yine de bence sen tam bir delisin.

Ruth'a sataşmak mı? Sen sandığımdan da cesurmuşsun." "Demek R uth..."

"Çok öfkeli, tabii ki. Onu suçlayabilir misin?" "H ayır," dedim. "Peki sen?"

"Bu sabah en severek uyandığım insan sen değilsin diyelim. Tanrı aşkına, neden öyle kaçtın ki? Üstelik telefonlarına bakma zahmetini de göstermedin. Kafana bir çekiçle vurulup deli bir adamın tecavüzüne falan uğradığını zannettik."

"Ö zür dilerim Lizzie."

Gülümsedi. "Evet, neyse zaten gece yarısı olup nevroitik annenden telefon almayınca eve sağ salim ulaştığını düşündüm."

Yatakta yanıma gelip oturmasını işaret ettim. Lizzie de hemen oturdu. Güzel. Affedilmiştim. Sesimi düzenleyerek sordum: "Peki benim dramatik çıkışımdan sonra neler oldu?"

Lizzie yatakta geriye doğru giderek duvara yaslandı. "Ah, muhteşemdi. Ruth delirirken Amanda'yla ben de gülmek için kendimize çok zor hâkim oluyorduk. Elbette bize senin ne üçkâğıtçı bir sürtük olduğunu söylediğinde yalnızca öfkeyle başımızı sallayabildik."

"Harika. Teşekkürler." "H a ha. Atladır... Sonunda."

"Bu işleri garipleştirecek mi? Yani bilirsin... grup içinde?"

Lizzie elini havaya kaldırdı. "Hayır. Her şey düzelir. Bence ödeştiniz. Yaptığı şey çok kötüydü ve sen de ona karşılığım verdin. Bence o bile baştan çıkarma tekniğini bu defa biraz ileri götürdüğünün farkında. Zavallı Noah."

Bedenim onun adını duyar duymaz kasılm ış ama şans eseri Lizzie bunu görmemişti. O labildiğince rahat bir şekilde, "Peki o tüm bunlardan sonra ne yaptı?" diye sordum.

Lizzie duraksadı. "Ah sorma/" dedi. "Suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi oldu. Zavallı serserinin kendisiyle böyle konuşulmasına çok alışkın olduğunu sanmıyorum. Tanrım, ne yakışıklıydı değil mi? Sana söylem em iş miydim ?"

Konudan saptığımız için biraz öfkeli, başım ı salladım. "Evet çok yakışıklı. Tebrikler Mistik Meg. Pek i... sonra ne yaptı?"

"O o o," dedi. "Ç ok heveslisin, değil m i?" Kıp kırmızı olmuştum. "K apa çeneni."

"H a ha. Poppy fena abayı yakm ış," dedi dirseğiyle beni dürterek.

"Evet evet, çok komiksin. Pekâlâ, sadece Middletown'a yüzü cehennem i hatırlatmayan bir adam geldi. Bu ona âşık olduğum anlamına gelmez." *Değildim değil mi? Olamam.* Düşüncelerim susun artık.

"Sana inanıyorum, kimse inanmasa bile. Aslında oldukça iyi bir çocu k ..."

Ağzım açık kalmıştı. "Lizzie! Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Bana ve panik ataklarım güldükten sonra?"

"H ayır gülmedi. O yalnızca senin bayıldığını düşünüyordu. Gerçek sebep: öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Zaten özür dilemek için benden senin cep telefonu numaranı istedi."

Kalbimin o an durduğuna yemin edebilirdim. "Öyle"

"Evet. Verene kadar da ısrar etti."

Telefonumdaki bilinmeyen numara... Bu o olmalıydı. Yeniden kızardım ama inatçı bir tavırla kollarımı bağladım. "Evet, neyse zaten telefonunu açmayacaktım, değil mi?" dedim küskün bir sesle.

"Tanrı aşkına Poppy. Yemin ederim tam bir delisin. Tanrım, beni arayacak olsa herhâlde telefonu yalardım." Duvara yaslanıp ellerini sallayarak yüzünü serinletmeye çalıştı.

"Bana deli mi diyorsun? Salyalarını teknolojik bir aletin üzerine akıtmaktan bahseder sensin."

"Her neyse, bence yaptığını telafi etmek istiyor."

Bu kelimeler içimde sıcak ve vıcık vıcık bir duygu yarattığından, beynimin mantıklı tarafını hemen göreve çağırılmışım. Benden hoşlanmıyor yalnızca barışmak istiyordu. Sanırım buna müsaade edebilirdim. *Ama ya hoşlanıyorsa?* Bir an için bu düşüncenin keyfini çıkardım. Bunu düşünmek bile titrememe yol açmıştı oysaki. Belimdeki eli,

gözlerime kilitlenen o koyu renk gözleri, dudaklarımın üzerindeki dudakları...

Lizzie ayağa kalkarak beni hayal dünyamdan uyandırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Middletown Lakes'e," dedi çantasını omuzuna atarak.

"H m m ... neden?"

"Konseyin göletlerden birindeki suyu kazayla boşalttığını ve bazı balıkların öldüğünü duydum. Annem bu sabah köpeği dolaştırırken görmüş. Gidip birkaç fotoğraf çekip insanlarla konuşarak haberi Middletown Observer'a göndermeyi deneyeceğim."

Bu hırsı beni şaşırtmaya devam ediyordu. "Lizzie. Bugün Pazar. Tatil günü."

Bir çocuk gibi başımı okşayarak "H aber tatil tanımaz tatlım ," dedi. "Bunu biliyorsun."

O odamdan çıkarken arkasından, "Sen delisin," diye seslendim.

"Sen de kokuyorsun," diye bağırdı.

Merdivenlerden giderek uzaklaşan adım seslerini dinlerken yastığıma yaslandım. Gözlerimi kapattığımda yeniden Noah'ın yüzü belirdi aniden. Buna bir son vermeliydim Saplantılı birine dönüşmeye başlıyor; kendimi bile korkutuyordum .

"Bir şey daha."

Yerimden zıplayıp gözlerimi açtım. Lizzie kapının önünden başını uzatmış bana bakıyordu. "Ruth'u ara ve aranızı düzelt, tamam mı?" dedi. Sonra da ben daha itiraz etme şansını bile bulamadan ortadan kayboldu.

Sonunda yataktan kalkıp bir duş alarak her zamanki basit Pazar sabahı işlerine giriştim. Arada bir de telefonuma bakıyordum ama beni karşılayan yalnızca siyah bir ekran oluyordu. Ruth'un aramasını isteyip istemediğime emin değildim. Ya da Noah'ın Ya da her ikisinin de. Ya da hiçbirinin...

Üç saat kadar kendi kendime işkence ettikten sonra dışarı çıkmaya karar vererek spor ayakkabılarımı giydim. Çıkmadan önce hızlıca kendime aynada baktım. Ah. Pek de iyi sayılmazdı. Makyajsız hâlimle kimseye rastlamamayı umuyordum. Sağ olsun babam hep, nasıl 'doğal bir güzelliğim' olduğunu söyler dururdu. Ama özünde söylemek istediği t)j^ r şey, domuz kadar çirkin olmasa da sıkıcı demektir. Göz kalemiyle biraz daha çekici bir insana dönüşebiliyordum ama hiçbir zaman şu herkesin başını çevirip baktığı kızlardan olamazdım. En azından karakterim güzeldi. Ha ha.

Dışarı çıktığımda doğru kararı verdiğimi anlamıştım. Yaşadığım yeri sevmesem de nefis çimenlerinin ve yemyeşil bahçelerinin güzelliğini inkâr edemezdim. Dışarıda dolaştıkça cebimdeki telefonun ağırlığını daha az hisseder oldum. Ön bahçelerinde kalçalarını dışarı çıkararak çömelmiş, kusursuz çiçekleriyle ilgilenen ya da ağaçlarını budayan birkaç orta yaşlı komşunun yanından geçtim. Bazı çocuklar, hafta sonu boş olan yollarda bisikletleriyle turluyorlardı. Her evin önündeki büyük araç yolunda kocaman arabalar yatıyor; pazartesi sabahı yaşanacak yoğun okul gününden önce dinleniyorlardı.

Hızlıca, iki tarafı ağaçlarla çevrili ve çimleri biraz uzamış sol taraftaki ara sokağa döndüm. Bu yoldan o kadar çok kez geçmiştim ki ısırganlardan kaçmak için adımımı

nereye atmam gerektiğini ezberlemiştim. Yol dikleştiğinde üzerimdeki kazağı çıkarıp belime bağladım. Bir yandan da bu moda katliamını kimsenin görmemesi için deli gibi dua ediyordum. Nihayet şaşırtıcı gün ışığına çıkmıştım. En sevdiğim yerdeydim.

Benim dışındakiler için burası özel bir yer değildi. Sadece köpek bakıcılarının hayvanlarına egzersiz yaptırdıkları ve on dört yaşında gençlerin, buluşup elma şarabı içerek oynadıkları açık bir alandı. Ama burayı birkaç sebepten ötürü seviyordum. Öncelikle manzarası çok güzeldi. Buradan tüm kasaba görülebiliyor, her yer sanki bir oyuncak kasaba kadar küçük duruyordu. Beynimin ürettiği tüm aptalca düşünceler, buradaki tek banka oturduğum anda ortadan kalkıyordu. Uzaktaki yerel havaalanının iniş pistinde insanlarla dolu m inyatür uçaklar inip kalkıyordu. Buranın bu keşfedilmemiş işliğini de seviyordum. Middletown ne ihtiyacımız olan ne de hak ettiğimiz parayla süslenmiş, parklar ve yeşil alanlarla doluydu. Bir parça güneş ışığı çıktı mı, ellerinde bebek arabalarıyla anneler, futbol toplarıyla babalar, tek kullanımlık m angallarıyla gençler buralara akın ederlerdi. Ama bu nokta genellikle hep boş olurdu. Kendimi buranın sahibi gibi hissediyordum. Burayı sadece tuhaf avareler ve köpek bakıcılarıyla paylaşmak zorundaydım. Turbo motorlu annemden ve daracık odamdan uzakta oturup düşünebileceğim ve zaman içinde, o anda beni rahatsız eden sorun her neyse onu anlamayı denediğim kendime ait yerimdi.

Bugün iki sorunla karşı karşıyaydım. Ruth ve Noah. Burada, kendim de dün gece olayları değerlendirebilecek cesareti bulmuşum. Ruth krizini çözmek kolay olacaktı. Beni affetmesi için yalvaracak; birkaç gün ona yağcılık yapacaktım. Karşılığında bir özür almayacağıma emindim ama dünya böyle işliyordu, değil mi? Ruth ve benim arkadaşlığımız, ben onun vicdanlı davranmasını beklemediğim sürece, oldukça başarılıydı.

Bir iç çekerek cep telefonumu açtım ve numarasını tuşladım. Cevaplamadan önce telefonun iyice çalmasını bekledi.

"Ben seninle konuşmuyorum."

Bakışlarımı altımdaki manzaraya çevirdim. Buradayken, bununla baş edebilirdim. "Hadi ama Ruth, özür dilerim."

"Elbette özür dileyeceksin. Ömrümde hiç bu kadar aşağılanmamıştım."

Hiç bu kadar aşağılanmamış mıydı? Hiç bu kadar aşağılanmamış olan o muydu? Yanaklarımın öfkeden yandığını hissetsem de sesime hâkim olabildim. Sinirlenmek bu sorunu çözmeyecekti. "Özür diledim ve ciddiylim."

Bir an hiçbir şey söylemeden düşündü. "Tamam, peki. Sanırım Noah ile o kadar iyi anlaşmamızı kıskanmıştım," dedi sonunda.

Yutkundum. "Belki... evet. Bu yüzden olmalı." Sesimdeki kinayeyi saklamayı çalışmış ve başarmıştım.

İtirafıma bir savunma avukatı edasıyla atladı. "O hâlde ondan hoşlandığınızı itiraf

ediyorsun?"

Aman Tanrım. Neden onu aradım ki? "Ben öyle demiyorum," dedim. "Demel istediğim, fena görünmüyor falan ama onu daha tanımıyorum."

"Neyse onun tipi olduğunu sanmıyorum."

Telefonu tutan elim titremeye başlamıştı. "Nedenmiş o?" diye sordum usulca.

"Yani bence, düşüncelere dalmış iğneleyici bir kızdan hoşlanmaz. Bence Noah gibi biri daha şımarık ve neşeli birini ister."

Elbette öyle düşünürsün. "Senin gibi biri mi Ruth?" "Evet, yani belki," dedi sertçe. "Ama şimdi benimle ilgilenmeyecek, değil mi? Sen benim cinsel hastalıklı bir şıfıntı olduğumu söyledikten sonra."

Telefonu bir kulağımdan diğerine geçirdim. Yakında bitecekti. "Ruth, dediğim gibi çok üzgünüm. Erkeklerle kurabildiğin bu sıkı iletişime şahit olunca kıskandım. Umarım yeniden arkadaş olabiliriz."

Bir başka uzun bekleyişin ardından, "Evet, pekala bunu sakın bir daha yapma," dedi nihayet.

Bunu duyunca gerçekten rahatladım.

"Her neyse," diye devam etti. "Zaten şu Noah denen çocuktan da hoşlanmıyorum. Benim zevkime göre fazla yapma acık."

Kahkaham bastırdım. Cidden, Ruth gibi insanları uyduramazdınız. Kimse inanmazdı. Kendine olan inancı inanılmazdı.

"Elbette. Fazlasıyla yapmacık. Pekâlâ, yarın okula kaçta gidiyorsun?"

Telefonu kapatmadan önce, işleri normal ale döndürmek için birkaç dakika daha konuştuk. Kafam rahat, geriye uzanarak taze yaz havasını içime çektim. Beni daha fazla süründüreceğini sanmıştım. Belki de içinde kendini kötü hissedeni minicik bir parça vardı. Fakat hem en sonra bu düşüncem in saflığından ötürü yüksek sesle bir kahkaha atarak yanımdan geçen bir köpek bakıcısını ürküttüm.

Ruth fiyaskosu çözüldükçe aklım yeniden Noah'a kaydı. Zihnim bir anda onur hatlarına ilişti. Çenesinin kıvrımları, benim kilerle buluşunca gözlerindeki o yoğun bakış. Kararlılıkla bu düşünceleri bir tarafa iterek, bu duygular her ne ise onları bölümlere ayırıp çözmeye karar verdim.

Bunun bir noktada olması gerekiyordu sanırım. On dokuz yaşına girmeden önce de çekici olmayı başarmış en az bir erkek olmalıydı. Ama beni endişelendiren onu ne kadar çekici buluyor olduğumdu. Onu bir defa görmüştüm ve aklımdan çıkaramıyordum. Bence bunun ancak iki sonucu olabilirdi. İlki ve daha gerçekçi olanına göre; bana karşı bir şeyler hissetmesi bir yana beni hatırlamayacaktı ve ben de kendimi reddedilmiş ve korkunç hissedecektim. Ya da diğer senaryoya göre, o da bana âşık olacak, hemen sonra benim ona uygun olmadığını anlayarak daha güzel biri için beni terk edecek ve ben yine kendimi reddedilmiş ve korkunç hissedecektim. Bu yüzden tek bir çözüm vardı: Onu

beynimden tamamen çıkarmak. Şu anda psikolojik olarak bir erkeğin kalbimi kırmasına hiç de hazır değildim. Kafa doktorlarım sadece bayılmamı engellemeye çalışmakla meşgullerdi.

O yüzden hayır. Ona âşık olmama müsaade etmeyecektim. Kimseye âşık olamazdım Hazır değildim.

Verdiğim kararlar çok daha hafiflemiş hissettim. Bir başka uçağın daha incecik bulut tabakasının içinde kayboluşunu izledim. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı; o yüzden ağır ağır aşağı inmeye karar verdim. Son ana kadar bu manzaranın tadını çıkarmıştım. Ve sonra da kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra eve giden dar sokağa girdim.

Kendime yalan söylüyordum. O anda bile biliyordum bunu.

Ertesi sabah uyandığımda hom urdandım. Pazartesiydi. Çalar saati susturarak pencere den içeri süzülen güneş ışığından kurtulmak için başım ı yastığın altına gömdüm. Yüzüstü yatarken nefes alma egzersizlerim i yaptım. Yavaş yavaş nefes alıp veriyordum ama yeniden uyuyakalmamaya çalışmak çok zordu. Bir anlığına yeniden uykuya dönünce düşüncelerim başka yerlerde dolanmaya başladı.

Kendi gözlerim i kapar kapamaz karşım da N oah'm kiler belirdi. Uykulu bir hâlde gitar çalan o kuwetli kollarını bedenime sarmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim ...

Çalar saatimin çılgınca çalmasıyla yeniden uyandım. Pazartesi günleri ilk saatim boş olduğundan okula hazırlanm ak için acele etmedim. Saçlarımı önceki gece yıkamış ve dört parça hâlinde örmüştüm. Örgülerimi yavaş yavaş açarken saçlarım da iyice dalgalanmıştı. Biraz makyaj yaparak açık renk bir kot pantolonla beyaz bir atlet giydim. Boynuma da uzun, turkuaz taşlı kolyemi taktım. Kahvaltımı edip, dişlerimi fırçalayıp, kitaplarımı da kontrol ettikten sonra yola çıktım. Dışarıda muhteşem bir gün vardı. Genellikle İngiltere'de görmeye alışık olmadığımız gibi bir gün. İnsanların bu güzel havada dersleri dinlemek yerine, dışarıda oturup bira içmeyi tercih edip etmeyeceklerini düşündüm. iPod kulaklıklarımı takarak müziğin sesini açtım. Tam da The Beatles dinlenecek bir sabahtı. *Here Comes the Sun* isimli şarkılarını seçtim. Bir defasında babam bunun bir İngiliz yazını özetleyen tek şarkı olduğunu söylemişti. Haklıydı da. Her şey çok güzel görünüyordu. Yollar sessizdi. Yeşil yapraklar ağaç gölgelerinden fışkırmış, kuşlar realite şovlardaki hevesli bandolar gibi şakıyordu. Herkes yazlık kıyafetlerini giymiş, yüzlerine bir gülümseme yerleştirmişti.

Zihnimde, yalnız başıma yürürken en sevdiğim oyunu oynadım. Bir müzik klipi içindeydim. Saçlarımı savuran bir rüzgâr makinesinin karşısında şarkı söyleyip dramatik surat ifademi çalıştığımı hayal etmek, yolculuğu o kadar hızlandırmıştı ki, çok geçmeden kendimi okulun giriş yolunda buldum. O kadar eğleniyordum ki omzuma vuran birini fark etmemiştim bile. İçimden şarkılar söylerken başka hiçbir şeyi umursamıyordum. Ta ki yeniden bu dokunuşu hissedene kadar.

Kulaklarımda çalmaya devam eden müzikle başımı çevirdiğimde karşımda duruyordu. Tam karşımda. Noah. Paçaları katlanmış bir kot pantolon ve mavi bir tişörtle. Kusursuz görünüyordu. Kalbim çarpmaya nefesim kesilmeye başladı. Hâlâ dinlediğim müzikle aptal aptal ona bakıyordum. Ne söylediğini duymuyordum. Ayakta kalmak için konsantre olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki. Tam anlamıyla kusursuzdu. Neredeyse siyaha çalan kopkoyu kahverengi gözleri kocaman ve sorgulayıcı bakışlarla bana bakıyordu. Nefes alış verişlerim hızlanınca bir an bayılmaktan korktum. Noah bana doğru yaklaşırken ben sadece bir aptal gibi öylece dikiliyordum. Sonra bana doğru uzandı. Daha bu sabah hayalini kurduğum kolu bana uzanınca kalbim daha da hızlandı. Yüzüme uzandı. Bu gerçek miydi? Yüzümü mü okşayacaktı? Bu sabahki hayalim bir öngörü müydü?

Sonra Beatles'm o rahatlatıcı sesi birden kesildi ve ben onun yalnızca kulaklıklarımı çıkartmakta olduğunu fark ettim.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Şimdi duyabiliyor musun? Poppy değil mi?" Gülümsüyordu ama gergin bir gülümsemeydi bu. Sanırım o da endişeliydi. Muhtemelen ona yeniden bağıracığımdan ya da bayılacağımdan korkuyordu.

Yutkunup bir aptal gibi başımı salladım.

Diğer gece yaşadıklarım gelmişti gözümün önüne birden. Aşağılanma, üzüntü. Yüzümün birden kızardığım hissettim.

"Şey," diye devam etti. "Cumartesi gecesi seni aramayı denedim ama açmadın." Nasıl cevap vermem gerektiğini bilmediğimden sessiz kaldım. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki beynimin söyleyecek mantıklı bir şey düşünmesine bile müsaade etmiyordu. Sanki uyarı davulları gibi gümlüyordu. Kollarımdaki tüm tüyler, evde yalnızken bir ses duyduğum da olduğu gibi diken dikendi. İlkel korku tepkileriydi bunlar. Ama karşımdaki sadece bir çocuktü. Tehlikeli değildi. "Olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum." Gülümsemesi yok olmuştu. Sessizliğimin onu rahatsız ettiği belliydi. "Neler olup bittiğini anlamamıştım. Ruth denen arkadaşın beni yanınıza sürükledi. Sadece gergin olduğum için güldüm."

Konuşmasına yalnızken çalışmış gibiydi. Kendimi daha iyi hissettim. Beni düşünüyordu. Bir an neşeyle dolup normal davranmaya çalıştım. "Önemli değil, endişelenme." Bu üç kelimeyi söyleyebilecek kadar güç toplamıştım. Ama biraz daha oyalanırsam kendimi tamamen teslim edecektim. "Görüşürüz," diyerek arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Bekle," diye seslendi.

Elim alev alev yanıyordu sanki. Noah onu tutmuştu. Dokunuşu tenimi kavuruyordu Kafam karışmış bir hâlde ona baktım ve gözleri gözlerimle birleşti. Bakışları sanki büyük bir işkence çekiyor gibiydi. Alev alev yanıyor, içimi eritiyordu. Beni tutmaya devam ederken bu alev elimden tüm koluma yayıldı, ikimiz de sessiz bir hâlde birkaç saniye

öylece birbirimize baktık. Panikle atan kalbimin yanında nefes alış verişlerim de hızlandı ve o tanıdık bulantı yeniden geldi. Yanlış, yanlış, yanlış. Ortada bir yanlışlık vardı. Tüm kolum çılgılık atıyordu sanki. Tam elimi çekecekken o bıraktı ve kendine gelmeye çalışır gibi hafifçe başını salladı.

"Üzgünüm," dedi yeniden.

"Önemli değil." Fiziksel temasımız sonlandığı anda kalp atışlarım da yavaşladı. Koluma baktığımda eski hâline döndüğünü hissettim. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Olmamış mıydı?

Başını ayakkabılarına indirip utanmış gibi kafasını kaşdı.

Boğazımı temizleyip bu havayı kırmayı denedim. "Hmm. Middletown Koleji'ne gittiğin bilm iyordum ."

Gözlerimin içine baktığında kalbimi yeniden hareketlendirmişti. Ama sanki bana ne yaptığının farkındaymış gibi hemen gözlerini kaçırdı. "Burada okum uyorum ."

"Hmm. O hâlde neden buradasın?"

Doğrudan bir soruydu ve istemsizce biraz kaba bir şekilde çıkmıştı sesim. Hafifçe geri çekildiğinde bir suçluluk hissettim.

"Şey," dedi. "Aslında seni görmeyi um arak gelm iştım ." Bu cevabı beklemiyordum. Kızardım ve saçım la yüzümü gizlemeye çalıştım.

Tek söyleyebildiğim, "Ah," olmuştu.

"Bak," dedi. İçimden bir ses bu konuşmasını da evde çalıştığını söylüyordu. "Seni ve olanları düşünm eden edemiyorum. Daha önce kimse benimle öyle konuşmamıştı. Aklından geçenleri bu kadar cesurca söyleyen biriyle daha önce hiç tanışmadım."

Yüzüne bakmak için kendime güvenemediğimden bakışlarımı yerde tutuyordum.

"Aptalcaydı," diye mırıldandım. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Bir an kendim kaybettim."

Çenem yanıyordu. Bunun sebebi bana yeniden dokunmaya başlaması mıydı? Yüzümü yukarı kaldırarak beni o kopkoyu renk gözlerine bakmaya zorluyordu.

Gözlerini gözlerime dikerek "Anlamıyorsun," dedi. "Bu hoşuma gitti."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Eli hâlâ yüzümdeydi. Tüm bedenimde binlerce vatlık bir akım dolaşıyor gibiydi.

Tıpkı ilkokulda fen dersinde dokunduğumuz statik makinesine dokunmuş gibiydim. Yeniden midemin bulandığını hissettim.

Tekrar konuşmaya başladı. "Bu gece benimle bir şeyler içmeye gelir misin?"

Beynim bulanmıştı. Söylemek istediğim tek şey evetti. Ama bir şey beni durdurdu. Dün, Noah aklımı karıştırmak için ortalıkta yokken kendimle yaptığım anlaşma. Bana söylediklerini analiz ettim. Ona kaba davranmamdan hoşlanmıştı. Adrenalinin yerini şüphe alıyordu. Onun için bir hedeftim. Alıştığı gibi ona yaranmaya çalışmamıştım ve bu, onun ilgisini çekmişti. Kendimi koruma kalkanlarım birden devreye girdi. Noah beni

bir kez 'kazandı' mı ilgisini kaybedip sıkılacaktı. Bilinen bir gerçektir bu. En azından Cosmo dergisinde böyle yazıyordu.

Bedenimde onu isteyen her bir içgüdüyü bastırarak konuşmak üzere ağzımı açtım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bu bir yalandı ama onu reddetmem gerektiğini biliyordum. Nasılsa benden sıkılacaktı ve ben de reddedilmeyi göze alamazdım. Hem, her ne kadar kendimi ona doğru çekiliyormuş gibi hissetsem de içimde daha büyük bir parça bana uzak durmamı söylüyordu. Hemen uzaklaş. Hemen.

Noah şok olmuş görünüyordu. Bu kadar da değildi. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Muhtemelen ilk kez reddediliyordu. "İyi bir fikir değil mi?" Cevabımı zoraki bir gülümsemeyle savuşturmaya çalışır gibiydi. "Neden? Seni ilaçla bayıltacak falan değilim ki. Sadece seni bir şeyler içmeye çıkarmak istedim."

Kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım. Bende uyandırdığı duyguları görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Benim derse girmem gerek."

Yüzünde bir öfke belirdi ama onu kontrol altına almayı başararak bir başka zoraki gülümseme e yerleştirdi. Elini yüzüm den çekti ve sanki bana dokunmuş olmanın utancını silecekmiş gibi elini salladı. Tenimse bana dokunduğu yerde hâlâ karıncalanıyordu.

"Evet, tabii, özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana müsaade etmeliyim artık."

Okula döndüm. Birkaç grup zil çalmadan önce zaman geçirmek için bahçede toplanmıştı. Üç metre kadar yürüm üstüm ki bana seslendiğini duydum.

"Ah, Poppy?"

Adımı söylediğinde gülümsediğim için kendimden nefret ediyordum. Arkamı dönmeden önce hızlıca ağzımı daha normal bir hâle soktum.

"Efendim Noah," dedim normal görünmeye çalışarak.

Koşarak yanıma geldi. "Hey," dedi ellerini saçlarında gezdirerek. "Belki ben çok... iler gittim. Üzgünüm, reddedilmeye pek alışık değilim."

Hafifçe alnımı buruşturdum. Bunu fark etmişti. "Pekâlâ.

Bu da oldukça ukalacaydı değil mi?"

Güldüm. "Biraz. Pekâlâ, oldukça. Bir grupta çalışıyor olman seni karşı konulmaz bir adam yapmıyor." Ruth'u düşünerek bir an gülümsedim. "En azından herkesin gözünde."

Elbette yalnızca blöf yapıyordum. O gerçekten karşı konulmaz bir adamdı. Gözü gören herkes bunu anlardı.

Ama blöfüm işe yaramıştı. Noah pek de mutlu görünmüyordu. "Evet, bunu şimdi anlıyorum."

Bir sonraki hamlesini bekleyerek durdum. Zil henüz çalmıştı ve tüm öğrenciler içeri girmişti. Ama bunun hiçbir önemi yoktu.

"Teki, benle buluşmak sana bu kadar iğrenç geliyorsa o hâlde arkadaşlarla bir şeyler

içmeye ne dersin?" Bir kez daha gülümsemişti.

Çantamı bir omzumdan diğerine geçirdim. "Anlamadım."

"Okuldan sonra," dedi. "Bir şeyler içmek üzere grubun diğer üyeleriyle Lock and Key'de buluşacağız. Sen de gelebilirsin, yani istersen. Birkaç arkadaşını da getirebilirsin."

Bunu düşündüm. Reddedersen kızlar beni öldürürdü. Yine de gergindim. Noah'ı daha fazla görmek ona olan hislerimi öldürmekte pek de işime yaramayacaktı.

"Sebebini anlayamadım," dedim.

"Tanrı aşkına, arkadaş olmak için," dedi birden. Sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bu konuşma çok yanlış gidiyor. Bu şekilde birden karşına çıkmamalıydım. Düşünürken çok daha iyi bir fikir gibi gelmişti. Sadece dün olanlar için kötü hissediyordum ve bunu telafi etmek ve seni tanım ak..." Kaşlarımı kaldırdığımı gördüğünde düzelterek devam etti: "...sen i ve arkadaşlarını tanımak istedim. Çok güzel bir gün bugün ve gece de güzel olacak. Gruptakiler de çok sıcakkanlıdır. Çok eğleniriz."

Kendimi başımı bir aşağı bir yukarı sallarken buldum. "Bu bir evet mi?"

"H m m ... Tamam o zaman."

"Harika. O hâlde akşam beş gibi Lock and Key'de görüşürüz."

Sonra yüzünde kocaman, içten bir gülümsemeye arkasını döndü ve beni şaşkın bir balık gibi ağzı açık hâlde bırakarak koşarak uzaklaştı.

İngilizce dersine geç kalmıştım. Hızla tepkisiz ve sıkılmış yüzlerden oluşan sınıfa daldım. Öğretmenimden özür dileyip eliyle yerime geçmemi işaret etmesinden sonra derhâl bu komutu yerine getirdim.

Frank bana bir yer ayırmıştı. Geçip oturdum.

Büyük boy defterim ve tükenmez kalemimi çıkarırken, "Ne kaçırdım?" diye diye fısıldadım.

Bana bir kitap uzattı. Ön kapağa şöyle bir baktım. Böğ.

Romeo ve Juliet.

"Bu dönemki Shakespeare oyunumuz bu olacak," dedi. "Senin sırtıp ne kadar romantik olduğunu söylemen gerekmez miydi?"

Alaycı bir şekilde tek kaşımı kaldırarak cevap verdim. O da kendininkini kaldırınca, başladık gülüşmeye. Benim o tarz kızlardan biri olmadığımı biliyordu.

Frank Dayton, sınıfta kimseyi tanımadığınızda arkadaş olacağınız o çocuklardan biriydi. Arkadaşlarımdan hiçbiri İngilizce dersi almıyordu ve ben de şans eseri ilk dersimde

Frank'in yanına oturmuştum. O da kimseyi tanımıyordu. Çabucak ikimizin de iğnelemeye ilgi duyduğumuzu, herkesi eleştiriyor olduğumuzu ve tuhaf bilim kurgu romanlarından hoşlandığımızı keşfettik. Bazen ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar verebilmek için oturup düşünürdüm. Teknik olarak yakışıklı bir çocuktü. Sarışın, yeşil gözlü, yapılı; yani kısacası tüm o klasik özelliklere sahipti. A ma benim tipim değildi işte.

Üstelik rugby oynuyordu. İğrenç. Bu tartıştığımız konulardan biriydi çünkü ben rugby oyuncularına ve onların o şişmiş egolarına dayanamıyordum. Çok sıkıldığım anlarda ise onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını düşünürdüm. Ama sonunda, birbirimizi İngilizce dersini geçirebilmek için karşılıklı olarak kullandığımızı karar verirdim. Sınıfın dışında birbirimizle konuşmazdık ve o grup gecelerine hiç katılmazdı. O trans müzikten hoşlanıyordu. Çifte iğrenç. Sık sık müzik zevkiyle dalga geçerdim. Middletown'da yaşarken kulüp müziği sevmenin anlamı neydi ki zaten? Nerede çılgınca eğlenecektin? Renault Clio arabanda mı?

Öğretmenimiz Bayan Gretching -şu anda bekâr olduğunu özellikle hatırlatmak isterim çünkü bu onun için oldukça önemlidirhâlâ konuşuyordu. Romeo ve Juliet'in nasıl birbirleri için yaratıldıklarından ama gerçek aşkın her zaman kendi kendini yok etme eğiliminde olduğundan bahsediyordu heyecanla. İçimden bir ses, bu yorumun akademik olmaktan ziyade, parmağında eski evlilik yüzüğünün bıraktığı beyaz izle alakalı olduğunu söylüyordu.

Homurdanarak başımı sıraya yasladım. "Romeo ve Julie f ten gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu

Frank. Bu hâlim onu eğlendiriyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Tüm hikâyeye saçmalık. Bir gençlik aşkıyla yükselen dopamir seviyesi yüzünden hayatlarını mahvetmiş bir grup melodramatik genci anlatıyor. Bunun yerine keşke Macbeth'i oynasaydık."

Frank bir an yüzüme baktı. "Unutmuşum. Sen diğer kızlar gibi değildin, değil mi?"

Karşımızda oturan diğer kızlara baktım. Frank ve benim genellikle okula gelmek için saatlerce makyaj yaptıklarından dalga geçtiğimiz, hepsi birbirinin aynı dört sarışın oturuyordu. Her gün tam bir saat makyaj yapıp saçlarını kıvrarak takma kirpikler takıyorlardı. Bayan Gretching'in ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyor, o her 'ruh ikizi' ya da 'gerçek aşk' dediğinde iç geçiriyorlardı.

"Tanrı'ya şükür," dedim onlara bakarak.

İlk sahneyi okumaya başladık. Frank ve ben kitaplarımızı açarak birkaç dakika boyunca okuduk.

"Sen niye geç kaldın ki?" diye sordu bir sayfayı çevirirken. Benden iki sayfa önde olduğunu fark etmek biraz rahatsız etmişti. "İçeri girdiğinde biraz telaşlı görünüyordun." Birden hızla Noah ile karşılaşmamı düşündüm ve nefesimin hızlandığını hissettim.

"İlla bilmek istiyorsan," dedim. "Biri bana çıkma teklif ediyordu."

Tepkisini görmek için Frank'in yüzünü inceledim. Üzgün görünmüyordu. Daha ziyade şaşırılmıştı. O hâlde benden hoşlanmıyordu demek. Ah gerçi sanırım bu belliydi.

"Kim senin gibi bir grunge müzik hayranıyla çıkmak ister ki?"

"Grunge müzik hayranı mı? Ciddi misin Frank? Doksanlarda değiliz. Arka arkaya öte bir bilgisayar yerine gerçek müzik yapan gerçek insanları dinliyor olm am, beni Kurt

Cobain yapmaz."

Bu yorumu beni biraz kırmıştı. Şaka yaptığını biliyordum ama en büyük güvensizliklerimden birini doğru lamıştı. Neden biri benimle çıkmak isteyecekti ki?

Frank, bu defa alaycı yaklaşmaya hazır olm adığım bir konu seçtiğini anlayarak teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Pekâlâ deli fişek. Öyle demek istememiştim. Eminim şenle çıkmak çok hoş olur."

"Ben çok tatlıyım." "Elbette."

"Herkesin hayallerindeki kadınıym."

"Kesinlikle. Sadece kıskançlık yaptım ," dedi haylaz bir bakışla. "Biliyorsun uzur zamandır ben sana çıkma teklif etmek istiyordum ya. Bildiğim harika bir trans m üzik gecesi var. Tam da senin tarzın. Doğru düzgün m üzik dinleme zamanın gelmişti... ahhhh."

Kaburgalarına bir dirsek attım.

Bayan Gretching, Frank'in acı haykırışını duyarak bize döndü.

"Evet," dedi. "Görünen o ki Poppy ve Frank ilk bölüm ü çoktan bitirmişler. İkiniz de bu kadar hevesli olduğunuza göre, neden bir sonraki bölümde bize Romeo ve Juliet'ir bölümlerini siz okumuyorsunuz?"

İkimiz birden homurdandık.

Aptal Juliet'in kısmını okumak için zorla ayağa kalktığımda, "Hepsi senin suçun," diye fısıldadım.

İngilizce dersi blok dersti. Bu yüzden de bir balkondan aşağısarkar gibi yapmayı bıraktığımda öğle yemeği zamanı gelmişti.

Ben sandalyemi geri çekerken, "Harika bir Juliet oldun/" dedi Frank. "Çol inandırıcıydı."

"K apa çeneni," diyerek kalemimi ona fırlattım. Sinir bozucu bir şekilde yakaladı. "Ber de Romeo monologlarında dramatik duraklamalar yaptığını fark ettim. Kendini ne zannediyorsun, Leonardo DiCaprio falan mı?"

Frank kalemi bana geri fırlattı. Yakalamaya çalışırken elime çarparak masanın altına girdi. "Sadece kıskançlık yapıyorsun."

Kalçalarımın tam gözünün önünde olduğunu bilerek kalemimi almak için eğildim. "Seni mi? Dalga geçiyor olmalısın," dedim. Kalemimi buldum ve yerden alarak kalktım. "Her neyse, bu ne kadar güzel olsa da gitmek zorundayım."

"Güle güle... Juliet." "K apa çeneni."

Arkadaşlarımın hepsi çoktan kantinde toplanmış, her zamanki m asam ızda oturuyorlardı. Lizzie bacak bacak üstüne atmış, sürekli yanında taşıdığı o deftere bir şeyler yazıyordu. Ruth basmakalıp bir tavırla elindeki minik aynada hayran hayran kendisine bakıyordu. Amanda'nın yanında da Johnno vardı. El ele tutuşmuşlardı ama ikisinin yüzünde de korkulu bir ifade fark ediliyordu.

"Poppy!" diye bağırdı Lizzie beni görür görmez. "Bil bakalım ne oldu? Gazete ölü balık hikâyemle ilgileniyor/"

Çantamı masaya bırakıp bir sandalye çekerken, "Bu harika," dedim. A manda ve Johnnc gülümseyerek selam vermiş, Ruth'sa başını sallamakla yetinmişti. Demek böyle davranacaktı, öyle mi?

"Bir süper starım," dedi Lizzie keyifle. "Lizzie bunu sen söyleyemezsin."

"Boş versene. Beni başka kim şımartacak? Gazetecilik acımasız bir dünya. İnsan kendine inanmalı."

Gözlerimi devirerek çantamdan fıstık ezmeli sandviçimi çıkardım. Lizzie'nin bu kararlılığı rahatsız ediciydi. On yedi yaşındaydım ve hayatta ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Üniversite öncesi aldığım derslerden hiçbiri ilgimi çekmemişti. Hiçbirinde üstün bir başarı göstermiyordum. Kitap okumayı seviyordum ama yalnızca bir boş vakit aktivitesi olarak. Öyküleme tekniklerini çalışmaktan ve İngilizce dersinde işlediğimiz diğer tüm konulardan nefret ediyordum. Sandviçimi ısırırken bir yandan Lizzie'nin heyecanlı lakırtıllarını dinlemeye çalışıyor, bir yandan da bu geceyi düşünüyordum. Kendime itiraf edemesem ve ondan hayır gelmeyeceğini bilsem de Noah'ın beni beğenmesi gururumu okşamıştı. Onun gibi erkek-fahişe tipli adamlar hep bir kovalamaca peşinde koşarlardı. Ruthla ilgilenmeyişinin sebebi de bu olmalıydı. Ruth da bir avcıydı.

Lizzie nihayet gazeteyle ilgili konuşmayı bırakarak sordu: "Peki bu akşam ne yapıyoruz? Bir pazartesi gecesini evde geçirecek değilim. Fazlasıyla depresif. Ayrıca bugün hava dışarıda her zamankinden de mükemmel. Bunu değerlendirmeliyiz."

Yarı dramatik bir tonla boğazımı temizleyerek sesimi kontrol etmeye çalıştım. "Aslında/7 dedim sandviçimin folyosunu iyice açarak. "Bu sabah okula girerken şu Noah denen çocuğa rastladım ve bizi grubuyla birlikte gittikleri Lock and Key'e davet etti."

Herkesin bakışları bir anda üzerime dönmüştü. "Ne? Onu ne zaman gördün?" diye sordu Ruth. Yüzünde şüphe dolu bir ifade vardı.

"Birbirimize rastladık ve o da akşam onlarla dışarı çıkmak isteyip istemeyeceğimizi sordu."

Ona beni beklediğini, benimle karşılaşmayı umuyor olduğunu söylememek daha mantıklı gelmişti.

Lizzie heyecandan patlayacak gibi duruyordu.

"Bana olan biten her şeyi anlat," dedi. "Tüm detaylarını.,r

Omuzlarımı silkip Ruth'un karanlık bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. "Daha fazla detay falan yok. Tüm grup üyeleri gidiyormuş. Eğlenceli olmalı. Hem onlarla tanışırsak grup konserleri gecelerine de bedava girebiliriz."

Su şişemi açıp çok ihtiyacım olan kocaman bir yudum aldım. "Peki, ne dersiniz gidelim mi?"

Yüzlerini inceledim. Ruth hâlâ ters ters bakıyordu. Lizzie, Noel sabahındaki beş yaşında hiperaktif bir çocuk gibi yerinde duramıyor, Amanda ise yalnızca şaşkın görünüyordu. Durumla hiç ilgilenmeyen ve pencereden dışarıda futbol oynayan arkadaşlarına boş boş bakan Johnno'nun elini sıkıca tutmuştu.

"Elbette gidiyoruz," dedi Lizzie. "Keyifli görünüyor." Ruth'a baktım. Birkaç dakika daha ters ters baktıktan sonra viizü yumuşadı. "Evet, ben de varım. Başından da bayağı hoşlanmışım. Onu yeni zaferim yapabilirim." Göğsünü teatral bir şekilde kabartınca hepimiz güldük. Kendime, düne kadar yeni zaferinin Noah olması için uğraştığını hatırlattım. Hep beraber Amanda'ya dönerek o kaçınılmaz bahanesini duymayı bekledik.

Bize çaresizce göz kırparak "Bu gece mi? Sanırım bu gece ailemle yemek yemem gerek," dedi.

Homurdandık. Kimse Amanda'dan daha kötü bir yalancı olamazdı. Kimseyi kandıramıyordu.

Hiç de hoşlanmadığımı bilmeme rağmen onu dürterek "H adi am a," dedim. "Çok eğlenceli olacak. Yeni insanlar. Yeni sohbetler..."

"Yeni yakışıklılar..." Ruth lafa girmiş ve bana içtenlikle gülümsemişti.

Demek sonunda barışmıştık. Rahat bir nefes alabilirdim. Amanda, Johnno'nun duyup duymadığını kontrol etmek için baktı ama o hâlâ dışarıyı seyrediyordu.

"Ben... ben... onlarla yemeğe kalmam gerektiğini söyledim ..."

Lizzie devraldı. "Tanrı aşkına Amanda," dedi. "Bir rahibe bile senden iyi yalan söyler. Öyle değil mi Johnno?"

Johnno dikkatini yeniden bize çevirerek hayran hayran Amanda'ya baktı. "Evet," dedi sonra. "Sen tanıdığım en dürüst insansın. Bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum."

Amanda bir anda pancar gibi kızarıncaya Johnno da biraz morardı. Ellerini bırakarak ikisi de yere bakmaya başladı. Lizzie, Ruth ve bense sırtıyıorduk.

Johnno aceleyle ayağa kalkarak sırt çantasını taktı. "...

Her neyse... Ben dışarı çocukların yanına... şey... maçın devamına katılmak için gitsem iyi olur." Amanda yüzüne bakamıyordu bile. Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "T abii/" dedi hâlâ kıpkırmızı olan yüzü ile. "Sonra görüşürüz."

Johnno, sanki bir şey söylemek ister gibi, bir an tuhaf bir hâlde dikildikten sonra vazgeçip, kantinden resmen koşarak çıktı. O çıkar çıkmaz hepimiz kahkahalarla gülmeye başladık.

"Aman tanrım," dedi Lizzie gözyaşları içinde. "İkiniz çok komiksiniz."

Amanda ise dehşetle ona bakıyordu.

"Gerçekten de öylesiniz," diye ekledi Ruth. "On yedi yıllık tüm yaşantımda rastladığım en utangaç iki insan siz olmalısınız. Bir araya gelmeniz bile bilimin bir mucizesi."

Amanda her an ağlayacak gibi bakıyordu. Hiçbir zaman açığa vurmayacağı zihninde oluşan o öfkeli cevapları görebiliyordum. Sonra başını sallayarak sırtıttı.

"K apayın çenenizi," dedi. "Pekâlâ, ikimizin de biraz... içe kapanık olduğunu kabul ediyorum."

Seçtiği kelimeler bir kez daha kontrolü kaybetmemize sebep olmuştu. "Ama aşacağız Her neyse..." Bir sonraki cümlesi için cesaret toplamak üzere bir süre durduktan sonra devam etti: "...E n azından benim bir erkek arkadaşım var."

Ruth, Lizzie ve ben birbirimize bakarak kahkahalar içinde kaşlarımızı kaldırdık. Az önce Johnno'nun oturduğu yere geçip kolumu omzuna atarak "Bak bu doğru," dedim "Seninle dalga geçmemeliyiz. Sen, ne de olsa aramızdan birini bulan tek kişisin." Ruth söze girip "Ben haftada bir birini buluyorum /" deyince histerik kahkahalarımız yeniden başladı. Yan masamızdakiler bize deliymişiz gibi bakıyor, bu da daha çok gülmemize sebep oluyordu.

Sonunda kendimizi kontrol edebildiğimizdeyse yeniden Amanda'ya döndüm. "Pekâlâ, geliyor m usun?"

Yutkundum ama ben teslim olacağını biliyordum. "Tam am ," dedi. "Lanet olası bara geleceğim."

"H arika," dedim ve ayağa kalkarak saate baktım. Bir sonraki dersim için kampüsün diğer tarafına geçmek için beş dakikam kalmıştı. "Okuldan sonra kapıda buluşuruz."

Başlarını salladılar ve dönüp derse doğru yürümeye başladım.

Günün geri kalanı oldukça hızlı geçti.

Psikoloji dersinde dinler gibi görüldükten sonra, fotoğraf dersleri ile günü bitirdim. Karanlık odanın rahatlatıcı kırmızı ışığında saklanıp Ruth'un, David Bailey tarzında çektiğim fotoğraflarını bastım. iPod'umu kulağıma taktım ve yıkayıcının içinde görüntüler oluşurken müzik ve karanlığın karışımı beni sakinleştirdi. Ama son zil çaldığı anda tüm sakinliğim bir anda tuzla buz oldu. Koşarak kızlar tuvaletine giderek makyaj çantamın içindekileri lavaboya saçtım ve kendimi biraz olsun güzel gösterebilmek için uğraşm aya başladım. Beş dakika sonra... daha iyiydim. En azından dışarıdan bakıldığında. İçimse sallanan bir jöle gibiydi.

Kapıya doğru yürürken oyun planımı yapıyordum. İki kelimedden oluşuyordu: Sakin ol. Dikkatimi dağıtacak bir Noah olm adığı sürece, teoride oldukça basitti. Ruth, Amanda ve Lizzie beni kapıda bekliyorlardı. Hepsi de öğle yemeği saatine göre biraz daha makyajlılardı. Demek ki son dakikada bayanlar tuvaletine koşan bir ben değildim.

Lizzie'nin koluna girerek "H azır m ısınız?" diye sordum. "Elbette, elbette," dedi.

O sırada, Ruth'un koluna giren Amanda'nın diğer koluna da girdim ve kızların büyüyünce kol kola girmekten vazgeçip geçmeyeceklerini düşündüm. Umarım geçmezdik.

"O başıyı ele geçirmek için sabırsızlanıyorum," dedi Ruth. "Turizm dersinde sıkılırker onu baştan çıkarmaya karar verdim."

"Cidden kadın. Sen tam bir sapıksın," dedi Lizzie dalga geçerek.

Ruth omuzlarını silkti. "Erkeklerle, bize zamanın başlangıcından beri davrandıkları gibi davranıyorum hepsi bu. Roller tersine döndü. Bu güçlenmek demek. Bu feminizm demek."

Güldüm.

"Hepsi de doğru Ruth ama ben bu konuda Lizzie'ye katılacağım. Sen sadece bir sapıksın. Kötü alışkanlığını örtmek için eşitlikle ilgili yarı olgunlaşmış idealleri kullanıyorsun."

"Belki," dedi Ruth, kendinden emin bir ifadeyle.

Güneş henüz tepedeyken sallana sallana bara doğru yürümeye başladık. Vardığımızda grup henüz gelmemişti. Ruth'u öz güvenimizi artırması için kullanarak heyecanla mekâna girdik. Lock and Key Middletown'a özgü, oldukça trendi bir bardı. Güya modern bir mor aydınlatması ve kırmızı kadife kaplı yüksek bar tabureleri vardı. Fakat mekân, gömlek kolları katlayıp büyük bir bira şişesini tepesine dikerken kahkahalarla gülen, genç profesyonelleri çekiyordu. Genelde buradan uzak durmaya çalışırdık. Barın kadın müdürü, kendisinden güzel, genç kızların kimliklerini kontrol etme gibi bir alışkanlığa sahipti. Ama şansımıza bugün burada değildi. Ruth'u öne ittik ve o da tereddütsüz bir şekilde dört limonlu bira sipariş etti. En az yarım saat uğraştığı belli olan saçlarıyla zayıf bir çocuk olan barmen de soru sormadan parayı alıp şişelerin kapaklarını açtı. Ruth gayet tecrübeli bir şekilde önce biralarımızı dağıtarak bizi bahçeye yönlendirdi.

Onun arkasından dışarı çıkarken şaşkın bir hâlde içkime bakıyordum.

"N e zamandan beri biraz içiyoruz?" diye sordum Lizzie'ye sessizce.

"Havalı bir grup bizi bir yere davet ettiğinden beri." Ufak bir yudum aldı. Ağzını elinin tersiyle silerken de "Hmm, çok kötü sayılmaz," dedi.

Lock and Key isimli bu barın kurtarıcı mekânı dışarıdaki bahçesiydi. Özellikle de böyle bir günde. Barın sahipleri, bahçeyi şimdiki bu büyümlü hâline çevirmesi için peyzaj mimarlarına dünyanın parasını harcamışlardı. Çitler ve ağaçlar masaları gizlerken, küçük süs ışıkları ve elektronik ısıtıcılar da buraya peri masallarındaki ışıltıyı veriyordu gün batımının ardından. Ama biz gittiğimiz sırada hava hâlâ sıcaktı ve pek çok masa, havalı görünmek için pantolon paçalarını katlayıp çıplak ayakla çimlerde dolaşan, hafif terli iş adamlarıyla doluydu.

Ruth bizi son boş masaya yönlendirerek ortadaki kapıyı en iyi gören noktaya oturttu. Kocaman, kırmızı çerçeveli güneş gözlüklerini çıkartıp gözüne taktıktan sonra, birasmdan büyük bir yudum aldı. "Ahhh," dedi. "İşte hayat bu."

Ben de temkinli bir ifadeyle içkime baktıktan sonra ufak bir yudum aldım. Gerçekten de çok kötü değildi. Büyük bir yudum daha aldım ve Noah'ın her an içeri girebileceği gerçeğini unutmaya çalıştım.

Bir süre birbirimizin muhabbetiyle ilgileniyor gibi yapsak da ortam gergindi. Hepimiz gergindik. Yani en azından A m anda ve ben. Ruth'un gözleri her açıldığında kapıya

kayıyordu. İçeri giren herkesi inceliyor; her kızı bir rakip olarak değerlendiriyordu. O sırada ben de içimden, *sakin ol sakin ol sakin ol*, deyip duruyordum.

Onu daha görmeden içeri girdiğini hissettim.

Boğazım düğümlendi, kalp krizi geçirdiğimi sandım. Baygınlık hissi tüm gücüyle bedenimi sarmıştı. Deneyip kendimi sakinleştirebilmek için biramdan bir yudum aldım. Büyük bir hataydı. Sıvı yanlış boruya kaçmıştı. Gözlerim yerinden fırlayarak öksürmeye başladım. Sonra sırtımda ani bir yanma hissettim. Biri sırtıma vuruyordu. Kim olduğuna bakmasam da en kötüsünden korkuyordum. Noah'ın eli sırtıma her değdiğinde, incecik atletimden geçerek tenimi yakıyordu. Dört büyük darbeden sonra yeniden nefes almaya başlamıştım. Nihayet nefes alabilip kendimi toparladığımda gözlerimden yaşlar akıyordu.

Zarar kontrolü yapmak için yavaşça başımı kaldırdım.

Karşımda bir sürü şaşkın yüz vardı. Grubun solistini ve basçıyla davulcu olduğunu düşündüğüm diğer iki çocuğu gördüm. Lizzie ve Amanda'nın yüzünde 'Neler oluyor böyle?' bakışı vardı. Ruth ise yeniden böyle bir şov yapıp kendimi küçük düşürdüğüm için kahkahalarla gülüyordu.

Ve işte orada, önümde diz çökmüş yüzünde kocaman bir sırtıyla duran Noah.

"Vay canına Poppy," dedi sakince. "Bir erkeği nasıl cezbedeceğini iyi biliyorsun değil mi?" Cebinden bir mendil çıkartıp "Al bakalım," diyerek bana uzattı. "Maskaran akm ışı/"

Utanarak mendili elinden kaptım ve gözlerimin çevresini sildim. "Teşekkürler," dedim. "Ama cidden Noah, hangi erkek yanında mendil taşır? Nesin sen? Bir Enid Blyton hikâyesi kahramanı falan mı?" Onun dışında herkes güldü. "Daha kötü yapıyorsun," dedi. "Tüm makyajını yüzüne bulaştırdın. Ah canım, yoksa sadece benim için mi makyaj yapmıştın?"

Kaşlarımı çattım. "Ancak rüyada görürsün."

Bir an kırılmış gibi baksa da sonra ayağa kalkıp arkadaşlarına eliyle beni işaret etti.

"Çocuklar, boğulan bu muhteşem kız Poppy Lawson." Hâlâ dehşet hâlinde el salladım. "Ve bunlar da," diye devam etti. "Ruth, Lizzie ve Amanda."

Lizzie delice el sallarken Amanda sessiz bir selam vermiş; Ruth da havalı bir şekilde parmaklarıyla onları selamlamıştı. Tanrım dünya ne adaletsizdi. Hepimiz oturduk.

Ben adının Ryan olduğunu söyleyen solist çocuğun yanındaydım. "Demek şarkı söylüyorsun, öyle mi?" diye sordum. Biramdan yeni bir yudum almış, bu defa boğulmamıştım. "N eden? Bir enstrüman çalamıyor muydun?"

"Vay," dedi ama güldü. "Benim enstrümanım sesim." Alnımı buruşturdum.

"Bayağı kendini beğenmiş bir laf oldu, değil mi?" Endişeli görünüyordu. Mavi gözler yüzümü samimi bir endişeyle inceliyordu. Çok şükür ki Ryan da tüm baş solistlerin ortak sorunu olan, normal hayatta utangaç ve güvensiz olma sorununu yaşıyordu.

Kendimle dalga geçerek onu rahatlatcağımı düşünerek "Sadece m üzikal anlamda

disleksik olduğum gerçeğini gizlemeye çalışıyorum ," dedim.

"Yani bir şey çalamıyor m usun?"

"Küçükken çaldığım blok flüt sayılır mı? Peki, sizin grubun örnek aldığı müzisyenler kim?"

Hevesli konuşmalarına kendimi teslim ederek The Smiths, The Libertines ve The Clas kelimelerini her duyduğum da başım ı salladım.

Ben gülüm seyip başımı sallarken çevremde olan bitenleri de izlemeye çalışıyordum. Ruth hiç de şaşırmadığım bir şekilde Noah ve başının arasına oturmuştu. Yeniden tam bir baştan çıkarma moduna girmiş; adının Will olduğunu düşündüğüm başçıya göz süzmeye başlamıştı. Sırtını bilerek Noah'a çevirerek aynı anda hem nasıl bir fırsat olduğunu hem de onunla artık ilgilenmediğini göstermeye çalışıyordu. Lizzie de davulcu Jack'le ikisinin de okuduğu politik bir biyografi üzerine sohbet ediyordu. Ona art arda sorular sorarak çocuğun her cümlesine itiraz ediyordu. Yine de anlaşıyor gibi görünüyordardı. A manda da dikkatle Ruth'un flört eder konuşmalarını dinliyor, en ufak komik yorumuna bile iyi bir arkadaş gibi kahkahalarla gülüyordu. Ve Noah, şey aslında henüz kendimde Noah'a bakma cesaretini bulamamıştım. Şu ana kadar... Bundan anında pişman oldum.

Bakışlarımı ona çevirdiğim anda içgüdüsel olarak bana bakmıştı. Göğsüm sıkıştı. Bakışlarını gözlerimden kaçırmıyor, gözleri gözlerimi inceliyordu. Yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu. Nefes bile alamadan aramızdaki her neyse o anda yaşanmasına izin verdim. Her zerrem daha önce hiç yaşamadığım şekilde onu arzuluyordu. Masanın üzerinden atlayıp yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarının tadına bakmak istiyordum. Bir hayvan gibi. Korkutucu derecede baskın bir duyguydu ve onun da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum. Ellerini masanın kurumuş ahşabına geçirmişti. Sanki... aç gibi görünüyordu. Hep burun kıvırdığım o aşk romanlarının yazarları, tembel oldukları için o kadar süslü bir dil kullanmıyorlardı. Meğer tüm bu klişeler gerçektir. Onu bir solukta yiyip bitirmek, kıyafetlerini yırtmak, onu tüketmek, yüksek sesle okuyup kahkahalarla güldüğüm tüm o şeyleri yapmak istiyordum. Beynimin minicik bir kısmı kontrolü ele geçirmemi söylese de bedenimdeki bu duygusal yüklenme karşısında, her mantık parçası güçsüz kalırdı.

"Poppy?" dediğini duydum birinin. O muydu? Değildi.

Gözlerini yere indirdi. Anımız bitmişti. "Poppy?"

"H ı?" dedim birden gerçekliğe dönerek. Konuşan

Ryan'dı.

Konuşmasını bitirmişti ve belli ki ben fark etmemiştim. Sanki dikkatimi çekecek kadar ilginç olmadığını bildiğinden, üzgün bir ifade belirmişti yüzünde. Kendimi suçlu hissetmiştim.

"• .Ben sadece diyordum ki i..." dedi elleriyle oynayarak. Őeli görünüyordu. Mavi gözleri yüzüm ü samimi bir endişeyle inceliyordu. Çok Şükür ki Ryan da tüm baş solistlerin ortak sorunu olan, normal hayatta utangaç ve güvensiz olma sorununu yaşıyordu.

Kendimle dalga geçerek onu rahatlatacağımı düşünerek "Sadece müzikal anlamda disleksik olduğum gerçeğini gizlemeye çalışıyorum ," dedim.

"Yani bir şey çalamıyor m usun?"

"Küçükken çaldığım blok flüt sayılır mı? Peki, sizin grubun örnek aldığı müzisyenler kim?"

Hevesli konuşmalarına kendimi teslim ederek The Smiths, The Libertines ve The Clas kelimelerini her duyduğum da başımı salladım.

Ben gülümseyip başımı sallarken çevremde olan bitenleri de izlemeye çalışıyordum. Ruth hiç de Şaşırmadığım bir şekilde Noah ve başının arasına oturmuştu. Yeniden tam bir baştan çıkarma moduna girmiş; adının Will olduğunu düşündüğüm başçıya göz süzmeye başlamıştı. Sırtını bilerek Noah'a çevirerek aynı anda hem nasıl bir fırsat olduğunu hem de onunla artık ilgilenmediğini göstermeye çalışıyordu. Lizzie de davulcu Jackle ikisinin de okuduğu politik bir biyografi üzerine sohbet ediyordu. Ona art arda sorular sorarak çocuğun her cümlesine itiraz ediyordu. Yine de anlaşıyor gibi görünüyorlardı. A manda da dikkatle Ruth'un flört eder konuşmalarını dinliyor, en ufak komik yorumuna bile iyi bir arkadaş gibi kahkahalarla gülüyordu. Ve Noah, şey aslında henüz kendimde Noah'a bakma cesaretini bulamamıştım. Şu ana kadar...

Bundan anında pişman oldum.

Bakışlarımı ona çevirdiğim anda içgüdüsel olarak bana bakmıştı. Göğsüm sıkıştı Bakışlarını gözlerimden kaçırmıyor, gözleri gözlerimi inceliyordu. Yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu. Nefes bile alamadan aramızdaki her neyse o anda yaşanmasına izin verdim. Her zerrem daha önce hiç yaşamadığım şekilde onu arzuluyordu. Masanın üzerinden atlayıp yüzünü ellerimin arama alarak dudaklarının tadına bakmak istiyordum. Bir hayvan gibi. Korkutucu derecede baskın bir duyguydu ve onun da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum. Ellerini masanın kurumuş ahşabına geçirmişti. Sanki... aç gibi görünüyordu. Hep burun kıvırdığım o aşk romanlarının yazarları, tembel oldukları için o kadar süslü bir dil kullanmıyorlardı. Meğer tüm bu klişeler gerçektir. Onu bir solukta yiyip bitirmek, kıyafetlerini yırtmak, onu tüketmek, yüksek sesle okuyup kahkahalarla güldüğüm tüm o şeyleri yapmak istiyordum. Beynimin minicik bir kısmı kontrolü ele geçirmemi söylese de bedenimdeki bu duygusal yüklenme karşısında, her mantık parçası güçsüz kalırdı.

"Poppy?" dediğini duydum birinin. O muydu? Değildi.

Gözlerini yere indirdi. Anımız bitmişti. "Poppy?"

"H ı?" dedim birden gerçekliğe dönerek. Konuşan Ryan'dı.

Konuşmasını bitirmişti ve belli ki ben fark etmemiştim. Sanki dikkatimi çekecek kadar

ilginç olmadığını bildiğinden, üzgün bir ifade belirmişti yüzünde. Kendimi suçlu hissetmişim.

"...Ben sadece diyordum ki../" dedi elleriyle oynayarak.

"...ben en sevdiğin grubun hangisi olduğunu merak etmişim /"

"Ah," dedim hemen bir cevap bulmak için düşünerek. Ama beynim oksijensizlikten düşünemiyordu. Bir şeyler mırıldanmaya başladım.

Birden, "The Beatles," dediğimi duydum. Garanti cevaptı. Kimse The Beatles'a laf edemezdi.

"Gerçekten mi?" dedi Ryan. "Pekâlâ, The Beatles'a laf söylenmez."

Aynen.

Noah'ın bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum ve midem bulanmaya başlamıştı. Ondan uzaklaşmalıydım. Kriptonite gibi bir şeydi. Ona dayanamıyordum.

Ayağa kalkar kalkmaz bacaklarımın çözüldüğünü hissettim. Destek almak için elinden tutarak "Şey bana müsaade eder misin?" diye sordum Ryan'a. Bu fiziksel teması nasıl yorumlayacağını umursamıyordum.

"Tabii."

"Sadece bir... şey... içki daha..." Sonra her şey karardı.

Gözlerimi açmadan önce kendime gelmişim. "O iyi mi?" diye sordu biri. Belki davulcuymdu.

"İyi." Bu Lizzie'nin sesiydi. "Sanırım sıcaaktan bunaldı." Olanları bir anda fark ettim. Utanç tüm bedenime yayılırken yüzüm kızarmaya başlamıştı.

"Hâlâ kendinde değil. Ambulans falan mı çağırırsak?" Gözlerimi açmıyordum. Böylece olan biten gerçek değilmiş gibi davranabilirdim.

"Onu gıdıklayalım," dediğini duydum Noah'ın.

Bunu yapmazdı, değil ini?

"Noah gerçekten onu gıdıklayacak mısınız?" "Evet."

Bana bir daha dokunursa bunu kaldıramayacağımı biliyordum. O yüzden içimden ona lanetler okuyarak isteksizce gözlerimi açtım ve sahnenin odağı oldum.

"Bakın. Uyandı."

Sırtüstü yatıyordum. Güneşe karşı gözlerimi kısarak baktığımda hepsinin yüz ifadesini görebilmişim. Ryan, Will ve Jack tam anlamıyla dehşete düşmüş ama bunu saklamaya çalışıyorlardı. Sanki kızlar sürekli bayılmış gibi davranıyorlardı. Ruth da dâhil kızlarsa oldukça endişeliydi. Gülen tek kişi Noah'dı. Ona kızgın bir bakış attım.

"Uyan uyan," dedi. "Aramıza katılman ne hoş." Doğrulmaya çalıştım. Yanlış hamle. Her şey yeniden bulanıklaştı ve ben, bilincimi kaybetmemeye çalıştım.

Dizlerinin üzerine çöküp ağırlığımı ona vermeme sağlayarak "Dikkatli ol," dedi Lizzie. "Hadi bayanlar tuvaletine gidip sana çeki düzen verelim."

Yüzüm yanıyordu. Aptal bedenimden ve kötü alışkanlıklarından nefret ediyordum.

"Üzgünüm," dedim sendeleyerek. "Sanırım çok bunaldım. Yeterince su da içmeyince..."

Lizzie'ye dayandım. Ruth ve Amanda da yanıma/da beni tuvalete götürdü. "Çocuklar birer içki daha söyler misiniz? İşimiz çok sürm ez/" diye seslendi arkasından.

Sendeleyerek tuvalete girdiğim izde Lizzie oturmam için bir klozet örtüsü serdi. Yüzümü ellerimin arasına almış, bu kâbustan bir an önce uyanmayı dileyerek öylece oturdum. Kendimi çıplak gibi hissediyordum.

Nefes egzersizlerimi yaparken giderek güçlendiğimi hissediyordum. Tuvaletler inanılmayacak kadar lüks ve konforlu. Standart tuvalet lavaboları yerine bir çeşme gibi su akıtan, çanak şeklinde tekli bir lavabo vardı. Buranın duvarları da mekânın içi gibi mor renge boyanmış; devasa altın varaklı aynalarla dekore edilmişti. Tuvaletin içinde en az altı yerde yansımamı görebiliyordum.

Görüntüm tam bir felaketti.

Kendimi toparladığım da arkadaşlarıma baktım. "Pekâlâ, bu da nereden çıktı?" diye sordu Lizzie. "Üzgünüm," dedim bakışlarım yerde. "Bir haftada bu ikinci."

"Ne oldu?" diye sordu Ruth nazikçe. Onun burada, ilgili arkadaş rolünü oynamasını komik buluyordum. Muhtemelen Will'i bu (sahte) vefalı arkadaş tavırlarıyla etkilemek istiyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım dürüstçe.

"Bir başka panik atak krizi miydi?" diye sordu Amanda. "Konserde böyle olmamıştın. Bu defa yalnızca normal bir insan gibi bayıldın."

'Norm al kelimesi beni bir an ürpertmişti.

"Hayır," diye cevapladım. "Bunun panik atak olduğunu sanmıyorum."

"Teki, o zaman neydi?"

Aklım a bir fikir gelmişti ama ağzımdan çıkan kelimelerin beni bir aptal gibi göstereceğinden emindim. Yine de denemeye karar verdim.

"Bilmiyorum ... sorun Noah... sanki ona alerjim varmış gibi hissediyorum ... Yani, ne zaman onun yakınlarında olsam kendimi sanki... tehlikede gibi... Hayır, hayır bu çok aptalca, üzgünüm ... Bilmiyorum."

Arkadaşlarım akılları karışmış bir hâlde bana bakıyorlardı.

"Noah'a alerjin mi var?" Lizzie oldukça şüpheliydi. Yarım bir gülümseme takındım. "Hayır. Yalnızca saçmalıyorum işte."

"Aslında bu onu iki görüşünde de oldu," dedi Amanda. "Belki de tıraş losyonundadır falandır ha, ne dersin? Doktorun, bu tip olayları tetikleyebilecek bir alerjin olduğundan bahsetmiş miydi?" Başımı salladım.

"Hayır. Bu sadece tesadüf. Unutun gitsin."

Bana bir tesadüf gibi gelmiyordu bu durum. Ama böyle konuştuğum da bir deli gibi görüldüğümün farkındaydım. Hepsinin bana bakmasından hoşlanmıyordum. Sadece normal görünmek istiyordum.

"Ben iyiyim / dedim. "Siz dönün. Yüzüme çeki düzen verip beş dakika içinde yanınıza gelirim."

Lizzie elini omzum a koydu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ, eğer beş dakika içinde çıkmazsan seni kontrole geleceğim /

" Ben iyiyim. Sadece birazcık... yalnız kalm aya ihtiyacım var."

Kızlar tuvaletten çıkarak beni bu süslü yerde tek başıma bıraktılar.

Ayağa kalkıp bir aynaya gittim. Yansıyamama dikkatlice baktığım da yüzüm asıldı. Hiç de iyi görünmüyordum. Resmen bir harabeydi karşımda dikilip bana bakan. Gözlerim altı akan maskarayla doluydu ve alnım da terle kaplanmıştı.

Saçlarımı dağınık bir topuz şeklinde topladım. Biraz tuvalet kâğıdı kullanarak gözaltılarımı sildim ve dudaklarıma biraz parlatici sürdüm.

Aynada yeniden görüntümü inceledim. Pekâlâ, birazcık daha iyiydi. Oraya geri dönmek utanç verici olacaktı. En azından böylece Noah'ı kendimden uzaklaştıracaktım. Böylesine bir performansın ardından benden hoşlanmaya devam etmesi imkânsızdı. Böylesi herkes için daha iyiydi. Hem plan başından beri böyleydi zaten, değil mi? Onu âşık olmayacak, onun kalbimi kırmasına izin vermeyecektim... Mantıklı düşünme bunu gerektirirdi. Hatta o kadar mantıklı olmayan, daha içgüdüsel bir his de bana bir şekilde onun beni inciteceğini söylüyordu.

Derin bir nefes aldım ve susuz kaldığım için bayıldığıma dair uydurduğum hikâyeyi kafamda tekrarlayarak tuvalet kapısından çıktım.

Noah dışarıda bekliyordu. Bu ani karşılaşma bir anda afallamama neden olmuştu. *Onu görmek, allak bullak olmak demektir.*

"Üzgünüm," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

Duvara yaslanırken muhteşem görünüyordu. Gözleri endişeli, dudakları gergindi.

Ne kadar zor da olsa yapmam gerekeni biliyordum. Şimdiden çılgınca davranmaya başlamıştım ve onunla tanışalı daha sadece birkaç gün olmuştu.

"Önemli değil," dedim, saçımın ön tarafıyla oynayarak. "Senin için endişelendim."

Yüzüne bakmadım. Yeniden bayılmayacağımdan emin değildim. "Endişelenmemelisin. Ben iyiyim."

"Poppy konuşabilir miyiz?" Parmaklarını birden parmaklarıma geçirerek elimi tuttu. Dokunuşu beni alev alev yaksa da elimi bir türlü geri çekemiyordum.

"Ne hakkında?" Anlamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı silkmişim.

"Oldukça açık değil mi?" diye sordu sesinde hafif bir kızgınlıkla. "Bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?"

Bir şeyler geveledim. "Ne?"

"Dedim ki biz diye bir şey yok. Seninle yeni tanıştık."

Elimi daha da sıkı tuttu. "Aptallık etme. Aramızda bir şeyler olduğunu sen de

hissediyor olmalısın. Bu beni çılgına çeviriyor. Seni düşünmeden duramıyorum ve daha seni tanımıyorum bile. Bu çılgınca. Az önce, dışarıda, bana baktığın anda resmen patlayacağımı zannettim. Bunu senin de hissettiğini biliyorum." Yüzümde herhangi bir tepki görebilmek için dikkatlice inceliyordu. "Bu yüzden bayıldın, öyle değil mi? Bu duyguyla başa çıkamadın."

Az önce söylediklerini mantıklı bir şekilde analiz edebilmek için durup düşündüm. Resmen titriyordum. Öyle m utluydum ki çılgınlık atarak koşmak istiyordum. Bender hoşlanıyordu! Beni düşünmeden edemiyordu! Beni. Basit ve şüpheli bir kız olan beni. Ama beynimin mantıklı tarafı bu duyguları görmezden gelmem için çılgınlık çılgınlığa bağıyordu. O canını yakacak. Senden sıkılacak. Ve en önemlisi... burada bir şeyler yanlış gidiyor. Bu çocuk seni hasta ediyor.

V ücudum daki her kemiğin, her hücresindeki her içgüdüyü görm ezden gelerek serinkanlı bir ton tutturdum sesimde. "G üzel tavlama cümlesi," dedim. "Eminim tüm kızlarda kullanıyorsundur."

Yüzü, yalnızca acı olarak tanımlayabileceğim bir ifadeye büründü. "D alga geçiyor olmalısın?"

"Gerçekten buna kanacak kadar aptal olduğum u mu düşün dün ?" diye sordum daha da sert bir sesle. "Ben senin hayranlarından biri değilim, biliyorsun değil m i?"

Güzel yüzündeki acı yerini bir anda öfkeye bıraktı. "Elbette biliyorum ," dedi neredeyse haykırarak. "Sen de bunun bir tavlama cümlesi olmadığını biliyorsun. Senin de hissettiğini biliyorum. Sadece korkuyorsun. Bu aramızdaki şey neyse ondan korkuyorsun."

Kendi sesimden nefret ederek bir kahkaha attım. "Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Annemin aşk romanlarından fırlamış bir karakter gibi konuşuyorsun."

Şimdi utanma sırası ondaydı. Kızardı; acı çektiği yüzünün her yanından belli oluyordu. Kendimi korkunç hissettim. Bomboş. Ama içimden bir ses bana bunun doğru hareket olduğunu söylüyordu. Kendimi korumalıydım. Bu aramızdaki şeyden ya da karşımdaki çocuktan. Sakmmalıydım.

"Seni gözümde gereğinden fazla büyütmişüm/" dedi. "Sen hiç de sandığım gibi bir insan değilmişsin." Sözcükleri kalbime bir hançer gibi saplanmıştı. Elini elimden çekti. C el olmadan bir anda elimin donduğunu hissettim.

Buna dayanamazdım. Yüzündeki hayranlık öyle çabuk nefrete dönmüştü ki onu şimdiden geri istiyordum. Bana sevgi göstermemesi canımı yakıyordu.

Az önce yaptığım şeyi geri alabilmeyi umarak "Bak," dedim yalvarırcasına. "Sana kötü bir kız gibi davrandığımı biliyorum ve bunun için üzgünüm."

Bakışlarını yeniden bana çevirdi.

"Sadece... Ben ikimizin birbirimiz için uygun olduğumuzu düşünmüyorum. Daha yeni tanıştık ve şimdiden kavga ediyoruz."

"Kendine yalan söylüyorsun." "Söylemiyorum."

"Evet söylüyorsun. Ve bunu da biliyorsun."

Bunu bitirmeliydim. Söylediği her şey doğruydu ama ona âşık olamazdım. Ona teslim olmak incinmek demektir. Bunu biliyordum nedense. Bedenim birbiriyle çelişen içgüdüleriyle doluydu; arzu ve tehlike. Ama şu anda incinmeyi göze alamaz; bununla baş edemezdim. Bu riske değmezdi. Yeniden soğuk sesimi takındım. "Noah, sender hoşlanmadığım gerçeğini kabullenmek zorundasın." Etkili olabilmek için bağırıyordum. "Eminim başına daha önce böyle bir şey gelmemiştir ama bununla başa çıkmayı öğreneceksin."

Bir adım gerileyerek yüzünde iğrenen bir ifade ile benden uzaklaştı. "H aklısın," dedi "Sen kötü bir kızmışsın/

Dr. Beaumont gözünü bile kırpmadan bilgisayar ekranına bakıyordu. Ne kadar süredir böyle oturduğunu hatırlamıyordu. Altı saat mi? Belki de yedi. Klavyesinin yanında, boşalmış kraker paketleriyle birlikte çoktan soğumuş bir kahve duruyordu. Bu hafta diyet düşünecek hâli yoktu.

Laboratuvar insanlarla dolup taşmasına rağmen o, öylesine konsantre olmuştu ki çevresindekileri duyacak durumda değildi. Gözlerini bilgisayar ekranından çekebilecek olsa çoğunun, endişeli bakışlarla kendisine baktığını fark edebilirdi.

Konsantrasyonu şu aptal asistan yüzünden bölünmüştü. " İyi misin Anita ? " Şartları düşünülürken Rain'in sesi oldukça neşeliydi.

Ve ona yine Anita demişti, aptal. Önüne taze bir fincan kahve bıraktı.

Rahatsız edilmekten memnunsuz fakat içecek için minnettar bir bakışla başını kaldırdı. "Teşekkürler Rain ," dedi yeniden ekrana dönmeden önce.

Monitör yeşil kodla doluydu. Dışarıdan bakan biri hiçbir şeyanlaşamadı. Dr. Beaumont için bunları okuması bebek işiydi. Rain bir sandalye çekerek yanına oturdu. Bir kez daha başını monitörden kaldırmamak zorunda kalmıştı.

" E v e t ? "

Rain ilk kez heyecanlı görünüyordu. " Biz düşünüyorduk ki..."

Anita şimdiki gerçekten de gıcık olmuştu. " Siz ne düşünüyordunuz ? "

"Şey ... yani, insanlar, yani ben ve diğerleri demek istedim.

Biz, bilirsin, başka herhangi bir okumanın gelip gelmediğini merak ediyorduk ? "

Anita bir iç çekti. Elbette bilmek istiyorlardı. Herkes istiyordu. Savunma Bakanı gec yarısına kadar yirmi sayfalık detaylı bir rapor istemişti.

Anitasına yaslanarak sıkıca topuz yaptığı saçlarını açtı. Bu iyi gelmişti. Parmaklarını saçlarında gezdirerek bir kez daha iç çekti. " Dün geceden beri gelmedi."

Rain taburesini yaklaştırdı. Sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ya dün gece?" diye sordu, korku dolu gözlerle. "Bu okumak... oldukça yüksekti."

Anita başıyla onayladı. " Tam bir eşleşme. En kötü durum senaryosu. Eğitimde hakkındaki makaleler yazdığımız, her şeyi mahvedecek bir şey."

Rain istemsizce yutkundu. "Ve sence on lar?.."

Cümleyi onun adına Anita bitirdi. "Fiziksel temasta bulundular mı? Buna şüphe yok. Bu ti grafikleri şans eseri karşılaşmalarda göremezsin." Klavyesinde bir tuşa bastığında yazıcıdan bir kâğıt çıktı sessizce. Geçen günkü yarım kalan manikürden sonra tırnaklarının hâlâ yapılmadığını fark ederek kâğıdı Rain'e uzattı "Al, kendi gözlerinle gö r."

Rain modeli okumaya çalışarak kâğıda baktı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra da onu gözlerinden uzaklaştırdı. Taşlar bir anda yerine oturmuştu.

'Am an Tanrım ."

Anita kâğıdı elinden aldı. "Biliyorum." Kahvesinden bir yudum alarak monitöre döndü.

"Ama diin geceden beri başka bir okuma gelmedi." "Tanrı bilir ne kadar zamandır ekrana bakıp duruyorum." "İstersen ben yardım edebilirim ..."

Bir anlığına bu teklifi düşündü. Dürüst olmak gerekirse yanında birinin olmasından memnun olurdu.

"Pekâlâ."

Rain taburesini daha da yanaştırarak kodlamaya dikkatlice bakmaya başladı. Anita'nın teklifini kabul ettiğine inanamıyordu. Diğerleri ona asla inanmayacaktı. Tamam. Konsantre ol. Dünyayı kurtaracaksın, hatırladın mı? Ekrana odaklandı ve bir şeyler öğrenirken olduğu gibi gözleri hafifçe bulanıklaştı.

Anita zar zor nefes alır hâlde sessizce yanma oturdu.

Ne kadar süredir orada olduğundan emin değildi ama birdenbire ekranda anlık bir ışık görünmüştü.

Anita'ya baktı. Gözleri kocaman olmuştu. "Bunu g ö r..." " Gördüm."

Anita sandalyesinden fırlayıp masasının ucundaki kırmızı bir düğmeye bastı. Klavyesinde deli gibi anlaşılmasız şeyler yazıyor, parmaklarının hızı neredeyse takip edilemiyordu.

" Bir koordinat bulmayı dene," dedi yazmaya devam ederken. Rain taburesini diğer bilgisayara kaydırarak olabildiğince ça~ buk b ilg isay arı açtı iv o da heyecanla bir şeyler yazmaya başladı. " Tanı bir konum bulm ak için çok g e ç ."

"N e ? Hana onları üçüncü kez kaybettiğimizi mi söylüyors u n ? "

"Ü z g ü n ü m. Yeterince hızlı değildik."

D r. Beaumont om zunun üzerinden talim atlar yağdırmaya başladı. "H aberlere bakın. Sor on iki saatte A vrupa'n ın kuzeyinde olan her şeyden haberdar olmak istiyorum. Her sel, her yangın, her g a rip ölüm, ne kadar alakasız gö rü n ü rse gö rü n sü n bilmek istiyorum. Hem de H E M E N ."

R ain haber kaynaklarına girerek hızla dolaşm aya başladı. Başlık lar ekranda akıyor; her birini bir çırpıda okuyarak diğerine dönüyordu.

"H iç b ir şey y ok."

"B u m ü m kün değil."

"Söylüyorum, hiçbir felaket yok., En azından şim dilik ."

A n ita yazm ayı bıraktı. Başını m asanın üzerine koydu. Bir a n d a her şey geçtiğinder kendini çok çaresiz hissetm işti. "Ş a n slıydık," diye fısıldadı soluklarını sayarken.

Son okuma da yazıcıdan çıktı. Rain şöyle bir baktığında şekli hemen görebildi. "K esinlikle çok ş an slıydık."

Eve döndüğüm de ömrümde hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Bedenim derin ve sefil hıçkırıklarla sarsılırken yüzüstü yatağım a yatıyordum. Gözyaşlarını durdurmak için gözlerimi kapasam da bunu her yaptığımda Noah'ın o benden iğrenen yüzünü görüyor ve yeni bir ağlama krizine giriyordum.

Bir noktada bana aval aval bakmakta olan annemi fark etmişim. Bitmek tükenmek bilmeyen psikolojik sorunlarım arasındaki bu yeni gelişmeyi endişeyle izliyordu. Ona bakamazdım. Ben de hıçkıra hıçkıra ağlamama devam edebilmek için duvara döndüm. Hepsi bir çocuk yiizündendi. Annem, anlatsam inanmazdı bile. Geçen hafta yüz kilometre çap içindeki hiçbir erkekle ilgilenmezken şimdi daha öpüşm ediğim, aptal bir gitarist için delirmiş gibi ağlıyordum. Beni anlam asının imkânı yoktu. Beni ben bile anlamıyordum ki.

İnsanın fiziksel olarak daha fazla ağlayamadığı o nokta geldiğindeyse ağlayışım yavaş yavaş duruldu ve htçkınlara döndü. Bacaklarıma sarılarak nefes egzersizlerimi yaptıktan sonra tuvalet m asam a gidebilecek kadar sakinleştim. Aynanın karşısına geçip o bitik yüzüm ü inceledim.

Tuvalet masam, her zam an en sevdiğim eşyalarımından biri olmuştur. 19701er tarzında, devasa yaldızlı bir aynası ve yer yer dökülm üş altın varakları vardı. Bugün, mini tabureme oturduğum da bunu hiç almamış olmayı diledim. Aynadaki görüntüm beni dehşete düşürmüştü. Yüzüm sanki bir boks maçına çıkmış gibi şişti. Gözlerim tüm c şişkinliğin altında neredeyse görünmez olmuştu. Saçlarım gözyaşlarım dan sıırılsıklam olup geriye yatmıştı. Genel görüntüm bir çocuğun fırçayı eline alıp boyadığı darmadağın bir yağlı boya resmi andırıyordu. Hem de kırmızı rengi oldukça sık kullanan bir çocuğun.

"Güzel görünüyorsun Poppy/" diye fısıldadım kendi kendime.

Uzun bir süre kendime bakarak yorgun bir hâlde son birkaç günde olanları düşündüm. Buna *çarpılmak* demelerine şaşm ak gerekirdi; tam bir enkazdım. Kabarık saçlı biriyle tanıştım diye, tüm o dikkatle bilemediğim erkek karşıtı düşüncelerimi bir kenara bırakmıştım. Hayır, bundan da fazlası vardı. Noah haklıydı. Neler oluyordu böyle? Kendimi bu duyguların geçeceğine inandırmayı denemişim. Ne dişimi fırçaladım ne de yüzümü yıkadım. Sadece tek kişilik yatağım a girerek huzursuz bir uykuya daldım.

Salı gününün çoğunu okulda kimseye rastlamadan geçirdim. Son zil çaldığıdaysa annemle buluşmak üzere derhâl otoparka yöneldim. Dünkü ağlama krizinden sonra Dr Ashley ile bir acil durum randevusu ayarlamıştı. Buna itiraz etmeyi denemişim fakat görüldüğü üzere işe yaramamıştı.

Onu çift kapılı arabasında direksiyonun arkasında endişeli bakışlarla etrafa bakınırken

buldum. Birden içimde büyük bir sevgi hissettim. Sonra da engellenemez bir suçluluk duygusu. Onu daha fazla endişelendirmekten nefret ediyordum. *Noah'dan kurtulmam için bir başka sebep daha*, dedim kendi kendime.

Ön koltuğa atladıktan sonra yüzüme gergin bir gülümseme yapıştırdım.

"Selam Poppy. Okulun güzel geçti mi?"

Gülümsememi daha da artırdım. "Ah, evet, harika bir gündü, teşekkürler."

Verdiğim cevap yalnızca endişeli bir iç çekişle karşılanmıştı. Yalan söylediğimi biliyordu. Annelerin bu psişik yetenekleri beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Evet, peki yeni bir şey öğrendin mi? Sanırım en önemli şey bu."

Hevesle başımı salladım. "Evet, bir sürü şey," dedim. "Psikoloji dersinde çocukları saldırgan videolar izlettikten sonra ellerine bir oyuncak bebek vererek onu dövüp dövmeyeceklerini inceleyen bir deney yapıldığını öğrendik."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

Konuşmayı uzatmamak için radyonun sesini açtığımda ikimiz de sessizlik içinde camdan dışarı bakmaya başladık.

İkimiz de radyoda çalan dans şarkısından hoşlanıyor gibi yapıyorduk. ADHD isimli sözde bir grubun, *Short Attention Span* isimli şarkisiydi çalan. Frank haftalardır bana bunu dinletmeye çalışıyordu.

Doktorun ofisine -ya da dürüst konuşmam gerekirse komik evinevardığımızda arabanın kapısını açtım.

"Dur bir dakika," dedi annem omzumdan tutarak. "Ne oldu?"

Çantasında Dr. Ashley'ye vereceğim çeki arıyordu. Çekin üzerindeki annemin düzgün, bitişik el yazısıyla yazdığı rakama baktığımda içim yepyeni bir suçluluk duygusuyla doldu. Kendini kötü hissetmesine sebep olmam bir yana, onu maddi olarak da zorluyordum. Belki de sürekli ona laf yetiştirmeye çalışmak yerine, Dr. Ashley'nin söylediklerine kulak vermeliydim.

"Teşekkürler," dedim utanarak. "Seni seanstan sonra alırım." "Teşekkürler."

Arabayı vitese geçirmeden hemen önce eğilerek beni alımdan nazikçe öptü. Tuhaf bir hisle arabadan indikten sonra binanın gösterişli kapısına doğru yürümeye başladım.

Klinik, kelimenin bir anlamı var mı bilmiyorum ama 'normal' görünmek için çok zorluyordu. Danışmadaki kız, girişteki aşırı güvenlik önlemlerine rağmen her zaman oldukça neşeliydi. Henüz psikolojik sağlığını tam olarak kaybetmediğimden buraya yalnızca gündüz seanslarına geliyordum ama klinikte pek çok yatılı hasta da vardı. Duvarlar capcanlı bir sarı renge boyanmış; hastanelere özgü o kokuyu bastırmak için her yere taze çiçekler konulmuştu. Bekleme odasında güncel dergiler bile vardı. Genellikle pratisyenlerin muayenehanelerindeki 2003 baskı, eski *Zest* dergilerinin aksine, burada *Vogue* gibi oldukça iyi dergiler bulunuyordu. Sanırım özele gelmenin de bir karşılığı vardı. Bir şekilde bu kadar büyük paralar alıyor olmalarını affettirmeliydiler. Ortamda

her zaman sahte ve o İngilizlere özgü, *Burası bir akıl hastanesi değilmiş gibi yapalım*, tavrı hissediliyordu. Bekleme odasmdayken, sargılı bilekleri ve dağılmış yüzleri görmezden gelmeye çalışarak birbirinize gülümser ve başınızla hafifçe selamlardınız. Derginizi okur gibi yapmadan önce kibar bir şekilde selamlarken aklınızdan asıl geçen, *Pekâlâ, acaba onların beyninde anormal olan ne?* olurdu.

Beş dakika kadar sonra ismim okundu ve beni bekliyor olmasına rağmen temkinli bir şekilde Dr. Ashley'nin ofisinin kapısını çaldım. Doktordayken uygulanan, garip ve gereksiz bir sosyal davranış şekli.

"Buyurun," dedi doktor ve kapıyı araladım.

Her zamanki o antika sandalyesinde oturuyordu. Müzayedelerde büyük paraları toplayabilecek bir parçaydı bu. Odanın geri kalanı oldukça boş sayılırdı. Uçuk pembe duvarlarda sıradan birkaç resim, köşedeki bir masanın üzerinde de bir bilgisayar vardı. Dr. Ashley'le benim sandalyem arasında kare bir orta sehpa, sehpanın tam ortasında bir kutu mendil duruyordu. Geçmişte buradayken kaç tane selpak kullandığımı hatırladığımda iki büklüm sindim.

"Hoş geldin Poppy/"

Beceriksizce oturup orada olmadığımı düşünerek ellerimi ovuşturdum. Bu gerçek değildi. Bu benim hayatım değildi. Ben terapiye ihtiyacı olan insanlardan biri değildim.

"Hoş buldum ."

O kaçınılmaz sorusunu sormadan önce otuz saniye boyunca bir sessizlik yaşadık.

"Pekâlâ, bugün nasılsın Poppy?"

Her zamanki şekilde cevapladım. "İyiyim ." Bir sessizlik daha. "Ama gerçekter nasılsın?"

Bir iç çektim. Her şey öyle tahmin edilebilirdi ki. Ofiste deri bir kanepenin ortasına rağmen en kendimi hâlâ ona uzanmış, ellerimi başımın arkasına koyarak korkunç çocukluk anıları paylaşırken hayal edebiliyordum.

Düşüncelerim pantolonumun cebinde katlı duran çeke kaydı ve kendimi zorlayarak bu oyunu oynamaya karar verdim. "Yani, geçen hafta iki kez atak geçirerek bayıldım ." Dr. Ashley bunu beklemiyordu. Tükenmez kalemle hızla önündeki deftere bir şeyler yazmaya başladı. Ataklarım genellikle ayda bir yaşanırdı.

"Anlıyorum," dedi yazmaya devam ederek. "Ve bu... pek de sıradan değil, değil mi?"

"Değil."

Yazısını bitirdikten sonra not defterinin üzerinden beni incelemeye koyuldu. Defterde yazanları okumayı isterdim.

"Peki, sence bunların sebebi neydi?"

Cidden. Belki de psikoloji okumalıyım. Yapmanız gereken tek şey güzel ve sakin bir sesle karşınızdakine sorular sormak ve karşılığında saatlik yüz elli sterlin almaktır. Kayıtsız genç rolünü oynayarak omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum /7

Bu cevabım da bir başka yazı yazma sürecini başlatmış; bitirmesini beklerken yerimde kıpırdanmaya başlamıştım. Bir bacak bacak üstüne atıyor, bir dakika sonra onları çözüyordum.

"Annen," diye başladı sonunda inisiyatifi ele alarak. "Bu sabah aradığında bu ataklardan ilkinin bir konserde yaşadığını söyledi."

Annem bunu nereden biliyordu? Babam ona söylemiş olmalıydı, içimden ona sövdüm. "D oğru," dedim. "Korkunçtu. Üstelik kustum da." 'K usm ak7 kelimesini yüksek sesle söylemekten hoşlanmamıştım. Biraz kaba bir tabirdi. Ama Dr. Ashley'yi ürkütmüştü ve ben de sebebini bilmesem de bundan hoşlanmıştım.

Eli, gizli not defterinin üzerinde bir kez daha hızlanırken, "Miden mi bulandı?" diye sordu. "Hmm, bu daha önce olmamıştı, değil mi?"

"Hayır."

"Peki ya diğerleri? Onlar nasıldı?"

"K usm adım. Her zamanki gibiydi. Öleceğimi zannediyorum. Korkunç. Sonra ölmüyorum." Dr. Ashley derin düşüncelere dalmış bir hâlde kaleminin tepesini ısırıyordu. Belli ki bu planında olmayan bir gelişmeydi. Oysa iyileşiyordum. Onun için 'başarılı' bir vaka olacaktım.

"Ve panik atak krizi geldiğinde... sana öğrettiğim tüm teknikleri kullandın, değil mi?"

Başımı, *evet* der gibi, salladım.

"Ve nefes farkm dalığına da çalışıyorsun?"

Yeniden başımı salladım. "T ler sabah."

Kafası allak bullak olmuş gibiydi. Belki de özel bir hekime gelmenin hiçbir anlamı yoktu.

Yeniden sessizliğe döndük. Ona düşünmesi için zaman verirken ayağımı öylesine sallıyordum. Biraz umursamazdım. Genellikle çok... net olurdu. Genellikle tüm cevapları bilirdi.

"Geçen hafta herhangi bir şey değişti mi? Bu olaya sebep olacak farklı bir şey yaptın mı?"

Zihnim aniden Noah'a kayınca yeniden duygulandım. Ama bu aptalcaydı. Bunun sebebi Noah olamazdı. Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Her neyse, öyle olsa bile bundan Dr. Ashley'ye bahsedemezdim. Ona bir çocuğu anlatamazdım. Bu fazlasıyla utanç verici olurdu.

Ama yüzümdeki değişimi yakalamıştı bir kere. Lanet olsun. Şimdi bir hikâyeye uydurmam gerekecekti.

"Poppy bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, öyle değil mi? Burası güvenli bir bölge ve ben de seni yargılamak için burada değilim."

Haklı olduğunu biliyordum. Ona anlatmak istiyordum. Annemin bu adama ödediği paranın hakkını almak istiyordum. Ama nasıl yapabilirdim? Ona nasıl, *Bir çocuktan*

hoşlandığım için sanırım deliriyorum, diyebilirdim ki? Gülünesi bir şeydi. Aptalcaydı.

Ben de derin bir nefes alıp dudaklarımın arasından kolayca çıkan yalana m üsaade ettim.

"...Ş e y ..." diye başladım. Noah'ı düşünmek bile gözyaşlarının boşalmasına neden olmuştu. "Sorun annem... Onun için çok endişeleniyorum. Sanırım duygusal açıdan s ö n ü r ü c ü b ir ilişki içindeyiz..."

Bana peçete kutusunu uzattı ve seansımız normal seyrinde devam etti.

Günler, her zamanki alışkanlıklarıyla akıp geçiyordu. Önemli bir şey olmadan haftalar geçmişti. Yaz sonbahara döndü. Hava soğudu. Yalnızca en gösterişli kızlar, -Ruth g ib imini etekleriyle mosmor olmuş bacaklarını sergilemeye cesaret edebiliyorlardı. İngilizce dersinde *Romeo ve Juliet*'i bitirmiş, Birinci Dünya Savaşı şiirine geçmiştik. Panik ataklarım durdu. N o ah la ilgili olup olmadıklarını hiç öğrenemedim. Kısacası, yaşam normale dönmüştü. Normal her ne demekse...

Hâlâ onu düşünüyordum. Hem de uygunsuz bir biçimde sıklıkla. Gündüzleri iyiydim Günlerimi arkadaşlarımı görerek, ödev yaparak, anneme yemeği hazırlamakta yardım ederek, yani normal sıkıcı gençlik işleriyle dolduruyordum. Ama geceleri bedenim onun için yanıp tutuşuyordu. Yatağıma girerken kararlı bir şekilde kendime onu düşünmeyeceğimi söylüyordum. Ama hiç işe yaramadı. Işığı kapattığım anda yanımdaydı. Onunla geçirdiğim her anı kafamda yeniden canlandırıyor, söylediği her kelimeyi tekrar tekrar düşünüyordum. Ona karşı davranışımı hatırladığım zamanlarda da utançla titriyordum.

Ondan hoşlandığımı farkındaydım. Bunun geçeceğinin de. Yani, en azından sadece bu kadar olmasını umuyordum. Gececeğini umuyordum.

Yine böyle sıradan bir günde Ruth bomba haberi verdi. Dördümüz kantinde, her zamanki masamızda oturuyorduk. Masa hem camın hem de radyatörün kenarındaydı. Böylece bir yandan dışarıdaki futbolcuları izliyor bir yandan da üşümüyorduk. Dışarıda oldukça kapalı bir hava vardı. Her zamanki sıkıcı İngiltere havasıydı işte. Yağmur sürekli çiseliyor, saçınızı uçurup dudak parlaticınıza yapıştıran bir rüzgâr esiyordu. En sevdiğim kapüşonlumu giymiş kızlarla blöf oynuyordum. Oyun, elinizde olmayan kartları atarak diğer oyuncularını kandırma üzerine kurulmuştu.

Ruth konuşmaya başladığında oyunda oldukça iyi gidiyordum. Elimde sadece beş tane kart kalmıştı. //Growing Pains bu akşam grup gecesinde çıkacak/ dedi masaya iki kart atarken. "İki tane altı," diye de ekledi.

Blöf diyemeyecek kadar şaşkındım. "Ne?" dedim. Diğer ikisi de ilgiyle bakıyorlardı.

"Saat dokuzda çıkacaklar." Ruth saçlarını kabarttıktan sonra devam etti: "Will hepinizi davet etmemi istedi."

Ruth ve Will, Lock and Key'deki o meşhur geceden beri görüşüyorlardı. Bunun Ruth'u sözlüğünde ne anlama geldiğini Tanrı bilirdi ama onunla pek çok kez yatmış ve

sonrasında bizi tüm o mide bulandırıcı detaylarla sıkmıştı. İki şeyi anlamıyordu:

1-Onun cinsel yaşamıyla ilgilenmediğimizi.

2-Biz kimseyle yatmadığımız için anlattıklarının gözüm üzü ne kadar korkuttuğunu.

Gelişmekte olan ilişkileri üzerinden Noah'dan haber almaya çalışıyordum. Fakat Ruth zamanının çoğunu grupla takılmak yerine WilHe baş başa geçiriyordu.

"Ben gidelim derim/" dedi Amanda hepimizi şaşırtarak. Büyük bir şokla yüzüne baktık. Elindeki kartların arkasına saklanm adan önce, "Yani Johnno gidiyor/" diye mırıldandı. Ağzım açık Lizzie'ye döndüm. Ben gitmek istemiyordum. Eminim Lizzie de gitmek istemiyordu, öyle değil mi?

Yani, tamam, o elbette gitmek isteyecekti.

"Ben varım /" dedi Lizzie korkularımı haklı çıkararak.

Tedirgin bir şekilde masaya bir kart koydu. "Bir tane altı."

Elime baktığımda iki tane altı gördüm. Bu da demek oluyordu ki Ruth ya da Lizzie yalan söylüyordu. Ama müdahale edemeyecek kadar şaşkındım. Oraya gidemezdim. Noah'ı göremezdim. "Ben gidiyorum," dedi sonunda Ruth. "Will konser sonraları cinsel olarak çok hevesli oluyor. Muhteşem bir şey."

Bunu sesinde en ufak bir alay olmadan söyleyince belki de bir milyonuncu kez neden onunla arkadaş olduğumu düşündüm.

Hepsi bana bakmaya başladığından bakışlarımı hemen elime indirdim.

"Poppy?" dedi Lizzie.

"Efendim?" Rastgele iki kart alarak masaya attım. "İki yedi. Amanda sıra sende."

Ama Amanda oynamadı. Hepsinin gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum.

"Poppy sen geliyor musun?"

Çabuk beynim. Bir bahane bul. Herhangi bir şey. "Ben gelemem kızlar," dedim. "Bu gece kirazlı turta yapacaktım." Ne? Bu duyduğum en kötü yalandı.

"N e yapacaktın?" Ruth eğleniyor gibi görünüyordu. Masaya doğru eğilerek "Senin yemek yaptığını bilmiyordum Poppy," dedi.

Başımı hızla salladım. Madem başladım, bu yalanı sürdürsem iyi olurdu. Bu işten ben sıyrarak her şeyi deneyebilirdim.

"Evet, yemek yapmaya bayılırım. Gazetenin ekinde gördüğüm bu yeni tarifi denemek için de sabırsızlanıyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Lizzie.

Başımı hızla yukarı aşağı sallamaktan sağa sola sallamaya geçmiştim.

"Hayır, söylemiyorum, gerçekten," dedim büyümüş gözlerimle. "Gerçekten bir şeyleri pişirmekten çok keyif alıyorum. Siz benle ilgili her şeyi bilmiyorsunuz. Bilmediğiniz bir sürü şey var." Noah'ı ve onlardan büyük bir gizlilikle sakladığım onca duyguyu düşündüm. Yalan söylemiyordum. En azından tamamen. "Poppy, donmuş bir pizzayı yaktığını gördüm ," dedi Lizzie. "Sen yemek yapmaktan nefret edersin! Neden grup gecesine gelmek istemiyorsun? Genellikle çok hevesli olurdun."

Daha fazla yalana ihtiyacım vardı. "Sadece canım istemiyor, o kadar."

"Ama bugün Cuma. Canlı müzik dinleyeceğiz. Bu aptal k asabada yapılabilecek en eğlenceli şey b u / "Evet a m a ../"

N akavt olmuşum.

Ruth hâlâ ciddi ciddi beni inceliyordu.

Kartlarını birer birer sayarak "O m alum kişiyi görmekten korktuğun için olmadığına emin m isin?" diye sordu.

Kızardığım ı hissettim. "N e?" dedim um ursam az bir tavırla. "Sen neder bahsediyorsun?"

"N oah ," dedi Ruth. "Bir süre önce ona karşı bir şeyler hissettiğin belli."

Tanrım bu kızdan nefret ediyordum. "H a?"

"Gitmek istemiyorsun çünkü o senden hoşlanmadığı için kalbin kırıldı."

Rahatça konuşabilmek için yer açmak üzere sandalyemi geri çektim.

"N e saçm alıyorsun sen?" diye sordum. "Ben hiçbir zam an o Noah denen çocukta hoşlanmadım. O tam bir içkici ve bana inanmıyorsan da o aptal grup gecesine geleceğim. O ndan hoşlandığım konusunda tamamen yanılıyorsun..."

"B LÖ F," diye bağırdı Lizzie zafer kazanmışçasına. Cidden mi? Bu kızı kandırmanın hi yolu yoktu. "Yalan söylemiyorum Lizzie. Noah'dan gerçekten hoşlanmıyorum."

Lizzie hayır anlamında başını salladı. "Hayır, yani oyunda blöf," dedi kartları göstererek. "Sende iki yedi yok." Sahte kartlarımı ters çevirdi. "H a ha. Şimdi tüm destey almak zorundasın."

Derin bir iç çekerek tüm kartları topladım.

O geceki görüntüm için resmen büyük bir mücadele içine girmiştim. Kıyafet ardına kıyafet deniyor, sonra da teker teker hepsini eliyordum. Gerçekten gitmek istemiyor ve geçerli bir bahane bulabilmeyi umuyordum. Acı verici bir saatin ardından nihayet koyu mavi dar bir kot, siyah askılı bir üst ve gümüş aksesuarlara karar verdim. Sonraki yarım saati de saçımı egzotik bir havaya sokmak için harcamış, sonra pes ederek omuzlarımın üzerine serbest bırakmıştım. Odamdan çıktığımda babam merdivenlerin bitimindeydi. "Güzel görünüyorsun tatlım," dedi elinde gazetesıyla geçerken. "Özel bir yere mi gidiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Sadece grup gecesine... yine." "Çok güzel giyinmişsin. Etkilemeye çalıştığın birileri mi var acaba?"

Yüzüme samimi bir ilgiyle bakıyordu, "Iyy," dedim merdivenlerden inerken. "Hayır tabii ki. Buradaki tüm erkeklerin süper ezikler olduğunu biliyorsun. Ya havalı rugby oynayan ukalalar ya da çelimsiz, toy ve akneli salaklar.

"Elbette tüm bunları daha önce de duymuştum, seni seçici bayan." En sevdiği koltuğuna oturmak üzere oturma odasına yönelmişti. "H er neyse çok güzel görünüyorsun."

Bir parça saçımı çığnedim. "Teşekkürler baba." "On ikide evde ol, yoksa anner endişeleniyor." "Evet evet."

Çantamı kapıp dışarı çıktım.

Köşede Lizzie ile buluşmak üzere yürürken deri ceketimin önünü iyice kapattım. Hava çoktan kararmaya başlamıştı ve rüzgâr da oldukça sert esiyordu. Yaz kesinlikle bitmişti. Hava, evlerin içi görülecek kadar karanlık; saatse insanların perdeyi kapatma ihtiyacı duymayacağı kadar erken olduğu o alacakaranlık zamanıydı. Lizzie'yle buluştuğum yolun adı, yalnızca en zenginlerin yaşayabileceği Park Drive'dı.

Lizzie büyük bir sabırsızlıkla beni beklerken bir yandan da ayağını yere vuruyordu. Bu gece yalnızca ikimiz yürüyecektik. Ruth mekâna grupla beraber gidecekti. Tüm öğleden sonra bununla övünüp durmuştu. Amanda da Johnno'yla baş başa yürüyeceklerini söyleyerek hepimizi şaşırtmıştı.

Soğuktan korunmak için göğsünde sıkı sıkı bağladığı kollarıyla, "Geç kaldın kız kurusu arkadaşım," diye bağırdı Lizzie.

Koşarak yanma gittim. "Bence birbirimize kız kurusu demek için biraz genciz." Onu hemen kucakladım. "Geç kaldığım için özür dilerim. Yine zengin insanları izlemeye dalmışım."

Lizzie başını salladı. "Lanet olsun. Yine mi? Bir kez olsun zamanında gelmen için sanırım yeni bir buluşma noktası ayarlamamız gerekecek." Lizzie'nin koluna girdim. Güzel görünüyordu. Sarı saçlarını dalgalı yapmış; gözlerine, benim bir milyon yıl geçse süremeyeceğim bir metalik mavi kalem sürmüştü.

"Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler tatlım. Göz kalemini ablamdan aşırdım." Yürüdüğümüz sırada Lizzie'nin bizden kız kurusu olarak bahsetmesini düşündüm. Çevreden bayağı ilgi çekmesine rağmen o da oğlanlara karşı hiç ilgi göstermemişti.

Merak ettim. "Lizzie?"

Bir dört yol ağzında durduk. "Ne oldu tatlım?" "Neden bir erkek arkadaşın yok?"

Bunu neden sorduğumdan emin değildim. Erkekler hakkında derin konuşmaları yapmazdık. Garip, biliyorum, ama Lizzie de en az benim kadar seçici olduğundan ikimizin de hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Erkekler genellikle güldüğümüz bir konu başlığıydı. Kimin yakışıklı olup kimin olmadığını sıklıkla konuşurduk. Ama ikimizin de bekâr olduğu gerçeğini hiç derinlemesine konuşmamıştık.

Lizzie trafik dolu yolu izlemeye koyuldu. Bu doğrudan sorum karşısında afalladığında ona bunu sorduğuma hemen pişman oldum.

"Bu zor bir soru," dedi bir sağa bir sola baktıktan sonra. "Yalnızca merak ediyorum. Yani erkeklere karşı hiç de ilgili görünmüyorsun ama senden hoşlanıyorlar. Ve bu konuda hiçbir adım atmadığını fark ettim birden."

Güneş neredeyse tamamen batmıştı. Tüm arabaların farları yanıyor, caddede gelip

geçerken kırmızı ve beyaz birer şerit oluşturunyorlardı. Yol karşıdan karşıya geçilemeyecek kadar kalabalık olduğundan ilerideki yaya geçidine yiiriyecektik. Ama önce Lizzie'den bir cevap bekledim. O ise cevabını düşünürken ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Bilmem," dedi sonunda. "Bir erkek arkadaş istemiyor değilim. Yalnızca.. ve sakın bana güleyim dem e... o şeyi henüz hissedemedim..."

İşte şimdi tam bir şok yaşıyordum. Lizzie? Bir romantik, ha? "Oşey tam olarak nedir?" diye sordum. Sersemlemiş görünüyordu.

"Bilmiyorum. Ben böyle romantik komedi seven bir kız değilimdir ama yine de inanıyorum, yani... şeye... anlarsın ya. O özel kişiye. Ve şuna da gerçekten inanıyorum ki bir gün, sıradan hayatıma devam ettiğim bir sırada bu adamla karşılaşacağım. Tamamen şans eseri. Ve onu görür görmez de hayatımın aşkı olduğunu anlayacağım ve sonsuza kadar mutlu olup, beraber yaşlanıp beraber kırışacağız."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

"Ve sana aptalca gelebilir ama birine karşı bu duyguları beslemediğim sürece de biriyle çıkmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Henüz sadece on yedi yaşında olduğumuzu ve prenslerimizi bulmadan önce birkaç kurbağa öpmemiz gerektiğini de biliyorum. Ama erkekler gerçekten çok fazla efor istiyor ve karşımdaki, o kişi olmadıktan sonra bu zahmete katlanmanın anlamı yok bence. Beni anlıyor musun?"

Sözcükleri beni susturmuştu. Kendini nasıl ifade edeceğini iyi biliyordu. N oahl tanıştığım geceyi düşünüp tüm söylediklerine hak verdim.

Arabalar hâlâ hız limitini görmezden gelerek hızla yanımızdan geçiyordu. Bu andan kurtulmanın tek yolunun mizah olduğuna karar verdim. "Kimin aklına gelirdi?" dedim dirseğimle onu dürterek. "Sen. Kimseye ödün vermeyen, alaycı, geleceğin gazetecisi. Bu romantik kalbe sahip olan kişi sen misin?"

Bana vurdu. "Kapa çeneni. Senin de içinde aptal, küçük bir prenses gizlendiğin biliyorum. Ve bu prenses, seninle evlenmek istediğini söyleyen, kabarık saçlı bir yakışıklı tarafından kurtarılmayı bekliyor."

Çenemi kapadım. O tarif ettiği duygusal kıza dönüşmeme ne kadar az kaldığını fark etmedi.

Geç kaldığımızdan önümüzde sıra falan kalmamıştı ve güvenlik görevlileri bizi hemen kırmızı halatların arkasından içeri aldı. Çift kanatlı kapıdan girer girmez, kalabalık dans pistinden yükselen dumanla karşılaştık. Mekân dolup taşmıştı. Gençlik müzik grupları tarihinde alınabilecek en aptalca isme sahip olsalar da Growing Pains'in iyi olduğu söylentisi yayılmıştı demek.

Lizzie ile birlikte tanıdık birilerini görmek için kalabalığı taradık. İnsanların çoğu şimdiden sahnenin kenarına doğru ilerlemiş, önlerden bir yer kapabilmek için uğraşmaya başlamıştı.

Geçen seferki panik atağımın anısı henüz taze olduğundan, Lizzie'nin kulağına

eğilerek bağırdım: "Arka tarafta durmamızın sakıncası var mı?"

"D alga mı geçiyorsun? Elbette yok! Neşe dolu baygınlık performanslarını bir daha yaşam ak istemiyorum ."

O anda Lizzie'nin dünyadaki en yakın arkadaşım olduğunu anladım.

"Teşekkürler."

Diğerlerini bulmak imkânsız olduğundan pes ederek bara doğru ilerledik.

Lizzie sipariş verirken ben de kendimi zihinsel olarak Noah'ı görmeye hazırladım. Gerçekten onu görmek istemiyordum. Ama aynı zamanda da zamanın hızla akmasını ve onun o mükemmel yüzüne bir kez daha bakmayı istiyordum.

Lizzie bana rom ve kolayı uzattıktan sonra arkadaşlarımızı arayarak içkilerimizi içmeye başladık. Okuldaki gotik tiplerden birkaçı arka plandaki müzikle dans ediyor; incelikle dekore edilmiş bedenlerini enteresan şekillere sokuyorlardı. Bir çocuk onları parmağıyla işaret ederek gülüyordu. Elinde iki bira, üzerindeyse buraya hiç de uygun olmayan, yakasını bilerek dikleştirdiği bir polo tişört vardı. Çocuk bir yandan gotiklerin dans figürlerini taklit ederken bir yandan da bileklerini kesiyor gibi hareketler yapıyordu. Yanındaki iki çocuk da kahkahalarla gülüyordu.

"N e serseri," dedi Lizzie onlara bakarak.

"Biliyorum," dedim. "Yani eğer senin tarzın değilse neden buraya gelirsin ki?"

Allah'tan asıl serseri çocuk, gözleri kapalı dans edip başlarını sallayan gotik grup tarafından fark edilmemişti Tamam. Bence de biraz aptal görünüyorlardı. Ama onlar gotiktiler. Olayları buydu zaten!

Çocuk, Megadeth'in şarkılarından birinde durmadan dönen çocuklardan birini taklit ederek arkasını döndü.

Ağzım açık kalmıştı. Lizzie'nin elini tuttum. "Aman Tanrım, bu Frank."

Lizzie anlamamış görünüyordu. "Frank de kim?" "İngilizce dersinden arkadaşım."

Çocuğa bakarak burnunu buruşturdu. "O çocukla arkadaş mısınız?"

Frank de beni o anda görmüştü. Hafifçe elimi kaldırıp selamladım.

Elindeki şişeyi kaldırarak beni selamladıktan sonra arkadaşlarının kulağına bir şeyler fısıldadı. Üçü birlikte bize doğru yürümeye başladılar.

"Ah harika," dedi Lizzie. "Buraya geliyorlar." "Üzgünüm ."

"Üzgün olmalısın."

Yanımıza ilk gelen Frank oldu. Yüzünde bir gülümsemeyle koşar adımlarla gelmişti.

"Poppy Lawson, demek senin dünyan burası," dedi bir kaşını havaya kaldırarak.

"Burada ne işin var Frank?"

Birasını tuttuğu eliyle gotik grubunu işaret etti. "Yerel... yetenekleri izliyordum. Cidden, burası kaçık bir sirk gösterisinden daha iyiymiş."

Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

Arkadaşları da yanımıza gelip kollarını o nefret ettiğim, hepimiz birimiz için' ifadesiyle

Frank'in omzuna attılar.

"Pekâlâ dostum? Buradakiler de kim m iş?"

Bizi açıkça gözleriyle süzdüler. Lizzie'nin tüyleri diken diken olmuştu.

"Bu Poppy. İngilizce dersini birlikte alıyoruz." Onlara elimi uzatmadım. "Bu d a ..." dedi Lizzie'yi işaret ederek.

Cümlesini ben tamamladım. "Bu da arkadaşım Elizabeth."

Lizzie de elini uzatmadı.

Çocuklar yalnızca başlarını sallamakla yetindiler. Frank birasından bir yudum aldı.

"Bunlar da Simon ve

Jedd," dedi sırtlarına vurarak.

"D ur tahmin edeyim," dedim ilgisizce. "H epiniz birlikte rugby oynuyorsunuz."

Frank şaşırılmış görünüyordu. "N ereden bildin?" "Cidden; neden buradasın?"

Simon ve Jedd çoktan bize sırtlarını dönmüşlerdi. Belli ki Lizzie'de de bende de tan beden taramasından geçmemize yetecek kadar göğüs dekoltesi yoktu.

"Pekâlâ," dedi Frank. "Bana sürekligerçek m üziği tecrübe etmemi söyleyip duruyordun. Ben de buraya gelip kendime bu müziğin gerçekten ne kadar kötü olduğunu ispatlama fırsatı vermek istedim."

Kollarımı bağladım. "Gerçekten yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Bunu öğretici bir deneyim olarak algılıyorum. Kim bilir? Belki de severim."

Başımı salladım.

"H er neyse," diye devam etti. "Ben çabaladığıma göre sen de kendini eğitmelisin. Jedd'in verdiği partiye gelsene, harika olacak. Ailesi süper zengindir. Bahçeyi falar süsleyeceğiz."

Birasını biraz dökecek kadar dostça ittim onu. "Frank. Bir partiye gideceğime ölmey tercih edeceğimi açıklıkla söyleyebilirim."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun." "Bilmeye de ihtiyacım yok."

"Ama hoşlanmayacağını nereden biliyorsun?" "Biliyorum işte."

"İnatçısın."

"Sen de aptalsın."

Kulüp bir anda kararınca, "Şşş," diyerek araya girdi Lizzie. "Grup sahneye çıkıyor."

Grup çıkarken sahne beyaz bir ışıkla aydınlatılmıştı. Mekândaki herkes tezahürlara başladığı anda birden midemin altüst olduğunu ve görüşümün bulanıklaştığını hissettim. Burada olamaz. Yeniden olamaz. Lütfen.

Biraz sendeleyerek Frank'e çarptım.

"Hay Allah Poppy, iyi misin?" diye sordu beni dengelemek için omuzlarımdar tutarken. Utanarak düşmemek için onun tişörtüne asıldığımı fark ettim.

"Ben iyiyim. Sadece biraz başım dönüyor." Omuzlarımda başka birinin dokunuşunu hissettim. Lizzie beni kendisine doğru çekiyordu. "Bir şeyi yok," dedi

Frank'e. Dönüp yüzüme yumuşak ama bir o kadar da keskin bir tokat attı.

"Kendine gel."

Şok içinde yeniden nefes almayı denedim. Ve sevinerek bu defa oksijenin ciğerlerime girdiğini fark ettim. İyiydim Kontrol etm ek için bir nefes daha aldım. Hâlâ iyiydim. Tanrı'ya şükür. Felaket kıl payı önlenmiş; dikkatimizi yeniden gruba çevirmiştik. Lock and Key'de sohbet ettiğim solist Ryan mikrofona bağıyor, grup çaldıkça kalabalığı coşturuyordu. Sahne arkasındaki utangaçlığından eser yoktu. Derin bir nefes daha alarak Noah'a baktım. İşte orada, hatırladığım kadar gülünç derecede yakışıklıydı. Kalabalığı görmezden gelerek sadece elektronik gitarına odaklanmıştı. Koyu renk saçları gözlerine düşüyordu. Koyu renk bir kot pantolonla kollarını katladığı açık yeşil, kareli bir gömlek giymişti. Evet, pekâlâ, muhteşem görünüyordu.

Lizzie ahlaksız düşüncelerimi böldü. "Diğerlerini hiçbir yerde göremiyorum."

"Bence onları bulmak için konserin bitmesini bekleyeceğiz," dedim gözlerimi Noah'dan ayırmadan.

"Neyse en azından bize arkadaşlık eden biri var," Pislik arkadaşları yerine bizle duran Frank'i işaret ediyordu. Frank'in tavrı değişmişti. Yeşil gözleri kısılmıştı. Noah'a bakıyor çaresizce dikkatini çekmek için kendilerini sahneye fırlatmaya çalışan çılgınlık içindeki kızları inceliyordu. Frank'in göğsü istemsizce şişti ve o büyük rugby pazılarını kastığını fark ettim. Kıkırdadım. Frank belli ki böylesi rekabetlere alışık değildi.

Grup sahneye çıkar çıkmaz ilk şarkılarını söylemeye başlamış; herkes çılgına dönmüştü. Kalabalık zıplamaya ve bağıra bağıra şarkıya eşlik etmeye başlamıştı bile. Bu defa daha gösterişli ve sıkı hâllerıyla geçen seferkinden bile iyi' lerd. Yaptıkları müzik sanki bulaşıcıydı. Ben, pek de dans eden kızlardan değilimdir. Genellikle kenarda durup havalı görünmesini umduğum bir şekilde sallanmayı tercih ederim. Ama bu gece ben de müziğin ritmine bırakmıştım kendimi. Ayaklarım oynuyor, bedenim istemsizce ona ayak uyduruyordu. Lizzie'ye baktım. O da aynı şeyi yapıyordu.

Sonunda Ruth'u görmeyi başardım. Tam sahnenin önünde, Will'in çaldığı yerin altında, müziğe göre oldukça yavaş bir şekilde baştan çıkarıcı dansını yapmakla meşguldü. Resmen bir striptizdi aslında yaptığı. Göğüslerini sallayarak yere eğiliyor, mini eteğinden her yeri görünüyordu. Will ise bas gitarını çalmaya odaklanmaya çalışırken gözlerini kocaman açıyordu. Lizzie'yi de dürttüm ve manzarayı ona da gösterdim. Gözleri Ruth'tar Will'e kayınca kahaahalarla gülmeye başladı.

Grup ikinci şarkısına geçtiğinde şaşkınlıkla fark ettim ki yanımda duran Frank de ritim tutuyordu.

"Gözlerim beni kandırıyor mu?" diye sordum, beni duyabilmesi için iyice yaklaşarak. "Yoksa gerçekten eğleniyor musun?"

"Fena sayılmazlar," diye bağırdı sesini duyurmak için. "Gerçi şu gitarist tam bir salak gibi görünüyor. Ne kadar kendini beğenmiş?"

Aynı anda Noah'a baktık. Parmakları gitarının üzerinde dolaşırken gözleri yarı kapalıydı. Bir grup kız önünde çığlıklar atıyor; o ise umursamaz görünüyordu. Daha kararlı görünen sarışın bir kız ise sessiz duruyordu. Tam Noah'ın önünde, elleri sahnede bekliyordu. Sinir bozucu derecede güzel olan şu kızlardan. Açık sarı saçlarıyla Noah'a bakıyor ve o göz kamaştırıcı başını müzikle beraber sallıyordu Benim hep benzemek için uğraştığım ama başarısız olduğum bir görüntüye sahipti. Bir an için Noah da onur bakışlarını yakaladı ve yüzünde o güzel dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme belirdi. Midem altüst olmuştu. Daha fazlasını görmemek için hemen arkamı döndüm.

"Bak işte tam bir sersem / dedi Frank. "N iye yarısı kapalı gözlerle çalışıyor ki? Kendin ne zannediyor? Sen ünlü falan değilsin dostum."

Şaşkınlıkla güldüğümü fark ettim. "Senin hayranların olmadığı için kıskanıyorsun."

Frank bir kez daha göğsünü şişirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Benim de hayranlarım var. Rugby oynarken beni izlemeye gelen kızları görmelisin."

"Teşekkürler, kalsın."

"Hem de bir sürü kız geliyor. Hepsi tribünlerden bana tezahürat yapıyor."

Suratımı ekşittim. "Dur tahmin edeyim. Hava buz gibi olsa da hiçbiri üzerine mont giyemez. Yalnızca bir top sahasında olmalarına rağmen yüzlerinde tonlarca makyaj vardır. Sonrasında da sizi üzerlerinde mini elbise olarak giydikleri büyük rugby tişörtleriyle barda bir köşede sıkıştırıp oyunla ilgili bilgileriyle etkilemeye çalışırlar. Değil mi?"

Frank şaşırmış görünüyordu. "Sen nereden biliyorsun?" Gözlerimi devirdim. "Sana ne oldu böyle Frank? Bu gibi insanlara karşı ortak nefretimiz yüzünden anlaştığımızı sanıyordum."

"Hey. Onların aptal olduklarını ben de biliyorum Poppy Onlardan hoşlandığımı söylemedim."

"Hoşlan m ıyor m u su n ?"

"Hayır. Hadi ama! Kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyorlar. Toplam IQları eksi 208 ols da."

"Böyle daha iyi."

Birasının son yud u m u n u da içip beni ellerimden tutm adan önce b ard ağı yere attı.

"Hadi gel, dans edelim."

Genellikle toplum içinde dans etmezdim ama Frankle birlikteyken hiç utanmadım Beni çeviriyor, bir aşağı bir yukarı sallayıp duruyordu. Lizzie bile ona ısınmaya başlamıştı. Bir ara Lizzie'yi de elinden tutup, parkta kızının başını döndürmeye çalışır bir baba gibi, döndürmüştü. Lizzie bir çığlık atsa da bundan keyif aldığı belliydi. Sonra Frank beni kollarına alıp kulübün arkasında dans etmeye başladı. "Biliyor musun, sana söylemiştim deme ama galiba bu müzikten hoşlanmaya başladım," dedi beni kollarının altında döndürürken. "Sana söylemiştim."

"Kapa çeneni. Belki yalnızca biradandır."

Beni kollarında aşığı doğru yatırmasıyla kahkahalarla başımı geri attım.

"İnsanlar delirdiğimizi düşünecek," dedim. "Kafayı yemiş gibi görünüyoruz."

Başını salladı. "Hayır. Sadece eğleniyor gibi görünüyoruz."

Haklıydı da. Diğer kızlardan birkaç kıskanç bakış aldığımı fark etmişim. Frank'ın avantajı da buydu işte. Güzel görünümü ve cazibesi, onu böyle bir yerde, salon dansı yapmak gibi en utanç verici durumlardan dahi kurtarıyordu. Frank açıldı ve beni yeniden kollarına yatırdı. Arkama bakarken sahneyi tersten görebiliyordum. Ve bir anlığına Noah'ın yüzünü gördüm. Gözlerimiz anında birleştiğinde Noah gitarında yanlış bir notaya bastı. Öfkeli görünüyordu. Frank beni yeniden doğrulttuğunda Noah'a bir kez daha bakmak için boynumu çevirdim. Gözlerimiz bir kez daha buluştu. Onun gözlerinde yanan nefreti görebiliyordum. Çalmaya devam etse de dikkatini hayranlarına çevirmeden önce bana iğrenen bir ifadeyle baktı.

Anında eğlenmeyi bıraktım. "Hadi dansı bırakalım.

Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Ben de zaten gidip arkadaşlarımı bulmalıyım."

Mahcup bir hâlde Lizzie'ye döndüm. "Arkadaşın Frank oldukça komikmiş." "Ö yledir."

"Bence senden hoşlanıyor."

Başımı salladım. "Yok, öyle bir şey değil."

Ve konserin geri kalan kısmını sessizlik içinde izledik.

Grup konseri bitirmek üzere olduğu sırada, Amanda da bizi bulmuştu. Johnno'yu elinden tutmuş, kalabalığın arasında heyecanla bize doğru geliyordu.

"Demek buradasınız," dedi terden sırılsıklam olmuş siyah saçlarıyla. "Her yerde sizi arıyorduk."

İkimiz de Amanda'ya sarılıp Johnno'yu başımızla selamladık.

"Poppy'nin suçu," dedi Lizzie. "Onun yüzünden geç kaldık."

"Yine mi?"

"Hey. Her zaman geç kalmıyorum."

Amanda alnına yapışan saçlarını geri atarak alkışlar arasındaki gruba döndü.

"Muhteşemlerdi, değil mi? Bence iyi bir yerlere gelecekler."

Lizzie ile aynı anda başımızı salladık. "Gerçekten iyilerdi," dedim.

"Ruth da buralarda bir yerlerde olacaktı. Konser başlamadan önce onunla sohbet ediyorduk."

Dönüp baktığımızda Ruth'u hâlâ aynı yerinde gördük. Will de sahenin kenarına oturmuş, bacaklarının arasında duran Ruth'la öpüşüyordu. Ellerini birbirlerinin üzerinden çekemiyorlardı.

Lizzie burnunu buruşturdu. "İyyy." Başımı salladım. "Çifte iyyy."

Kalabalık, alkışlar ve tezahüratlara devam ettiği sırada Noah'ı izledim. Kalabalığı kendinden memnun bir ifade ile izlerken gülümsüyordu. Kalbim hızlanmaya başlamıştı

ama derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeyi başardım. Sonra, saniyenin onda biri kadar bir zamanda, neredeyse kaçırarak onun bana baktığını gördüm. Hafifçe suratını ekşitti. Sonra ön sıradaki o güzel sarışına elini uzatışını izledim.

Noah onu kalabalığın arasından çekip sahneye çıkarırken zaman sanki durmuştu. Noah'ın elini tutup keyifle sahneye çıkarken herkes kıza bakıyordu. Sonra Noah kollanmış kızın beline sarıp onu nazikçe kendisine doğru çekerek öptüğünde kalbimin duracağını sandım.

Bakışlarımı ayıramadan bakmaya devam ediyor, gözlerimin resmen yandığını hissediyordum. Kalabalık bu hareketle yeniden ateşlenmiş tezahüratlar yapmaya başlamıştı. Ayrılmadan önce yaklaşık otuz saniye kadar öpüştiler. Daha sonra Noah kızın elini büyük bir coşkuyla havaya kaldırdı. Herkes çılgınlık atıp alkışlıyordu.

Midemin bulandığını hissettim.

"Noah'ın yanındaki kız kim?" diye sordu Lizzie, habere aç gözlerini çiftin üzerine çevirerek.

"Adı Portia," dedi Amanda. "Gruptakiler bizi önceden tanıştırdılar. Sanırım geçen haftadan beri Noah ile görüşüyorlar."

İnsanlar çıkmaya başlamıştı. Soğuk havaya çıkmak için ilerlerken saniye başı bize çarpıyorlardı.

Noah ve Portia sahnede Ruth ve Will'in yanına oturup yeniden öpüşmeye başladılar. Gözlerimin arkasındaki yangın giderek güçlenmiş, bakışlarımı yapış yapış olmuş ahşap zemine çevirmiştim.

"İyi biri mi?" diye sordu Lizzie.

Johnno cevapladı. "Aynı ilkokula gitmiştik," dedi. "Fena sayılmazdı. Ailesi oldukça varlıklıydı. Park Drive'da oturuyor ve liseye gidiyor. Sanırım babası şuhisterine marka ağız gargaralarının mucidiymiş."

Park Drive mı? Bu akşam onun evinin önünden geçip bakmış olabilirdim. Kendim korkunç hissettim.

"Listerine mi? Vay canına, ben onu kullanıyorum /" dedi Lizzie.

Bir yandan nefes alıp bir yandan da gizlediğim gözyaştarımı tutmaya çalışırken, arkadaşlarımın bir ağız gargarası veliahdı olsalar parayı nereye harcayacaklarını dinliyordum. Onlar en mantıklı şeyin bir havuz almak olduğu konusunda birleştikleri sırada, kulüp çoktan boşalmıştı.

Yeniden başımı kaldıracak duruma geldiğimde Ruth ve Will'in de bize doğru gelmekte olduklarını gördüm.

"Gelmişsiniz," dedi Ruth, Lizzie ve bana bakarak. "Zahmet etmeyeceğiniz düşünmüştük."

"Sadece geç kaldık," dedi Lizzie. "Konser başlamadan önce sizi bulamadık." Will döndü. "Harika bir konserdi bu arada."

Will piyango kazanmış gibi görünüyordu. Sanki bir yarışta kazandığı büyük ödölmüş gibi kollarını gururla Ruth'a sarmıştı. "Teşekkürler," dedi. "Ruth beni oldukça teşvik etti."

Ruth'un striptiz dansını hatırlayınca biraz olsun hafiflemiştim. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Belli ki Lizzie de aynı şeyi hatırlıyordu. "Eminim öyledir."

"Pekâlâ, ne yapacaksınız?" diye sordu Ruth. "Katılmak isterseniz grup bir bara gidecek?" HÂLÂ öpüşmekte olan Noah ve Portia'ya döndü.

"Yani, tabii şu ikisini ayırabilirsek."

Ryan da konuşmaya katılmak üzere yanımıza gelmişti. "Pekâlâ?" dedi. "Nasıldık bakalım?"

Boğazımdaki devasa düğümün üzerine yutkunmaya çalışarak cevap verdim: "Harikaydınız. Çok iyidiniz." Gözleri aydınlandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Vay canına, teşekkürler."

"Şim di nereye gidiyorsunuz?" diye sordum. Önümdeki on dakikayı aşm anın tek yolunun, aklım ı Noah'ın yeni fethinden uzaklaştırm ak olduğunu anlam ıştım. Ber bunu söyleyince Ryan daha da mutlu oldu. Ah, hayır. Şimdi onunla ilgilendiğim i...

"Birkaç kadeh kutlam a içkisi içeceğiz, katılm ak istersen?"

Başımı salladım. "Eve gitm eliyim ," dedim yalan söyleyerek.

Yüzü anında düştü. "Ç ok yazık. Top land ıktan sonra hep beraber gidecektik."

"Kim ler geliyor?" diye sordu Lizzie.

"Hmm. Ben ve gruptakiler. Sanırım Noah da şu birlikte olduğu Portia denen kız getirecek."

Eh, şimdi kesinlikle gitm iyordum, değil mi?

Lizzie bana döndü. "Eğlenceli görünüyor. Gelir misin?"

Yalandan esnedim. "Üzgünüm. Ç ok yorgunum. Ruth gelecek ama değil mi?"

Lizzie diğerleriyle kalm ak isterken Amanda ve Johnno eve gitmek istediklerinden ben de onlarla gitm eye karar verdim. Buradan çıkm ak için her yolu deneyebilirdim. Vedalaşıp kapıya yöneldik. A ptalca bir nedenden yeniden sahneye baktım ve Noah ve Portia'm n artık öpüşm ediklerini gördüm. Portia Noah'ın kulağına eğilm iş, ona davetkâr bir şeyler fısıldıyordu. Noah ise bana bakıyordu. Bakışım ı yakaladığında kendinden mem nun sinir bozucu bir ifadeyle sırtıttığını gördüm. Bu kadarı çok fazlaydı. Tuttuğum gözyaşları artık yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Eve dönüş yolu boyunca da -utancımı saklayan karanlık yüzünden hiçbir şey anlamadılar Amanda ve Johnno'nun yanında sessizce ağlamaya devam ettim.

Ertesi gün kendimi farklı hissettim.

Belki ağlayarak uykuya dalmanın verdiği iyileştirici güçtendi. Belki de beynimin mantıklı tarafı nihayet üstün geliyordu. Ya da belki bu kadar yeter dem iş ve yeniden

Poppy olmak istemiştim. Sebebi ne olursa olsun, uyandığımda aklımda tek bir düşünce vardı: Bunu atlat.

Noah için fazlasıyla gözyaşı dökmüştüm. Bir anda her şey açıklığa kavuşmuştu. Gözyaşlarım ve saatler süren nöbetler ne içindi? Bir erkek. Hem de aptal bir erkek. Ber bu değildim. Kendime tepedeki parkta ondan hoşlanmayacağıma dair verdiğim sözü hatırlayıp bu dayanıksızlığıma sinirlendim. Onu hayatımdan çıkaramamıştım. Ve şimdi de tıpkı tahmin ettiğim gibi, kendimi korkunç hissediyordum. Gerçekten çok yararını görmüştüm.

Portia'yı öptüğünü hatırlayınca bedenim bu anıya hoş olmayan bir tepki verdi. Gözyaşlarım birikirken göğsüm sıkıştı. Ama derin bir nefes alıp vererek bu duygunun bedenimden çıkmasını sağladım.

"Bu çocuğun kendimi böyle hissetmeme yol açmasına bir daha izin vermeyeceğim," dedim yüksek sesle. Kendime de inandım. Sonunda, tüm bu haftaların ardından, bir bakış açısı kazanmış, kendimi güçlü hissetmişim. Onu yeniden göreceğ olursam bedenimin önceki gibi tepki vermeyeceğini biliyordum. Yalnızca uzun süren bir işkence süreci ve sürekli ağlamayla atlatmıştım. Harika değildi tabii. Ama yine de sonunda bunu başarmıştım.

Uzun süredir olmadığım kadar iyi hissederek kahvaltı için annemle babamın yanına, aşağı indim. Annem ocakta bir şey kızartıyor babam da çoktan hafta sonu ekine gömülmüş, masada oturuyordu.

"M mm, çok güzel bir şey kokuyor," dedim geldiğimi belli ederek.

"Beş dakika içinde yumurtalar hazır," diye cevapladı annem.

"Nefis. Teşekkürler."

Yalnızca hafta sonlarında içtiğimiz süslü portakal suyu kutusunu çıkartarak, kendime kocaman bir bardak doldurup babamın yanına oturdum. "Pekâlâ, dünyada neler oluyor?" diye sordum büyük bir yudum alarak.

"Bir başka sıradan gün daha. Tam bir sefillik," dedi her zamanki cevabını vererek.

"Savaşlar ve bombalar, ha?"

"Hayır, bugün değil. Daha çok politikacı daha çok işi mahvediyor."

"Her zamanki gibi o hâlde."

"Bugün ne yapacaksın?" diye sorarken gazetesinden bir sayfa çevirdi.

Düşündüm. "Yürüyüşe çıkabilirim. Dışarısı çok güzel görünüyor. Sonra da psikoloj ödevimi yapmam gerek." Suratımı ekşittim.

"Enteresan bir şeyler öğreniyor m usun?"

"Pek sayılmaz. Psikoloji kulağa olduğundan çok daha ilginç geliyor."

Babam bana gazetesinin üzerinden baktı. "Korkarım hayattaki pek çok şey için geçerli bu."

Annem sapsarı çırpılmış yum urtalarla dolu tabaklarla yanımıza geldi. "Hey," dedi

tabaklardan birini babamın önüne bırakırken. "Bu kadar karamsar olm ak için saat daha çok erken."

"Ama doğru söylüyor!" dedim kızarm ış ekmeğimden bir parça alırken.

"Bu bahane değil. Senin, bizim hatalarım ızdan ders alman gerek."

"İşler böyle işlemiyor. Biz sadece sizin hatalarınızı yeniden yaşıyor, çocuklarımızın aynı şeyleri yaşam am ası için uğraşıyoruz ama sonuçta onlar da bizim gibi olup çıkıyor." Annem açık kalan ağzıyla babama döndü. "Bu kızın bu kadar alaycı olması senin suçun, dedi. "Yoksa bu huyunu kimden alabilir?"

Babamsa ağzını yumurtayla doldurduktan sonra gazetesine geri dönmüştü.

Güzel bir kahvaltıydı. Yalnızca yem ekler değil, enerjisi de güzeldi. Noah felaketinden sonra kendimi iyi hissetm iştim ve annem de yaşadığım her ne 'sü reci' ise ondan çıktığımı anlamış gibiydi. Dr. Ashley'den bile bahsetm em işti o sabah ve bir defalığına da olsa her şey yolunda gibiydi. Tabaklan temizlemeye yardım ettikten sonra üst kata çıkarak üzerime bir şeyler giydim. Sonra da dışarı çıktığımı bildirmek üzere anne ve babama haber verdim.

Sonbaharın geldiği havadan belliydi. Tepedeki parka çıkıp en sevdiğim banka oturarak havadaki serinliği hissettim. Burası yeniden benimdi. Sırtüstü yatıp gözlerimi kapatarak serinliğin bedenimi sarmasına müsaade ettim. Güneş yeterince ılıktı ve gözlerim kapalı uzanırken kuşların şarkılarını duyabiliyordum. Bedenim uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgideydi. Gülümsedim. Yüzümde bir serinlik hissettiğimde ne kadardır öyle yattığımı hatırlamıyordum. Yüzüme bir gölge gelmiş olmalıydı. Gözlerimi araladım ve kısarak güneşimi kesen kişiyi görmeye çalıştım. Ve neredeyse şaşkınlıktan banktan düşecektim.

Noah'd ı. "Poppy?"

Onun neden burada olduğunu düşünürken güçlkle doğruldum. Beni büyük bir keyifle izliyordu. Yüzünde dünkü iğrenç ifadeden eser yoktu.

"Nasıl oluyor da seni her gördüğümde böyle yatay hâlde oluyorsun?7"

Normal bir insan gibi oturduğum sırada bedenimin ona verdiği tepkiyi ölçtüm. Kalbim biraz daha hızlı atıyordu ama beni şaşkınlığa uğratmıştı. Sebebi bu olmalıydı. Onur dışında göğsüme baktım... hayır... her şey normal görünüyordu. Bu iyiydi. Görünen o ki yaşadığım aydınlanma işe yaramıştı.

"Senin burada ne işin var?" Geçen geceki korkunç sırtışıam unutmamıştım ve ona sıcak davranmaya henüz hazır

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım / Yanımdaki boşluğu işaret etti. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Başımı salladım. Yanıma oturdu. Yeterince yakın değildi. Aslında biraz daha uzak otursa çamurlu yere yuvarlanabilirdi.

"Ben hep buraya gelirim / dedim, hâlâ bu ani ortaya çıkışından dolayı şaşkın bir

ifadeyle. "D ünyada en sevdiğim yer burasıdır."

Bedenimi kontrol altında tutmak için nefesim i tutarak ona döndüm. Bana bakıyordu "Bu çok g arip," dedi. "Ben de sürekli buraya çıkarım ."

İkim iz de bu tesadüfü sükûnetle değerlendirdik.

" N e r e d e oturuyorsun?" diye sordum. "G reen Acre D rive'da."

"Yani hem en köşeyi dönünce." "Ya sen ?"

"Ash R o a d ." Bunu düşündüm. "Sanırım burası ancak yakın oturu yorsa keşfedebileceğin bir y er."

N oah başını salladı. Bu yeni güçlü hâlim e güvenip, bir risk alarak ona hızlı bir bakış attım. K im seye rastlam ayacağını um arak giyinm iş olm asına rağmen en hâlâ çok yakışıklıydı. Dizi delik, bol ve düşük bel bir kot pantolonla gri bir kapüşonlu giyim iş; saçları d arm adağın olm uştı. O nun dışındaki herkes bu hâlde kötü görünebilecekken, o hâlâ iyiydi. Bunları düşü nürken benim de kim seyi görm eyeceğim i düşünerek giyindiğim geldi aklım a. Y üzü m d e b ir gram makyaj yoktu. Saçlarım yıkanm am ıştı ve on üç yaşınd ayken taptığım fakat şimdi biraz utanç verici olan bir grubun o kapüşonlu eşofmanını giymiştim. Parmaklarımla saçlanımı arkaya doğru atmaya çalıştım. Orada sessizce oturuyorduk. Yeterince konuşmuştu. Ve bu garip bir konuşmaydı. Oldukça garip.

Sonunda sessizliği bozan Noah oldu.

"Burada olduğuna inanamıyorum/" dedi bana bakarak. "Bu fazlasıyla garip."

Ona en son söylediğim şeyden sonra benimle hâlâ konuşuyor olduğuna inanamıyordum. Belki de şimdi Portia ile beraber olduğundan üzgün değildi artık. B u düşünce kendimi kötü hissettirdi. Bunları söyleyeceğimi bile bilmeden kelimeler bir anda ağzımdan dökülmüştü. "Noah, ben çok üzgünüm."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne için?"

Kelimeler ağzımdan dökülmeye devam ediyordu. "Tam bir pislik gibi davrandım. Genelde böyle değilimdir. Hiç. Yani, bazen. Ama her neyse, olanları düşünmeden edemiyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Senden özür dilememiştim. Ama üzgünüm. Yani... yani, özür diliyorum."

Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Bakışlarını manzaraya çevirdiğinde kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Ayrıca saçımın ne kadar yağlı olduğunu da düşünmeden edemiyordum.

"Bu gerçekten çok garip," dedi hâlâ uzak bir noktaya bakarken.

"Neden?"

Bana döndüğünde o koyu renk gözlerin tüm gücünü hissettim. Araştıran gözlerle bana bakarken önüme düşen saçlarımı saklamak için kulağımın arkasına attım. Ben de ona bakıyordum. Kalbim biraz hızlanm ıştı am a onun dışında bayılma hissi falan yoktu. "Ç ok garip çünkü ne zaman düşünmeye ihtiyacım olsa buraya gelirim. Ve geçen birkaç

haftadır tek düşünebildiğim sensin."

Masum yürüyüşümün bu çocuğu yeniden hayatıma soktuğuna inanamadan yutkundum. H em de olağanca şiddetle. Olağanca hızlı. "Aslında buraya dün geceder sonra kafamı toplamak için gelmişim. Dün görene kad ar seni *d ü ş ü n m e m e* konusunda iyiye gidiyordum. Sonra seni burada bulmam çok ilginç."

Hâlâ bir şey söylemiyordum.

"N eden bankta uzanıyordun bu arad a?" diye sordu. "Bunun bir yatak olmadığını farkındasın değil m i?"

Gülümsedim. "Rahattı." "G örebiliyorum ."

"K im seyle karşılaşmayı um m uyordum. Bu arada bu yüzden bu kadar berbat görünüyorum ."

Bana yeniden baktı ve sonra yavaşça, yüzüm e düşen bir parça saç alıp kulağımın arkasına attı. "H iç de berbat görünm üyorsun."

Kızardım. Bu yoğunluğa dayanamayarak düşüncelerim i toplamak üzere manzaraya çevirdim bakışlarım ı. Aram ıza daha fazla sessizlik girdi. Durum hâlâ oldukça garipti. "Şey, dün gece dans ettiğin ço cu k ..." Sesinde bir öfke de seziliyordu. "...O, erkek arkadaşın m ı?"

İşte o zaman kahkahalarla gülmeye başladım. "N e var?"

Bir an gülmekten sorusuna cevap veremedim. "Sen ciddi misin?"

Noah şaşkın görünüyordu.

"Tabii ki de öyleyim. Neden ki? Bu kadar komik olan ne?"

"O benim erkek arkadaşım değil/ Kendime gelmeye çalışırken başımı sallıyordum.

"O Frank. Cidden, onunla tanışmış olsan anında benim erkek arkadaşım olmadığını anlardın."

Noah'ın yüzü şaşkınlığını koruyordu. "Neden?"

Başımı geri attım. "Tanrım! Frank benim tam karşıt tipim. Onu yalnızca İngilizce dersinden tanıyorum ve tüm ilişkimiz birbirimize işkence etmek üzerine kurulu."

İkna olmuş görünmüyordu. "Dün gece hiç de birbirinize işkence ediyor gibi görünmüyordunuz," dedi hafifçe sığıdığı dişlerinin arasından.

Dansımızı ve Noah'ın bizi görüşünü hatırladım. Birbirimizle dalga geçtiğimiz bilmeyen biri için sanırım biraz şüpheli görünebilirdi.

Omuzlarımı silktim. "Sadece dans ediyorduk. Aslında o, bu tarz müzikten nefret eder Bunu bir iltifat olarak algılayabilirsin b en ce..." Derken birden Portia geldi aklıma ve hemen öfkelen dim. "Hem benim kiminle dans ettiğimden sana ne? Sen o zengin ineğin yüzünü emerken bunu nasıl fark ettin ki? Bu arada toplum içinde yapılan sevgi gösterileri pek de havalı sayılmaz."

Noah'ın yüzündeki öfke birden yok olmuş, yerini şen bir gülüşe bırakmıştı.

Bense hâlâ öfkeliydim. "Ne?" "Beni kıskanıyor musun Poppv?"

Ne hissettiğimi anlamıştı. "K apa çeneni. Hayır, tabii ki kıskanmadım. Sadece toplun içinde şapur şapur öpüşülmesinden hoşlanmıyorum. Mide bulandırıcı." Yüzüne öfkeyle baktım. "İğrençsiniz."

Öfkeleneyeğine bankta yanıma biraz daha yanaştı. Aramızda yok olan mesafeye baktım. "Bence sen beni kıskanıyorsun."

"Bence de sen bir kadın avcısısın."

Kahkahalarla gülme sırası ondaydı. "K adın avcısı da nereden çıktı?"

"İnsanlar senin için böyle diyor," diye açıkladım. Bunu ona neden söylediğime dair en ufak bir fikrim yoktu. "Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirdiğini söylüyorlar."

Neden bu konuyu açmıştım ki? Sanırım şimdi de devam etmek zorundaydım. Noah gerçekleştirdiğim bu kişisel saldırı karşısında en ufak bir öfke işareti göstermiyordu. Hatta hâlâ sıyrılmaya devam ediyordu. "Portia da son kurbanın mı?"

Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Noah bana doğru eğildiğinde yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Biraz gevşedim. "Öyle olsa üzülür müydün?" diye fısıldadı.

Elbette üzülürdüm.

Yüzümü çekmeden başımı yere indirdim. "Ne yaptığın umurumda değil," diye yalan söyledim. "Seni ilgilendirir." "Yani onu sadece seni kıskandırmak için kullandığımı söylersem hiçbir şey hissetmeyeceksin," dedi sanki sıradan bir şey söyler gibi. Konuşurken gözleri manzarada geziniyordu.

Ben de onun kadar rahat cevapladım. "Yoo. Gerçi her feminist böylesine bir sersem olduğun için sana birkaç söz söylemek isteyecektir. Zavallı kız."

Noah gözlerini devirdi. "Gerçekten de zavallı bir kız. O da beni kullanıyordu. Benim kim olduğumla zerre kadar ilgilenmiyor. O sadece kolunda bir rock tanrısı olması fikrinden hoşlanıyor."

"Noah. Bunu sana söyleyen olmaktan nefret etsem de sen bir rock tanrısı değilsin. Sen sadece duyduğum en kötü isme sahip gruplardan birinin gitaristisin."

O anda elimi tutup sımsıkı kavradı. Birleşen ellerimize baktığımda içimde dolaşar çılgın bir enerji hissettim. Sanki canımı yakıyordu ama aynı zamanda da muhteşemdi. Siyah gözlerine bakıp içlerinde kayboldum.

"Poppy," diye fısıldadı elimi bırakmadan. "Burada bir şeyler oluyor ve bunu görmüyormuş gibi yapmayı bırakırsan çok sevinirim."

Nefesim kesildi. O devam ediyordu. "Benimle evlenmen gerektiğini söylemiyorum ya da benimle çıkman bile gerekmez. Sadece benimle lanet olası bir kahve içer misin? Böylece burada neler olduğunu anlayabiliriz belki, ha?"

Bir an duraksadıktan sonra bir iç çektim. "Tamam." Bir başka harikulade gülümseyişiyle midemde kelebekler uçmaya başladı. "Denesem de daha fazla reddedebileceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalkarak bana elini uzattı. Aramızda bir başka enerji akımı olduğunu hissederek elini tuttum. "Tanrı'ya Şükür," dedi.

Dikenli patikadan el ele yürüyerek aşağı indik.

Üzerim e çekidüzen verebilmek için bizim evde durmak konusunda ısrarcıydım.

"Ama gayet iyi görünüyorsun," dedi Noah şikâyet ederek.

"İyi, korkunç demenin kibar yoludur," dedim. Bir yandan da ben saçımı yıkarken bekleyip beklemeyeceğini düşünüyordum .

"Kızlar çok tuhaf."

"Bizi gizemli kılan da bu." "Gizemli demek hafif kalır."

Eve geldiğimizde bir an tereddütle düşünüp elini bıraktım.

"Hmmm. Burada beklemen sorun olur mu?" diye sordum bakışlarımı yere indirerek.

Noah minik, müstakil evimizi inceleyerek gülümsedi. "Emek burada yaşıyorsun."

"Beni takip etmeyeceksin değil mi?"

"Etsem bayılırdın."

"İnsanların takip edilmeekten hoşlandıklarını sanmam. Başınıza gelebilecek en güzel şeyler listesinde üst sıralarda değildir."

Midemi altüst eden bir başka gülümseme daha. "Evet, ama benim tarafımdan takip edilmemişlerdir, öyle değil mi? Ben muhteşemim. Çok kibarım. Neden içeri gelemiyorum?"

Doğru kelimeleri seçebilmek için uğraştım. "Şey... eğer içeri gelersen annemle tanışırın... Ve bu da çok iyi bir fikir sayılmaz." Sorgular bir şekilde kaşını kaldırdı. "Benim için endişelenir. Seni görürse de ona kim olduğunu açıklamam gerekir ve ben, bunu yapabileceğimden emin değilim. Yani, kısacası dışarıda beklersen çok daha kolay olurdu."

Başını salladı. "Pekâlâ, öyle olsun." "Beş dakikaya geliyorum."

Aslında yaklaşık on dakika süreceğini biliyordum ama yine de hızla içeri girdim. Onu sokakta böyle bırakmaktan suçluluk duyuyordum. Yine de annemin onu görmesinden iyiydi bu durum. Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, tam merdivenlerden çıkmak üzereyken karşımda belirdi.

"Selam tatlım," dedi bir yıgın çamaşırı kucaklarken. "Yürüyüşün güzel miydi?"

Sorguyu olabildiğinde kısa kesebilmek için yanından hızla geçtim. "Evet, evet."

"Şimdi nereye?" diye seslendi arkamdan. "Kasaba merkezine."

"Kasaba merkezinde nereye?" "Kahve içmeye."

"Kimle gidiyorsun?"

Bir dedektif olmalıydı. Gözlerimi kapayıp bir kez daha yalan söyledim. "Lizzie'yle birlikte gidip sonra da ödevimizi yapacağız."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. İçimdeki suçluluğu gömdüm. Şu anda daha acil işlerim vardı. Tıpkı dışarıda beni bekleyen Noah gibi. Evimin önünde. Birlikte kahve

içmeye gidecektik. Birlikte. Onu hayatıma sokmayacağıma yem in edişim in üzerinden daha altı saat bile geçmemişti. N eyse, yeminler bozulmak içindi değil mi? Yoksa bu kurallar mıydı? Her neyse, kendimi çok mutlu hissediyordum. Çok çok mutlu. Hiç olmadığım kadar mutlu. Ve böylesi bir m utluluğu bir çocuğa bağlamanın ne kadar korkunç olduğunu bilsem de ona karşı hislerimi inkâr etmekten yorulmuşum. Pekâlâ, şimdi benim maskaram neredeydi?

Deli gibi bir yüz ve saç bakımı yapıp üzerime giyecek bir şeyler bulmamla, beş dakika on beş dakika olmuştu. Sonunda yanında bu kadar çekici bir adamla dolaşabilecek bir kız görünümüne kavuşmuşum.

Sokağa çıktığımda Noah bir ağaca yaslanmış beni bekliyordu.

O gözlerini üzerimde gezdirirken ben kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

Bir ıslık çaldı. "Beni bu kadar çok beklettiğin için sızlanmaya başlayacaktım ama sen bu kadar güzel görünürken ancak affedebilirim."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Üzgünüm. Nereye gittiğimle fazlasıyla ilgilenen annem beni biraz oyaladı." Kasabaya doğru yürümeye başladık.

"T ek i, sen ona ne dedin?"

Yeniden yalan söylesem mi diye düşündükten sonra v azgeçtim. Elim i tutmasını istiyordum ve bu ihtiyacım kendimi biraz çaresiz hissetm em e neden oluyordu.

"Ona Lizzie ile buluşacağımı söyledim."

"Poppy sana bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama ben Lizzie değilim Adım Noah. Biliyor musun? Hani şu süper grupta çalan çocuk?"

Hâlâ el ele tutuşmadan yürüyorduk.

Burnumu kırıştırdım. "Düşük öz güvenle idare edemiyorsun değil mi?"

Noah omuzlarını silkti. "Ailene yalan söyleyecek kadar benden utandığın için ancak böyle yapabiliyorum."

Derin bir nefes.

Kaldırımında takılıp düşmeyeceğimi umarak ona döndüm.

"Bak," dedim. "Seni tanımıyorum. Sen de beni tanımıyorsun. Ama Ruth söylediği içi bildiğin üzere benim... hayatımda bazı sorunlar var. Hepsi de oldukça sıkıcı ve klişe ama annem de bunların içinde ve sen de yeterince uzun bir süre çevremde kalmaya karar verirsen belki bir gün anlatırım. Fakat şu anda bunlardan konuşmak istemiyorum pek. Tamam mı?"

Kolum birden kavruldu. Noah elimi tutmuş, dikkatle bana bakıyordu. "Yeterince uzur bir süre çevrende olma niyetindeyim."

Sonra beni o kadar inanılmaz bir gülümsemeye yerime sabitledi ki yolun ortasında eriyip gitmediğime şaşırđım.

Middletown kasaba meydanı pek de ilgi çekici bir yer değildi. Pekâlâ, çirkin de sayılmazdı. Hatta oldukça mağrur bir havası vardı. Tek eksiği bir karakterdi.

Yayalaştımlmış alan şahsiyetsiz ve elbette üst sınıf, zincir m ağazalarla doluydu. Meydana fazla inmezdim. Kıyafete ihtiyacım olduğunda da ikinci el ürünler satan dükkânları keşfe çıkmak için bir trene atlayıp Londra'ya giderdim.

Pek fazla seçim şansımız olmasa da Noah beni bir Caffe Nero'ya soktuğunda yine de şaşkınlığımı gizleyemedim.

Kapıda tereddütle durdum. "N e oldu?" "Beni Caffe Nero'ya mı getirdin?" Kafas karışmış görünüyordu. "Yani?"

Onu tiye almadan edemedim. "Sence de burası, senin gibi anarşist bir rock yıldızı için fazla 'ticari' sayılmaz mı?" Elimi bırakıp ceplerini araştırmaya koyuldu. "Ama bir içecek kartım var," diye itiraz etti. "Ve bununla sana bedava bir içecek alabilirim."

Bu fazlasıyla eğlenceliydi. "Yani, bu kadar popüler olmanın yanında aynı zamanda da pintisin, öyle m i?"

Bir parça alınmış görünse de gülümsedi. "İnsanlara kibar davrandığın olur mu hiç?" Kapıyı benim için açmıştı.

"Sadece hak edenlere," diye yanıtladım onu içeri girerken.

"Kahve sevmediğine inanamıyorum. Beş yaşındaki yeğenimi dışarı çıkarmış gibi hissediyorum."

Rahatça oturabileceğimiz bir kanepede bulduk. Noah önceki sataşmalarımın intikamını almaya çalışıyordu.

Utanmadan muzlu sütümden koca bir yudum aldım. "Hiç de bile," dedim. "Bu gaye sofistike bir yetişkin içeceği."

"Sofistike yetişkin içecekleri sipariş vermek utanç verici değildir. Muzlu süt istediğimde kasiyerin yüzünü gördün mü?" Noah başını sallıyordu. Bense istifimi bozmadım.

"Kimse kahveyi gerçekten sevmez. Sadece severmiş gibi yaparlar çünkü kahve içmek kendilerini birer yetişkinmiş gibi hissettirir."

"Öyle mi Einstein?"

Mekân kalabalıktı. Son kanepeli kaptığımız için şanslıydık. Diğer çiftler ya da gruplar çevremizde höpi'irdeterek kahvelerini içiyor, dedikodu yapıyorlar ve cumartesi gününün tadını çıkarıyorlardı.

Noah ile neredeyse birbirimize dokunuyorduk. O arkasına yaslanmış, kanepenin koluna doğru gevşemiş bir hâlde otururken ben tedirgin ve dimdik, yani rahatlayamayacak kadar gergindim. Burada olmak hâlâ tuhaf bir histi. Bedenlerimiz arasında büyüyen enerjiyi hissediyordum. Fakat benim üzerimde genelde bıraktığı etkiyi bu defa kontrol altında tutabilecekmiş gibi de hissediyordum.

Başımınla onayladım. "Kahve siparişi veren herkes, aslında içten içe bir muzlu milkshake ister. Ben sadece isteğimi sipariş verme cesaretine sahibim." Pipetimi ona uzatım. "Had bir tadına bak."

Eliyle bardağımı itti. "Muzlu sütünü istemiyorum." Yeniden ona uzattım. "Hadi ama Sadece bir tadına bak/" "H ayır/"

"Korkuyorsun." "M uzlu sütün m i?"

"Evet. Erkekliğin muzlu sütünü denem ene bile izin vermiyor."

Ben bardağı yeniden burnunun altına doğru uzatınca o da yeniden itti ve üzerime bir parça m uzlu sütün döküldü. Hafif bir çığlıkla üzerimi tem izlem ek için kanepeden kalktığımda Noah beni bir anda bileğim den kavrayıp kendine doğru çekti. Yeniden haykırdım. Bedenim otom atik olarak onun bedenine sokulunca yüzünü yüzüm e dayadı. Nefesim kesildi. İnanılmaz derecede sıcaklam ıştım .

İkimiz de üzerimden gelen keskin muz kokusunu görmezden gelerek bir süre öyle kaldık.

"Tam olarak düşündüğüm gibi d eğilsin," dedi N oah bir anda. Mideme bir kramp girmişti. Bir an için endişeyle doldu. Onun yanında kendimi o kadar rahat hissediyordum ki neredeyse hemen gardımı indirmiştim.

"Bu kötü bir şey m i?" diye sordum.

Beni daha da sıkı bir şekilde kendisine çektiğinde rahatladım. Birazcık.

"Hayır, güzel," dedi. "Sen benim birlikte olduğum diğer kızlara benzem iyorsun... yani... b iliy o ru m ..."

Başı başımın hemen üzerinde olduğu için güçlkle de olsa yüzümü ona çevirdim.

"Neden? Kahve seviyor gibi mi davranıyorlar?" Güldü. "Evet, öyle yapıyorlar."

O anda her birinden nefret ederek başımı salladım. Peki, 'birlikte olduğum' derken ne demek istemişti? Yani, aslında ne demek istediğini biliyordum. İçimden bekâretime lanetler ederek ne söyleyeceğimi düşündüm. "Kendilerine yalan söylüyorlar. Tıpkı senin gibi."

"Poppy. Ben kahve seviyorum. Kendime yalan falan söylemiyorum."

"Eminim ilk içtiğinde sevmemişsindir." Düşündü. "Hayır. Sevdiğimi sanmam."

Doğrudan yüzüne bakmak için döndüm. "O hâlde neden içmeye devam ettin?"

"Bilmem."

Göğsünü dürttüm. "Çünkü bir kahve içicisi olmanın beraberinde getirdiği imajı seviyordun. Kendini onu sevmeye zorladın çünkü tam bir yetişkin gibi görünmek istiyordun. *Aslında* tek istediğin muzlu sütünü." Bardağı yeniden uzattım. "Şimdi iç şunu."

Eğlenen bir ifade ile eğilip büyük bir yudum aldı. Yutkundu. "Evet?"

"Evet, güzeldi."

Zafer sevinciyle yumruğumu havaya kaldırdım. "Sana söylemiştim."

Kolumu tam o sırada yakaladı ve beni yeniden kendisine doğru çekti. Bu tartışmayı kazanmanın gururuyla, kaslı vücuduna yaslandım.

Tüm bedenimdeki tüyleri diken diken ederek "Sen hafiften atlaksın, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma.

"Her kız biraz çatlaktır. Sadece bazıları bunu gizlemekte diğerlerinden daha başarılıdır."

"Sanırım haklısın. Bunu saklamaya uğraşmamam seviyorum."

Güldüm. "Ama ben uğraşıp saklıyorum! Sadece çok şanslı değilim. Ağzımı bir türlü kapalı tutamam."

"Senden çok hoşlanıyorum Poppy Law son."

Sözlerini iyice sindirdikten sonra yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Yani... tabii... hoşlanırsın," dedim. Sonra da o kızgınlıkla göbeğimi gıdıklarken yeniden bir çığlık attım.

Birbirimizi daha yakından tanırken zaman büyük bir hızla akıp gidiyordu. Şu birbirinin söylediklerine deli gibi gülen sinir bozucu çiftlerden biri olmuştuk. Noah kasadan elinde iki muzlu sütle döndüğünde kahkahalarla gülmeye başlamış, diğer müşterilerden birkaç bakış almıştım. Hem her şeyden hem de aslında hiçbir şeyden konuşmadık. Saatler geçiyor ama ikimiz de ciddi konular açmıyorduk. Bizi bekleyen büyük sorular vardı. Güya buraya çözmek için geldiğimiz sorular. Noah, Portia konusunda ne yapacaktı? Aramızdaki bu garip şey neydi? Birlikte olacak mıydık? Eğer olacaksak bu ne anlama geliyordu? Ona geçmişini ve duyduğum söylentileri sormak için can atıyordum. Eminim o da benimle ilgili bazı şeyleri öğrenmek istiyordu. Annemle karşılaşmaması için neden onu bahçede bekletmiştim? Neden panik atak krizleri geçiriyordum?

Ama havadan sudan konuşmak çok daha kolaydı. En sevdiğimiz filmleri, en sevdiğimiz grupları, kitapları ve o sıradan şeyleri konuşmuştuk ama ben fazla dinlemiyordum. Açıkçası, o konuşurken konsantre olamıyordum. Onu dinlermiş gibi yaparak başımı salladım bir müddet. Hâlbuki yaptığım şey, çene hatlarını inceliyor o siyah gözlerinde boğulmaktı. Parmaklarımı saçlarında dolaştırma güdümü zar zor zapt edebiliyordum. Galiba o da aynı şekilde hissediyordu. Çünkü en sevdiğim grubun hangisi olduğunu aslında bilmememe rağmen herkese The Beatles dememin sebebinin, yalnızca ailemi taklit etmek olduğunu anlattığım bir sırada, durup birden yüzümü avuçlarının arasına almıştı. Camdan dışarı bakıp havanın karardığını görünce ikimiz de çok şaşırılmıştık. İçeceğimden son bir yudum aldım ve Noah'ın bana uzattığı eli tuttum.

Yolu olabildiğince uzatarak eve doğru yürüdük. Birbirinin aynısı biçilmiş bahçelerin önünden geçerken Noah'ın gazete okuma takıntısını öğrendim.

"Cidden mi? Ama gazeteler çok iç karartıcı."

"Sadece iç karartıcı diye dünyada olan bitenden saklanmamalısın."

"İşte şimdi tam bir anti-kapitalist rock yıldızı oldun." "Kapa çeneni."

"Pekâlâ, kaç gazete okuyorsun?" "Hepsini, yerel gazeteler de dâhil."

Hayretler içindeydim. Bizim gibi üniversiteye hazırlık okuluna gitmiyordu. Bir işter bahsettiğini de duymamıştım. Sanırım bu şekilde bunca gazeteyi okuyacak zaman

bulabiliyordu. "Bu biraz pahalı bir alışkanlık değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Ailem ödüyor."

Sessizlik. Ailesini de konuşmamıştık. Lizzie'nin dedikodusunun doğru olup olmadığını merak ettim. Gerçekten tek başına mı yaşıyordu? 17 yaşında. Sanırım bunu öğrenmek için zamanımız vardı. "Peki, dünyada neler oluyor bakalım?" diye sordum.

"Bir sürü şey. Aslında yakın zamanda Middletown'da da bir sürü şey oldu."

Yolun ortasında durdum. "Yaa, ne dem ezsin/' dedim alaycı bir tavırla.

Başını salladı. "Doğru söylüyorum. Ailen yerel gazeteyi almıyor mu? Geçen hafta yere meteoroloji birliği ile ilgili bir haber vardı. Bir sürü garip sıcaklık değişikliklerinden bahsediyorlar. Bir anda yaşanan sıcak günlerin farkında değil misin?"

"Evet ama bu sadece küresel ısınmanın bir sonucu, öyle değil mi?"

"Hayır. Hava sıcaklıkları tam anlamıyla çıldırm ış gibi değişiyor."

İkna olmamıştım. Kim meteorolojide çalışırdı ki zaten?

Sıkıcı! "Başka neler olmuş?"

"Garip elektrik kesintileri. Tam anlamıyla açıklanam ayan kesintiler. *Gazette*'deki bir haberde, evlerinde rastgele elektrikli eşyalar patlayan insanlardan söz ediliyordu. Grup gecesindeki ilk konserimizi hatırlıyor m usun?"

O gecenin anısı ile yeniden kıpkırmızı oldum. Onunla ilk tanıştığım geceydi. "N e olmuş?"

"Yani amfi de bir anda patladı, değil m i?" "Hmm. Sanırım."

"Yani sen bunların hiçbirini bilmiyor m usun?" diye sordu Noah, yürümeye devam ederken.

Başımı salladım. "H ayır."

"Yani gazete okumuyorsun?"

"Şu ara okuyamıyorum. Üniversite hazırlık derslerim için okumam gereken o kadar çok saçmalık var ki," dedim psikoloji ödevimi düşünüp homurdanarak.

"Neymiş bu saçmalıklar?"

"Şey, İngilizce dersinde *Romeo ve Juliet*'i henüz bitirdik.

İğrenç. Tanrı'ya şükür bitti!"

Noah yeniden durarak bana döndü. "*Romeo ve Juliet*'i sevmez misin?"

"Hayır. Neden herkes bunu garip buluyor?"

"Çünkü sen bir kızsın. Kızlar da tüm bu yasak aşk konularına bayılırlar."

"Ben değil."

"Yani o zaman sen Edward Cullen'a takıntılı bir *Twilight* hayranı da değilsin, ha?"

Suratımı ekşittim. "Tanrım, hayır tabii ki."

"Nicholas Sparks romanlarını okuyup ağlamaz mısınız?" "Amanda bir defasında bana zorla *The Notebook*'u izlettirmişti ama uyuyakalmışım."

Gülümsedi.

"Ben sadece tüm bu şeylere inanmıyorum." "Hangi şeylere?"

"Bilirsin. Gerçek aşk. Ruh ikizleri. Falan filan."

"Bu garip," dedi Noah, bir müddet sessizliğin ardından.

Sanırım haklıydı. Yine de aşkla ilgili bu görüşlerimin ona karşı hissettiklerimi nasıl açıklayacağına emin değildim.

Sanki aklımı okuyordu. "O hâlde bana hissettiğin duyguları nasıl açıklıyorsun?" diye sordu, gergin bir sesle.

"Sana karşı bir şeyler hissettiğimi nereden çıkardın?" "Hissettiğini biliyorum."

"N e kadar kendini beğenmişsin." "Poppy lütfen. Yine oraya girm eyelim ."

Sorusunu düşünerek bir iç çektim. "Pekâlâ. Senden sadece birazcık hoşlanıyolabilirim."

"Teşekkürler."

"Ama beraber olmamız gerektiğini falan düşünmüyorum. Bu sadece tebrik kartları, berbat romantik komedi romanları ve çiçek endüstrisinin uydurduğu bir kavram. Gerçek hayat değil."

Noah bir anda hasta gibi görünmüştü. "Bu duyduğum en üzücü şey."

Kaşımı kaldırdım. "Ah olamaz, *Shakespeare*. Sakın bana eski bir romantik olduğunu söyleme?"

"Daha önce hiç böyle biri olmamıştım."

Artık evimin önündeydik ve ben günün bitmesini istemiyordum. Ay, yüzünü gökyüzünde göstermiş, evimin üzerine gönderdiği bembeyaz ışığıyla onu olduğundan da ufak gösteriyordu. Mutfak lambası hâlâ yandığından Noah'ı çitlere doğru çektim.

"Fikrini değiştireceğim," dedi Noah elimi tutarak. "N e hakkında fikrim değiştireceksin?"

"Aşk hakkında." Gözlerimi devirdim. "Cidden."

"Peki, bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun? Sakın dişlerinin arasında bir gülle pencereimin altında belirip bana şarkı söyleyeceğini düşünme. Çünkü polisi ararım... Ne yapıyorsun?"

Noah yüzünü bana doğru yaklaştırmış gözlerimin içine derin derin bakıyordu. Ve o anda kayboldum. Kalbim o çılgın atışlarına başlamış, nefesim kesilmişti. Elini çenemir altında tutarak yüzünü, dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim kalana dek bana yaklaştırdı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Bedenimdeki her atom, dudaklarının benimkilere değmesi için haykırıyordu. Bekledim Kokusunu alabiliyordum. Tatlı elma gibi kokuyordu. Farkına bile varmadan kollarımı beline sarmış, onu olabildiğince kendime çekmeye çalışıyordum. Noah yüzünü daha da yaklaştırdı. Dudakları artık sadece milimetreler kadar uzağımdaydı. Gözlerimi kapayıp c ilk zevk dolu temasımızı bekledim...

Ama bir anda başını geriye attığını hissettim. Gözlerim açıldığında yüzünde o keyifli

sırtıyla başını bir yana yatırıp bana baktığını gördüm.

"Fikrini değiştireceğim, bekle ve gör."

Ve sonra arkasını dönüp beni orada, sarsılmış bir hâlde bırakarak karanlığın içinde kayboldu.

O gece gülümsemeden edemedim. Gerçekten gülümsüyordum. Ta içimde başlayıp bedenimin her bir hücresine yayılan bir gülümsemeydi bu. Yorganı üzerime çekerek sırtüstü yattığımda kolay kolay uyuyamayacağımı biliyordum. Buna memnundum. Böylece Noah hakkında düşünebilmek için daha fazla zamanım olacaktı.

İnandığım onca şeye tutunmak için mücadele de ediyordum bir yandan. Çoktan âşık olmaya ya da belki tutkuya teslim olmaya başladığımı hissedebiliyordum. Sanki alaycılığım içimdeki limon şerbetinin sert kabuğuydu ve ben, o kadar uzun süre o acılığı emmiştim ki sonunda içerideki tatlı yere ulaşmam çok normaldi. Yüzüstü dönerek başımın altındaki yastığa sarıldım. Davranış şeklimle gurur duyuyordum. Kendim gibi davranmıştım ve Noah da bundan hoşlanmıştı. Tüm gün boyunca da bedenimi kontrol altında tutabilmeyi başarmıştım ki bu, bir çeşit mucizeydi. Şimdi bir panik atak krizi oldukça uzak bir ihtimal gibi geliyordu. Her zamanki gibi, uykuyu düşünmeyi bıraktığım anda uykuya daldım. Rüyamda sadece Noah'ı gördüm: yüzünü, gülüşünü, dokunuşunu.

U y a n d ı ğ ı m d a y s a h â l â gülüm süyordum.

Elbette gerçek le bir ara yüzleşmek zorundaydım ve ann em d e b öyle tatsız konuları kahvaltı sofrasında açmakta o ld u k ç a b aşarılıyd ı.

D u m a n ı t ü t e n y u l a f l a p a m ın önünde otururken, annem m u t l u l u k h o r m o n larım ı tavan yaptıran hayalden uyandırdı beni.

"Psikoloji öd ev in i yapm alısın."

Dolu ağzımla neredeyse boğuluyordum. *Ödevim!* Keyifli ruh hâlim anında bozulmuştu.

"Dün yaptığını zannediyordum."

Başımı salladım. "Yapıyordum. Ama başka işler çıktı," dedim boğulmaktan kurtulmak için portakal suyunu tepeme dikerek.

"Hiçbir şey eğitiminden önemli değil." "Biliyorum, biliyorum."

"Ve yarın Dr. Ashley ile bir başka randevun olduğunu da unutma."

Keyifli ruh hâlimden kalan son parçalar da böylece yok olmuş oldu. "Öyle mi?"

"Evet. Sana bir acil randevu aldım. Cuma günü odanda ağladığını duydum."

Kendimi korkunç hissettim. Bunun kendi yaptığı bir şeyle ilgili olduğunu düşündüğüne emindim.

Ve aynen tahmin ettiğim gibi yanıma oturup elimi tuttu. "Sorm aya cesaret edemedim ama her şey yolunda mı Poppy? Ben mi bir şey yaptım?" Kendimi bu kadar suçlu hissetr eseydim bu durumu yeniden yaşamak zorunda kaldığım için oldukça rahatsız olurdu.

"A nne/" dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. "Ben iyiyim ."

"Açıkça görülüyor ki değilsin. Yanlış bir şey mi yaptım?" Ona doğruyu söylemeye karar

verdim. Ona takıntı yapması için daha fazla şey verecektim belki ama en azından sürekli kendini suçlamasından iyiydi.

"İlla bilm ek zorundaysan bir çocuk yüzünden üzgündüm ."

Bunu beklemiyordu. Sandalyesine yaslandı ve gerçekten m utluym uş gibi bir tavır takındı. Erkek meselesi 17 yaşındaki bir kız için normal bir problemdi. Onun çocuk yetiştirm e becerileriyle en ufak bir ilgisi yoktu.

Yüzü birden rahatladı. "Bir çocuk mu?" Başımı sallayarak oturduğum yere sindim.

"Ama Middletown'daki tüm çocukların mide bulandırıcı olduğunu zannediyordum?"

"Evet, biri dışında hepsi öyle." Önümdeki boş portakal suyu bardağını sanki gördüğüm en ilginç şeymiş gibi inceliyordum.

Annem bir süre konuşmadı. "Peki, bu çocuk seni neden ağlatıyordu?"

Mutluydu. Çünkü bu bir anne işiydi. Bunu halledebilirdi. Alışveriş yaparken bilincini kaybeden çocuğunu yerden kaldırmaya çalışmanın aksine, bir genç kıza sahip olmanın gereklerinden biriydi bu.

Bir cevap bulmaya çalıştım.

"Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmediğim için üzülmüştüm. Ama şimdi benden hoşlandığını düşünüyorum... Sanırım." Hemen bir fırsat yakaladım. "Yani Dr. Ashley ile yarın yapacağımız görüşmeyi iptal edebilirsin çünkü artık delirmediğimi biliyorsun."

Bana yüzünde ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "İyi denemeydi ama çocuk olsun olmasın gidiyorsun."

"Ne? Ama sana sorunumun ne olduğunu anlattım!" "Yine de doktorunu görmen gerek. Her neyse zaten son dakikada erteleyemezsin. Yine de randevunun parasını arıyorlar."

Mideme kramplar giriyordu. Demek doğruyu söylemenin işe yaramadığı yerlerden biri de buydu.

Annem sandalyesinde öne doğru eğilerek heyecanla, "Bana şu çocuğu anlat bakalım," dedi.

"Hayır."

"Ne? Neden?"

"Çünkü annemsin ve bu çok utanç verici."

"Yeterince havalı değilim, değil mi? Erkek meselelerini konuşmak için beni yeterince *modern* bulmuyor musun?" Sonra da ben dehşet içinde izlerken, elini havaya kaldırıp bir çeteci hareketi yapmaya çalıştı.

"Anne, mutfaktan çıkıyorum."

"Ah hadi ama. Sadece şaka yapıyordum."

"Bye." Boş yulaf lapası kâsemi alıp lavaboya koyarak hızla mutfaktan çıktım.

"H alâ erkek arkadaşını bağrına basm adan önce psikoloji ödevini yapman g erek /" diye seslendi arkamdan. "Kimse artık 'bağrına basm ak' dem iyor anne."

"U m urum da değil, senin yine de ödevini bitirm en gerek."

"Evet evet," diye söylendim.

Görünen o ki aklınızda bir erkek varsa herhangi bir akademik aktivite içinde bulunmak imkânsızdır. Uzun bir süre oturup öylece kitabıma bakarken karşımdaki anlamsız kelimeleri anlamaya çalışıyordum. Ama beynim yalnızca tek bir şeyle ilgileniyordu. Noah. Bir noktada gözlerimi kapayıp Noah'ın bana okuduğunu bile hayal ettim ve dehşetle farkına vardım ki bu, konsantre olmamı yardımcı olmuştu. Henüz aramadığımı fark ettiğim de daha bir sayfa kadar yazmıştım. Cep telefonumun saatine baktım. 2'yi gösteriyordu. Neden hâlâ aramamıştım? Şimdi diden ilgisini kaybetmiş miydi yoksa? Başımı salladım. Hayır. Ben o kızlardan biri değildim. Bir çocuk beni aramam adı diye buni takıntı yapacak da değildim. Telefonumu kapattığımda kendimi biraz daha iyi hissettim.

Sonunda ödevimin taslağını bitirmeyi başarmıştım. Fakat yeniden okuduğumda tam bir saçmalık olduğunu gördüm şaşkınlıkla. Harika. Yarın bunu okula götürüp psikoloji hocamı şok edebilirdim. Kapalı telefonumla baktım. Masamda onu açmam ve mesajlarımı kontrol etmem için yalvarırcasına bana bakıyordu. Telefonu açmamı elime alıp aşağı indim.

"Bir fincan çay?" diye seslendim.

"Lütfen tatlım /" dedi babam oturma odasından.

"Anne?" diye sordum nerede olduğunu bilmeden. "O Pilates dersine gitti."

Su ısıtıcısını açıp iki kupa çıkararak her birine birer poşet çay attım. Suyun kaynamasını beklerken parmaklarımı tezgâha vuruyor, arada bir de durup telefonuma bakıyordum. Yine de onu açmadım. Bitmek bilmeyen bir bekleyişin ardından su kaynamaya başladığında iki fincana da koyarak onları oturma odasına götürdüm. Babam, gazetesinin arkasından kafasını uzatarak "Teşekkürler şekerim," dedi bir kupayı elimden alırken.

Kanepeye oturup içeceğimden bir yudum aldım. "Peki, dünyada neler oluyor bakalım?"

"Aslına bakarsan Middletown hareketleniyor," dedi, gazetesini sallayarak.

"Ha ha, çok komik." "Doğru söylüyorum."

"Dur bakalım; yoksa mahallenin papazı yalnız bir ev hanımıyla mı kaçmış?"

"Cidden Poppy bir pembe dizide yaşamıyoruz." "Öyle gibi hissediyorum ama."

"Madem bilmen gerekiyor, son günlerde hava oldukça garip. Hatta dün gece bir elektrik fırtınası olmuş. Zavallı bir kadının evine yıldırım düşmüş. Çatısı mahvolmuş."

Kafam karışmıştı. "Dün gece bir türlü uyuyamadım ama fırtına falan duymadım. Olsaydı duyardım."

"Kasabanın üst kısmında olmuş."

"Gerçekten mi? Ben gök gürültüsü falan duymadım." Babam içeceğimden bir yudum aldı. "Mmm, güzel çaymış. Gazetede gök gürültüsü ya da yağmur olmadığı yazıyor. Bu kadar garip olan da bu zaten. Yalnızca bu kadının evine düşen bir yıldırım oluşmuş."

İkna olmamıştım. Bu işe sigortadan para almak için yapılmış bir oyun gözüyle

bakıyordum. Fırtına zararları doğal afetler statüsüne girmiyor muydu? "H m m ."

'*The Gazette*'âe son zamanlarda pek çok garip hava olayı olduğundan bahsediliyor/

"Evet, Noah da söylemişti."

Babam gazeteyi indirdi. "Noah da kim?" Hay aksi. "Kimse. Sadece bir arkadaş." "Bir arkadaş mı?"

"Hadi ama baba. Kurcalama lütfen. Annemin sorgusu yeterince kötüydü zaten."

"Bana bir çocuk olduğundan bahsetmişti. Heyecandan neredeyse bayılacaktı. Gerçek adının Noah olduğunu bilmiyordum/

Huzursuzlukla kıpırdandım.

"Seni rahat bırakacağım tatlım. Endişelenme. Sana iyi davranırsın da beni telilgilendiren bu."

"Evet, evet." "Ciddiyim."

Kalan çayımı olabildiğince hızlı içmeye çalışırken ağzımı yaktım. Kupam yeterince boşaldığında da ayağa kalktım. "Pekâlâ, ben yukarı çıkıyorum."

Babam cevap vermedi. Yeniden gazetesine dalmıştı.

Telefonum a u z u n bir sü re b ak m am ı ş tım. O nu fazla u m u rsam ad ı ğ ım ı k endim e kanıtlam ı ş tım artık. O tu rm a o dasın dan çıkar çıkm az telefonu açıp bilgilerin yüklenm esini bekledim.

"Hadi, hadi/" diye mırıldanıyordum.

Elimdeyken birden bir mesaj sesi duyuldu. Bir anda midemin bulandığını hissettim. Yeni bir telesekreter mesajı gelmişti.

Tuşlara basarak telefonu kulağıma götürdüm. "Bir adet yeni mesajınız var."

Evet, evet, onu zaten biliyordum.

"Mesajı dinlemek için bire... saklamak için ikiye... mesajı silmek için ..."

Cep telefonumun sol üst köşedeki düğmesine bakarak derin bir nefes aldım.

"Poppy, neden telefonun kapalı? Her neyse, fazla kontörüm kalmadı ama sadece, 'beni ara' demek istedim. Bir dedikodum var. Aynı zamanda ödevini yapıp yapmadığımı da öğrenmeliyim. Yaptın, değil mi, seni inek? Hep zamanında teslim edersin zaten. Ne yazdığını okuyabilir miyim? Beni ara ya da geber."

Biiip.

Elektronik ses yeniden sorular sormaya başladığında ben çoktan kapamıştım.

Noah neden aramamıştı? Hemen Lizzie'nin numarasını tuşladım. İkinci çalışındar sonra telefon açıldı.

"Selam." "Selam. N'aber?"

"Ödev acayip sıkıcı. Neden tüm bunları bilmem gerekiyor ki? Gazetecilik kariyerimde bir Hunter S. Thomson olmamda bunun bana nasıl bir faydası olacak?"

"O da kim ?"

"Tanrım, hiçbir şeyden haberin yok." "H ey!"

"Sen çoktan bitirdin, değil mi?"

Kendimi sözlü saldırıya hazırladım. "Yalnızca taslağım 1," diye cevapladım.

"Biliyordum. Biliyordum işte."

"Lizzie, ödevini zamanında teslim etmek bir suç değil." "Evet suç."

"Sana yardımcı olabilirim."

Bir an sessiz kaldı. "Pekâlâ. Seni affettim. Yarın ikinci dersten sonra şeninkini okuyabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet evet." Duraksadım. "Peki, şu dedikodu da neymiş?"

"Ah, evet. Konserden sonra dışarı çıkmadın değil mi?" Başımı salladım. "Yoo."

"Çok eğlenceliydi. Sanırım şu Jack denen davulcudan hoşlanıyordum ama sonra bana birden tabloid gazeteleri okuduğunu söyledi. İğrenç. Bu yüzden artık ondan hoşlanamam. Her neyse, Noah ve Portia da oradaydı. Aslına bakarsan orada olmadığı için şanslısın. Portia denen şu kız tam senin nefret edeceğin ve hemen eleştireceğin tipte biri. Ünlü tasarımcıların çantalarından oluşan koleksiyonundan ve babasının mezun olduktan sonra, ona Londra'da bir daire alacağından bahsedip duruyordu. Ne basit kız Tam bir ahmak! Demek istediğim, ne kadar zengin olduğunu anlatıp durmak ne kadar da kaba bir davranış."

Lizzie'nin onunla ilgili görüşleri beni rahatlatmıştı.

"...Her neyse... Noah ve Portia'nın konserde nasıl olduklarını hatırlıyorsun değil mi?"

O anlar gözümün önüne gelince mideme kramplar girmeye başladı.

Bir süre hiçbir cevap veremedim. Lizzie bu tavrıma *evet* anlamına geldiğini anlamıştı. "İşte sonrası çok garipti çünkü biz grup gecesinden ayrılır ayrılmaz Noah ilgisini tamamen kaybetti. Elini bırakıp kızla neredeyse hiç konuşmadı. Portia tam bir pislik olmasa bu davranışı kabalık olarak algılayıp Noah'a kızabilirdim. Ama çok komik görünüyordu. Kız belli ki böyle davranılmaya alışık değildi ve pek de iyi tepki vermedi. Tam anlamıyla sırnaşık bir tipe dönüşürse işlerin yoluna girebileceğini düşündü herhalde. Noah bize bir hikâye anlatırken birden onu dudaklarından öpmeye çalıştı. Noah ise onu bir sinek gibi savuşturdu. Ve tabii bu işe yaramadığı için o da toplum içinde Noah'ın dizini okşamaya ve elini bacakları arasında dolaştırmaya başladı. Ve aman Tanrım! Poppy, hepimiz gözlerimizi dikmiş bakıyorduk ama o vazgeçecek gibi durmuyordu."

Görüntüyü zihnimde canlandırırken kıskançlıkla köpürüyordum.

"Ama Noah, BİR KEZ DAHA, hiç ilgilenmedi. Yaramaz bir çocukmuş gibi eli vurduğunda Portia'nın yüzü resmen fosforlu kırmızı oldu. Rengi anlayabiliyor musun? Ah neyse. Tam anlamıyla kızarmıştı. Ve sonra bozuntuya vermeden bu aşağılayıcı olay hiç yaşanmamış gibi davranmaya ve yüzünde makyaj bile yokken, nasıl bir mankenlik

ajansından teklif aldığını anlatmaya başladı."

Lizzie nefes almak için ara vermişti. O kadar heyecanlıydı ki sakinleştiriciye ihtiyacı vardı.

"Dedikodu bu m uydu?" diye sordum daha fazlasını duymak isteyip istemediğimi düşünerek.

Lizzie'nin nefes aldığını işittim. "Hayır. Dahası. Da.

Var/" dedi nefes nefese.

İç geçirdim. "Devam et."

"Pekâlâ, Ruth bugün beni arayıp anlattı. Bu sabah Will'le birlikte provaya gitmiş. Portia da bugün pazar olmasına rağmen gece dışarı çıkıyormuş gibi giyinerek oraya gelmiş. Bunu Ruth söyledi ama eminim ki Ruth da en az onun kadar uygunsuz bir şey giymiştir. Ruth dedi ki Noah provaya geldiğinde Portia'yı orada görünce çok şaşırmış ve ona herkesin önünde kendisini davet ettiğini hatırlamadığını söylemiş. Sonra işler burada iyice güzelleşiyor Portia'yı bir köşeye çekerek onunla sessizce bir şeyler konuşmuş. Konuşmanın üzerine kız resmen çıldırıp çığlıklar atmaya başlamış. Jack'in davullarından birini kapıp onu karşı duvara fırlatarak ortasında bir delik açmış. Ardından da Noah'a küfrederek oradan koşarak ayrılmış."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"...Sonra Ruth, Portia'nın peşinden gitmiş. Onu umursadığından değil tabii ama olan biteni öğrenmek için öyle davranmış. Güzel hamle, onu iyi eğitmişim. Portia da Ruth'a Noah'ın kendisini terk ettiğini, üzgün olduğunu ama başka birine âşık olduğunu söylemiş."

Sözcükleri ve anlamlarını sindirmeye çalıştım. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır."

"Bu en iyi dedikodulardan biri değil mi? Bu yeni kızın kim olduğunu çok merak ediyorum. Tüm Middletown'daki kızlar ondan nefret edecek."

Yutkundum.

Sakin bir seleskonuşmaya çalışıyordum. "İyi dedikodu Lizzie. Affet."

"Bu gizemli kadının kim olduğunu merak etmiyor musun?"

"Pek değil. Hem sen neden bu kadar önemsiyorsun ki?" Sözcüklerim biraz sert çıkmıştı ama kendime hâkim olamadım. Kendimi dalaverelerle dolu bir dizinin acıklı bir bölümünde bulmak istemiyordum.

"Sadece ilginç geldi," dedi ve duraksadı. "Sence tabloid gazete okuyan birinden yine de hoşlanabilir miyim?"

Konunun değişmiş olmasına sevinmiştim. "Yani arada kitap da okuyor ama değil mi?"

"Ah evet. Doğru söylüyorsun. Belki de fena biri değildir."

Birkaç dakika daha konuştuğuktan sonra telefonu kapatınca, öğrendiğim bu yeni bilgiyi sindirebilmek için pencere önüne oturdum.

Pekâlâ, bu bugün beni neden aramadığını açıklıyordu. Şimdi işler daha da korkutucu olmuştu gerçi. Zengin bir kızın benden nefret etmesini istemiyordum. Bu arada Noah da başka birini sevdiğini söylemişti. Bu beni *seviyor* mu demek oluyordu? Daha birbirimizi tanımıyorduk bile.

Aklımın her bir zerresini dolduran Noah'ın düşüncesiyle, olduğum yerde hayallere dalarak havanın kararmasını izledim.

Ertesi sabah oldukça aksi uyandım.

Telefonum çalmamıştı. Havadan sudan bir mesaj bile almamıştım. Nefes egzersizlerimi atlayarak yataktan fırladım ve bu keyifsiz hâlimle karşıma çıkan her şeyden sinirimi çıkardım. Dişlerimi sertçe fırçalayıp portakal suyumu olabildiğince agresif bir şekilde doldurdum ve yatak odamın kapısını bir tekme atarak kapattım.

Öfkeyle üzerimi giyindim. Dışarıda sıcaklık bir kez daha, mevsim normallerinin üzerinde olmasına rağmen siyah Motorhead tişörtümü ve aşınmış mini eteğimi geçirdim üzerime. Okul kurallarının elverdiği kadar göz kalemini de gözlerime sürdükten sonra saçlarımı arkaya doğru taradım. Aynada kendime baktığımda oldukça iyi görüdüğümü fark ettim. Şaşırmışım doğrusu. Yine de simsiyah giyinmek öfkemi yatıştırmamıştı ve ben hızla araç yoluna çıktığımda hâlâ Noah'a büyük bir düşmanlık besliyordum.

"E r k e k l e r d e n n e f r e t e d i y o r u m /" diye söylen dim. "Çok aptalsın. O n u n g e r ç e k t e n f a r k l ı o l a c a ğ ı n ı m ı d ü ş ü n d ü n ?"

Sonra birden içimdeki öfke yerini bir başka düşünceye bıraktı: *A m a P o r t i a ' y a b a ş k a b i r i n i s e v d i ğ i n i s ö y l e m i ş . S e v d i ğ i m . B u d a d e m e k o l u y o r k i . .*

Bir omzumda şeytan diğerinde bir melek vardı sanki. Ben bu iki hayali benliğimle kavga etmekle o kadar meşguldüm ki Noah'ın bir ağacın arkasından çıktığım göremedim.

"Hey Poppy."

Gerçek olamayacak kadar yakışıklı görünüyordu. Siyah tişörtü, aman Tanrım, şimdiden kıyafetlerimiz birbirine uyumluydu. Koyu renk kot pantolonu... O muhteşem başının üzere rastgele takmış gibi görünen güneş gözlükleri.

"Sana yaşadığım yeri söylersem beni takip edeceğini biliyordum/"

Bir şaka olmalıydı ama tüm sabah içimde biriktirdiğim öfke maalesef sığığım dişlerimin arasından kayıp kendini belli etmişti.

Noah şaşkın görünmüyordu. "Dün aramadığım için özür dilerim."

Sessizliği bozmadım. "Çözmem gereken işler vardı."

Omuzlarımı silktim. "Mühim değil. Zaten fark etmemiştim. Benim de yapacakların vardı."

Elimi tutar tutmaz ne kadar sinir bozucu olsa da eridiğimi hissettim.

"Aramadığım için gerçekten çok üzgünüm/" diye tekrarlardı yeniden. Gözlerine bakmamı sağlamaya çalışıyordu.

"Ben senin düşündüğün gibi kızları arayacağım deyip de aramayan biri değilim."

Daha şim diden beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyordu?

Bir kez daha om uz silktim. Kalbiniz dakikada on bin atarken oldukça yararlı bir iletişim diliydi bu.

Noah dudaklarını sarkıttığı anda onu affettiğimi biliyordum. En azından bu seferlik.

"Affedildim mi?" diye sordu bebeksi bir sesle.

Yüzüm ü buruşturdum. "Bir daha böyle konuşmamaya ya da bu surat ifadesini yapmamaya söz verirsen affedildin."

Noah gülüp hem en kolunu bedenime sardı. Yürümeye başladık.

"Eee, neden buradasın?"

"Muhteşem güzellikteki kız arkadaşşıma okula kadar eşlik etmek istemem suç mu?"

Vay canına. İçimde bir çeşit atom bombası patlarken ben hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum.

Ben güzel miydim? Ben, onun kız arkadaşşı mı olmuştum? "Yani şimdi kız arkadaşın mı oldum?" diye sordum. Bunu yaparken aldırılmaz bir tavır takınabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Noah'ın hevesi kırılmamış, yürümeye devam ediyordu. "Evet. Üzgünüm ama bu konuda sana söz hakkı vermeyeceğim."

"Pekâlâ, bu pek de adil görünmüyor." "Kız arkadaşım olmak istiyor musun?"

Bu soruyu sorarken endişeli görünmüyordu. Ukala serseri. "Ya Portia? O senin kız arkadaşın değil miydi?"

Noah bir an gerilince bu durumdan keyif almaya başladım "O konuya girmek zorunda mıyız?"

"Neden?" diye sordum masumca. "Ne oldu ki?"

"Hallettim. Sen onu düşünme."

"Jack'in davuluna duyum da?"

"Tanrı aşkına, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu gülererek.

"En yakın arkadaşım Middletown'un Sherlock Holmes'üdür."

"Lizzie," dedi başını sallayarak.

"Kötü müydü?" Artık arka sokaklara ulaşmıştık ve trafiğin sesi giderek azalıyordu.

Noah huzursuzlandı. "Harika olduğu söylenemez. Kendimi tam bir pislik gibi hissettim."

Öyle de davranmıştı. Yetişen ağaçlara bakarak kolu belimde yürümeye devam ettim. Dalların arasındaki boşluklardan süzülen ışık üzerimize düşüyordu.

"Seni rahatlatmak isterdim ama cidden biraz pislik gibi davrandın."

"Biliyorum."

Rahatsız bir sessizlik oldu. Aramızın bir muhteşem, bir böylesine gergin olmasından nefret ediyordum. Çözemediğimiz ve iyi mi kötü mü olduğunu bilmediğimiz bir şeye

kapılmak üzere olduğumuzu hissediyordum. Ama Noah'a ve o güzel yüzüne düşen ışığa baktığımda midemde kelebekler uçmaya başladı. Ve bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. En azından şimdilik.

Tuhaf sessizlik geçince bedeninin bana bu kadar yakın düşünün keyfini çıkarmaya başladım. Yol hemencecik bitmiş; okula ve tabii İngilizce dersime sadece beş dakika kalmıştı.

Noah kolunu dikkatlice çekti. "Üzgünüm ," dedi. "Umduğumdan daha karamsar bir yürüyüş oldu."

Gülümsemeye çalıştım.

"Sadece şu Portia konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Bir insanı böyle kullanabildiğime inanamıyorum. Sadece senin duygularını anlamanı o kadar çaresizce istiyordum ki."

Lizzie'nin söylediklerim düşündüm. "Pekâlâ, faydası olur mu bilmiyorum ama sonuçta Azize Theresa'mn üzerine pislemiş falan değilsin. Duyduğuma göre Portia da pek iyi bir insan sayılmazmış."

Noah başıyla onayladıktan hemen sonra kafasını iki yana salladı. "Yine de doğru bir şey değildi."

"Ama o da davulu parçaladı. Bu ödeşmiş olduğunuz anlamına gelmez mi?"

Güldü. "Evet, davulu paramparça etti. Çok çılgın bir sahneydi."

Görüntü gözümün önüne gelince ben de güldüm. "Okuldan sonra boş musun?"

Yüreğim ezildi. Dr. Ashley. Başımı *hayır* anlamında salladım. "Hayır. En azından okuldan hemen sonra değilim. Bir işim var."

"Kulağa pek hayırlı bir şey gibi gelmiyor."

Yüzüne bakmadan cevap verdim: "Açıklaması güç." Saate bakmak için cep telefonumu çıkardım. Geç kalıyordum. Yine. Noah suratımı astığımı hemen fark etmişti "Derse mi yetişmelisin?"

"Maaalesef."

"Peki, şu özel işinden sonra ne yapıyorsun?" "Hiçbir şey. Neden?"

Noah bir eliyle tişörtüme yapışan bir iplik parçasını alırken, "Şey düşündüm de belki benim evime gelip ne bileyim, takılmak istersin. Ne dersin?"

Noah'ın namını hatırlayıp yutkundum. '*Takılmak*' derken tam olarak ne demek istiyordu? Ne talep ediyor, ne bekliyordu?

Hızlanan nefesimi yatıştırmaya çalışarak yavaşça başımla onayladım. Tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ah olamaz. Lizzie'ye anlatmak zorunda kalacaktım. Ama dayanılmaz birine dönecekti.

"Bu bir evet mi?" diye sordu merakla. Yeniden başımı salladım.

"Pekâlâ. O hâlde saat beş civan seni evden alsam nasıl olur?"

Elimi avucuna alıp sımsıkı tuttu. Sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan arkasını

dönüp uzaklaştı.

O gece yaşanacakların düşüncesiyle titreye titreye İngilizce sınıfına attım kendimi. Bir parçam yeniden cumartesi sabahına dönmek istiyordu. Noah'ı zihnimden çıkarmış ve o sıkıcı ama bir o kadar da stressiz hayatıma geri dönmeyi başarmıştım. Sonra hemen ertesi gün, bir çifti ayırmış; bir erkek arkadaş sahibi olmuş ve şimdiden onunla yatmamı bekleyip beklemediğini düşünür olmuştum.

A yaklarım ı sü rü y e sürüye sıralar arasında ilerledikten sonra, F ran k 'in selam ını bile duymadan yerime çöktüm. Başımı ellerim in arasın a alarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ama hızlı ve kısa soluklar şeklindeydi. "Poppy iyi misin?" diye sordu Frank.

Cevap veremedim. Nefes alamıyordum. Bir tane bile. Burada olmuyordu. "Dizginleri ele al," dedim kendi kendime ve gözlerimi sıkıca kapayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *O nunla yatmak zorunda değilsin. Daha yeni birlikte olmaya başladınız. E ğer bunu bekliyorsa ona sadece 'hayır' de.*

S orun çıkarırsa da onu öldür.

Biraz işe yaramaya başlamıştı. Nefes alış verişlerimin rahatladığını hissediyordum. Bayan Gretching'in anlattıklarını duymaya başlamıştım. Sesi giderek yükseliyor ve netleşiyordu.

H enüz onunla yatmak zorunda değilsin, diye tekrarladım beynimde. Ve yavaşça başımı kaldırıp Frank'in endişeli bakışlarıyla yüzleşebilecek cesareti buldum.

"Poppy?"

"Selam Frank. N'aber?"

"Sen iyi misin? Az önce özel bir an yaşıyordun sanırım?" Gerçekçi görünmesi için özer göstererek bir kahkaha attım. "Üzgünüm. Dün gece iyi uyuyamadım ve kendimi bu keyifli İngilizce dersi için zihinsel olarak hazırlamam gerekiyordu."

Frank ikna olmuş görünmese de konuyu irdelemedi. "Ne tuhaf bir tipsin."

"Sen benden farklı mısın sanki?"

Bayan Gretching'in sıkıcı konuşmalarını arka plana atarak asıl sorunuma döndüm. Tavsiyeye ihtiyacım vardı. Lizzie.

Onu öğle yemeği saatinde kolayca, lanet olasıca not defterinin üzerine gömülmüş hâlde bulmuştum.

Yanına oturarak kendimi az sonra duyacağım çığlıklara hazırlamaya çalıştım. "Ruth ve Amanda nerede?"

Lizzie karalamaları arasında başını kaldırıp baktı. "Ruth turizm ödevi için oldukça stresliydi. Bu yüzden Amanda'yı da yanında kütüphaneye götürdü."

Etrafıma bakındım. Kantinin olağan kalabalığından eser yoktu. Ödevlerin korkusu bastırmış; kütüphane de kampüsün yeni sosyalleşme alanı olmuş olmalıydı.

Yüzümü buruşturdum. "Zavallı Amanda."

"Sen Amanda'yı boş ver. Asıl zavallı ben! Psikoloji ödevin lazım, hem de hemen!" Bir i

çekip çantamdan ödevi çıkararak ona uzattım. Lizzie hevesle ödevi kaptığında yüzü *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki Gollum'u andırıyordu.

"Ödevi bitirdiğine inanamıyorum."

"Bu sadece taslak Lizzie. Hem sen neden yapmadın?" Sayfayı çevirerek cevapladı: "Bö zamanlarımda kendime hızlı yazma teknikleri öğretiyordum."

"Elbette bunu yapmak..."

Hızla notlar almaya başladığında benim ödevimin bazı parçalarını kelime kelime not aldığını fark ettim. Artık ondan tavsiye istemenin vakti gelmişti. En azından bu açık emek hırsızlığını durdurmuş olmayı umuyordum.

"Lizzie."

"Evet?"

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Psikoloji ödevini bir anda unutmuştu. Parlayan gözleriyle öne doğru eğildi. "Söyle."

Belki de bu kötü bir fikirdi. "Sabret biraz. Öncelikle başka kimseye anlatmayacağına dair söz vermelisin."

Yüzü düştüğünde kendisiyle savaş verdiğini anladım.

Çarçabuk söz verdi.

"Sana laf aramızda dememe gerek var mı?"

Lizzie bir kahkaha attı. "Hayır. Tamam. Söz veriyorum.

Ne oldu?"

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için yarısı dolu kantine bir göz attım. Elbette kimse bizi dinlemiyordu. Lizzie ve ben pek de kimseyi ilgilendirmiyorduk.

"Şey, bunu sana anlatıyorum çünkü tavsiyene ihtiyacım var. Ciddi bir konuda. Resmen kafayı yemek üzereyim."

Lizzie ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Tavsiye vermekte iyiyimdir."

"Şey, olay şu ki ben Noah Robertsla görüşüyorum."

O anda bir çığlık duymayı beklemiyordum. Lizzie tiz bir çığlık patlattığında tüm bina bir anda dönüp bize bakmıştı. Şaşkınlıktan yuvalarından fırlayan gözleriyle elini hemen ağzına götürdü.

"Sıkı ağızlılığın için teşekkürler," dedim alaycı bir şekilde.

"Aman. Tanrım. Sen ciddi misin?" Başımı salladım.

"Tanrı aşkına, bu sağlam bir dedikodu."

Hemen eline vurdum. "Hey! Aramızda kalacaktı, unuttun mu?" "Off."

"Lizzie. Söz verdin."

"Tamam, tamam, tamam." Aklına bir fikir gelmiş olmalıydı çünkü yüzü birden aydınlandı. "Portia'nın öldürmek istediği kız sensin!" Yaptığı keşiften rahatsız edici bir şekilde memnun görünüyordu. Onu elimden geldiğince susturdum.

Ben onu öldürmek üzereyken kendine gelip toparlandı. "Pekâlâ. Uslu duracağım," dedi saldırdığımda bozulan saçlarını düzelterek. "Ama bana her şeyi anlat. Bu nasıl oldu?"

Her şeyi bir bir açıkladım. İlk konser gecesini, Lock and Key'de bana söylediklerini onu Portia'yla gördüğümde hissettiklerimi. Sonra da gizli yerimde karşılaştığımızdan sonra olanları anlattım. Lizzie keyifli bir dinleyiciydi. Bedensel tepkilerini kontrol altına almayı başaramıyor ve -tıpkı Noah'ın dudaklarını dudaklarıma değecek kadar yakın tuttuğu zamanki gibiyken en heyecanlı noktalarında iç geçirerek bir havai fişek gösterisi izliyormuşçasına hayret nidaları çıkarıyordu.

Bitirdiğimde, içinde bulunduğum çıkmazı da anlattım. "Pekâlâ, bugün onun evine gideceğim. Ya onunla yatmamı bekliyor? Lizzie korkuyorum."

Elinde patates cipsiyle bir an durup düşündü. "Hmm."

Gergindim. "Hmm mı?" diye sordum. "Sana en büyük sırrımı anlatıyorum ve senin tel söyleyebildiğin hmm mı?" Patates cipsini masaya bıraktı. "İyi de ne söylememi bekliyordun? Ben de tam olarak Bayan Tecrübeli sayılmam."

"Teki, sence Noah ne düşünüyor?" "Şey ... bilmem."

Başımı önümdeki masaya indirerek nefes almaya çalıştım. Lizzie sonunda harekete geçmişti.

"Özür dilerim," dedi. "Ama beni o kadar şaşırttın ki bir yakın arkadaş tepkisi hazırlayacak zamanım olmadı." Durup bir kez daha düşündü. "Anlattıklarına bakılırsa senden gerçekten hoşlanıyor. Ayrıca sen de onunla yatmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Asla. Yani henüz."

"O hâlde bunu kabul etmek zorunda. Senden gerçekten hoşlanıyorsa bu büyük bir sorun olmaz zaten."

Haklıydı. Fakat ben yine de korkuyordum. "Bilmiyorum Lizzie. Tüm bu aramızdak şeyin sonu hüsrana olacak gibi geliyor bana. Onunla ilgili beynimde alarm çaldırarak o kadar çok şey duydum ki. Mesela neden yalnız yaşadığını bilmiyorum. Belli ki depresyon rahatsızlığı var. Üstelik tam bir çapkın. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Portia gibi kızların kendilerini sundukları bir grupta çalışıyor."

Başıyla onayladı. "Evet ama görünen o ki senden çok hoşlanıyor."

"Sence gerçekten öyle mi?"

"Evet." Beni baştan aşağı süzdü. "Gerçi Tanrı bilir neden."

"Beni yine kafana oturmak zorunda bırakma." Numaradan minik bir kavga ederker kantindeki erkekler, "Çamur güreşi," diye bağırip keyifle bizi izliyorlardı.

Sonunda pes edip kahkahalar içinde sandalyelerimize yığıldık.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum/7dedi Lizzie. "Aslına bakarsan bunu söylemeye bayılıyorum: Sana söylemiştim." Ödevimi yeniden alarak giriş paragrafımı kopyalamaya devam etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ben bu mükemmel birlikteliği tahmin etmiştim. Sana o fit gitaristten hoşlandığını söylemiştim çünkü senin tüm prensiplerine aykırı biri. Buna önyak olan ben sayılırım."

Dehşet içinde haklı olabileceğini fark ettim.

"Ah hayır," dedim. "Yoksa ben... bir..." Söyleyemeyecektim.

"Evet, aynen öyle," dedi Lizzie. "Sen koca bir klişesin."

Heyecan içinde bir şeyi bekliyorken zaman pek de yardımcı olmuyordu insana demek. Kendimi toparlamaya ihtiyacım olsa da zaman elimden su gibi akıyordu. Öğle yemeği bir anda bitmiş; fotoğrafçılık dersi farkına varmadan sonlanmış; psikoloji dersi göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, aramızda o bir kutu mendille Dr. Ashley'nin ofisinde oturuyordum.

Dizinin üzerinde not almaya hazır tuttuğu defteri ile "Bu hafta ne yaptın bakalım?" diye sordu.

Noah, Noah, Noah, Noah, Noah, Noah, Noah. "Pek bir şey yapmadım."

Zamanın neden bir anda yeniden yavaşladığını anla\amıyordum. Şimdi geçmek bilmiyordu sanki. Duvardaki karakersiz saatin yelkovanı resmen geri geri gidiyordu.

"Bir şeyler yapmış olmalısın."

Sessizliği dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı. Annemle olan ilişkiimi geçen defa kullanmıştım. Babamla ilgili söyleyecek pek bir şeyim yoktu ve okul ödevlerim konusunda da böyle özel bir klinikte acil randevu alacak kadar endişelendiğimi de sanmıyordum. "Başka bir konsere daha gittim," dedim birden.

"Anlıyorum. Peki, bu seferki nasıldı?"

Başımı salladım. "İyi. Bir başka panik atak yaşamadım."

Doktor hızla notlar almaya başladığında bir gün onları okumama izin verip vermeyeceğini düşündüm.

"Bu iyi, güzel," dedi Dr. Ashley mırıldanarak. "Peki, bu defa nefes egzersizlerini yaptır mı?"

"İlk konserde de yapmıştım zaten." "Anlıyorum. Peki, işe yaradı mı?" "Sanırım."

"Güzel. Güzel."

Hızla not aldığı sırada yeniden konuşmaya başladım. "Aldığınız notları bir gün okuyabilecek miyim?" diye sordum defterini işaret ederek.

Dr. Ashley başını kaldırıp notları korur gibi sıkıca kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bir şeyler söylediğim anda, hatta bu sıkıcı bir şey bile olsa not alıyorsunuz. Ama ben neden yazdığınızı bilmiyorum."

Defteri ters bir şekilde dizlerine bıraktı. "Bunlar sadece not Poppy."

"Evet, biliyorum. Peki okuyabilir miyim?" "Bunları okumayı neden isteyesin ki?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Sanırım meraktan. Belki de öylesine bir şeyler karalıyo ve beni dinlemiyor olabilirsiniz. Ya da kendi kendinize adam asmaca oynuyorsunuzdur."

Bu konuyu neden açtığımı ciddi bilmiyordum. Fakat böylece Noah konusunu konuşmamış oluyorduk. Bu da iyiydi.

"Adam asmaca oynamadığıma dair sözüme güvenebilirsiniz Poppy. Şim di... geri dönebilir miyiz?" Defteri yeniden eline aldı. "Bu hafta başka bir şey oldu mu? Sen hiç... Sözünü kestim."

"Dr. Ashley, siz hiç terapiye gittiniz mi?"

Bu ilgisini çekmişti. Resmen irkilerek toparlanmak için birkaç saniye bekledi. "Burada soruları sen sormuyorsun Poppy."

"Yalnızca merak ettim."

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Bana hep bunun utanılacak bir şey olmadığını söylüyordunuz."

Eğleniyordum. Annemin buraya yaptığı ödemelerle ilgili suçluluk duygumu bir kenara bırakıp keyfini çıkarmaya başladım. Dr. Ashley sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıyordu. Normalde benim onun yerinde olmam gerekirdi.

"Bu utanılacak bir şey değil."

"Bu sizin de terapiye gittiğiniz anlamına mı geliyor?" "Ben öyle demedim."

"Evet. Ama hayır da demediniz. Çok garip değil mi? Yani terapistinizin yetkinliğini değerlendirmiyor musunuz? Bir kuaförün başka bir kuaföre saçını kestirmesi gibi."

"Bence burada konudan uzaklaşıyoruz."

"Bir terapist olmaya böyle mi karar verdiniz yoksa? Size ne oldu? İlham mı verdi? Sorun yok Dr. Ashley. Bana anlatabilirsiniz. Burada güvendesiniz."

Tam bir pislik gibi davrandığımı biliyordum. Bir kez daha. Ama çok iyi geliyordu. Yüzi hafifçe kızardı. Ama bu eğlenceli dakikalar bir anda araya girmesiyle kesildi. "Bana Noah'dan bahsetmemene çok şaşırdım."

Şok. Tam anlamıyla şok. Ağzımı açtım ama ben daha sormadan o cevapladı.

"Annen anlattı."

Kendinden memnun görünüyordu. Aşağılık herif. Onun yüzündeki kan geri çekilirken kızarma sırası bana gelmişti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim huysuzca. "Eğer bu çocuk seni üzüyorsa belki de konuşmak en iyisidir," dedi yeniden dizginleri ele almanın verdiği ukalalıkla.

"Onunla konserde tanışmamış mıydın? Geçen seferinde? Hani panik atak geçirdiğin."

Ağzım açık kalmıştı. Bunu nasıl biliyordu ki? Bunu anneme ya da babama bile söylemediğimi sanıyordum. Onlara söylediğimi unutmuş olmalıydım.

Artık kesinlikle eğlenmiyordum.

Tüm sorularını yanıtlamayı reddederek duvardaki saat bir saatin sonunu işaret edene kadar isyankâr bir sessizlik içinde oturdum.

Dr. Ashley de defterine notlar alırken bir yandan Gülümseüyordu. Bu sessizlikler oldukça memnun olduğu belliydi

Noah beni aldığı sırada tam bir enkaz durumundaydım. *Dr. Ashley*yle yaptığım ağız dalaşının gerginliği ile en az sekiz milyon tane kıyafet değiştirmiş, otuz saniyede bir rujumu tazelemiş, korkudan titremeye başlamıştım. Sonunda uygun bir kıyafet seçtikten sonra -işin komiği bu ilk denediğim siyah tişört ve bahçivan tulumuydupenceremin önünde akşam olacakları düşünerek endişeli bir nöbete başladım.

Bana saatler gibi gelen bir süre sonra evime doğru yürümekte olan Noah'ı gördüm. Annemle babam hâlâ kendi ofislerinde çalışıyor olduklarından kapıya kadar gelmesine izin verebilirdim. İkisi de kamu personeliydi. Bu da demek oluyordu ki işten çıkış ve dönüş saatleri hiç değişmezdi. Noah elbette muhteşem görünüyordu. Üzerinde kırmızı kareli bir gömlek ve kot pantolon vardı. Bir yandan ıslık çalıyordu. Giysimdeki hayali kırışıklıkları düzelterek onu karşılamak için kapıya koştum. Bunu yaptığım sırada içimdeki takım iç çamaşırının çizgilerini hissettim. Çok süslü bir şey değildi. Yalnızca halamdan gelen oldukça uygunsuz bir Noel hediyesiydi. Pembe dantelli bir sutyenle takım, dantelli bir külot. Bugüne kadar bunları hiç giymemiştim ve henüz Noah'a göstermeye de niyetim yoktu. Ama bir kız her zaman hazır olmalıydı.

Ön kapımızın pencere camından onun gölgesini görebiliyordum. Dehşete düşmüş bir hâlde kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm gülümseme dizlerimi titretmişti. "Selam güzellik. Mütevazı evim görmeye hazır mısınız?" Yalnızca başımı sallayabildim.

Kolunu uzattı ve araç yoluma doğru yürümeye başladık. Çok güzel bir akşamdı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve hava, senenin bu zamanına göre tuhaf bir şekilde ılıktı. Ona dokunmak hâlâ elektrik akımına kapılmak gibi geliyor; nefes almak ciddi bir konsantrasyon gerektiriyordu. Evimin önündeki yoldan ilerliyorduk. Konuşmadan. Beş dakika bile geçmemişti ki ufak apartman bloklarına ulaştık. Bunlar, dışarıdan oldukça modern görünen havalı apartmanlardı.

"Evim güzel evim," dedi.

Ailesinin ne cehennemde olduklarını düşünmeden edemedim.

Anahtarlarıyla biraz oynadıktan sonra kapıyı açıp beni içeri buyur etti. Apartmanın içinde yerler duvardan duvara kırmızı halıyla kaplı, duvarlarsa krem rengiydi. Asansöre girdiğimizde Noah en üst katın düğmesine bastı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yalnız olduğumuzu fark ettim. Cidden sadece ikimizdik. Aynı anda hem dehşete düşmüş hem

de heyecanlanmıştım. Asansörde çıkarken de pek konuşmamıştık ve ben bir kez daha benden ne beklediğini düşündüm.

Asansör sonunda açıldı ve karşımıza iki daire çıktı. Daireler en üst katta daha büyüyor olmalıydı. Noah beni sağ tarata yönlendirdi; anahtarını kilide soktu ve içeri girdi. "İçeri gelsene," diye seslendi arkasını dönerek.

Derin bir nefes alarak onu izledim.

Evi baş döndürücü, hatta olağanüstüydü. Geniş, açık mutfaklı oturma odasının yalın ahşap parkeleri, çok açık mavi duvarları ve mekânın tam ortasında duran kocaman deri bir kanepesi vardı. Oda, buram buram Noah kokuyordu. Onun dokunuşu her yerde kendini gösteriyordu; sayfaları kıvrılmış kitap yığınlarından sararan gazete yığınlarına dek. Gitarı oturma odasının orta yerinde gururla salınırken, en sevdiği plaklar da birer poster gibi duvara yapıştırılmıştı. Herhangi bir aile fotoğrafı görmeyince, onun nasıl ve neden yalnız yaşadığını bir kez daha düşündüm merakla.

Noah bana evi hızlıca gezdirirken hayretimi saklamaya çalışıyordum. Mutfak, alüminyum dolaplar ve mermer tezgâhıyla bir şefin rüyalarını süsleyecek kadar güzeldi. Banyo benim odamdan büyüktü ve içinde dev bir jakuziyle güzel bir duş vardı. Hızla yatak odasının kapısını açtığına kocaman çift kişilik bir yatak gördüm. Buraya daha önce kaç kızın geldiğini düşünmemeye çalışıyordum. Maalesef pek de başarılı olamadım.

Noah beni yeniden oturma odasına geçirerek içecek bir şeyler ikram etti.

"Su," dedim heyecanla. Sanki geniş bir evde hiç tanımadığım bir yabancıyla baş başaydım.

%ru»w

Mükemmel mutfağından bana bir bardak su getirdi. İçine o kocaman dolabından çıkardığı buz küplerini de eklemişti. Suyu uzattıktan sonra arkasına yaslanarak deri kanepeye oturdu. Bu sefer de buraya daha önce kaç kızın oturduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Maalesef yine başarılı olamadım.

Bense kollarımı bağlamış dikiliyordum. Kendimi ne kadar beceriksiz hissettiğimi düşünürken sıkıca bardağımı tutuyordum.

Noah içimdeki fırtınadan habersiz, gülümseyerek konuşmaya başladı: "Sanırım seni neden buraya çağırdığımı merak ediyorsundur."

Beni baştan çıkarmak için olabilir mi? Ya da benden faydalanmak için? Bu harikulade dairenle benim ödümü koparmak için?

Çaresizce kurumuş ağzımı ıslatmak için bir yudum su içtim. "Merak ediyorum, evet."

Kıyafetlerimi mi çıkartıyor olmalıydım? Kaçmak istiyordum.

Noah elimi tutarak beni kanepeye oturttu. Çenemden hafifçe kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı. Elimden gelen tek şey bayılmamaya çalışmaktı.

"Poppy," dedi.

Yutkundum.

"Geçen gün seninle çok iyi vakit geçirdim ama yapmamız gereken şeyi yapmadık değil mi?"

Kafenin ortasında sevişmemiz mi gerekiyordu?

Başımı salladım. Çamaşırımın danteli hafifçe bacağımin kenarını kesti.

"Seni buraya... konuşabilmek için getirdim. Geçen gün konuşmaktan başarıyla kaçtığımız tüm o önemli şeyleri konuşmak için."

Ağzım açık kaldı. "Konuşmak mı?" diye tekrarladım sersemce.

Noah şaşırılmış görünüyor. "Evet. Yoksa seni neden buraya getireyim?"

Korkularım ve tüm o tuhaflık bir anda ortadan kayboldu. Tanrım ne kadar aptaldım. Konuşmak! Tabii ya. Konuşmak. Tıpkı normal insanların yaptığı gibi. Kendimi neden bu kadar germiştim ki?

Tüm gerginliğim geçtiğinde Noah'ın kolunun altına kıvrılarak yüzüne baktım "Bilmem. Elbette. Evet. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Sürekli değişen ruh hâlimle şaşkınlığa uğradığı belliydi ama çaktırmamaya çalışıyordu. "Şey sana anlatmam gerektiğini düşündüğüm çok şey var... kendimle ilgili," diye geveledi. "Bence sen... şey... bir ilişkiye başlamadan önce benle ilgili bazı şeyleri bilmelisin."

Ondaki bu yeni gergin hâli görünce ona daha da yanaştım. Kollarının beni sarmasına bayılıyordum.

"Babylon'un kadın avcısı olmanla mı ilgili?" Kafası şimdi daha da karışmıştı. "Ne?"

"Sorun değil. Deminden beri, buraya getirdiğin tüm o kızları düşünerek zaten kendime işkence ediyordum." Tüm bunları neden söylediğimden emin değildim. "O yüzden rahat ol, nasıl bir çapkın olduğunu anlatarak bana biraz daha işkence edebilirsin."

Noah hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Kızları buraya mı getirdiğimi düşünüyorsun?"

"Noah burası resmen bir kız mıknatısı. Girişe dönen bir kapı koymadığına şaşırdım doğrusu." Bir anda beni saran kolunu çekti. Ayağa kalkıp kırgın ve öfkeli gözleriyle bana baktı.

Hay Allah.

"Evime daha önce hiç kimseyi getirmediğim Poppy," dedi gözlerimin içine bakarak.

Bu göz teması kalbimin yeniden hızlanmasına yol açmıştı. Vücuduma yayılan adrenalini hissedebiliyordum. Bir şekilde işleri inanılmaz derecede yanlış anlamayı başarmıştım. "Sen... sen... kimseyi getirmediğin mi?"

"Hayır. Burası kendim olabildiğim... bilmiyorum. Buraya getirdiğim ilk kız sensin Aptal gibi bunun özel olacağını sanmıştım. Ama şimdi sen kalkmış, benim seni oyuna getirmeye çalışan bir çeşit zampara olduğumu ima ediyorsun."

Söylediklerini iyice düşündüm.

"Bu tam olarak doğru değil/" diye cevapladım sessizce. "Hadi ama Noah. Şenle ve şu.."

şey... önüne gelenle yatıp kalkan hâllerin hakkında pek çok şey duydum." Hafifçe gülümsediğinde mideme oturan endişenin yerini rahatlama aldı. "H iç inkâr etmedin. Bu yüzden ben de kafamda tüm bunlarla uğraşıyordum ve sonra beni buraya çağırdın ve Tanrı aşkına içeride deri bir kanepeler var. Ne düşünebilirdim ki? Beni oyuna getirmeye çalıştığına falan da inanmıyorum. .. yani en azından öyle olmamasını umuyorum Çünkü içgüdülerim bana öyle söylüyor."

"Çalışmıyorum Poppy," dedi. "Gerçekten çalışmıyorum."

Yeniden yanıma oturdu ve birbirimize bakmaya başladık. Bir kez daha aramızdan akan bir şey hissettim. Bir çeşit elektrik akımıydı sanki. Bu akım dayanılamayacak kadar şiddetlendiğinde gözlerimi devirip yüzümü astım.

Noah güldü. "Sanırım sana anlatırsam her şeyi açığa kavuşturabilirim."

"Bunu yapabileceğine eminim."

Bakışlarını bir an kaçırdı. "Ama korkuyorum ..."

Şaşırmışım. Noah herhangi bir şeyden korkacak bir insan değildi. "Neyder korkuyorsun?" Hafifçe koluna dokundum.

"Beni bırakacağından korkuyorum."

Söylediği şeyin saçmalığıyla neredeyse bir kahkaha atacaktım. Onun gibi birinin benim gibi biri tarafından, 'bırakılacağını' düşünmesi delilikti.

"Noah. Ben zaten senin Babylon fahişesinin erkek versiyonu olduğumu biliyorum ve buna rağmen buradayım," dedim aramızdaki gergin atmosferi kırmak için uğraşırken.

Yalnızca acıklı bir gülümseme takındı. "Böyle olmamın bir nedeni var."

"Dinliyorum."

"Ben sadece bana âşık falan olmadan önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Kelimeler ağzımdan ben daha söylediğimin bile farkında olmadan dökülüyordu. Her zamanki tepkimi vermişim. "Ben aşka inanmam."

Ve bunu söylerken amacım bu değilse de o atmosfer bir anda kırılmış, Noah sonunda yeniden kahkahalarla gülerken beni kanepenin üzerinde devirmişti.

"Tanrım, özür dilerim. Unutmuşum Bayan Güçlü ve Bağımsız Kadın/

Yüzüme düşen saçlarımla uğraşarak yeniden doğruldum. "Genç kız diyecektir sanırım."

Beni bir kez daha itti ve bir çılgın atarak ayaklarımla onu itmeye çalıştım. Bu defa ayağımı kapıp gıdıklamaya başladı.

"Dur dur," dedim çılgınlık atarak kaçmaya çalışırken.

Sonunda ayağımı elinden kurtardım ve doğrularak bu defa onun dengesini bozmaya çalıştım.

Sinir bozucu bir şekilde kollarımı da yakaladı ve beni geri yatırdı. Tüm gücümle karşı koysam da sırtüstü çivilenmişim. Noah kollarımı başımın üzerinde tutarken resmen üzerimde yatıyordu. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissedince kalbim duracak gibi

oldu. Aramızda hiç mesafe kalmamıştı ve ben kokusunu alabiliyordum. Büyüleyiciydi. Noah siyah gözleriyle yüzümün her noktasını inceliyor, ben de bakışlarımla karşılık veriyordum. Beni öpmesini arzuluyordum. Diğer eliyle bir parça saçımı alıp kulağımı arkasına koydu.

"Bu pek de konuşmak sayılmaz/" diye fısıldadı. Yüzümdeki sıcak nefesi tüm bedenimi tatlılıkla ürpertmişti.

Hafifçe ona doğru yaklaştım. Belli belirsiz. Ama dudaklarımızın daha da yakınlaşmasını sağlamaya yetecek kadar. Şehvet, bedenimi beynimin kalan tüm mantıklı kısımlarını yok etmeye niyetli bir parazit gibi ele geçirmişti. "O hâlde konuş," diye fısıldadım.

Gözleri yüzümü incelerken kendimi hiç bu kadar iyi hissetmediğimi düşündüm. Noah'm bana böyle bakması kadar güzel bir hazzı tatmamıştım hiç. "Bana biraz müsaade et."

Öne doğru uzansam da beni öpmedi. Noah üzerimden kalkarak oturdu. "H adi bakalım Poppy. Şimdi ciddiyet zamanı."

Rahatsızlıkla kaşlarımı çatarak yeniden doğruldum. "Pekâlâ. Dökül bakalım. Neymiş o büyük kötü sırrın?" Noah konuşmak için ağzını açtı fakat hemen sonra durdu. Ellerini gümr saçlarının arasında dolaştırarak bakışlarını yere çevirdi.

"Sen iyi misin?"

Yeniden bana baktı. Bir kez daha midem altüst olmuştu.

Bir kez daha.

Noah başını salladı. "Önce bir fincan çay içebilir miyiz?" Derin bir iç çektim. "Pekâlâ."

Birkaç dakika sonra kanepede oturmuş, dumanı tüten çay fincanlarımızı yudumluyorduk. Bacaklarımı altımda toplayıp otururken Noah'ın kendisiyle mücadelesini izledim. Onu bu kadar endişeli görmek keyifliydi. Güçler el değiştirmişti. Dikkatlice bir yudum alarak konuşmaya başlamasını bekledim.

Çay fincanının içinden gözlerini ayırmıyor, karıştırdığı fincandaki dalgaları izliyordu. Sonra başını arkaya atarak, fincanın yarısını tepesine dikip sehpaye koydu ve bana döndü.

"O hâlde uzun monoloğuma hazır mısınız?" Kaşlarını kaldırmıştı.

"Gerçek hayatta kimse monolog şeklinde konuşmaz/" dedim. "Filmler, bir insanın araya girerek soru sorma ihtiyacını fazla hafife alıyorlar."

Bir başka muhteşem gülümseme daha. Noah'ı gülümsetmek benim favori boş vakit aktivitem olabilirdi.

"Pekâlâ, bir monolog olmayacak."

"Güzel." "Gerginim."

Onu şakacı bir şekilde hafifçe ittim. "H adi anlat da bitsin."

Derin bir nefes alarak başladı. "Sanırım ailemin nerede olduğunu merak

ediyorsundur." Çayından bir yudum daha aldı.

"Merak etmediğimi söylesem yalan olur." "Benle yaşamıyorlar."

"Neden?"

Noah gerçekten de uzun bir süre konuştu. İki yıl önce Middletown'a taşındıklarını anlattı. Babası başarılı bir yazılım firmasının sahibiydi ve multi milyonlar kazanıyordu. Annesi bir ev hanımıydı. İkisi de gayet soğukkanlı ve bastırılmış tam birer İngiliz'di. Noah tek çocuktur. Onların her şeyiydi.

"Bu yüzden bu kadar şımarığım ya," dedi gülümseyerek. "Her gün ne kadar muhteşem olduğumu duyardım. Bir süre sonra üzerine yapıyor."

Yani Bay Zengin, Bayan Zengin ve onların mirasyedi oğulları Noah'ın babası, yeni bir şirket kurabilsin diye bir banliyö cehennemine, yani Middletown'a taşınmışlar. Ama birkaç gün içinde Noah hastalanmış. "Durumu açıklayamıyorum. Ama bir gün uyandım ve yataktan çıkamadım. Tüm duygularım bir anda kayboldu. Kendimi boş hissettim. Bomboş. Bana olanlar yüzünden korkamıyordum bile. Annem beni uyandırmak için geldiğinde yerimden kıpırdıyamadım. Onunla konuşmadım. Konuşamadım."

Elini tuttum.

"Başta iyidiler. Birkaç gün dinlenmeme izin verdikten sonra beni doktorlara götürdüler. En iyi doktorlara bir sürü para harcıyorlar ve ben de bu sistemin içinde oradan oraya sürükleniyordum. Sanırım bunun basit bir sorun olduğunu, kolayca tedavi edebileceklerini düşündüler. Tıpkı bir yazılım hatası gibi. O yüzden ben iyileşmeyince de nasıl desem, bu durumla çok iyi başa çıkamadılar."

Anılarını yeniden yaşarken dudaklarının hoşnutsuzlukla kıvrılışını izledim.

"Depresyondur, değil mi?" diye sordum usulca. Hemen döndü. "Sen bunu nereden biliyorsun?" "Herkes biliyor."

Dehşete kapılmıştı. "Ne? Herkes mi?"

Elini okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Şey, yani herkes değil ama gazeteci arkadaşım bana söyledi."

"Tanrım, bu kız her şeyi biliyor."

"Endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum. Şanına zarar verdiğini sanmam. Aslında seni daha da kaçınılmaz kılıyor. Şimdi sanki bir proje gibisin. Zarar görmüş, kırılan, falan filan... kızlar buna bayılır. Mükemmel bir kız tavlama taktiğidir. Ben kadınlardan daha fazla ilgi görebilmek için bunu kendinin yaydığını sanmıştım."

Şükür ki gülümsedi. Doğru şeyi söyleyip söylemediğimden emin değildim ama öyle olmasını umuyordum. Diğer kızların daha önce giremediği bir yere girmişim gibi hissediyordum.

"Evet, yani belki de dikkatlerini çekmek için birkaç kıza anlatmışımdır."

"Seni edepsiz."

"Yine de yanlış. Bu hava atılacak bir şey değil. Tüm hayatını ele geçiren bir hastalık/

Onu cesaretlendirm ek için elini iyice sıktım. "Sonra ne oldu?"

Hikayesine geri döndüğünde artık midemin bulandığını hissediyordum. Anne ve babası onun bu hâleriyle uğraşamamış, ona kendisini toplamasını ve ailesinin beklentilerini boşa çıkarmaya bir son vermesini söylemiş.

"Tam bir kırık plak durumuydu," dedi Noah. "Mirasyedi oğlun düşüşü. Mutlu olduğun anlarda sorun yoktu. Yeniden çekici, hayat dolu, o sevdikleri çocuk oluyordum. Ama sonra bu kısa dönemli depresyonları geçirmeye başlayınca bu durumla başa çıkamadılar. Sonunda beni daha fazla 'şımartmayacaklarına' karar verdiler. Tam olarak bu kelimeyi kullanmışlardı. Bana bu daireyi alıp Londra'ya taşındılar ve büyüyüp kendi ayaklarım üzerinde durmam gerektiğini söylediler."

Düşüncelerim kendi anneme kaymıştı. Onun endişeli yüzü, sürekli mutfak sohbetlerine olan ihtiyacı ve zar zor denkleştirdiği Dr. Ashley'ye yazılan o çekler. Sessizce ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

"Bu yasal mı?" diye sordum. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Noah omuz silkti. "Bilmem. Sanırım 16 yaşının üzerinde olduğum için sorun yok."

"Peki, sonra ne oldu?" Gerçi ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordum.

"Yani biraz sıyrdım. Başka ne olabilirdi ki zaten? Üniversiteye hazırlık okulunu bıraktım, çılgın partilere katılmaya başladım ve senin deyimle sonunda 'Babylon'un Kadın Avcısı' oldum."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Doğru. Öyleydin, yani bu utanç vericiydi. Belki bir bahane değil ama öz güvenim tamamen sarsılmıştı. Tüm yaşamım boyunca sevilen bir çocuk olmaktan, bir anda bir çatı katına terk edilmiş birine dönüştüm. Kızlar benden hep hoşlanırlardı zaten..."

Burun kıvırdım.

"Hadi ama! Durum buydu. Daha önce bunu hiç kötüye kullanmamıştım. Ama ailen beni terk edince çok fazla boş zamanım oldu... hep tek başımdım. Dışarı akmaya başladım ve kulağa ne kadar zavallıca geldiğini biliyorum ama ilgiye ihtiyacım vardı. Kendimi yeniden iyi hissetmek istiyordum ve birileriyle yatıp kalkmanın bunu sağlayacağı gibi aptalca bir fikre kapıldım. Bir şeyler yaşardım ve sonrasında kendimi iğrenç hisseder, o kızları bir daha aramaz ve yeni birilerini kovalamaya başlardım." içimdeki sızı yeniden başladı. Tüm gün içimde taşıdığım o aynı histi bu. Güvensizlik Biraz da kıskançlık. Tabii kız dünyası adına duyulan büyük bir öfke de. Tüm bu hisleri en azından şimdilik bir kenara bıraktım. Nasılsa gece uyumaya çalışırken kendime işkence edebilirdim.

"Ama işler iyileşti," diye devam etti Noah. "Grubu kurdum ve bu her şeyi daha da kolaylaştırdı. Müziğin çok yardımı oldu. Küçüklüğümde beri gitar çalıyordum; babam öğretmişti. Ama hiçbir şeyim kalmayınca müzik benim hayatım ve günlerimi

geçirebileceğim bir yaşam kaynağına dönüştü. Öz güvenimi, pekâlâ ukalalığımı da diyebiliriz, böylece geri kazandım / Sonra beni derin bakışlarıyla bir an duraksattı. "Ve tabii sonra da şenle tanıştım ..."

Güneş büyük pencerelerde batarken Noah'ın üzerine altın rengi bir ışık saçıyordu Arkadan gelen güneş ışıkları başında sanki bir hare varmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Ona bakmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

"Cidden Poppy, seninle tanıştığım an tam çılgıncaydı. Seni kalabalıkta gördüm ve sanki diğer herkes birden bulanıklaştı. Bunun gerçek hayatta olduğundan haberim bile yoktu."

İlk göz temasımızı hatırladım. Demek beni görmüştü. "Konserin mahvolması umurumda değildi. Ucuz amfimin patladığının bile farkında değildim. Sadece, *A m an Tanrım bu kızla tanışmıyorum*, diye düşünüyordum." Gözlerimi devirdim. "Ya tabii."

"Yemin ederim." Parmaklarını yeniden saçlarında gezdirirken usanmış görünüyordu. "Gerçekten Ruth'un yanıma gelmesinin ve arkadaş olduğunuzu öğrenmemin ne kadar harika olduğunu sana anlatamam."

İkisini birlikte gördüğümde kendimi ne kadar korkunç hissettiğimi hatırladım. Bu olayı onun bakış açısından görmekse çok güzeldi. Tıpkı bir kez olsun olması gerekenle gerçekte olanın örtüşmesi gibiydi.

"Ah lütfen yapma," diye homurdandım. " S o n r a s ı n d a olanları yeniden yaşamak istemiyorum."

Noah acı bir gülümseme ile baktı. "Bana bağırdın."

Gözlerimi ellerimle kapattım. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Sonrasında çok ama çok utanmıştım."

"Neden? Söylediklerin yüzünden mi? Öyle söylemekte haklıydın. Bana bağırışır bugüne kadar duyduğum en iyi ş e y d i. Bir anda kendimi bir başkasının gözünden gördüm ve nasıl bir serseri olduğumu fark ettim. Demek istediğim dehşet bir şeydi. Beni tamamen mahvettin ve etmeye de devam ediyorsun. Ama senin bu karakter saldırın ihtiyacım olan şeydi. Ve şimdi şenle ya da sensiz bir daha asla aynı insan olmayacağımı biliyorum. Bir daha asla, o hafif rezil yetiştirilme tarzımı, bir serseri gibi davranmanın bahanesi etmeyeceğim. O yüzden teşekkürler Poppy. Sana borçluyum/"

Güneş neredeyse batmış, odanın içi bir ateşin közleri gibi kızıl bir renk almıştı. Noah ile el ele tutuşup konuşmadan oturdum. O, başparmağımın içini okşarken avuçlarımın da giderek ısınıyordu. "Bana tüm bunları neden anlattın?" diye sordum, tam olarak ne istediğini bilmediğimden. "Sadece her şeyi bilmeni istedim/" dedi. Gergin görünüyordu "Böylece, şey, eğer istersen uzaklaşabilirsin."

Nazıkçe yüzünü okşadım. Ona yakın olmak ne kadar kolaydı. Ellerimi tuttu ve bir cevap ararmışçasına gözlerime bakmaya başladı.

"Uzaklaşmak istemiyorum, Noah."

Bir kez daha o kalbimi durduracak kadar güzel gülüşünü göstererek iki elimi de sıkıca

tuttu. "Benim de duymak istediğim buydu."

Oturup açık mavi oturma odası duvarları üzerinde batan güneşin yansımalarını izledik. Başım Noah'ın koltuk altının tam üzerinde, bacaklarımsa kucağındaydı. Hayatımı ve panik ataklarımı sordu ve ben de tüm samimiyetimle, utanmadan anlattım her şeyi. Hatta ilk kez, beyninin kontrolünü böylesine kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilen başka birini bulduğumu hissetmiştim. Panik atağımla ilgili detaylardan sonraysa okulu ve derslerimi sordu.

O gece her zamanki alaycılığımız yoktu. Sanırım ikimiz de olağandışı bir şeylerir başlangıcında olduğumuzun farkındaydık. Bir başka gençlik aşkından ziyade sonsuza dek sürecek bir şeyin. Her şey beni şaşkına çeviriyordu. Ona duyduğum hisler, bedenimin ona verdiği tepki. Boğazımda sürekli düğümlenen, 'Sanırım seni seviyorum sözcükleri beni korkutuyordu. Bunlar daha birkaç dakika önce hor gördüğüm sözcüklerdi oysa. Ve şimdi bunları kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Bunlarla beraber, inançlarımın tam tersini benimsemek üzere olduğuma dair korkularım, kalbimi çok tehlikeli bir noktaya getiriyordu. Reddedilme. Kırılma. Aşağılanma. Hepsi de bu sözcüklere eşlik edebilirdi. Bir yanım koşarak eve dönmek, kendimi yorganın içine gömerek olanları analiz etmek ve sonunda alaycı olabileceğim bir şeyler bulmak istiyordu. Ama Noah ile kalma dürtüsü ölesiye kuwetliydi. Bedenimin her hücresi ona dokunmak istiyordu. Hep. O yüzden hava kararıp eve gitme zamanım geldiğinde kendimi berbat hissettim.

Kapısını kilitlemesini beklerken bir yandan da vücudunun sıkılığına bir kez daha hayran kaldım. Apartmandan çıkıp eve doğru yürümeye başladık. Üzerimize sokak lambalarının yapay ışıkları düşüyordu. Çok geçmeden lambalar arasındaki mesafenin giderek arttığını fark ettim.

Kaldırım giderek bozuluyordu ve artık neredeyse zifiri bir karanlık çökmüştü.

Eve dönüş yolunda değildik. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Karanlıkta yüzünü bile zar zor seçebiliyordum.

Avuçlarındaki elimi sıktı. "Şşş. Neredeyse geldik." "Nereye geldik? Beni eve götürdüğünü sanıyordum."

Tam olarak korkmuş sayılmazdım ama biraz kaygılanmış ve şaşırılmıştım.

Ayağımın altındaki kaldırım, böğürtlen çalılılarıyla çevrelenmiş dar ve çamurlu bir patikaya dönmüştü. Karanlık bir süre ertelemiş olsa da sonunda nereye gittiğimizi anlamıştım.

"Yoksa b iz ..."

"Daha önce Middletown,m gizli parkına gece vakti hiç gelmemiş miydin?" diye sordu anladığımı tahmin ederek.

Başımı salladım. "Geceleri burası teşhirciler ve sübyancılarla dolu olmuyor mu?"

Güldü. "Poppy, burası Middletown. Suç oranları sıfır. Nedenini bilmesem de geceleri

burası hep bomboş olur. Manzara muhteşemdir. Biraz dayan."

Patikada esrarengiz bir ışık yanınca ona doğru yürümeye başladık. Birkaç defa tökezledim fakat her seferinde Noah'm eli kolayca kavradı bedenimi.

"Bak. Geldik."

Karşımdaki manzara o kadar güzeldi ki bir anda elini bıraktım.

Daha önce hiç hava karardığında buraya gelmemiştim. Burada kaç kez oturup bu manzaraya baktığımı bilmiyorum, ama o anda karşımdaki bu manzara sanki bambaşka bir yere ait gibiydi. Çimler, üzerlerine düşen ay ışığı ile gümüş bir renk almış; sapsarı noktalar gecenin içinde binlerce ışık olarak parlıyordu. Burası yaşadığım yerdi. Middletown. Ama onu daha önce hiç böyle görmemişim. Rengârenk bir ışık deniziydi şimdi. İnsanların pencerelerinden yayılan ışıkları, dikkatsiz memurlar tarafından açık bırakılan ofis lambalarını, daha heyecan verici yerlere giden arabaların kırmızı farlarını görebiliyordum.

"Çok güzel," dedim Noah gelip yanıma oturduğunda. "Biliyorum. Buraya geceleri, nasılsa desem, derin ve anlamlı şeyler düşünmeye ihtiyacım olduğunu hissettiğimde gelirim."

"Sen tam basmakalıp bir müzisyensin." "Suçumu inkâr edemem."

"Şimdi de eminim bana en sevdiğin kitabın *Otomatik Portakal* olduğunu söylersin."

"H ayır aslına bakarsan *Eşekarısı Fabrikası*."

Homurdandım. "Daha da kötü."

Ay ışığının altında, Noah'ın yüzü solgun, gözleri her zamankinden karanlıktı. Bankta otururken bir elini kayıtsızca belime doladı. Bedeninden yayılan enerjiyi hissedebiliyordum. Bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Başını hafifçe eğip beni bir kez hapsetti ışık saçan gözlerine.

"Pekâlâ küçük hanım," dedi. "Hâlâ aşka inanmıyor musun?"

Ona âşık olabileceğimi hissettiğimi itiraf etmek istemiyordum. Hatta çoktan aşk acısı çeken ve hiçbir şekilde kendini kontrol edemeyen, aptal bir yavru köpek kadar âşık olduğum da. Bir iç çektim. "Beni bu yüzden mi buraya, romantik kent ışıkları seyretmeye, getirdin?" diye sordum, alaycı bir sesle gerçek hislerimi gizlemeye çalışarak. "Fikrimi değiştirmek için mi?"

Noah yüzümü avuçlarının içine alarak beni banka yasladı. Bedenim büyük bir duygu yoğunluğu yaşıyor; bu duygunun güzelliği içinde neredeyse boğuluyordum.

"Aslında," diye mırıldandı. "Seni buraya bunu yapmak için getirdim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve nihayet dudaklarımız birleşti. Beni yavaş ve dikkatlice öpüyordu. Gözlerimi kapayarak parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasında dolaştırdım ve ben de onu öptüm. Tıpkı kokusu gibiydi tadı da. Elma gibi. Tüm dünya bulanıklaştı. Sadece ikimizdik. Dudaklarımız. Bedenlerimiz. Eli sırtımdan aşağı doğru inerkeri ürperdim. Beni nazikçe kendine doğru çekti. Bedenimde bedenine dokunan her atom karıncalanıyordu.

Zaman hem göz açıp kapayıncaya kadar hızlı geçmiş hem de yıllar kadar sürmüştü ki ayrıldık.

Gözlerimi açtığımda başım hâlâ dönüyordu. Ve sonra fark ettim. Fier yer zifiri karanlığa gömülmüştü.

"Noah, sanırım kör oldum," dedim gözlerimi açıp kaparken. Bir anda farklı bir şekilde ürperdim ve mutluluk sarhoşluğum yerini korkuya bıraktı. Çevreme bakındım ama her yer simsiyahtı. Aşağıdaki kasabanın ışıkları birden ortadan kaybolmuştu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Noah bu gerginliği kahkahası ile böldü. "Kör falan olmadın seni drama kraliçesi. Bell ki bir çeşit elektrik kesintisi olmuş. Bak sana el sallıyorum. Ay ışığı altında beni görebilirsin."

Sesinin geldiği yöne baktığımda başının silüetini hafifçe fark edebilmişim.

Bir anda rahatladım.

"Biraz dayan," dedi Noah. Gözlerim karanlığa alıştıkça Noah'ı daha net görüyordum "Telefonumu fener gibi kullanabiliriz."

Ceplerini karıştırdığını duyuyor heyecanla onu beklemeye devam ediyordum. "Daha fazla havuç yemeliyim," diye mırıldandım dalgın dalgın.

"Efendim ?" "Yok bir şey."

"Dayan, telefonum burada olacaktı."

Noah'm göz kamaştırıcı yüzü karanlığın içinde bir hayalet gibi belirmişti. Keskin yüz hatları cep telefonunun garip mavi ışığı altında daha da derinleşmişti.

"Selam ," dedi gülümseyerek.

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Sana da selam."

Etrafı göstermek için ışığı aşağı tuttuktan sonra kolunu koruyucu bir tavırla omzuma attı. Memnun bir şekilde ona sokuldum. Korkum birden yerini mutlu bir hisse bırakmıştı.

"H adi gel," dedi. "Seni eve götürelim."

Karanlıkta eve yürümek görüldüğünden daha zor bir işti. Takılıp duruyor, ancak Noah'ın beni tutmasıyla dengemi sağlıyordum. Bu zifiri karanlıkta yürümek aynı zamanda ürkütücüydü de. Noah da bu durumu kolaylaştırmıyordu. Beni belimder kavrayıp kulağıma, "Aman Tanrım, bu da ne?" diye fısıldayarak ben yarı korku yarı heyecan içinde çılgınlık atarken birden gıdıklamaya başlıyordu. Ama neyse ki bir şekilde ağaçların arasında yolumuzu bulup sağ salim asfalt yola ulaşmıştık. Elektrik kesintisi her yeri vurmuştu. Pencerelerden mum ışıklarını seçebilsen de tüm evler karanlığa gömülmüştü. Sabırla cep telefonunun neon mavi ışığını, *Oz Büyücü si*'ndeki sarı tuğlalı yol gibi izleyerek sonunda evimin önüne çıkmıştık.

Noah durup beni kendisine doğru döndürdü.

"Bu çok garip," dedim. "Caddemizi böyle kapkaranlık görmek yani. Sanki hiç

bilmediğim bir yer. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

İğneleyici bir bakışla tek kaşını kaldırdı. "Bana derin ve felsefi kız numarası mı yapıyorsun Poppy?"

Onu itecektim ki ellerimi yakaladı ve ben ne kadar uğraşsam da bırakmadı. "Kapa çeneni."

"Zevkle."

Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırarak dikkatlice dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sokak lambaları titremeye başladı.

Onu birden durdurdum. "Bunu gördün mü?"

Noah en yakındaki yanıp sönmekte olan sokak lambasına baktı. "Tamir etmeye çalışıyorlar demek. Açıkçası şu an elektrik kesintisi umurumda değil."

İşte böylece yeniden öpüşmeye başladık. Birbirimizin dudaklarında erirken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik bile. Ne zaman eve gitmem gerektiğini mırıldansam başını sallıyor ve sonra beni bir kez daha öpmek için eğiliyordu. Kapalı göz kapaklarımla arasından yanıp sönen sokak lambalarını görebiliyordum. Sonra ışıklar yeniden tamamen gitti.

Zamanla birbirimizden kopmayı başardık.

"Gerçekten gitmem gerek/" dedim onu evimin istikametine doğru çekerken.

"Tamam, tamam, geliyorum."

Ön bahçeme ulaştığımızda Noah beni son bir öpücük almak için kendisine doğru çekti.

"Artık gerçekten içeri girmem gerek," dedim gülerek. "Biliyorum, biliyorum," diyor ama beni öpmeye devam ediyordu. Hem de bu defa daha da şiddetle. Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan hemen önce, dilinin ucunun hafifçe ağzımın içine kaydığını hissettim. "Git o hâlde. Zaten uyku saatin çoktan geçti."

Öpücük yüzünden başım dönüyordu. Yine de bacaklarım, ön kapıya ulaşacak gücü bulmuşlardı. El sallam ak için arkamı döndüğümde çoktan gitmişti.

Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Mutfağın içini zar zor gördüğümden önümdeki bir şeye çarpmam için kollarımı uzatıp yürüdüm. "Selam?" diye seslendim temkinli bir şekilde.

"Oturma odasındayız," dedi babam. Köşeyi dikkatlice döndüğümde titreyen mum alevini gördüm.

İkisi de oturma odasındaydı. Babam her zamanki yerinde gazetesini okuyor; annemse uzun zamandır ilk kez, etrafta dolaşp küçük şeyler yüzünden endişelenmek yerine, elinde bir kitapla kanepede uzanıyordu. Bu elektrik kesintileri daha sık olmalıydı. İnsanları durup dinlenmeye zorluyorlardı.

"Ben geldim."

İkisi de nerede olduğumu sormadı. Yine de ilk soruyu soran annem oldu. "Eve kolay gelebildin mi? Dışarısı o kadar karanlık ki eminim yarasa da bile önlerini"

göremiyorlardır."

"Evet, eve bir arkadaşım bıraktı. Cep telefonlarımızın ışığını kullanarak yolu bulduk."

Babam gazetesinin sayfasını çevirdi. "Ne modem bir yöntem."

Okuduğu sayfayı işaret ettim. "Pekâlâ, dünyada neler oluyor?"

Gülümsedi. "Ah, her zamanki şeyler. Bildiğin sefillik." "Bunu duyduğuma sevindim.

Esneyip kollarımı havaya kaldırarak gerindim. "Ben çok yorgunum. Yatacağım.

Sabah dokuzda fotoğrafçılık dersim var. Sıkıcı bir teori dersi."

"Yanına bir mum almadan çıkma," dedi annem. "Ah, doğru. Unutmuşum."

Eğilip eski bir şarap şişesinin ağzına sıkıştırılmış mumu aldım. Mumun yarısı bitmiş, şişenin kenarlarından kırmızı mum damlaları akmıştı. Alevi elimle koruyarak üst kata çıktım ve yatmak için hazırlığa koyuldum.

Makyajımı çıkarıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, tuvalet masamın önüne oturarak mum ışığındaki yansımamı izledim. Farklı görünüyor olabilir miydim? Kendimi farklı hissediyordum. Kendimi muhteşem hissediyordum. Yüzümü soldan sağa çevirdim. Belki de o kadar da çirkin sayılmazdım. Sol tarafımdan bakıldığında kesinlikle etkileyici bir insandım. Ama mum ışığı insanı güzel gösterirdi zaten.

Mumu üfleyerek söndürdüm ve yansımam ortadan kayboldu.

Uykuya dalmam hiç de zor olmadı. Hemen bıraktım kendimi. Tabii gülümseyerek.

Anita ve Rain sessizce ekranı izliyorlardı.

Laboratuvar yeniden boşalmıştı. Önemli toplantılara girip çıkan önemli insanlarla birlikte tüm gün yaşanan karmaşa sonunda sakinleşmişti. Bir saat öfkeyle tıkırdayarak buranın yeniden dolacağı saate kadar saniyeleri sayıyordu.

Önlerindeki iki ekranda da kodlar akıyor, amaçsızca süzülerek alçalıyordu. İkili neredeyse kalçaları birbirlerine değecek kadar yakın oturmuşlardı. Rain'in eli Anita'ninkine biraz fazla yakındı. Anita bunu fark etmemiş gibi davransa da gizliden gizliye elinin hiç bu kadar farkında olmadığını biliyordu. İstemsizce seçiyor, beynine meydan okuyarak kendiliğinden Rain'inkine yaklaşıyordu. Anita, eli Rain'in elini tutsa ne olacağını bir düşündü. Rain ona karşılık verir miydi? Sonra ne olurdu? Bu düşünce ile eğlenirken kalbi de ona katılmıştı, ama hemen sonra başını sallayarak silkindi. Bu imkânsızdı. Bir daha asla başka biriyle olmayacaktı. Nasıl olabilirdi ki? Bildiği şeyi bilirken...

Rain'in göz ucuyla kendini izlediğinden habersiz, dikkatim yeniden ekrana çevirdi.

W enteresan bir kadın diye düşünüyordum Rain. Daha önce hiç birinden hem nefret edip hem de hoşlanmamıştı. Garip birkaç hafta geçiriyordu. Anita'yla, ailesi ve arkadaşlarından daha fazla zaman geçirir olmuştu. Çoğu zaman duygusal olarak baskıcı bir pislik gibi davranırdı. Özellikle bu hafta etrafa emirler yağdırıp, herkesi en az iki kez kovup, mantık dışı taleplerde bulunurken karakterini iyice sergilemişti. Fakat bazı zamanlar da vardı ki 21 saatlik uykusuzluktan sonra Rain'in yaptığı aptalca bir espriye saçlarını savurarak kıkırdardı. Sonra bazen de ona bir fincan kahve verirken parmakları birbirine değdiğinde irkilir ve fincanın

üzerinden ona, o malum bakışını atardı. İşte az önce de elini tutacağından neredeyse emindi.

Birkaç saniyede bir yeşil ve kör edecek kadar parlak bir ışık ekranda yanıp söniyordu. Rain bunu ilk gördüğünde, yani haftalar önce, korkudan ödü patlamıştı. Artık, kontrol altına aldıklarından, eskisi kadar korkmuyordu.

Bir ışık daha.

"Yanımıza patlamış mısır almalıydım," dedi Anita yüzünü ekşiterek.

Rain güldü. "Evet, bu seferki biraz kız filmine döndü, değil mi?"

Anita'nın gözleri ekrandan ayrılmıyordu. "Kesinlikle tam bir kız filmi. Senaryoyu Drew Barrymore'a gönderip milyonlar kazanabiliriz."

Öne doğru eğilip, klavyede birkaç tuşa basarak bir başka Ölçüm daha yaptı ve arkasına yaslandı.

Rain, kurum uş boğazıyla o soruyu sordu: "Onları bulduğunu muza göre şimdi ne olacak? Sanırım ayrılık zamanı geldi, ha?"

Dr. Beaumont onu şaşırarak başını salladı. "Hayır, henüz değil."

Rain bocalamıştı. "Ne? Ama insanlar tehlikede."

Başını çevirip öfkeyle Rain'e baktı. "Bana ne yapıp yapmamam gerektiğini söylemeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Hayır, elbette hayır!" diye kekeledi Rain. "Ama ben düşündüm ki... şey... bu eşleşme oldukça büyük bir olay ve toplama ekibimizi çoktan göndereceğimizi düşünmüştüm."

Anita hâlâ sert bakışlarını çekmemişti. Bir dakika önce bu şirret kadın için neler düşündüğüne inanamıyordu. Uykusuzluktan olmalıydı.

Anita kendini toplayarak yeniden koda döndü. "Bu çift birbirlerine karşı bir çeşit... tolerans geliştirmeyi başardı. Bunu daha önce hiç görmemiştim ama şimdilik, işler sarp sarmadıkça, sanırım güven veriyoruz." Bir iç çekerek parmaklarını saçlarında dolaştırdı. "Aslında şimdiye kadar iyi gitti yoksa hepimiz çoktan ölmüş olurduk."

Rain ne söyleyeceğini bilemiyordu. Araştırmada böyle bir yaklaşıma izin verilmediğinden emindi. "Ama onlar için daha iyi olmaz mı? Yani, şimdi ayırırsak... Zaten durumları yeterince kötü değil mi?"

Anita Rain'in bu yorumunu elini havada sallayarak savuşturdu. "Aman bir şey olmaz. Bırak onlarını yaşasınlar. Zaten uzun sürmeyecek, değil mi? Hem böylesi daha zevkli."

Anita'nın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçmişti sanki. Rain, kadının bundan gerçekten zevk aldığını, eğlendiğini fark etti. "Kahve?" diye sordu ondan kaçmak için bir bahane bulmaya çalışarak.

Herkesle başını salladı. "Evet, lütfen."

Rain boş fincanları alıp uzaklaştı. Kapıyı vardığında arLısını dönüp bir kez daha baktı ona. Rain'in yokluğunda ekrana iyice yaklaşmış, büyük bir açgözlülükle ekranı izliyordu.

Sorun çıkaracaktı. Rain bundan emindi.

O sabah çalar saatimle değil, endişeli annemin sallayışlarıyla uyandım. "Poppy uyan."

Elektrik kesintisi yüzünden alarımın çalmamış. Okula geç kalıyorsun."

Yataktan fırlayıp saate baktım. Durum ciddiye kötüydü. Hızlandırılmış bir duş almak üzere bir havlu kapıp banyoya girdim.

Geç kaldığınızda vücudunuza pompalanan o aciliyet hissine rağmen içim mutlulukla dolup benliğimi ağırlaştırmıştı. Midemde kurşundan bir top vardı sanki. Bir yandan güneşlenip bir yandan midesindeki koca yemeği sindirmeye çalışan bir piton gibiydim. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bu durumu daha da ilginç kılansa aynı zamanda içi saf enerjiyle dolu bir top gibiydim de. Aklım her an Noah'a kayıyordu. Aşk mıydı bu? Böyle midemde kelebekler uçuşması mı gerekiyordu?

Sıcak suyu açtım ve suyun üzerimde kalan son uyku kırıntılarını da temizlemesine müsaade ettim. Saçlarımı Şampuanlarken Noah'ı düşündüm. Saç kremimi sürerken

Noah'ı düşündüm. Bacaklarımı tıraş edip kazayla bacağımı keserek akan suyu kırmızı bir renge çevirdiğimde, yine Noah'ı düşündüm. Bu takıntılı hâlimden kurtulmam, bu defa daha da endişeli bir annenin kapımı yumruklayarak artık fazlasıyla geç kaldığımı söylemesiyle oldu ancak.

Bugün okula ıslak saçla gidecektim. Üzerime kot pantolon ve bir tişört geçirip, kirpiklerime aceleyle maskaramı sürerek beş dakikada evden çıktım. Elimde bir müsli barı, yüzümün kenarlarındaysa parça parça ıslak saçlarım vardı. Araç yolumuzdan hızla inerek çalıların arkasında bir casus gibi bekleyen Lizzie'ye çarptım.

"Ahh," dedim soluk soluğa. "Lizzie? Evimin önünde ne halt ediyorsun böyle?"

Açıklama zahmetine girmedim. "Poppy! Kaç saattir seni bekliyorum. Bu arada korkunç görünüyorsun. Neden saçını kurutmadın? Eee! Neler oldu? Onunla yattın mı? Muhteşem miydi? Korkunç mu? Canın yandı mı? Ağladın mı? Onu yeniden göreceksin mi?"

Çarpışmamızdan darbe alan kolumu ovuşturdum. "Lizzie. Of. Okula kadar bekleyemez miydin?"

Hararetle başını salladı. "Kesinlikle hayır." Koluma girerek beni sokakta sürüklemeye başlamıştı. "Peki, ne oldu?"

Kızardım. Cevap vermek için cümle kurmakta güçlük çekiyordum. "Şey. Yani. Güzeldi... sanırım."

Diğer koluyla uzanıp elimi yaramaz bir çocuğunki gibi tokatladı.

"Ahh!"

"Yeterince iyi değil. DETAYLARA ihtiyacım var." Kolundan çıkarak iki elimle Lizzie'nin sebep olduğu iki acımı dindirmeye çalıştım. "Ciddin Lizzie, insanlardan bilgi alabilmek için fiziksel şiddet kullanamazsın."

"Evet, kullanabilirim."

"Bana saldırmayı bırakırsan sana bir şeyler anlatabilirim."

Lizzie bir silah teslim ediyormuşçasma iki elini havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Daha fazla şiddet yok, söz veriyorum. Sanırım biraz fazla heyecanlandım."

"Biraz mı?"

"Üzgünüm. Her neyse. Neler oldu? Onunla yatmak zorunda kaldın mı?"

Dünkü korkularımı hatırladığımda biraz çekindim. "Hayır. Onunla yatmak zorunda kalmadım."

"Kalmadın mı?"

Başımı salladım. Lizzie'nin yüzünden, neredeyse belli belirsiz, bir rahatlama ifadesi geçti. Onu görüp anladım. İkimizin de hâlâ aynı cinsel tecrübe seviyesinde olmamızdan memnundu. Ben olsam ben de böyle hissederdim.

"Peki, seni neden evine çağırmış?" "Konuşmak istiyormuş."

"Konuşmak mı? Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mıymış?"

Başımınla onayladım. "Evet. Derin ve anlamlı bir konuşmaya dönüştü." Duraksadım "Ama sonra öpüştük."

Lizzie bana yeni bir darbe indirdi. "Ahh! Şimdi neden bana vuruyorsun?!"

"Üzgünüm, bu istemsiz bir tepkiydi. Sadece çok heyecanlıyım." Ellerini arkasına koyarak devam etti: "Bak. Artık sana zarar vermeyeceğim. O yüzden en başından anlatmaya başla ..."

Yürürken ona tüm detayları anlattım. Tüm bu ilişki Lizzie'yi benden çok heyecanlandırmış gözüküyordu.

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde bir an kocaman gözleriyle sessiz kaldı. "Sanki biraz fazla hızlı, nasıl desem, fazla ciddileşiyorsunuz," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Ona katılmam ak elde değildi. Haklıydı. "Sanırım ."

Yolun sonunda okul göründü. Güneşin altında kapılara yaslanmış ışık duran birini gördük. Kalbim hızla atmaya başladı. Bu oydu.

Lizzie de onu tanıdı. "İyi insan lafının üstüne gelirmiş iş," dedi.

Noah eliyle gözlerini güneşten koruyarak bize doğru baktı. Sonra da el sallayarak yanımıza geldi. Bir anda kafama yapışmış yarı ıslak saçlarımdan ve iğrenç kıyafetlerimden utandım. Aynı zamanda o bize doğru yürürken hafiften sapıkça düşüncelerime de engel olamıyordum. Yirmi dört saatten bile az bir süre önce bu güzel yüzü öpmüş olduğuma inanamıyordum.

"İyi misiniz?" yanımıza gelerek. Hiç de kendisinden beklenmeyecek kadar güvensiz bir hâli vardı ve bu da hoşuma gidiyordu. Sonra Lizzie'ye döndü. "Ve size de merhaba Bayar Ben-her şeyi-bilirim. Her çeşit sırrı bildiğinize dair bir duyum aldım."

Lizzie göğsünü şişirdi.

"Basın mensuplarının hep kötü bir şansı vardır zaten."

Noah o harikulade sırıtışını takındı. "Çünkü burunlarını hep başkalarının işlerine sokarlar."

"Neden tür bir işmiş bu Noah? Neden böyle dedin ki? Son yirmi dört saat içinde heyecan verici bir şey mi oldu yoksa... Ahh!"

Tekme attığım ayak bileğine sarıldı hemen. Sert bir vuruş yapmıştım. İkisine de tatlı bir gülümsemeyle baktım. Noah kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sanırım dün gece artık yalnızca ikimizin arasında değil o hâlde, değil mi?"

Başımı önce sağa sola sonra birden yukarı aşağı sallamaya başladım. "Üzgünüm/7dedim. "Ama fiziksel kuwet kullandı."

Noah çömeldi. Lizzie hâlâ ayak bileğini ovuşturup ikimize de kötü kötü bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Noah. "Hayır. Kız arkadaşın bir psikopat."

Üçüncü bir kişi tarafından Noah'ın kız arkadaşı olarak bahsedilmek tuhaftı. Aynı zamanda da bir o kadar harika.

"Lizzie. Herkese her şeyi anlatmanın dünyada en sevdiğin şey olduğunu biliyorum," dedi Noah. "Ama en azından bunu saklayabilir misin?" Lizzie'nin araya gireceğini anlayarak hızla devam etti: "Yani bir süre için... Portia sakinleşene kadar. Duygularını incitmek istemiyorum."

Lizzie ağzını açtı. "Ama Portia tam bir pislik! Aynı zamanda da bir gösterişçi. Üstelik davulu da parçaladı."

Kıkırdarken Noah'ın da gülmemek için zor durduğunu fark ettim. "Bu doğru olabilir ama yine de lütfen anlatma. Şimdilik bunu kendine saklamaya çalış. En yakın arkadaşının bir erkek arkadaş hırsız olarak anılmasını ister misin gerçekten?"

Bunu düşünmemiştim. Noah haklıydı. Birdenbire Portia'dan korkmaya başlamıştım. Lizzie som ur ta somurta kabul etti.

"Pekâlâ/" dedi bileğini son bir kez ovup ayağa kalkarak. "Ama sadece Poppy için. Zater benden kimseye söylemememi isteseydi söylemezdim."

"O hâlde bu konuyu hallettiğimize sevindim. Şimdi Poppy ile kısacık bir şey konuşabilir miyim?"

Lizzie'ye sessiz bir, 'Sorun olur mu?' bakışı attım. Başını sallayıp beni beklemek üzere topallaya topallaya okulun girişine doğru yürümeye başladı.

Noah hemen kollarını belime sardı. Elbette muhteşem görünüyordu. Üzerinde yanık tenini belli eden solgun, beyaz renkte bir tişört vardı. Kollarını üzerimde hissetmek bile beni biraz zayıf kılmıştı.

"Hey güzellik," diye fısıldadı beni öpmek için eğilirken. Telefonda konuşur gibi yaparken aslında dikkatlice bizi izleyen Lizzie'den haberdar olduğumdan, öpücüğüne çok kısa karşılık verdim.

"Bu gece bir işin olup olmadığını merak etmişim ," diye sürdürdü konuşmasını.

Ödev. Bir sürü ödevim vardı. "Bir işim yok."

Gülümsedi. "Harika. Okuldan sonra buluşabilir miyiz o hâlde?"

Korkunç görüldüğümün ve saat 16.30'da da öyle görünmeye devam edeceğimin farkındaydım. "Bunu saat 17.00 yapalım mı? Hem beni de evden alırsın. Ne dersin?" diye sordum. "Ayarlamam gereken birkaç işim var da."

"Tamam, beş olsun." Uzaklaşmadan önce bana bir kez daha derin derin baktı. "O hâlde görüşürüz."

Arkasından seslendim. "Bu tür şeyleri cep telefonuyla organize etmek çok daha kolay olur biliyorsun değil mi? Her defasında beni okulun önünde bekleyip sürpriz yapmana gerek yok."

Cevap olarak beni tepeden tırnağa süzünce, çıplak ve utanmış hissettim kendimi.

Noah'sa sırtıyordu. "Evet, ama o zaman senin ne kadar güzel görüldüğünü göremem. İşte bunu söyledikten sonra uzaklaşmıştı.

Lizzie'ye ve korkunç fotoğrafçılık dersime doğru yürürken kendimi toplamaya çalıştım.

"Fena çarpılmışsın kızım," dedi yanma varınca kolunu omzuma atarak. "Felaket görünüyorsun."

"Biliyorum. Çok zavallıca değil mi?" Ona sokuldum ve birlikte okula girdik.

Aklımı Noah'dan uzaklaştırmaya çalışmak, fotoğrafçılık dersimin sıkıcılığında nafile bir çabaydı. Sınıf ufacık bir odaya sıkışan insanların sıcaklığıyla iyice havasızdı. Ne pencere ne temiz hava, sadece art arda sıkıcı slaytlar gösterilen beyaz bir tahta vardı. Aslına bakılırsa bu yaratıcı olabileceğim ve keyif alacağımı düşündüğüm derslerden biriydi. Ve yine aslına bakılırsa derslerimin çoğu karanlık odada vaktimi boşa harcayarak geçmişti. Ama arada bir de konuyu 'akademik açıdan ufuk açıcı' yapma kaygısı taşıyan fotoğrafçılık tarihi benzeri, böyle sıkıcı derslere katlanmak zorunda kalırdım.

No gaddarlık.

Sorun şuydu ki ne zaman Noah'ı düşünmemeyi başarsam bu defa da endişeleniyordum. Yani Noah'ı düşünmediğim anlarda da bu defa Portia konusunda suçlu hissederek, Dr. A shleye çünkü korkunç görüşmeyi zihnimde canlandırarak ve Ruth'un Noah'la ilgili haberlere vereceği tepkiyi düşünerek kendime işkence ediyordum. Bu yüzden zil, sonunda çalıp iğrenç dersimin bittiğini haber verdiğinde büyük bir rahatlama hissettim.

Kantine girdiğimde arkadaşlarımı her zamanki masamızda gördüm. Lizzie mosmor görünüyordu. Bu kadar büyük bir dedikoduyu kendisine saklarken ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordum. Ama şu anda henüz Ruth ve Amanda takımıyla yüzleşmeye hiç de hazır değildim. Çoktan kâğıt oynamaya başlamışlardı. Yanlarında oturan Johnno biraz sıkılmış görünüyordu. Ruth saçını yine değiştirmişti. Capcanlı bir kızıla boyayıp kısacık kestirmişti. Başkası olsa bu modeli asla taşıyamazdı ama Ruth muhteşem görünüyordu. Elbette. Üzerine giydiği daracık kırmızı atlet de yeni görünümüyle çok uymuştu. Göğsünü sıkıştıran bu bluzunun altında da renkli boyalar sıçratılmış gibi görünen kot pantolonu vardı. Bu da masamızın bayağı bakış almasına yol açıyordu. Ruth'u tanımayan biri bu durumu fark etmediğini ve yalnızca elindeki kartlara odaklandığını zannedebilirdi. Ama ben onu ilkokuldan beri tanıyor ve etrafın tepkisini ölçmek için gözlerinin bir o yana bir bu yana baktığını biliyordum.

Aynı zamanda da dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyordu ve bunu mutlu olduğunda yapardı.

Çantamı masaya atarak boş sandalyeye geçtim. "Günaydın ekip/" dedim. "Saçına bayıldım Ruth. Ne ara yaptırdın?"

Övgüm onu gülümsetmişti. "Teşekkürler. Geçen gece yaptırdım. Çok şükür ki elektrik kesintisi olmadan önce." Benim daha sade olan saçımı inceliyordu. "Hmm, Poppy. Bugün senin saçların da oldukça değişikmiş."

Bu açık sözlülüğü canımı yakmıştı. Ellerimi saçlarımda dolaştırdım. "Bu sabah alarmım çalmadığı için biraz aceleyle çıkmak zorunda kaldım."

"O kadar da kötü görünmüyor/" dedi Amanda. "Sadece her zamanki kadar mükemmel değiller."

"Ahh, çok teşekkürler." "Rica ederim."

Oyuna bir göz attım. "Ben ne zaman oyuna girebilirim?" Birkaç el blöf oynarken Ruth da bize detaylı bir şekilde Will'in yeni saçma vereceği cinsel reaksiyonu anlatıp duruyordu. Lizzie neredeyse hiç ağzım açmamıştı. Konuştuğu anda bildiklerini ağzından kaçıracağından korkuyordu sanki.

Ruth masaya iki kâğıt atarak iki altılı attığını söyledi. "Her neyse," dedi dikkatlice sırası gelen Lizzie yi izlerken. "Sanırım yeni saçımın dışarıda bir salınmalıyım. Kim okulda sonra bir içki içmek ister?" Eyvah.

"Bana uyar," dedi Amanda beni şaşırtarak. Sonra John no'ya döndü. "İçki içmek istemisin? Bu garip yaz havasının tadını çıkartalım mı?"

Johnno'nun masanın altından elini sıktığını fark ettim. "Bana uyar/" dedi. "Bizimkilere de sorarım belki."

"Ya sen Lizzie? Poppy?" diye sordu Ruth.

Bir bahane bulmak için resmen kendimi hırpaladım. Herhangi bir bahane. Bir kez daha yemek yapma bahanesini kullanamazdım. Zaten geçen sefer de çok etkili olmamıştı.

"Ben gelirim," dedi Lizzie. Sonra da bana hafifçe sırıtarak devam etti: " ... Ama sanırım Poppy'nin başka planları var."

Hepsi birlikte başlarını bana çevirdiler.

"Plan mı? Ne planı?" diye sordu Ruth, gizli bir şeyler olduğunu sezerek.

Her yalan söylediğimde yüzümün hemen kızarmasına lanet ederek "Şey, ödevler?" diye denedim.

"Yalan söylüyorsun." "Söylemiyorum."

"Evet söylüyor," dedi Lizzie.

Durumu toparlaması için hemen korkutucu bir bakış attım. En azından öyle olmasını umuyordum. "Çok teşekkürler," dedim.

Amanda bakışlarını benden Lizzie'ye ve sonra yeniden bana çevirdi. "Neler oluyor kızlar?"

"H iç," dedik Lizzie ile aynı anda.

"Palavra," dedi Ruth. Bunu yememişti belli ki. "Poppy. Bu gece yeni saçımı sergilemem yardım etmek dışında daha önemli ne işin olabilir?"

Homurdanarak başımı masaya indirdim. Aklıma tek bir geçerli bahane bile gelmiyordu. "Lizzie senden nefret ediyorum/" dedim başımı masadan kaldırmadan.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Ruth. Herkesin ilgisinin bir anda yeni saçında çekilmesinden rahatsızdı.

Ellerimi teslim olurcasına salladım. "Anlat onlara."

Lizzie'nin sesinde bir gülümseme duyduğuma yemin edebilirdim. "Poppy ve Noah görüşüyorlar," diye açıkladı büyük bir keyifle. Hava deliğinden içindeki bütün havayı fışkırtan bir balina gibi rahatlamış gözüküyordu. Amanda şaşkındı.

Ruth ise gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Dalga geçiyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Sen ve Noah mı?"

Bu defa başımla onayladım. "Gerçekten mi?"

Bir onaylama daha. Oyunu çoktan unutmuşlardı. "Ne zamandır?"

Lizzie soruyu benim adıma cevapladı. "En başından beri," dedi. "Portia'yı Poppy için bırakmış."

Harika. Bunu hatırlatması çok iyi olmuştu.

Herkes bu bomba haberi sindirmeye çalışırken büyük bir sessizlik hâkim olmuştu masaya. Amanda hâlâ şaşkındı. Lizzie de bu sırrı açıklayabildiği için oldukça rahatlamış görünüyordu.

Amanda temkinli bir şekilde sessizliği bozdu. "Şey, bu harika Poppy," dedi, o anda böyle bir kız muhabbetinin içinde bulunmaktan pek de memnun olmayan Johnno'nun elini tutarak. "Ondan hoşlandığını bilmiyordum ama şev bu harika. Yani, sen kimseden hoşlanmadığın için oldukça şaşırdım."

"Evet, Poppy," dedi Ruth da. "Ne oldu senin o 'Middleto\vn'daki çocukların hiçbir yeterince iyi değil' felsefene?" Herkesin ilgisinin üzerimde olmasından nefret ediyordum. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

"Bence çok güzel," dedi Lizzie. "Bu sabah onları birlikte görmeliydiniz. Poppy güçlüklü ayakta duruyordu. İyice abayı yakmış."

"Ben abayı falan YAKMADIM." "Evet yaktın."

"Hayır yakmadım." "Yaktın." "Yakmadım."

Ruth araya girdi. "Durun bir dakika. Bu sabah ne oldu ki? Noah'ı ne zaman gördün?"

Lizzie yine benim yerime cevap vermişti. "Okulun önünde onu bekliyordu. Öyle tatlıydı ki. Bu gece de buluşmak istediğini söylediği için Poppy bizimle saçını kutlama gecesine gelemeyecek."

Ruth gözlerini iyice kısınca neredeyse göz bebekleri bile görünmez olmuştu.

"Bir dakika," dedi. "Arkadaşlarıyla dışarı çıkma fırsatını anlamsız bir çocukla buluşmak

için kaçırmayacaksın değil mi?"

Yutkundum. "Şey."

"Çünkü sen hep nasıl arkadaşların sevgililerden önce gelmesi gerektiğini söyler durursun..."

Daha cesur bir insan olsam Ruth'un bizi son dakikada arayarak arkadan duyulan Will'in boynunu öpme sesleri eşliğinde, gelmeyeceğini söylediği onca olaydan bahsedirdim.

Bir savunma bulabilmeye çalışıyordum. "Yani önce onunla plan yapmıştım."

"Yani?" Sonra o küçük aptal suratı bir anda aydınlandı. "Buldu. Onu da davet etsene. Şu yeni erkek arkadaşınla doğru düzgün tanışmak harika olur."

Kollarımı bacaklarıma sararak kendime doğru çektim. Tüm bu konuşmaların bir anda yok olmasını dilerdim. "Hmm."

"Onunla doğru düzgün tanışmak iyi olurdu," dedi Amanda da. Pis hain.

"Şey-"

"Bu harika," dedi Ruth benim yerime cümlemi tamamlayarak. "O zaman saat altıda Lock and Key'de buluşuyoruz, tamam mı?"

İçten içe ondan nefret ederek başımı salladım.

Günün geri kalanı Ruth'a duyduğum nefretle bir anda geçip gitti.

Psikoloji dersi kendi kendime öfkelenerek geçti ve İngilizce'de de Frank'le tek kelime bile etmedik. Eğer Ruth'un başka bir sapıkça amacı olmayıp sadece gerçekten Noah tanımak istediğine inansaydım hiçbir sorun olmazdı. Ama büyük habere verdiği tepki, nasıl desem, oldukça berbattı.

Kafamda o ilk grup konser gecesini tekrar tekrar geçirdim. Ruth'un kendini onur önüne atışını, el ele tutuşmalarını, onu bize tanıştırırken yüzündeki ifadeyi hatırladım. Ruth için daha önce hiç sorun olmamıştım. Dostluğum uz -tabii öyle denirse aynı çocuktan hoşlanm akla sınınam am ıştı hiç. Bunun sebebi Noah'dan önce yüz kilom etre içinde hoşlanabileceğim bir tane bile Y krom ozom u m ahkûm una rastlamamış olmamdı. Ama avnı zam anda da arada bir birini çekici bulacak olsam bu konuda asla bir şey yapmazdım. Neden mi? Çünkü Ruth her zam an önce davranırdı. Ve benim imalı ve alaylı flörtleşme tarzım hiçbir zam an onun dekolte gösterip ilk gecede yatma taktiği ile yarışam azdı.

Çıkış zili çaldığında içimde büyük bir sıkıntıyla gittim eve. Noah ile bir akşam daha geçirm eyi öyle sabırsızlıkla bekliyordum ki. Ve şimdi, kulağa tam bir ezikm işim gibi geleceğini bilsem de onu paylaşmak istem iyordum .

Eve girdiğim sırada güneşin kalan son ışık dem etleri de havayı aydınlatmaya devam ediyordu. Babam hâlâ işyerindeydi. Annemin arabası ise araç yolunda görünm üyordu. Bu iyiydi. Böylece Noah'ın onlara rastlayıp tuhaf ebeveyn sorularına maruz kalm a ihtimali de azalıyordu. Kendi kendine kuruyan saçlarım om uzlarım dan cansız bir

şekilde döküldüğünden biraz saç spreyiyle onları kabartıp biraz da makyaj yaptım. Sonra da şu sarı askılı elbisem i giysem mi giymesem mi diye kendimle bir m ücadeleye giriştim. Oldukça kısaydı ve bacaklarımı sergiliyordu. G üneş battığı anda donacaktım ama yine de giymeye karar verdim. Gözü dönmüş bir R uthla karşılaşacaksam bunu yaparken muhteşem görünmeliydim. Kapı çalındığı sırada kırmızı rujumu sürüyordum. Kalbim birden hızlanmış; *b i r a n d a* heyecanlanmıştım. Çantamı tırabzandan alarak Noah'a *kapıyı* açmaya gittim.

Ben kapıyı açtığımda tam bir James Dean edasıyla kapıya yaslanmış, bekliyordu. Üzerini değiştirmiş, muhteşem bir koyu gri tişört giymişti.

Noah beni görünce kısık bir ıslık çaldı. "Bak bak. Göz kamaştırıcı görünüyorsun."

Yanıt olarak hemen kızardım. Kalbim hızla atıyordu. Dışarı çıkarak kapıyı kilitledim. Bu sırada arkamdan kavramıştı beni. Noah'ın belimde dolaşan elleriyle tüm vücudum karıncalanıyordu. Saçlarımı bir yana atıp ense mi nazikçe öperken zevkten ürperdim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadığında sıcacık nefesini tenimde hissettim.

Bir öpücük daha. Neredeyse eriyecektim. "Tüm gece benim olacağına inanamıyorum."

Upuzun bir öpücük için kollarına döndüm. Sonrasında, pelteye dönmüş bacaklarımla bir adım geriledim. "Şey, o konuya gelirsek," diye geveledim. "Planda bir değişiklik oldu."

"H ı?"

"Seni Lock and Key'e götürmeye zorlanmış bulunuyorum. Ruth'un emirleri."

Noah'ın yüzü asıldı. "Dalga geçiyorsun." "Keşke."

"Kurtulamaz mısınız?"

Başımı salladım. "Hayır. Bildiğin gibi oldukça ikna edicidir. Hepsi seninle 'doğru dürüst tanışmak' istiyorlar."

Noah biraz sinirlenmiş görünüyordu. Ruth'a bir milyonuncu kez lanet ettim. "Yani bu şey mi demek?"

Başım la onayladım. "Evet. Arkadaşlarım bizi biliyor, lizzie, nasıl deseni, denedi a m a ..."

"Bu kızın ağzını bantlamak lazım."

"Gerçekten çok uğraştı. Sanırım sakladığı en uzun sır buydu."

Noah'ı içine düştüğü bu kötü ruh hâinden sıyırmak için kollarımı beline sarıp baştan çıkarıcı olacağını umduğum bir bakış attım. Bu hareketime karşılık vererek beni kendisine çekse de yüzüme bakmıyordu.

Aramızdaki sessizliği bozmak için konuşmaya başladım.

"H e r n e y se..." dedim. "Sanırım birlikte çıkmamız iyi olacak. Tüm zamanlarını erkek arkadaşlarıyla geçiren o kızlardan olmayı hiç istemiyorum."

"Poppy. Bu bizim daha üçüncü buluşmamız. Sanırım üçüncü buluşmamızda baş başa zaman geçirme hakkımız var."

Başımı indirdim. "Üzgünüm." "Önemli değil."

Biraz daha sessizlik.

Sonra elinin elimi tuttuğunu hissettim. Kolumu bükerek saniyeler içinde beni bedenine doğru çekmişti. Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptığına şaşırmıştım. "Her neyse," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Tüm gece seni paylaşmam gerekecekse baş başa olduğumuz anların sonuna kadar keyfini çıkarmak istiyorum/"

Sonra beni daha önce hiç yaşamadığım kadar güzel öptü.

Dudakları dudaklarımı keşfederken elleriyle de yüzümü tutuyordu. Gözlerimi kapatıp o ana, o hisse odaklanırken diğer eli de saçlarımda dolaşıyordu. Nefesimin kesildiğini duysam da sesim sanki çok uzaktan geliyordu. Bu istemsiz inleyişim Noah'ın daha da heveslendirmişti. Dudaklarımı ufak ufak ısırıdıktan sonra derin derin soluyarak sonunda dilini ağzıma soktu. Hafif inleyişler eşliğinde onu öpmeye başladım. Tırnaklarımı sırtına geçiriyordum. Öpüşmeye devam ederken Noah birden beni havaya kaldırarak kapıya yasladı. Yakınlardan biri geçecek olsa muhtemelen tutuklanırdık ama benim umurumda değildi. Beynim başka bir yere gitmiş gibiydi. Yalnızca zevkin hüküm sürdüğü bir yere. Yalnızca Noah'ın. Ellerim hevesle ensesinde dolaşiyor, ağzını benimkine olabildiğince yaklaştırmaya çalışıyordum. Tadı baş döndürücüydü.

Birden kapının camını sallayan büyük bir gök gürültüsü ile irkildik.

Yüzümü kaldırıp gökyüzüne baktım. "Bu da neydi?" Noah da bakıyordu. "Bir fırtına gibi görünüyor." Yazdan kalma hava, biz öpüşürken bir anda kaybolmuştu. Sadece bir parça mavilik duruyordu. Gökyüzünün geri kalanı gri ve hayra yorulmayan bulutlarla kaplıydı. Hava elektrikle yüklüydü ve büyük bir sağanaktan önce duyulan o tuhaf demirimsi kokuyla kaplıydı. Güneşin neredeyse tamamen kapanmış olmasına karşın, hava hâlâ nemli ve yapış yapıştı.

"Bu çok tuhaf," dedim isteksizce kendimi Noah'ın ağırlığının altından çekerek. "Bugün bir fırtına olacağını duymuştum."

"Muhtemelen tüm bu sıcaklık artışları yüzündendir." "Sanırım /"

"Yağmur biz bara gidene kadar yağmazsa sorun yok." Sanki az önce bir şey olmamış gibi rahat bir tavırla elimi tuttu.

"O hâlde yapacak mısınız?" diye sordum. "Yani, şey, gelecek misin?"

Başını salladığında o koyu renk saçları gözlerinin üzerine düştü. "Tamam. Sorun değil. Ama tüm gece orda kalmamız gerekmeyeceğine dair söz ver."

Avucumdaki elini hafifçe sıktım. "Söz."

Bara girdiğimizde herkes çoktan gelmiş, yerlerine yerleşmişti.

Deli gibi yağmur yağacağı belli olmasına rağmen bahçede oturmakta ısrar ediyorlardı. Ruth ve çılgın saç modeli YYiH'in yanına sokulmuşlardı. YVill, istekle Ruth'a bakıp on kendine doğru çekmeye çalışsa da Ruth ilgisiz görünüyordu. O anda gözlerini barın kapısına dikmiş gelişimizi bekliyordu. Amanda ve Johnno ise rahat bir şekilde oturmuş sessiz sakin konuşuyorlardı. Böylece Johnno'nun diğer arkadaşları da Lizzie'yi etkilemel

için mücadele veriyorlardı ama başarıya ulaştıkları söylenemezdi. Johnno'nun arkadaşları şu futbolcu gençler dediğimiz gruptandı. Yalnızca sporda başarılı, nasıl desem, okul hayatı bira/ zayıf tiplerdi. Yani hiç de Lizzie'nin tipi değillerdi.

Bahçe boş sayılırdı. Çoğu insan muhtemelen gökyüzüne bakıp içeri kaçmıştı. İkimizin de elinde birer bira, bahçeye girdik.

"Burada olduğumuz son seferi hatırlıyor musun?" diye sordu, yüzünde beliren bir gülümsemeyle.

("Ok da uzak bir geçmiş işle olm ayan o güneşli günü düşünüyordum de ürperdim, " l a m bir m a ld ım ." Başım ı salladım.

"I liç de değildin. Yani, b ira/. Ama ben de bunu hak etmişim hani." Noah yüzüme düşen bir parça saç kenara çekerek devam etti: "l lala o, 'aram ızda bir şey olduğu belli7 konuşmamı düşününce utanıyorum biliyor m usun? Kendime ne kadar işkence ettiğimi bilem ezsin. O zam an bunu söylemenin çok etkileyici ve havalı olacağını düşünm üştüm. Ama geçmişe bakıyorum d a ..." Ü rperm e sırası ondaydı. "A slında sadece utanç vericiyim iş."

Güldüm.

"İkim iz de aptallık ettik. Hadi bunu unutup beyinlerimizdeki o utanç verici anıları silelim ." Ruth'u fark edip el salladım. Bana gülümser gibi baktı. "H adi gel bakalım Gidip şu işi halledelim."

Herkesle selâmlaştıktan sonra Lizzie ve A m anda, Noah'ı doğru dürüst karşılamak için ayağa kalktılar.

Amanda bana sarılırken eğilip kulağıma, "İnanılm az FİT," diye fısıldadı.

Okuldan üstün körü tanıdığım Johnno'nun arkadaşlarına da selam vererek YVill' başımla selam ladım .

"N 'aber dostum ?" diye sordu Noah ona. "Yarınki provaya geleceksin değil m i?"

"Evet, tabii, elbette," dedi YVill pek de önem sem eden. Masanın altından Ruth'un bi yerini sıkıştırdığı belliydi ama neresi olduğunu çözemiyordum. Ruth'un yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Merhaba N oah/7 dedi beni görmezden gelerek. "Gel yanıma otur. Görüşmeyeli çol oluyor/"

Demek böyle olacaktı, ha?

"O lur," dedi Noah Ruth'un ayırdığı sandalyeye geçerek. "Saçın değişik olmuş."

"Dün yaptırđım." Ciddi ciddi gözlerini kırptırtıyordu. "Beğendin mi?"

"Fena değil."

Öfkeyle Noah'ın yanına oturdum. Önümüzdeki birkaç saati geçirmek için ihtiyacım olan zihinsel güce sahip olduğumu sanmıyordum maalesef. Özellikle de Ruth bu şekilde, 'benden hoşlandığını söylemişim' moduna girdikten sonra. Biramı yudumladım.

"Fena değil mi?" Neşe dolu sesiyle Noah'ın koluna hafifçe vurdu. "H adi ama. Bundaya"

iyisini yapabilirsin."

Bakışlarımı bira şişemin içine çevirerek orada değilmişim gibi davrandım. "Pekâlâ," dedi Noah. "Güzel olmuş. Çok güzel bir saç modeli. Aferin."

"Bu daha iyi."

"Ben saçlarını çok beğendiğimi zaten söylemişim değil mi Ruth?" diye konuşmaya girdi Will. "Seni çok daha muhteşem gösterdiğini söylemişim."

Ruth ona aldırış etmeden Noah'a doğru iyice yanaştı. "Demek şimdi başın bağlandı ha?" Takma kirpiklerinin altından Noah'ı süzüyordu.

Noah elimi alıp sıkıca tuttu. Bu öz güven beni o kadar rahatlatmıştı ki bayılacağımı sandım. "Gerçekten öyle."

"Çok yazık."

Masanın üzerinden Lizzie'ye bir bakış attım. O da herkes gibi, bu ilginç ve bir o kadar da uygunsuz flörtleşmeyi izliyordu. Lizzie sanki *ben de anlamıyorum* der gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Ona sessizce, "Yardım et," dediğimde başını salladı. "Cidden çok yazık ..." diye devam etti Ruth. "Çok ünlü olduğunu duyduğum ..."

"PEKÂLÂ," dedi Lizzie korkutucu derecede yüksek bir sesle. "Sıkıldım. Hadi bir oyun oynayalım."

Tüm dikkatler ona dönmüştü.

Bir kez daha sessizce arkadaşşıma baktım. "Teşekkürler." Göz kırptı.

"Ne tür bir oyun?" diye sordu Johnno'nun arkadaşlarından biri.

"Evet, ne tür bir oyun?"

"H m m ... şe y ..." diye geveledi Lizzie. Bu konuyu değiştirme stratejisini ancak oyun kısmına kadar planlayabilmişti.

"Biliyorum," dedi Ruth bu fırsatı kaçırmadan. "Hadi

Ben H iç oynayalım."

İstemsizce homurdanınca öksürüğümle onu bastırmaya çalıştım. *Ben H iç* oyunu, cinsel açıdan aktif kızların, açık havada seviştiklerini itiraf ederken bir yandan da içkileri yuvarlayarak kendi reklamlarını yaptıkları bir içki içme oyunuydu. Öte yandan benim gibi, ömründe yalnızca bir kez dokuzuncu sınıf cinsel eğitim dersindeki bir videoda bir penis görmüş insanlar, oldukça ayık ve kendilerini korkunç hissederek oyunu tamamlarlardı.

"Ö f hayır," dedi Noah. "Yanında iskambil olan var mı?"

Kings oynayabiliriz."

Amanda, bizi şaşırtmayarak çantasından bir deste kart çıkardı.

"Ne kadar düzenlisin/" dedi Johnno hayran bakışlarla. "Ben... ben... ben yalnızca yanımda taşıyordum." Kartları karıştırması için Noah'a uzattı. Masanın ortasına boş bir bira bardağını koyarak kartları yüzüstü çember şeklinde yere dizdi.

"Nasıl oynanıyor?" diye sordum. "Sabırlı ol. Her şeyi açıklayacağım."

Kings sağlam sarhoş olmak için oynanan bir oyundu. Noah her karta bir 'kural' vermişti. Kuralı bozduğunuzda içmek zorunda kalıyordunuz. Deste bitene kadar da oynamak zorundaydınız. Ruth'un psikotik davranışını görmezden gelebilmemiz için mükemmel bir yoldu. Yağmur bulutları hâlâ tepemizde dolaşmalarına rağmen henüz yağmur yağmamıştı. Nemli havada dışarıda harika vakit geçiriyorduk.

Genellikle çok içki içen bir insan değilimdir ama o kadar gergindim ki çok kısa bir süre sonra dördüncü biramı içtiğimi fark ettim. Aslında hepimiz çok hızlı içiyorduk. Amanda'nın yüzü pembeleşmiş, kafası Johnno'nun omzuna düşüp duruyor ve her seferinde şaşkınlıkla yerinden fırlıyordu. Will Ruth'a daha çok yanaşmış, ama Ruth onu takdir etmemişti. Beyaz şarap içiyordu ve masadaki herkesten daha az sarhoştü. Suratını asmış keyifle oyun oynayışımızı izlerken bir parça da küçümsüyor gibiydi. Lizzie de yeni bir kural oluşturmuştu; herkes konuştuğu her bir kelimededen sonra bir hayvan sesi çıkartacaktı. Unutursan da içmek zorunda kalıyordun. Çılgınca ama çok eğlenceliydi. Herkes merak isteyen insanlardan ters bakışlar alıyordu.

Noah da alkolün etkisini hissediyor gibiydi. Hana karşı giderek daha da sevecen oluyordu. Toplum içinde olduğumuzu düşünürken ben de rahatsız edici. Fakat öyle görünüyorduk ki dört bira beni bir teşhirci yapmaya yetmişti.

Elbette mide bulandırıcı şeyler yapmıyorduk. Yalnızca elbacağım daydı. Pekâlâ, bacağım da yukarı doğru ilerliyordum ama hiçbir zaman baldırlarımın ortasından yukarı çıkmamıştı. Sonuçta ben Ruth eğildim. Dokunuşu ile tüm bedenim ürp erirken tepem izdeki bulutlar daha da kararıyordu.

Bir tur daha oynadık tam anlamıyla sarhoş olmuştum. Elimin hayata süzülüyor ve "İN K İNK. BİR M Ü R E K K E P BALIĞI B Ö Y L E ÇIK A R I R," diye bağırarak kendime kahkahalarla gülüyordum. Ayılınca kendimden utanıncaya kadar ağladım. Ama ne yalan söyleyeyim, o anda umduğum da değildi. Hayatım elimde, kusuruzdu ve çok ama çok komikti; esp rilerim yalnızca benim için olsam da. Bira şişem i bir anda kırıdığım daysa Noah artık eve gitme vaktinin gelmiş olduğu anlamıştı.

Ay ağa kalktı. "Gel bakalım sakar şey /" dedi elimi tutarak. "Sanırım en iyisi senir benle gelmen."

"Ben iyiiiiiiiiim /" dedim. "Kırık parçaları toplayacağım." Masada eğilerek yerdeki kırık, yeşil cam parçalarını toplamaya çalıştım. Tam hedeflediğim büyük bir parçayı alacak tım ki Noah'ın beni yukarı kaldırdığını hissettim. "Bunun iyi bir fikir olduğun u sanmam Poppy."

"Bu işi benimle beraber alım /"

Beni dik katlice avağa kaldırdığında sağa sola salınıp herkese sım tımıştım. Yüzümde kocaman, ışıltılı bir gülümseme vardı, Johnno'nun arkadaşlarından biri bir parça

korkmuş g ö r ü n ü y o r d u .

"Pekâla, İv n g id iy oru m ," dedim sarhoş arkadaşlarıma. "G erçek ten m i?" dedi hayretle Amanda, başını Johnno'nun o m /ı n d a n kaldırm adan. "Bu kadar erken miii?"

Başımı sallad ım takat bu hareketin etkisinden kurtulmak için b irk aç dakika hareketsiz durmam gerekmişti.

"Yarın o k u l d a g ö r ü ş ü r ü z ."

Okul. Ü stelik ak şam d an kalma bir halde. Bu düşünce alkolle b ey n im e bir an da girmiş ve girdiği kadar da hızla çıkmıştı.

Lizzie b ana v ed a etm ek üzere ayağa kalkmak için mücadele e d iy o r d u . " E v e sağ salim gitmesini sağla," dedi Noah'a. "D u r bir dakika bir hayvan sesi çıkartmalıydım. A ii, aiiii. Ben bir e şe ğ im !"

"A rk ad a ş ların d eli," diye fısıldadı Noah kulağıma. "O n ları çok se v iy o ru m ," dedim sallanmaya devam ederek. Ruth'a d a v ed a etm eye çalıştım. Pişman olacağım bir şey söylem ek ü z e re old u ğ u m u hissedince de en kibar kelimeleri seçm ey e çalıştım .

"G ö r ü ş ü r ü z Will, gö r ü ş ü r ü z Ruth. Eh, yeni saçın için güzel bir gala d ü zen led ik değil m i?"

G ü l ü m sey erek benim yerim e Noah'a cevap verdi. "*Kız arkadaşın iyice sa rh o ş olmu ş*. Zaten alkole arası hiç iyi değildir."

"H EEEEEY!" diye bağırdım. "Ben buradayım. Seni duyabiliyorum Ruth. Kulaklarım Kafamın yanlarında kulaklarım var. Ve onlar söylediklerini duyabiliyorlar/"

Beni de YVill gibi görmezden geliyordu. "Umarım ayakkabılarına kuzmaz."

Noah beni omuzlarımdan tutarak kapıya yönlendirdi. Sanırım öfkemi hissedebiliyordu. "O gayet iyi. Hadi gel Poppy."

Ben geride kalanlara el sallarken bahçeden çıkmıştık. Tam kapının önündeyken Amanda'nın yüksek sesle kişneyişini ve hıçkırıklarını duydum.

Noah ile eve dönerken hava hâlâ marnlamayacak kadar ılıktı. Onunla yalnız kalmak beni biraz olsun ayıltmıştı. Sadece biraz. Düz bir çizgide yürümek için kendimi zorluyordum ama bir türlü beceremiyordum.

"Biliyor m usun?" diye başladım söze, kendi ayağıma basıp Noah beni güçlü kollarıyla düzelttikten sonra.

"Neyi?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Hmm. Sanırım bu işler böyle yürüyor Poppy." "Anlamıyorsun!" Onun kollarını altında olmak başımın dönmesine hiç de fayda sağlamıyordu. "Bu kötü. Sender hoşlanmamam gerek. KÖTÜ şeyler olacak. Ben kimseden boşlanmam. Özellikle de senir gibi çocuklardan. Benim o küçük, aptal kalbimi alıp üzerine pisleyeceksin."

Noah güldü. Hem de uzun uzun. "Şey, gözümün önüne oldukça güzel bir şey getirdin."

"Ah aman Tanrım. Gerçekten *pisleyeceksin* dedim değil mi?"

"Korkarım öyle dedin."

Kollarının altına sindim. "Pekâlâ, artık olan oldu. Pislemek dediğim için artık kesir bunu yapacaksın zaten. Hâlâ da söylemeye devam ediyorum. Lütfen artık eve gidip ÖLEBİLİR MİYİM?"

Noah beni kolunun altından çıkararak doğrulttu. "Seni henüz eve götüremem. Saat daha sekiz ve sanırım seni eve sarhoş götürürsem ailen bu durumu onaylam ayacaktır."

Biraz daha yürüdük. Hâlâ Noah'ın desteğine ihtiyaç duymama rağmen yürümek biraz daha kolaylaşmıştı.

"Peki, nereye gidiyoruz?" "Benim evim e."

Arkamı dönüp cezbedici bir şekilde geri geri yürümeye başladım. Kendime güveniyordum. Az önce üst üste kullandığım 'pislemek' kelimesi bile buğulu zihnim de giderek önemini yitiriyordu.

"Ney yapıyorsun?" diye sordu Noah.

Artık yüz yüzeydik. Geriye doğru bir adım daha attığımda neredeyse dengemi kaybediyordum. İçkinin şişirdiği egomla elini tutup onu kendime doğru çektim. "Demek senin evine gidiyoruz, öyle mi?"

"Seni ayıltmak için evet."

Ona baktım. "Benden faydalanmam ayacaksın değil mi?" diye sordum usulca, ellerimi göğsüne koyarak. "Çünkü şu anda çok kolay etkilenebilirim."

Noah gözlerini kaçırdı. "Hadi Poppy. Dalga geçmeyi bırak."

Hafifçe dudak bükerek ona doğru dikkatli bir adım attım. Kollarımı boynuna dolayıp onu usulca oradan öptüm.

Noah hafifçe inledi.

"Ben dalga geçmiyorum/" diye fısıldadım. "Benden faydalanmam istiyorum."

Noah oldukça yavaş bir şekilde kollarımdan kurtuldu. "Eee, benim küçük feminist kız arkadaşına ne oldu?"

Omuzlarımı silktim. İnsanın karakterini içki kadar değiştiren bir şey olamazdı. Televizyonlardaki o uyarılar doğruduydu.

Noah elimi sımsıkı tutarak beni sokakta yürütmüştü. Bu sarhoş ve tabii biraz da oynak hâlimden faydalanmadığı için içimde ona minnettar olan, ayık bir parçam da vardı tabii. Ama bu, reddedilmenin verdiği büyük utançla gölgelenmişti. Güneş batarken biz de Noah'ın evine doğru yürüyorduk, ben sendeliyordum diyelim. Hava giderek ağırlaşmış, yolda gördüğümüz insanlar bir fırtınanın yaklaştığını söylemeye başlamıştı.

Noah'ın yanında yürümeye devam ettim. Surat asarak.

Konuşmadan.

Büyük meşe ağaçlarıyla çevrili kestirme bir yoldan gidiyorduk. Hava neredeyse kararmıştı ve ben artık konuşmadan daha fazla yürümeye devam edemeyeceğime karar vermiştim. Noah'ın elini bırakarak uzun çimenlerin arasına oturdum.

Noah çevresine bakındı. Bağdaş kurmuş kollarımı bağlamıştım. Surat asıyordum "Şimdi ne oldu Poppy?"

"Hiçbir şey."

"Buna inanacak değilim."

İç çekerek yanıma oturdu. Hâlâ biraz utandığımdan başka vone çevirdim bakışlarımı. Bu bölgede birkaç ev vardı ama hava, biri bizi göremeyecek kadar karanlıktı. İnsanların perdelerinin arkasından süzülen turuncu bir ışık görebiliyordum. Muhtemelen yemeğe oturmuş olmalıydı.

Ben de yemek yememiştim. Bu bir hataydı. Ağzım biradan fazlasıyla tatlıydı.

'Burada bövle konuşmadan oturacak m ıyız?'"

"Beni itici bulan sensin." Şımarık bir çocuk gibiydim.

Yine de umurumda değildi.

"Poppy. Gerçekten de sarhoşken senden faydalanmadığım için bana trip attığını mı söylüyorsun?"

Beynimin ayık tarafı bir an için kontrolü almıştı. "Yani, böyle ifade edince../" Kendi kendime gülümsedim.

Noah yanıma yaklaştığında kalçalarımız neredeyse birbirine değiyordu. Elimi aldı. "Ne kadar karşı konulmaz olduğunun farkında mısın Poppy Lawson?"

Nefesini enseme hissedebiliyordum. Karanlıkta birden ürperdim. "Gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsun/7

"Bir centilmen gibi davranmaya çalışıyorum. Görmüyor musun?"

"Ama diğer kızlarlayken öyle davranmıyorsun!" "Poppy. Ben seni diğer kızları gördüğüm gibi görmüyorum. Bu yüzden bu sarhoş hamlelerine karşı k oy m aya çalışıyorum. Ama bu çok, çok zor bir şey. İnan bana."

Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki resmen fiziksel olarak acı çekiyordum. Eğilip yavaşça boynunu öptüm.

"Bunu yaptığımda bana karşı koyabiliyor musun?" Eğilip bir kez daha boynunu öptüm.

Noah gözlerini kapadı. "Sanırım evet." "T ek i ya bunu yapsam?"

H afifçe k u lak m em esini ısırduğımda derin bir nefes aldı. Y ü zü n ü ve gözlerin i öpücük yağm uruna tuttuktan sonra d u d ak larım ı d ud aklarına dayadım. Dudaklarının bana karşılık verd iğ in i hissetsem de yeniden boynuna döndüm.

Noah'ın ağzı açıktı. "Tamam. Başarabilirim. Sanırım..." "Peki ya bunu yapsam?"

Kalan tüm sarhoş öz güvenimi toplayarak onu deli gibi öptüm. Bir elim ensesinden saçlarının arasına kayıyor, diğeri tişörtünden içeri giriyordu. Elim çıplak tenine dokunduğu anda Noah inleyerek bir anda tüm karşı kovuşlarına son verdi. Beni sırtüstü yatırarak deli gibi öpmeye başladı. Muhteşem bir histi. Tüm bedenim titriyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Tişörtünü sıyırdım.

"Poppy. Burada onurlu bir davranış sergilemeye çalışıyorum/" dedi beni öpmeye devam

ederken.

"Umurumda değil."

Gerçekten de değildi. Hem de hiç.

Beynimdeki her mantıklı düşünce bir anda ortadan kaybolmuş, yerlerini Noah ve Noah'ın tadı almıştı. Ne tepemizde simsiyaha dönen gökyüzünü ne de tüm kuşların bir anda susmasını umursuyordum. Bedenine olabildiğince yakın olmak için yattığım yerde ona doğru doğruluyordum. Belimde elinin soğuk dokunuşunu hissedebiliyordum. El sırtımda gezinirken yavaşça elbisemin içine girmişti...

İşler daha da ilerlemeden bir gök gürültüsü ile kendimize geldik. Şaşkınlıkla bir çığlık attım. Tam zamanında ayrılarak gökyüzünde çakan korkunç şimşekleri görmüştük.

Neler oluyor böyle?" diye sordum.

Noah daha cevap veremedi, bulutlar daha fazla direnemeverek boşalttı içindekileri. Göz açıp kapayınca kadar ılık hava bir anda yerini sağanak yağmura bırakmıştı. Anında sıırıslam oldum. İnce pamuklu elbisem, saçlarım ve ayakkabılarım su içindeydi. Noah elimden tuttu. "Hadi, içeri girmeliyiz."

Şiddetli yağmurdan korunmak için ellerimizi başımıza kaldırarak koşuyorduk. Yağmur kaldırım lardan sekerek yol kenarındaki oluklardan hızla akıyordu. Yağmur altında koşarken Noah'a olabildiğince yakın duruyordum. Bazen yağış o kadar yoğun oluyordu ki onu göremiyordum. Ancak üzerimizde şiddetle çarpan şimşekler sayesinde onun o uzun, koyu renk silüetini görebiliyordum.

"Gelmek üzereyiz," diye bağırdı. Sesi yağmura tarafından bastırılıyordu.

Yağmur azalacak gibi durmuyordu. Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Bir kasırga gibiydi. Her gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki kemiklerim bile bir çeşit kıyamet korkusuyla titriyordu. Korkmuştum. Tüm fırtına tam üzerimizde gerçekleşiyordu. Ve ben, bir anda bir şimşegin ıslak toprağa değerek tüm ölümcül gücünü o anda üzerinde yürüdüğüm kaldırım a aktardığını hayal ettim. Sonra gözümün önüne başka bir görüntü geldi. Noah'ın evinin önündeydik. Bir anda içim büyük bir rahatlama duygusu kapladı. Noah anında anahtarını kilide sokarak kapıyı açtı ve beni apartmanın girişine sokarak kapıyı hemen arkamızdan kapattı.

İçerisi çok daha sessizdi. Sessizce durup fırtınanın maddetow'u hırpalayışını dinledik. Bir rüzgâr, ağaçları anormal şekillerde büküyordu. Çerçöp dolu akıntı yoldan aşağı sürükleniyor, su seviyeleri yükseliyordu. Yoldaki çamurlu su neredeyse kaldırım seviyesine gelmişti. Devasa miktarda yağmura suyunu taşıyabilmek için uğraşan yoldaki tahliye kanallarının çağıldısını duyabiliyorduk.

Noah elimden tuttu.

"Hadi gel. Kurumamız lazım."

Dairesine girdik. Oturma odasında dişlerimi birbirine vura vura duruyordum. Noah banyoya girerek elinde iki pofuduk beyaz havluyla çıktı. "Al bakalım," dedi birini bana

uzatarak. "Kendini olabildiğince kurulamaya çalış ama ısınmak için bir duş alman da gerekebilir."

Havluyu minnettar bir şekilde alarak hızla kumlandım. Elbisem sıırıslıklam olmuştu. Eteklerimi sıktığımda yere resmen su akmıştı.

"Sanırım şu duş teklifini kabul etmem gerekecek."

Noah şüpheli bir şekilde kaşlarım kaldırdı ama yağmur beni zaten tamamen ayıltmıştı. "Kendi başıma/" diye ekledim.

Sırıtarak omuz silkti. "Ben bir şey demedim/

Beni o devasa küvetinin bulunduğu kocaman banyosuna götürdü. Duşta, sanki yağmur altındaymış hissi veren o çelik duş başlıklarından da vardı. Bir günde yeterince yağmur altında kalmıştım ama en azından bu su sıcaktı. Noah sıcaklığı nasıl ayarlayacağımı gösterdi. Sonra da dışarı çıkıp elinde bir büyük bir tişörtle geri geldi.

"Elbiseni kuruması için kurutucuya koyacağım." Tişörtü köşeye bırakmıştı. "O kuruyana kadar bunu giyebilirsin. Bu şeylerini kapatacak kadar uzundur sanırım ... şey... yani, her yerini. Ben de senden sonra girerim."

"Teşekkürler."

"Ben oturma odasında olacağım... benden yalnızca metreler ötede çıplak olduğun gerçeğini düşünmemek için uğraşacağım."

Kıkırdayarak havlumunu ona fırlattım. Yakalayıp kapının arkasına astı ve beni banyoda yalnız bıraktı.

Suyu dayanabileceğim kadar sığa çevirip altına girdim. Muhteşemdi. Makyajımı çıkartıp Noah'ın şampuanından alarak bir güzel yıkandım. İlk baş ağrısı sinyallerini almaya başlamıştım. Yarın, akşamdan kalma olacağımın erken sinyallerinden biriydi bu. Noah'ın saç kremi olduğunu ise ancak durulandıktan sonra fark ettim. Şaşırmıştım doğrusu. Onu da kullandım. Ardından kurulanıp Noah'ın tişörtünü giydim. Kalçalarımı hemen altında bitiyordu ve şimdilik idare ederdi. Banyo dolaplarını karıştırarak lavabonun altında bir saç kurutma makinesi buldum. İşte bu garipti. Yine de işime yarardı. Fişe takıp saçımı önüme atıp kuruttum. Aynadaki buğuyu silerek kendime baktım. Hiç de fena sayılmazdım. Yüzümde bir gram makyaj yoktu ve saçım da hafif kabarmıştı ama yine de... normal görünüyordum. Derin bir nefes alarak banyodan çıktım.

Noah deri kanepesi ıslanmasın diye serdiği havlunun üzerinde oturuyordu. Haberleri izliyordu.

Utana sıkıla yanına oturdum ama yeniden ıslanmamak için ona çok yanaşmıyordum. Önümüzdeki masada iki fincan dumanı tüten çay duruyordu.

Çayları işaret ettim. "Bunlardan biri bana olsa iyi olur." "Öyle zaten. Biraz daha ayılmaya ihtiyacın olacağını düşündüm." O beni yukardan aşağı süzerken ben de bir elimi bilinçli bir şekilde ıslak saçlarıma götürdüm. "Korkunç derecede güzel

görünyorsun."

İşaret parmağımı fincanın kulpuna geçirerek büyük bir yudum aldım. "Yanlış bir fikre kapılma," dedim. "Bir saat önce bedenimi ele geçiren o sarhoş oynak, yeniden Sarhoş Hatalar Diyarı'na çekildi."

Noah güldü. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeden edemeyeceğim. Ahh," dedi ben ona bir yastık fırlattığımda. "Poppy. Şaka yapıyorum. Sana söz verdiğim centilmenliği sergileyemediğim için özür dilerim. Ne kadar seksi olduğun hakkında en ufak bir fikrin yok. Sen bu şekilde, yani bildiğin gibi davranınca, tam bir erkek gibi davranmamak çok güç oluyor."

Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Birden sarhoş bir şekilde, *Benden faydalanmanı istiyorum*, dediğimi hatırladım. Utançtan yerin dibine girdim.

Rahatsızlığımı hisseden Noah beni ıslatmamaya özen göstererek yanıma yanaştı. Elimi avuçlarına aldığımda bakışlarımı birleşmiş parmaklarımıza çevirdim.

"Bak," dedi. "Daha önce kimse için böyle hissetmemiştim ve bunu batırmak istemiyorum. Daha önce kızlarla işleri hep... aceleye getirirdim ve hiçbiri de özel değildi. Hiç. Ama seninle gerçekten çok özel olmasını istiyorum."

Başparmağımın içini okşamaya başlamıştı. En sevdiğim şey. Ne söyleyeceğim bilmiyordum. "Her neyse," diye devam etti. "Üzerine atlayıp seninle her çeşit kabalığı yapamamak inanılmaz zor olmasına rağmen belki de işleri biraz ağırdan almalıyız. Birbirimizi daha iyi tanmalıyız. Ne dersin? Çünkü seni gerçekten tanımak istiyorum Poppy..." Yüzümü avuçlarının arasına alıp bir cevap bulabilmek için inceledi. Söylediklerini düşündüm. Beni yatıştırmıştı. Onun cinsel tecrübeleri beni o kadar germişti ki olmadığım birine dönüşmeye başlamıştım. Ayrıca yaptıklarımız muhteşem olsa da sanırım içten içe biraz hızlı ilerlediğimizizin farkındaydım. Ne de olsa daha sadece birkaç kez çıkmıştık.

"Bence de bu muhtemelen iyi bir fikir."

Noah kaşlarının üzerinden öptü. "Güzel. Anlaştık o hâlde. Şimdi, müsaade edersen," dedi ayağa kalkarak. "Bir duş almak için sabırsızlanıyorum."

O hâlâ sıırıslıkladı. Birden fırtınayı hatırladım. Kocaman pencerelerden dışarı baktığımda nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," dedim elimi ağzıma götürerek. "Dışarıda hâlâ korkunç bir fırtına var." Gerçekten de öyleydi. Yağmur simsiyah gökyüzünden şakır şakır yağıyordu. Noah'ın dairesi ise bambaşka bir dünya gibiydi; sanki pencereleri bambaşka bir gerçekliğe açılıyordu.

"Biliyorum/" Noah kanepedeki havluyu aldı. "Yerel haber kanalı çıldırmış durumda Acil durum el alarmları veriyorlar." Yüzümü görünce konuşmaya devam etti: "Sorun yok. Çoktan kontrol ettim. Kasabanın bu tarafı güvende olacak. Öyle düşünüyorlar. Yine de annenleri arayıp iyi olduğunu söyleyen iyi edersin. Yağmur durunca seni eve bırakırım."

Telefon. Ailem. Annem delirecekti.

Noah banyoya girdi. Duşun çalışmaya başladığını duyup yeniden dışarı bakmak için pencereye yöneldim. Yüzümü cama yapıştırdığımda ağzımın hizasındaki cam buğulandı. Gökyüzü zifiri karanlıktı ama sokak lambasının turuncu ışığında sağanak yağın yağmur görülebiliyordu. Damllar yerine sanki birer iplik gibi iniyordu aşağı. Kanepeye dönerek televizyonun sesini açtım. Zavallı bir yerel haber muhabiri şemsiyesinin altında haber sunmak için mücadele veriyordu.

"Gördüğünüz üzere," dedi yüzünün çevresinde uçuşan saçlarıyla, "burada hava şartları oldukça tehlikeli. Meteoroloji çok gerekli olmadıkça kimsenin sokağa çıkmamasını söylüyor." Arkasında çakan şimşek bir milisaniye sonra da Noah'ın oturma odasını aydınlatmıştı. Olduğum noktadan çok uzakta çekiyor olamazlardı. Ekran ikiye bölünmüş, güvenli stüdyoda oturan spiker, zavallı muhabiri soru yağmuruna tutmaya başlamıştı.

"O hâlde bu garip havaya sebep olan nedir Jennie?" diye sordu spiker.

Jennie, şemsiyesi ters döndüğünden, soruyu cevaplamadan önce bir dakika durdu. Yağmur, makyajını akıtıp ters dönen şemsiyeyle boğuşurken içten içe lanet ettiğini anlayabiliyordum. Sert bir darbeye şemsiye eski hâline dönünce Jennie de dikkatini yeniden kameraya çevirdi.

"Güzel soru M artin," dedi, yanaklarından akan maskaraya rağmen profesyonelce. "Durumu daha da kötüleştiren, tek bir meteoroloğun bile bu fırtınayı öngörem em iş olması. Gerçek anlamda bir anda ortaya çıktı. Bilim insanları şaşkına dönmüş durumda. Son günlerde yaşadığım ız mevsim normallerinin üzerindeki sıcaklıklar yüzünden oluştuğunu düşünüyorlar. Ama bu noktada sadece tahminlerle yetiniyoruz."

Kameraya gülümsüyordu.

"Peki Middletown'da durum nasıl?" diye sordu spiker kulaklığını düzelterek.

Ekranında, Jennie'nin bileklerine kadar suya girmiş iş lastik çizmeli ayakları belirdi. Kamera geniş açıya geçip muhabirin aslında Middletown Ana Cadde'de olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Sadece birkaç saat önce orada bir şeyler içiyorduk. Şimdiyse sokağın çoğu sular altındaydı.

"Sizlerin de gördüğü üzere burada yer yer seller hâkim ..." dedi. Jennie rüzgâr yüzünden sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalıyordu. "Etrafta çok fazla kum torbası olmadığından iş yeri sahipleri kendi imkânlarıyla binalarını korumaya çalışıyor. Bu fırtına beklenmedik bir şey olduğundan önlem almak için de yeterli vakit olmamış. Şimdiye kadar bize herhangi bir can kaybı bilgisi ulaşmamış olsa da kimse evinden çıkmıyor. Nehre yakın bir yerde yaşıyorsanız ve su seviyeleri artıyorsa tüm değerli eşyalarınızla birlikte üst katlara çıkmanızı tavsiye ederiz. Umalım ki işler o noktaya gelmesin ama..."

Televizyonun sesini kısıttım. Duyacağımı duymuştum. Cep telefonumu açtım ve annemden gelen sekiz cevapsız arama ve iki sesli mesaj ile karşılaştım. Hemen ev

telefonu numaramı çevirdim.

Annem telefonun ilk çalışında açtı. "Poppy?" "Evet, benim ."

"Ah, çok şükür. Endişelenmeye başlamıştık. Seni milyonlarca kez aradım. Nede telefonuna bakmadın? Neredesin? Güvende misin?"

Bir iç çekerek başımı salladım. "Evet iyiyim. Telefonu açmadığım için üzgünüm .. Sessizde kalmış. Ben iyiyim ama. Gerçekten. Bir arkadaşımın evine geldim. Sanırım yağmur durana kadar burada kalmam gerekecek."

Annem telefonun diğer ucunda sessizce bekliyordu. "Hangi arkadaşının evi?"

Yutkundum. Noah,ın., Susmaya devam etti. "Anlıyorum."

"Bir şeyler içmek için Lizzie ve diğerleriyle buluşmuştuk ki yağmur başladı. Yakın olduğu için de buraya geldik."

Sessizlik sürüyordu. "Pekâlâ. Bu gece eve gelmeye çalış. Sanırım hava böyle kötü olmaya devam ederse orada kalmak zorunda kalabilirsin."

Bu beni şaşkına çevirmışti işte. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Bunun sorun olmayacağına emin misin anne?"

"Artık on yedi yaşındasın Poppv. Akıllı bir kızsın. Sana güveniyorum. Eve gelmeye çalış ama gelemezsen de çıldırmayacağımı bilmeni isterim. Yalnız lütfen telefonunu yanından ayırma ve beni ara."

"Tamam/"

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapattım.

Gecevi Noah ile geçirmek. Hmm. Üstelik de işleri ağırdan almaya karar verdikter hemen sonra. Gök gürlmeye devam ederken büyük bir gürültü duyuldu. Fırtına böyle devam ederse belki de iki gece kalmam bile gerekebilirdi.

Duştan hâlâ sesler geldiğinden arkadaşlarımı arayıp kontrol etmeye karar verdim.

Önce, tabii ki Lizzie'yi aradım.

"Dünyanın sonu geldi," dedi telefonu açar açmaz. "Fîayır gelmedi. Bu yalnızca bir fırtına. Eve sağ salim dönebildin mi?"

"Yeni girdim. Sanırım hâlâ sarhoşum." "Ne oldu?"

"Siz gittikten hemen sonra Ruth W ill'i de sürükleyerek çıkardı. Biz de Johnno'nu arkadaşlarıyla birer içki daha içtik. Gökyüzüne baktığımızda kahrolası bir kıyamet günü gibi göründüğünden hepimiz evlerimize gittik. Pek fazla bir şey hatırlamıyorum. Noah'ın öğrettiği oyun felaket bir şey! Neyse, sen iyi misin?"

Televizyona baktım. Jennie bilekleri sular içinde duruyordu.

"Ben iyiyim. Bayağı islandım ama şimdi N o ah lard ayım .

Eve nasıl gideceğimi hiç bilmiyorum."

Lizzie tiz bir çığlık attı. "Geceyi onunla geçireceksin."

Biraz gerild im. "Belki."

Bir çığlık daha. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Sakin ol Lizzie. Yağmu

durabilir."

"Tabii, tabii. Sen pencereden dışarı baktın mı hiç?" "Durabilir/' dedim ısrarla.

"Neyse bana her şeyi anlat da." "Elbette."

"Ben haberleri izleyeceğim. Eminim okul yarın tatildir." "Öyle mi?"

"Evet. Çoktan sular altında kalmıştır." "Biraz korkutucu, değil mi?"

"Benim için değil. Evim tepede. Yer çekimi beni ve ailemi koruyacaktır."

"Aferin sana."

Birkaç dakika daha böyle konuştuk. Lizzie Amanda'yla görüşüğünü ve onun da iyi olduğunu söyledi. Amanda da Ruthla konuşmuş ve iyi olduğunu öğrenmişti.

Arayacak kimse kalmamıştı.

Bacaklarımı uzatarak kanepede yayıldım. Gözlerimi kapayıp çatıya vuran yağmur damlalarını dinledim bir müddet. Şiddetle çarpıyorlardı. Korkmuştum. Henüz Noah'ın yanında uyumaya hazır olup olmadığını bilmiyordum. Kendime güvendiğim söylenemezdi. Kalbim çarpmaya başladığında gözlerimi sımsıkı kapatıp nefes egzersizlerimi yapmak zorunda kaldım.

Bir buhar bulutu arasında banyodan çıkan Noah'ın sesiyle yeniden gözlerimi araladım "Tertemiz oldum.

Doğrulur doğrulma/ hemen yeniden yatmak /orunda hissettim. Hâlâ ıslaktı ve üzerinde yalnızca bir havlu duruyordu. Belinin çevresine sarmış, ancak gerçekten güzel denebilecek göğsünü açıkta bırakmıştı. Kalbim daha da hızlandı.

"N e?" diye sordu Noah ben gözlerimi dikip ona bakınca. Ona yaklaşmaya cesaret edemiyordum. Fazlasıyla muhteşem görünüyordu.

"Hmm/' dedim kızarak. Yeniden. "Şöyle diyeyim; eğer bu 'işleri ağırdan alma' konusunda ciddiysen belki de duştan böyle görünerek çıkmamalısın." Kolumla bedenini işaret ettim.

Noah sırtıttı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu ve kendi çevresinde dönerek "Ç kadar karşı konulmaz mıyım?" diye de ekledi.

"Kapa çeneni."

Üzerinden sular damlaya damlaya yanıma doğru yürümeye başladı.

Ellerimle gözlerimi kapadım. "Sana bakamam."

Derken birden üzerime atlayıp beni kanepeye sırtüstü yatırdı.

Onun tenine bu kadar yoğun şekilde maruz kalmak bir alkoliğe kocaman bir şişe bira vermekten farksızdı. Noah, üzerimde, beni öpüyor ben de ona karşılık veriyordum.

Kendimi istemsizce ıslak göğsünü okşarken buldum. Dışarıda gök gürültüsü artarken havlusu daha da aşağı inmişti. Beni öpmeyi durdurdu.

"Şu ağırdan alma işi..."

"Pek de başarılı değiliz, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Yani sen banyodan sıırıslıklam ve çıplak bir hâlde çıkana kadar ben gayet iyiydim ..."

İtiraz etmek için ağzını açtı ki araya girdim. "...Ah. Hadi ama. Bunu bilerek yaptın."

Açık ağzı şimdi yine o muhteşem sıırıtışlarından birine dönmüştü. "Tamam. Belki."

Kıvrımlı göğsüne bakmamaya çalışarak doğrudum. "Senin böyle karın kaslarına sahip biri olduğunu hiç düşünmezdim. Popüler bir müzisyen olarak kötü besleniyor olman gerekmez mi?"

Noah omuzlarını silkti. "Fazlaca boş vaktim var." "Belli oluyor."

Yeniden sıırıttı.

"Git ve şunları gözümün önünden kaldır."

Ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Tamamen giyinik bir şekilde odadan çıkıp birer fincan daha çay yaptı. Su ısıtıcıdaki su kaynarken o da evdeki ısıtıcının derecesini artırmıştı. Ayağımın altında bir sıcaklık hissettim. "Cidden yerden ısıtman mı var?"

Başını salladı.

"Ailen milyoner herhalde." "Sanırım."

Uzattığı bir fincan çayı aldım. Bir süre sükûnetle çavlarımızı yudumladık.

"Yerden ısıtman olduğuna hâlâ inanamıyorum." "Bunun yerine beni önemseyen ebeveynlerim olmasını tercih ederdim. Seninkiler gibi."

"Üzgii nüm. U nutmuşu m /"

Başımı omzuna koyabilecek şekilde döndüm. O da kendi başını benimkinin üzerine koydu ve birlikte sessizce televizyonu izlemeye başladık.

"Burada kalman gerekebilir/" dedi Middletown Ana Caddesi'nde bata çıka yürüyer Jennie yi izlerken.

"Biliyorum. Annem arayıp kalabileceğimi söyledi." Şaşırılmış görünüyordu. "Gerçekter m i?"

Başım la onayladım. Noah bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım hayatımdansa m asum iyetim i kaybetmemi yeğliyor."

"M antıklı."

"Masumiyetimi kaybetmek falan yok ama, değil mi?" Sırıttışı bir anda yok olmuş, ciddi bir ifade takınmıştı.

"Sanırım yok. Havır." Derin derin nefes aldı.

"Kahretsin. Sen yatakta yanımda uzanırken kendime hâkim olmam çok zor olacak."

"Belki de kanepede uyum alırım ."

"Ah hadi ama. Cidden m i?" O sırada bacaklarım ı okşayan eli her defasında biraz daha yukarı çıkıyordu.

"Yani, eğer kendine hâkim olamayacaksan öyle yapmak zorunda kalacağım ."

Noah çenemi tutarak beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Yani yarın sabah senin yanında uyanmak için ödemem gereken bedel biraz

kendime hâkim olmaksan sanırım bunu becerebilirim ."

Onu öptüm. "Ciddi misin?"

"C i d d i y i m ."

Gecenin geri kalanını birbirimize sarılıp haberleri izleyerek geçirdik. Daha önce hiçbir erkeğin yanında bu kadar rahat olm am ı ştım. Her şey rahat ve doğal geliyordu. Bedenlerimiz bir yapbozun parçaları gibi birbirine mükemmel uyuyor; sohbet hiçbir tuhaflik olmadan rahatça akıyordu. Noah bana biraz çocukluğundan bahsetti. Tek istediği şeyin nasıl sadece gitar çalmak olduğundan. Babası öğrenmesinde ona yardım cı olmuştu. Saatlerce garajda oturup birlikte çalmışlardı. Bu zam anlar babasıyla olabildiği tek anlarmış. Babası ona gençken kendisinin bir rock yıldızı olmayı hayal ettiğini ama İşletm e okumaya başladığında, bu hayalinden vazgeçtiğini anlatm ı ş. Daha ne olduğunu anlamadan bir takım elbisesi, bir eşi ve ödenmesi gereken bir ev kredisi olmuş. N oah bunun babasının açıldığı tek zaman olduğunu söyledi. O gün kendi kendisine, hayatın akışı yüzünden sevdiği bir şeyden asla vazgeçmeyeceğine dair söz vermiş.

Konuşma aralarında sarılıp öpüşüyorduk. Arada bir de birbirimize sataşarak numaradan dövüşüyorduk. Bunu kendime itiraf etm ekten çekinsem de her şey tıpkı aşkı düşündüğümde hayal ettiğim gibiydi. Bazen ben konuşurken ya da aptalca bir şey söyleyip kızardığımda Noah'ın bakışlarını yakalıyordum. Kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Sonra da kendi kendine gülümsüyordu. İşte o zaman benimle birlikte olm aktan mutlu olduğunu anlıyordum. Kendim olduğum için. Önem li olan da buydu. Noah'ın yanında başka biri gibi davranamıyordum. Karakterim kendini açığa çıkarıp duruyordu. Ama söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu uzaklaştırmıyordu. Hatta tam tersi aklını başından alıyor gibiydim. Benim için de durum aynıydı.

Bazen o konuştuğunda ben sadece susup onu izliyordum A ğzının kıpırdanışını, gülüm dediğinde yanaklarında beliren gamzelerini... Onu üzen ya da rahatsız eden bir şeyden bahsederken kulağını kaşıma alışkanlığını. Vücudunun yaptığı hiçbir mimiği gözümde kaçırmıyordum. Söylediği her söz ya da yaptığı her şey ona tamam en âşık olduğum gerçeğini doğruluyordu. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Onu henüz tam olarak tanım ı yordum bile. Ve tam bir ikiyüzlü gibi davrandığımın da farkm daydım. Yine de birbirimizi bulmanın kaderimizde olduğu inancından kendimi sıyıramıyordum. Birbirimizin ruh ikizi olduğumuzdan an...

Saat on bir olmuş ama fırtına hiçbir yavaşlama belirtisi göstermemişti. Ben annemi arayıp kalacağım ı söylerken yağmurun çatıyı hırpaladığını işitiyorduk. Annem dikkatli olmamı söyledi. Anladığım şeyi ima etmediğini umuyordum. Telefonu kapadığımda Noah ayağa kalktı.

"Evet güzellik. Uyku saati/" dedi bir elini uzatarak. "Ama henüz uykum yok," diye mız mızlandım suratımı asarak.

"Ama uyku saatin çoktan geçti/"

"Sen benim uyku saatimi nerden biliyorsun?"

Noah beni rahatlıkla kaldırarak yatak odasına taşıdı. Bir yandan çığlıklar atıyor bir yandan kıkırdıyordum.

"Hadi bakalım. Uyku saati."

Beni kocaman çift kişilik yatağının üzerine bırakarak üzerime eğildi. "Hmm," dedi yüzüme bakarak. "Bu düşündüğümde daha zor olacak." Sonra öpmek için iyice eğildi "Çok çok daha zor."

Onu üzerimden itebilmek için tüm gücümü toplayarak ayağa kalktım. "Ben dişlerimi fırçalayacağım. Uyku saatim çoktan geçmişti, hatırladın mı?"

B an yoya girerek yatmak için hazırlandım. Parmaklarımı kullanarak dişlerimi i olabildiğince iyi fırçalamaya çalıştım. Yüzüm e b olca su çarptım ve yatak odasına geri döndüm.

Noah çoktan yorganın içine girmişti. "Bu biraz tuhaf," dedim yatağa girerken.

Yüzüm ona dönük, bir kolum başımın altında yanma uzandım.

"Uykun var mı?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

"Benim de."

Vücutlarımızın birbirine ne kadar yakın durduğunun farkındaydım. Şu an bir yatakta yattığımız için her zamankinden daha yakın ve samimi geliyordu bu durum.

"Gel buraya," diyerek beni kendisine çekti. Beni öpmemiş, sadece vücuduma sarılarak gözlerime bakmaya başlamıştı. Bakışları yumuşaktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve onun çıplak teninin neredeyse tümünü hissedebilmek dayanabileceğimden fazlaydı. Saçlarımı okşadıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İşleri ağırdan alma konusunda geri adım atmıyorsun değil mi?" diye fısıldadım. Az önce öptüğü noktayı okşayarak başını salladı. "Hayır. Böylesi muhtemelen daha iyi. Yine de hiç kolay olduğunu söyleyemem. Şu an üzerine atlamamak için kendimi çok zor tutuyorum/

Kıkırdadım. "Vay canına. Bir de romantizm öldü derler."

"Ölmedi. Bunu sana kanıtlamaya kararlıyım." "Tabii tabii."

Noah arkasına dönüp başucu lambasını kapattı. "Sen yanımda yatarken gözümü bile kırpacağımı zannetmiyorum," dedi.

Esnedim. İstemedim. "Benim uyumam gerek. Yarın okul var."

Bir anda bacağıma inen bir elektrik akımı hissederek Noah'ın bir elini tişörtümün içinden belime soktuğunu fark ettim. "Yatarken bunu çıkarmak istemediğine emin misin?" "Dur bakalım," dedim. "Kanepeye dönmek için çok geç değil."

Beni bırakmadı.

"Üzgünüm. Sadece sana dokunmadan edemiyorum. Bir dürtü gibi."

"Bak bu yeniydi. Bu cümleyi kendin mi buldun?" "Doğru söylüyorum..."

Gözlerim karanlığa alışmaya başlamış, Noah'ın hatlarını da belirginleştirmişti.

Gözlerinin beyazları parlıyordu. "...B u nu sadece... cinsel bir imada bulunarak söylemedim Poppy," dedi. "Yani evet tabii cinsellik kısmı kesin, senden çok hoşlanıyorum ama bundan çok daha fazlası var."

Sessizce uzanmaya devam ettim. Kalbim, bana az sonra söyleyeceklerini anlayarak hızlanmaya başlamıştı. Bana, *Seni seviyorum*, diyeceğinden, günlerdir aklımdan çıkmayan o kelimeleri söyleyeceğinden o kadar korkuyordum ki. Bu iki göz korkutucu kelime her şeyi değiştirir; ilişkimizi çok daha ciddi, beniyse tam bir ikiyüzlü yapardı. Fakat bir yandan da aslında bunu söylememesinden korkuyordum.

Bu daha da kötü olurdu.

"Mesele şu ki sana belki fazla duygusal gelecek ama sanki şenle tanışmadan önce hayatımın bir anlamı yoktu. Daha yeni çıkmaya başladığımızı biliyorum ama şimdiden hayatım Poppy'den önce ve Poppy'den sonra şeklinde bölünmüş gibi. İşte ben de nasıl desem, şenle ilgili her detayı seviyorum. İşin aslı.. Bir an duraksayarak gözlerini kaçırdı. "Seni seviyorum Poppy Lawson."

Kelimeler kalbime işlemiş tüm bedenimi altın rengi bir ışıkla doldurmuştu. Konuşmak için ağzımı açacaktım ki Noah beni durdurdu. "Üzgünüm. Muhtemelen çok erker olduğumu biliyorum. Ve tüm bunlara inanmadığını da biliyorum... Yani senin de söylemen gerekmez. Baskı hissetme. Ben sadece bunu söylemek istedim. Aslında bütür gün sana bunu söylemek için bir fırsat kollamıştım... ama..."

Şimdi durdurma sırası bendeydi. "Noah. Gevelemeyi bırak."

Durdu.

Derin bir nefes alarak karanlıkta yüzüne baktım. "Ben de seni seviyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez bunları inanarak söylediğimi anlamıştım. Ben âşıktım. Noah'a âşıktım. Bunun neden ya da nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu sevmek o anda hayatımda emin olduğum tek şeydi.

Noah bir süre konuşmadı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten seviyorum."

Rahat bir nefes aldı. "Yani gerçekten gerçekten mi?"

Gülümsedim. "Evet!"

'Söylemeyeceğinden o kadar korkmuştum ki.' "Evet ama söyledim."

"Ama biz daha yeni çıkmaya başladık." "Biliyorum."

"Ve sen aşka inanmıyorsun."

"İnanmıyordum. Ama artık inanıyorum. Hem de öyle bir inanıyorum ki."

İkimiz de gülmeye başladık. Keyif ve rahatlamayla çılgınca gülüyorduk. Beni kollarına çekti ve kolunun altında öylece yattım. İkimiz de kontrol edilemez şekilde gülümsüyor ve arada bir de kıkırdaya kıkırdaya gülüyorduk.

Eski Poppy olsa televizyona çılgınlık atar, ekrandaki bu hâlimize patlamış mısırları fırlatır, bunun bir saçmalık olduğunu söylerdi. Hatta belki bu kadar erken 'seni

seviyorum' demenin ne kadar gülünç olduğunu. Tanınmayacak kadar değişmiş, nefret ettiğim bir şeye dönüşmüştüm. Yine de o kadar çok mutluydum ki hiçbiri umurumda değildi.

Noah sırtüstü yatıyordu. "Sanırım şu an dünyadaki en mutlu adam olduğumu söylesem yalan söylemiş olmam."

"Eh, bu pek de kötü bir şey sayılmaz."

Yan tarafına dönüp beni de kendine doğru çevirdi. Yüzlerimiz neredeyse birbirlerine değecekti.

"Seni seviyorum," dedi bir kez daha. "Ben de seni."

"Ama ben seni gerçekten çok ama çok seviyorum." "Ben de seni gerçekten çok ama çok seviyorum." Saatlerce o hâlde, kelimeleri tekrarlayıp uyku bizi esir

Rain sinirlerine hâkim olmak için kendini tüm gücüyle zorluyordu. Kendini hasta hissediyordu, fiziksel olarak hasta. Ve tüm bunların gerçek olamayacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Bu gerçekleşmiyordu, gerçekleşemezdi. Gerçekleşmesine izin verilmemeliydi.

Güncel haberleri dehşetle okudu. Eli bilgisayarının faresinde, beş saniyede bir basarak sayfayı güncelliyordu. İş şimdiden çok büyümüştü. Şimdiye kadar binlerinin ölmüş olduğunu zannediyordu; sellerde birileri hep ölürdü zaten. Keşke Dr. Beaumont bir şeyler yapmış olsaydı.

O da aynı şekilde bilgisayarının başında, yanında oturuyordu. Fakat pek stresli bir hâli yoktu. Hatta neredeyse rahat sayılırdı. Yüzünde o hasta sadist gülümsemeye arkasına yaslanmış oturuyordu.

"Her şey b a ş l y o r d e d i huzursuz sessizliği bozarak.

Rain konuşursa söyleyeceklerinden korkarak dilini ısırды ve başını sallamakla yetindi.

"Ne etkileyici, değil mi?" dedi Rain'in ruh hâlinden habersiz.

"Eminim eğitimlerde böylesine bir bağlantı göreceğini hayal bile etmemişsindir. Teoriyi bilebilir, hipotezleri oluşturabilirsin ama bunu gerçek hayatta görmek bambaşka bir şeydir."

Sessizlik devam ediyordu.

"...V e bu durum o kadar ilgi çekici ki. Biliyor musun bence bedenleri birbirlerine adapte olmuş olabilir. Buna inanabiliyor musun? Daha önce hiç böyle bir şeyi izleme fırsatın olmamıştı; yani başlangıç aşamasından adım adım gelişim sürecini. Bu eşleşme olağanüstü. Eğitim ders notlarının birçoğunu baştan yazmak zorunda kalacağız. Hâlâ öğrenilecek o kadar çok şey var ki..."

Rain daha fazla dayanamayacaktı. Onu bir dakika daha dinlemek zorunda kalacak olursa bilgisayarı o ukala kafasına geçirecekti.

"Anita bu Y A N LIŞ."

A nita'nın gülümsemesi yok oldu. "Ne dedin sen?"

Kendini kontrol edememiş ve kariyerini, geleceğini ya da cezasını durup bir saniye bile düşünmeden son birkaç gündür tüm hissettiklerini bir anda söylemeye başlamıştı. "Bu yanlış. Nasıl burada oturup hiçbir şey yapmazsın? Bunun olmasına nasıl müsaade edersin? Bu insanlık

dışı, SEN insanlık dışısın. Bu zavallı insanlara ne yapıyorsun? Bunun zaten ne kadar zo olacağını bilmiyor m usun ? Biz müdahale ettiğimizde yani... Sense onlara birbirlerine daha fazla âşık olmaları için zaman içeriyorsun. Nasıl? B unu nasıl yaparsın? Anlamıyorum/

Fareyi sertçe masaya bıraktı. "Eğer birileri öldüyse bu senin suçun. Onların kanı senir ellerinde. Bımu neden yaptığını bilmiyorum ama artık bir son bulmalı. Durmak zorundasın. Savunma Bakanlığım arayacağım ve. .."

"Böyle. Bir şey. Yapmayacaksın."

A n itü'nün sözleri R ainin kileri tereyağı kesen bir bıçak gibi kesmişti. Sesindeki o soğuk otoriter ton, R a in'in tüylerini diken diken etti. G özlerine bakma cesaretini b u ld u ğ u n d a bakışlarının buz gibi soğuk; y ü z ü n ü n öfkeden k u d u r m u ş o ld u ğ u n u gördü. Ç en esini hafifçe kaldırarak bakışlarına karşılık verdi.

"B u n u yapacağım Anita. Yapacağını." "H ayır yapmayacaksın."

"Yapmak zorundayım."

"İçinde b u lu n d u ğ u n d uru m u anladığımı sa n m ı y o ru m R ain." Öfkeli olduğu şüphesizdi ama sesi sakin ve rahattı ki bu da R ain'in daha çok sinirini bozuyordu. Sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

"S en ce gerçekten Savunm a Bakanı senin gibi önem siz birini d in ler m i? Benim gibi bir varken hem de. Ben, şahsen, bu eşleşm eye müsaade etmem iz gerektiğini d ü ş ü n ü y o ru m. Daha önce h içbir çift arasında böylesine bir tolerans gelişm em işti. Buradaki potansiyelin farkında değil m isin? Ya birlikte olmaları için bir yol b u lu rsa k ?" Bir anlığına dalmış, gözleri birden ışıldamıştı. İşte o anda Rain onun hakkındaki tüm o dedikoduları d ü ş ü n d ü ... koridorda d u y d u ğ u söylentileri. Bir zamanlar o da bir eşleşm e yaşamıştı. Bu yüzden firm a için bu kadar önemliydi; on u n 'içeriden' bakış açısı paha biçilemez diyorlardı. Fakat Rain şu anda o kadar em in değildi. Bu d erece... parçalanmış biri nasıl faydalı olabilirdi ki? Bu daha çok bir yük değil m iydi?

"Bu işten çıkış yok Rain, bunu biliyorsun. Sözleşmeyi onayladığında da biliyordun ve hayatır boyunca bizimle çalışacağına dair bir anlaşma imzaladın. Bu alandaki uzm an ve senin terfi alabilmeni sağlayacak tek kişi de ben olduğum a göre ç eneni kapatm am öneririm. Yoksa bir öm ür boyu veri girm eye mahkûm o lu rsu n."

Rain ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sözleşmeyi unutmuştu. Burada yapılan iş için tüm hayatın nasıl feda ettiğini. Ne kadar da aptaldı. B üyük bir sırrın parçası olacağından o kadar heyecanlıydı ki o büyük sırrı sevmese olacakları düşünmek için bir saniye bile durm amıştı.

"Bak, A n i t a ..."

A nita sert bir bakış attı.

"Ü z g ü n ü m ... yani Dr. Beaumont. Ne söylediğini anlıyorum, gerçekten. A m a sence de b u biraz kontrolden çıkmadı mı?"

"Bu senin değil benim içereceğim bir karar Rain. Şimdi seni bir alt pozisyona gönderm eder gidip bana bir fincan kahve yap." N e yapabilirdi ki? Yürüyüp içeceği yaptı. Bir an için içine

tükürmeyi düşündiyyse de yapmamaya karar verdi. Burası onun yatağıydı ve uzanıp olabilecekleri kabul edecekti. Kahve makinesinin içeceği hazırlamasını beklerken tüm bu soruna yol açan, o zavallı çocukları düşü n dü. O nun yaşadıkları onların yakında yaşayacaklarıyla mukayese kabul etmezdi. Belki de Anita haklıydı. Belki de şimdilik o m inik m utluluk anların yaşamalıydılar.

Çünkü her şey bittiğinde ikisi de bir daha asla mutluluğu tadamayacaktı.

Göz kapaklarıma vuran güneş ışığıyla uyandım. Gözlerimi aralamadan önce homurdanarak ovuşturdum. Noah'ın yüzünü karşımda gördüğümdeyse şaşkınlıkla irkildim.

"Günaydın," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Yan yatmış, bir karış ötemde duruyordu.

"Beni uyurken izliyor muydun seni tuhaf şey? Bence hiç de romantik değil. Sadece birazcık ürkütücü."

Gülerek gözlerini elleriyle kapattı. "Sadece bir dakikadır izliyordum. Ayrıca ürkütücü olmak da değildi amacım. Yalnızca bunun seni uyandıracacağını biliyordum."

Saçlarımın darmadağın olmadığını umarak doğruldum. "Bir alarm çok daha mantıklı olabilirdi."

"Biliyorum ama daha az eğlenceli."

Güneş ışığı Noah'ın pencerelerinden süzülürken, içeride toz parçacıkları bu ışıltıda dans ediyordu.

"Yağmur durdu demek, ha?"

"Öyle görünüyor. Okulun tatil ama. Arayıp senin için kontrol ettim. Bir kısmını su basmış. Durum çok kötü değil ama kapanmasına yetecek kadar zarar var."

"Harika. Bu da demek oluyor ki psikoloji dersi de iptal."

Noah nefesini tutmaya özen göstererek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kahvaltı?"

Başımı salladım. "Harika olur."

"Tamamdır. Ben yumurta yaparım." Cevabımdaki heves onu da etkilemiş olacak ki hemen mutfağa fırladı. Bense yataktan kalkmak zorunda olmamamın verdiği keyifle iyice yayıldım.

"Poppy?" Noah kapıda durmuştu. "Efendim?"

Ayaklarına baktı. "Dün gece benim, bizim, söylediklerimiz. Sadece kıyametimsi şartların getirdiği dramatik bir şey miydi?"

Bu çaresiz tavrı hoşuma gittiğinden gülümsedim. "Benim için öyle değildi." Sonra da yastığını alıp üzerine fırlattım. "Ve senin için de öyle olmasa iyi olur."

Darbeden kaçmayı başarmış, yastık hole düşmüştü. Noah onu alıp bana geri fırlattı. Eğilmeye çalışsam da başımın yan tarafa çarpmasına engel olamadım. "Ahh." Sırtüstü yatağa düşerek bir süre hafif serserem bir hâlde öylece kaldım.

Noah kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Seni tamamen, bütünüyle, tümüyle"

seviyorum," dedi ve yüzüstü yanıma yatarak bana kocaman bir öpücük daha verip mutfağa yöneldi.

Yirmi dakika kadar sonra, onun süslü mutfağında, kızarmış ekmek ve yağda yumurtalarımızı yiyorduk. Üzerimde hâla büyük beden tişörtü vardı. Noah ise çamaşırıyla oturuyordu. Güzel granit tezgâhının önündeki taburelerde oturuyorduk.

"Demek yemek yapabiliyorsun," dedim yumurtaları mideye indirirken.

Noah bana portakal suyu doldurdu. "Yalnızca yeteneklerimden biri işte."

"Alçak gönüllülük onlardan biri değil ama değil mi?" "Hah, bak beni tanımışsın," dedi meyve suyundan bir yudum almadan hemen önce.

Noah'ın odasındaki cep telefonum ötmüştü. Çıplak ayaklarımla odaya gittiğimde Lizzie'den gelen bir mesajla karşılaştım.

"Kahve içip sohbet etmek için saat 12'de buluşuyoruz.

Orada ol."

"Kim o?" diye sordu Noah. "Lizzie."

"Ne istiyor?"

"Kahve içmeye gidelim demiş."

Yeniden mutfağa döndüm. Kararsız kalmıştım. Bir yarım arkadaşlarıma -Ruth dışındakileredün gece olan her şeyi anlatmak istiyordu. Diğer yarım ise Noah'dan ayrılmak istemiyordu. Fiziksel olarak acı çekecekmişim gibi geliyordu. Başımı salladım. Hayır. Ben o kızlardan biri değildim.

"Çok kötü. Ben de bugün takılırız diye düşünüyordum." "Grup provana ne oldu?"

"Erteleyebilirim. Zaten stüdyoyu da su basmıştır kesin." Yeniden başımı salladım. "Hayır. Biz, o çiftlerden biri olmayacağız."

Noah şaşırır ış görünüyordu. "Hangi çiftlerden?"

"Biliyorsun işte. Bir araya geldikleri anda bağımsız hayatlarından vazgeçen çiftlerden... Böyle olmayı reddediyorum." Bardağımı tezgâha biraz şiddetle bırakınca bir parça meyve suyu döküldü. "Ay."

Noah lavabodan bir bez alarak döküntüyü sildi. "Atıp tutman bitti mi?"

"Evet," diye yanıtladım onu başımı sallayarak. "Güzel."

Elimi avuçlarına aldı. "Benim bir hayatım var Poppy." Yarısı yenmiş yumurtama bakarken az önceki patlamamdan utanmıştım. "Sen olmadan tam on yedi yıl boyunca yaşamayı başardım. Ve evet, belki daha az eğlenceliydi ama idare ettim. Bu sadece bir gün, bir grup provası."

Yarım kalan kahvaltıma bakmayı sürdürüyordum. "Üzgünüm."

Noah yüzüne bakabilmem için yüzümü hafifçe kaldırdı. "Senin geçmişini biliyorum Poppy. Senin bağımsız biri olduğunu da biliyorum ve bu yüzden seviyorum. Fakat bir klişe ya da o tarz bir şey olmaktan bu kadar çok korkmamalısın..."

Beni şimdiden nasıl bu kadar iyi tanıdığına inanamıyordum. Sanki düşüncelerimi

okuyordu.

"Klişeler konusunda biraz... hassas olduğum doğru," diye itiraf ettim.

"Ne o? Herkesin birbirinin aynı, bir tek kendinin mi farklı olduğunu düşünüyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

Noah ayağa kalkarak nazikçe saçlarımı bir tarafa ayırıp boynumu öptü. "Bu sadece bir ilişki Poppy. Bütün ilişkiler klişedir. Bu ilişkinin de özel bir yanı yok; biz olmamız dışında. Sen ve ben. Sen ve ben olduğumuz için de çok mutluyum. Çünkü bulduğumuz bu şeyin çok özel olduğunu biliyorum. Ama bence bu 'âşık olma' durumu herkes için aynı."

Onu dudaklarından öptüm. "Tüm günü şenle harcam ayı çok isterdim, biliyorsun değil mi?"

Saçlarımı dağıtarak tabağımı alıp lavaboya kaldırdı. "Kendi özel ve ayrı hayatlarımızı yaşamaya ne oldu?"

"O, sen tüm bu güzel şeyleri söylemeden önceydi." "Tanrım sen tam bir döneksin değil mi? Birkaç iltifat ve tüm ahlaki değerlerini camdan atıverdin."

Ayağa kalkıp onu ittim. "Lafını geri al."

Ben onu yeniden itecekken gülümseyerek elimi yakaladı. "Asla."

Noah'ın parmaklarından biri belimi gıdıkladı. Elini savuştursam da beni yeniden yakalayıp kollarımı koltuk altına sıkıştırıp beni diğer eliyle yeniden gıdıkladı. Başladı. Çılgınlık atıp onu durdurmak için kafasına vuruyordum. Bir yandan gülerken bir yandan da beni hem en durdurmuştu. Gıdıklamaya devam ediyordu. Aynı anda hem harika hem de korkunç bir şeydi. "Tanrım şu an cidden oyundan dövüşüyor muyuz?" Yeni bir gıdıklamaya saldırısı karşısında nefesim kesilmişti. "Bu cidden tam bir klişe işte."

Bunu dememle birlikte Noah beni kolaylıkla omuzuna alıverdi. Baş ağrıları atmaya başladım.

"Pekâlâ. Yeter ama artık."

Ben kurtulmaya çalışırken o sırtında benle birlikte yatak odasına koşuyordu. Beni yatağın üzerine fırlattı. Daha kendime gelemeden onu üzerimde buldum. Eli, bacağımın büyük beden tişörtümün içine doğru ilerliyordu. "Sana klişelerle ilgili bir şey söyleyeyim," dedi nefes nefese kulağıma. "Tahmin edilebilir olsalar da yine de insana harika hissettirirler."

Sonra beni öpmeye başladı ve ben bir on dakika boyunca başka hiçbir şeyi umursamadım.

Birkaç saat ve birkaç öpüşmenin ardından özgür ve sosyal bireyler olarak Noah'ın dairesinden çıktık. Elbisem gece kurumuş, Noah da arkadaşlarımla makyaj yapmadan buluşabilecek kadar güzel olduğum konusunda ısrar etmişti. Birbirimize o kadar âşıktık ki fırtınayı bile unutmuşum. Noah'ın dairesinden dışarı adımımızı attığımız andaysa bir anda her şeyi hatırladım.

"Aman Tanrım," dedim çevreme bakarak. Televizyonda bir kasırgadan sonra yayınlanan görüntülere benziyordu. Su drenajlardan kaynakarak dışarı taşmış, yola akıyordu. Kırık ağaç dalları asfalta saçılmış; hatta biri, kırılmış bir araba camının üzerine konmuştu.

"Pekâlâ, bu pek de normal sayılmaz," dedi Noah elimi tutarak.

Korkunç bir sessizliğin hâkim olduğu sokaklarda bu beklenmedik yıkımı inceleyerek kasabam eydanına doğru yürümeye başladık. Meydana yaklaştıkça durum kötüleşiyordu. Bir telefon direği devrilmiş, önündeki dükkânın içine girmişti. Su çok daha yukarılara çıkmıştı. Sel basan yerlerin birçoğunu atlatsak da bazı yerlerde, Noah beni sırtına alarak diz hizasındaki suların içinden yürümüştü. Neyse ki yanmamı yedek kıyafet almayı akıl etmişti. Böylece stüdyoda değişti rebilecekti.

Tabii stüdyo da sular altında değilse.

Middletown'a vardığımızda, haberlerde izlemiş olsak da yine de büyük bir şok yaşadık. Çamur rengi sular mağazaların önlerini doldurmuştu. Dükkân sahipleriye üzgün suratlarıyla ellerinden geldiğince dükkânlarının önlerini süpürmeye çalışıyorlardı. Muhabir Jennie'nin bulunduğu yerde şimdi üzerinde yağmurluğuyla küçük bir çocuk, uzaktan kum andalı gemisini yönlendiriyordu.

"En azından birileri eğleniyor," dedi Noah.

"Lizzie'nin neden meydanda kahve içmeyi teklif ettiğini anlayamıyorum," dedim. "Mekânın kapalı olacağı belli değil mi?"

"Lizzie'yi tanıyorsam kesin etkilenenleri biliyordur ve çoktan komşularından haberleri almıştır."

Muhtemelen haklıydı.

Kafeye ulaşana dek yoldaki bazı noktaların üzerinden atlamaya devam ettik. Açıktı ve camdan Lizzie, Ruth ve Amanda'yı görebiliyordum.

Noah'a döndüm. "O hâlde ben özgürlüğüme gidiyorum."

"Ben de."

Birbirimize bakarak öylece dikildik.

"Seni özleyeceğimi söylemek çok mu zavalıca olur?" diye sordum tişörtünü çekerek.

"Hayır," dedi Noah. "Asıl zavalıca olan benim de aynı şeyi söylemek üzere olmam."

"Aman Tanrım, resmen iğrenciz."

Noah bana dizlerimin bağını çözen hızlı bir öpücük verdi. "Tam anlamıyla iğrenciz."

Kızlar çoktan kahvelerini aldıklarından, ben de önce her zamanki muzlu süt siparişimi vermek üzere tezgâha geçtim.

Yanma oturduğum sırada Ruth içeceğimi süzdü. "Hâlâ beş yaşında mısın?"

Bir yudum aldım. "Evet."

Deri kanepede arkama yaslandım. Hiçbiri uyumuş gibi görünmüyordu.

"Ee, nasılsınız?" diye sordum. "Herkesin evi iyi mi?" "Aslında bizimkini biraz su bastı,"

dedi Amanda üzgün bir ifadeyle. "Çok kötü değil, sadece mutfakın bir kısmını.

Yalnız mutfak zeminini mahvettiği için annem oldukça gerildi."

"Ah, çok üzgünüm tatlım." Muzlu sütümden bir yudum daha aldım. "Buna neyin sebebi olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Çok garipti."

"Bence dünyanın sonu yaklaşıyor," dedi Lizzie. Dünyanın bu zamansız yok oluşundan oldukça memnun görünüyordu. "İngilizce sınıfımda Hristiyan bir kız var ve o diyor ki kıyamet koparken bu çeşit pek çok felaket olurmuş. Yani doğal afetler uyarı işaretleriymiş."

"Peki, sen ne zamandır bu kadar dindarsın?"

"Sadece bir ihtimal. Ayrıca da bunun tuhaf olduğunu itiraf etmelisin."

Güldüm.

"Lizzie, sadece daha enteresan bir öykü olacağı için işlerin tuhaf olmasını istiyorsun."

"Belki de."

"Bence sadece çılgınca bir şeydi," dedi Ruth. "Yine de oldukça korkutucuydu. YViM birlikte dışarıda yakalandık ve onlarda kalmak zorunda kaldım." Yepyeni kızıl saçlarını arkaya savurdu. "Aslında çok sinir bozucuydu. Ondan ayrılmayı planlıyordum ama kalacak başka yerim olmadığı için yapamadım."

Bunu o kadar normal ve duygusuz bir şekilde söylemişti ki. Demek YVill de soru kullanım tarihine ulaşmıştı. Aslına bakılırsa diğerlerinden daha uzun sürmüştü ama ben yine de nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu anlayamıyordum. Ben daha Noahla birlikte olmaya başlayalı bir hafta olmuştu ama onunla ilişkiyi bitirmenin dünyamı altüst edeceğinden emindim.

"Vay canına, ortaya bir bomba bıraktın Ruthie," dedi Lizzie bir anda destekleyici arkadaş moduna girerek.

"Bu da nereden çıktı? İyi anlaştığınızı sanıyordum." Ruth omuzlarını silkti "Anlaşıyorduk. Sıkıldım. Beni bilirsiniz."

Sırtını sıvazlamaya yeltendim ama geri çekildi. "Konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Seninle değil yani. Alınma ama sen böyle Bayan Âşık şeklinde dolaşırken biten ilişkiyi seninle konuşmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Canımı yakmıştı. Özellikle de ben bugüne kadar Ruth'un pek çok farklı erkekle olan âşık hâllerine katlandıktan sonra.

"Hey, hadi ama bu hiç de adil değil," dedi Lizzie. Şaşırmıştım. Genellikle Ruth'a karşı çıkmazdı. "Mutlu olması Poppy'nin suçu değil."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Ruth zoraki bir gülümsemeyle. "Her neyse, aşkta bahsedemesem de seksten bahsedebilirim, değil mi? Noah nasıldı Poppy? Onun o gitar çalan parmakları doğru noktalara dokunabiliyor mu?"

Bakışlarımı önümdeki içeceğe çevirdim.

Ruth bu tuhaf sessizliğimi anlamıştı. "Onunla hâlâ yatmadın mı?"

Tabii ki yatmamıştım. Bunu biliyordu. Hepimizin birer bakire olduğunu biliyordu.

"Şey," dedim.

Sonra beni savunma sırası Amanda'daydı. Aman Tanrım. Bugün bayram falar olmalıydı. "Bize anlatmak zorunda değilsin," dedi beni yatıştırarak. "Hiçbirimizi ilgilendirmez. Ben size Johnno'yla ilişkimizi anlatmıyorum."

"Çünkü henüz öpüşme aşamasını geçemediniz," dedi Ruth, birden ona karşı gösterilen bu tavırdan rahatsız bir hâlde. "Muhtemelen 2090'a kadar da geçemeyeceksiniz."

Amanda keyifle kahvesinden bir yudum aldı. "Ben o kadar emin olmazdım."

İşte bu, tüm ilgiyi bir anda üzerimden çekmişti. Hepimiz şaşkınlık içinde ona döndük. "Olam az."

"Sana inanmıyorum." "Her şeyi anlat."

"Ne kadar ileri gittiniz?"

"Güzel miydi?" (Bu sonuncusu Ruth'tan gelmişti.)

Ama Amanda bize daha fazla bilgi vermeyecekti. Benim iki katım kadar kızarmış, biz susana kadar bakışlarını kahve fincanından kaldırmamıştı.

"İşte bu yeni bir haber," dedi Ruth. "Amanda işi pişirmiş, yakında Poppy de yapar Bence bekâırım."

"Gerçekten yakında Noahla yatacağını düşünüyor musun Poppy?" diye sordu Lizzie Endişeli görünüyordu. Bunun sebebinin benim için endişelenmek mi yoksa bunu yaparsam bir şekilde birbirimizden ayrılacağımız endişesi mi olduğunu bilmiyordum. Belki de bizi ayrı kategorilere yerleştireceğinden korkuyordu.

"Biz işleri ağırdan alıyoruz."

"Ne? Seninle yatmak istemiyor mu?"

Teşekkürler Ruth. "Elbette benimle yatmak istiyor," dedim sertçe. "Ama daha yeni tanıştık ve bilirsin ben henüz hazır hissetmiyorum."

"Yani, ben senin yerinde olsam bu işi hemen bitirirdim. Noah kadar yakışıklı adamlar beklemek zorunda değillerdir."

Ben tam itiraz edecektim ki Lizzie bir kez daha imdadıma yetişti.

"Hadi ama Ruth, Noah'ın ona nasıl baktığını dün sen de gördün. Çocuk resmen âşık. Bana gülümsedikten sonra devam etti: "Bence Poppy için ömrü boyunca bekleyebilir."

"Eh, öyle umalım."

Ruth bir kahve daha aldı. Bu süreç onu sakinleştirmiş görünüyordu. Bana yarım gülümser bir ifadeyle bakarak özür dilemeye çalıştı. Zaten ondan alabileceğim özre en yakın şey de bu olabilirdi.

"E e," dedi Lizzie. "Onunla henüz yatmadın ama hiç *Seni seviyorum* dedi mi?"

Dün gece yağmur sesleri altında birbirimize fısıldadıklarımızı hatırladım. Kıp kırmızı olduğumda soru da kendi kendine cevaplanmış oldu.

Amanda ve Lizzie keyifle bir çığlık attılar. "Gerçekten mi?" diye atıldı Amanda

heyecanla. Başımı salladım.

"Bana her şeyi anlat," dedi Lizzie.

Ruth'a baktım. Pekâlâ, tam bir ahmak gibi davranıyordu ama bir ayrılıktan geçiyordu ve bu 'Seni seviyorum' konuşması pek de adil olmazdı. Yine de bakışlarımı yakaladığında omuzlarını silkti. "Bana aldırış etme," dedi yeniden gülümseyerek. "Anlat bakalım. Gerç o büyük cümlenin pek de 'işleri ağırdan almak' olduğunu sanmıyorum. Benden söylemesi."

Ben son birkaç günü anlatırken birer kahve daha söyledik. Arkadaşlarıma bunu anlatmak, onların tepkilerini, fikirlerini almak iyi gelmişti. Bu yaşadıklarımı gerçek kılıyordu. Başıma gelen bu harikulade şey yalnızca hayal gücümün bir oyunu değildi. Ruth da dâhil hepsi hikâyenin doğru noktalarını nefesleri kesilerek dinlemişlerdi. Dür gece yaşananları anlatmayı bitirdiğimde hepsi dedikodudan yorgun düşmüş hâlde koltuklarına yaslandılar.

Lizzie neredeyse unuttuğum bir konuyu açana dek, hepimiz bu olayların tadını çıkararak oturduk. "T eki, 'ona alerjim var' laflarına ne oldu?"

O ansızın gelen panik atak nöbetlerini düşündüm. Başımı salladım. "Hepsi durdu Sebebi başka bir şey olmalı."

"Z aten kulağa da biraz garip geliyordu. Daha önce birinin başka birine alerjik olduğunu hiç duymamıştım."

Lizzie dikkatini Amanda'ya çevirdi. "Eee ya sen?" diye sordu dürterek. "Poppy döküldü Sen ve Johnno arasında neler oluyor? Sefil bir dedikodu parçası alana dek seni rahat bırakmayacağım."

Amanda'ya bir parça bilgi için işkence ederken saatler geçm işti. O ise ağzını açmadı. Çantasını çalıp vermemekle tehdit ettiğimizde bile. Bize sıkılacağımızı söylüyordu. H aklıydı. Yarım saat sonra Ruth, Will'in yataktaki beceriksizliklerini anlattığı sırada Amanda, Ruth'un elindeki çantayı geri aldı. Çanta elinden bir anda kayıp gidince Ruth da şaşım ışıtı. Bu iddialı hareket Ruth'un açıklamalarından daha büyük bir şaşkınlık uyandırmıştı. O her zaman, birlikte olduğu sırada erkek arkadaşlarının yataktaki becerileri ile övünüp dururdu. Her sevgilisi o zamana kadar gördüğü en becerikli erkek, en maceracı, en vs. vs. erkek olurdu. Ama sonra, gizemli bir şekilde, Ruth onları bırakınca, tüm bu kötü detayları anlatmaya başlardı. Bazen bize anlattıkları konusunda nasıl bu kadar şuursuz olduğuna hayret ediyordum. Biz balık değildik ki. Hafızamız vardı. Şu an anlattıklarıyla çelişen diğer onca şeyi hatırlayabiliyorduk. O ise yine de bunu yapmaya devam ediyordu. Biz de çaktırmadan, oynadığı oyuna eşlik ediyorduk. Sanırım bu anlar, Ruth'un güvensizliklerine şahit olduğum tek anlardı.

Sonunda eve gitmem gerektiğini fark ettim.

"Gidiyor musun?" diye sordu Lizzie ayağa kalktığımı görünce.

"Evet. Dün sabahtan beri annemlerle görüşmedim. Galiba arada bir uğrayıp ben

yaratıp dünyaya getirdikleri için şükranlarımı sunmalıyım."

"Ben de şenle geleyim." "Olur."

Vedalaşıp dışarı çıkarak kasabanın sel basan bölgesine döndük. Su seviyesi biraz daha azalmıştı. Bu da iyi bir şeydi çünkü şimdi yanımda, beni bu su birikintilerinin üzerinde taşıyacak bir Noah yoktu. Onu düşünmek midemde yeniden kelebeklerin uçmasını sağlamıştı. Ve de kendime ne kadar gıcık olsam da gülümsemeden edemediğimi fark etmiştim.

Kocaman bir su birikintisinin etrafından dikkatle dolaşırken, "Demek âşiksın, öyle mi?" diye sordu Lizzie.

Derin bir nefes aldım. "Sanırım öyle." Midemdeki kelebekler çırpınmaya devam ediyordu. "Sanırım gerçekten aşığım."

"Peki, nasıl bir his?"

Arkadaşıma baktım. Biraz üzgün bir hâli vardı. Onu anladım. Durum tersi olsa belki ben de biraz üzgün hissedebilirdim. İşte büyümenin garip yanı da buydu. Bir gün, d ad aşıların ız la her şeyi aynı anda yapamayacağınızı anlıyordunuz. Yaşamlarınız ayrılıyor, hor birinizin başına başka başka şeyler geliyordu.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Başını salladı.

"Aslına bakarsan Lizzie, biraz korkutucu bir şey."

Bunu beklemiyordu. "Korkutucu mu?" "Evet."

"N asıl yani?"

Söylemek istediklerimi nasıl ifade edeceğimi düşünerek bir an durup cevabımı düşündüm. "Yani, öncelikle, bu senin kontrolünde olan bir şey değil. Bundan nefret ediyorum. Sanki duygularım üzerinde hiçbir kontrolüm yok; beni dinlemiyorlar. Yalnızca kendi kararlarını verip benim mantığımı ele geçiriyorlar. Noah'a âşık olmak istediğimi sanmıyorum. Mantıklı bir şey değil aşk. Yine de sanki başka hiçbir şansım yokmuş gibi."

Lizzie güldü. "Âşık olmanın tüm olumsuz yanlarını bulacağına emindim."

Başımı iki yana salladım. "Bu olumsuzluk değil. Sadece doğrular. Beni korkutan diğey şey de şimdiden ona ne kadar delice bağlandığım."

"O lam az Poppy Lawson. Bugünü göreceğim aklımın ucundan geçmezdi."

"Biliyorum. Nefret ediyorum."

Evlerimize yaklaşırken su birikintileri de azalıyordu. "Peki, ona daha az bağlanamaz mısın peki?"

Dürüst bir cevap verebilmek için bir kez daha düşünmem gerekmişti. "Keşke yapabilsem." Kollarımı esnettim.

"Ama hayır. Kendimi ona bağlı gibi falan hissediyorum. Sanki onu elimden alsalar asla iyileşemem gibi bir ruh hâli bu. Bundan nefret ediyorum. Bir erkek için asla böyle hissetmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama gerçekten elimde değil. Onu kaybetme korkusu midemi bulandırıyor..." Sesim çatallanmıştı bile. "Midemi"

bulandırıyor... Bir erkeği kaybetme korkusu hem de." Yanaklarımdan bir yaş süzüldü.

"Tanrım Lizzie, benim neyim var böyle?"

Homurdanarak durduğumda Lizzie kolunu omzuma attı. "Poppy, senin mutlu olman gerekir. Bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Bir damla yaş daha süzüldü yanaklarımdan.

"Bak," dedi Lizzie. "Daha önce hiç âşık olmadığım için neler yaşadığımı anlıyormuş gibiyim yapamam. Ama şu kadarını biliyorum. Bu zamanların tadını çıkarmalı, mutlu olmalısın. MUTLU."

"Mutluyum. Beni korkutan da bu." "Ne demek istiyorsun?"

"Mutluluğumun bir erkeğe bağlı olmasını istemiyorum.

Bunun kimseye bir faydası olduğunu görmedim."

"Bu aptalca. Gişede o kadar hasılat yapan şu aptal romantik komedilere bir bak. Oradakiler de bir erkekle tanışana kadar hiç mutlu değiller. Ya Amanda'nın okuduğu çocuk ucuz kitaplar? Onlar da genellikle 'sonsuz dek mutlu' sonlarla bitmiyor mu?"

Burnumu çektim. Akmaya başlamıştı. "Evet, ama onlar gerçek aşk değil," dedim parmağımla burnumu ovuşturarak. 'Aşk, o filmlerdeki gibi çözülmesi gereken bir denklem değil. Gerçek aşk hikâyelerine baksana. O formülü hatırlanması güç sisir içindekilere değil. Okulda öğrettikleri aşk hikâyeleri, şu sonsuz dek sürenler. Oralarda aşk, başkahramanları hep yok ediyor. Onları birbirlerinden ayırıyor. Yaşamlarını yaşanmaz kılıyor. Ya bizimki de öyle olursa?"

Yeniden yürümeye başladık. Lizzie gülmemeye çalışıyor gibiydi. Sanırım onu suçlamıyordum. Belki de biraz fazla melodram yaratmıştım.

"Poppy. Tatlım. Seni seviyorum ve sen ve Noah adına çok mutluyum. Ama siz Romeo ve Juliet ya da Cathy ve Heathcliff hatta *The Notebook*'ta herkesi ağlatan şu çift değilsiniz." Kolu hâlâ omzumdaydı. "Bak, bu ilk âşık oluşun. Bence bu herkes için biraz ürkütücüdür. Sadece bunu fazla düşünüyorsun..."

İtiraz etmeye çalışsam da beni dinlemedi.

"...Evet, öyle yapıyorsun. Sen hep böyleşin zaten. Ama lütfen bu defa keyfini çıkarmaya çalışır mısın lütfen? Seni seven birini buldun. Seni. Tam olarak sen olduğun için seven birini. Bazı insanlar ömür boyu bunu yaşayamıyor ve sen daha on yedi yaşında buldun. O yüzden endişelenmeyi bırak da keyfini çıkar. Yalnızca dostlarını unutma."

Mantıklı konuştuğunu biliyordum. Yine de rahatlamamış, yanlış anlaşılacak gibi hissetmişim. Yine de onu tatmin edebilmek adına başımı sallayıp ona sarıldım. "Elbette sizi unutmayacağım. Tanrı aşkına, ben Ruth değilim ki."

Lizzie yeniden güldü. "Ha ha. Ah, zavallı Will. Kalbi kırılmak üzere, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ah ne yapalım. O da başına gelecekleri anlamalıydı."

Yürürken kendimi daha az korkar hâlde buldum. Aslında az önceki konuşmalarımıza

ben de şaşırmıştım. Yüksek sesle söyleyene dek ben de tüm bunları düşündüğümü bilmiyordum. Noah ile birlikte olmak o kadar esir edici bir duyguydu ki yanından uzaklaşana kadar mantıklı bir analiz yapamıyor gibi görünüyordum. Bunun da endişelenecek bir durum olduğunu hissetsem de Lizzie'nin söylediklerini hatırlayarak kendi kendime anın keyfini çıkarmamı söyledim.

Lizzie ile her zamanki köşede ayrıldık.

"Dinlediğin için teşekkürler," dedim. "Üzgünüm. Eminim âşık olmak hakkında söylenmemi dinlemek sinir bozucu olmuştur. Ben senin yerinde olsam kendimden nefret ederdim."

"Ben senin adına mutlu olmaya çalışıyorum. Sen de kendi adına mutlu olmayı dene."

"Yarın sabah okula birlikte yürür müyüz?" "Her zamanki saatte buluşuruz."

İçeri girdiğimde babam her zamanki yerindeydi. "Hayattasın demek/" dedi ben bir elimde bir bardak su, diğerinde çikolatalı gofretle oturma odasına girer girmez.

"Evet öyleyim."

En sevdiği koltuğunun kenarına tüneyerek onu kucakladım. "Siz fırtınayı atlatabildiniz mi? Evde bir zarar yok gibi görünüyor."

Gofreti ortadan ikiye bölerek babama uzattım. Bir anlık tereddütten sonra büyük parçayı aldı.

"İdare ettik." Bir ağız dolusu gofreti çiğnerken kucağına da kırıntılarını döküyordu. "Annen yağmurun sebze bahçesine vereceği zarardan endişeli ama onun dışında hiçbir sorunumuz yok." Çikolatasından bir ısırık daha alıp devam etti: "Ya sen? Noah'da güvende miydin?"

Orada kaldığımı bilmesi tuhaf geliyordu. Akimden neler geçirebileceğini düşününce, ona ilişkimizin a y a k l a r ı yere sağlam basar hâlde ilerlediğinden bahsetmek istedim Ama bu, fazlasıyla tuhaf olurdu.

Başımı omzuna yasladım. "İyiydin. Dışarıda fırtınaya yakalanmak epey korkutucuydu ama eve girince hiçbir sorun çıkmadı." Duraksadım. "Yine de bu fırtına çok tuhaftı değil miydi?"

Babam başıyla onayladı. "Sanırım buna durup dururken olumsuz hava koşulları demiyorlar."

Birkaç dakika sohbet ede ede oturup çikolatalarımızı yedik. Ardından babam yeniden gazetesini çıkarıp okumaya döndü. Noah'ın gazete okumayışımla alay edişi aklıma geldiğinde babamın omzunun üzerinden gazeteyi okumaya başladım.

Middletoum Gazette'nin ön sayfasının tamamı dünkü fırtınaya ayrılmıştı. Başlık gayet belirgin, koyu fontlu ve netti. **K O R K U N Ç F I R T I N A K A S A B A Y A S A L D I R D I .**

"Vay canına. Fazla zarar var mı?"

Babam sayfayı çevirdi. Sel fotoğraflarıyla birlikte, yıkılmış binalarının önlerinde duran üzgün insanların bir sürü fotoğrafı da basılmıştı. "Oldukça. Bazı yerleri eski hâline

çevirmenin en az bir ay alacağını söylüyorlar."

"Buna sebep olan şeyi hâlâ bulamadılar mı?"

"Hiçbir fikirleri yok. Bunun Güney Atlantik Akımıyla ilgili olduğunu düşünse de yönden gelen bir fırtınada havanın çok daha fazla belirti vermesi beklenirdi."

Haberleri birlikte okumaya devam ettik. Yazıda, şaşkın mahalleliden topladığı yorumların yan tarafında, Lizzie'nin adını görünce sevinçle kıpırdandım. Sinsi şey bize de hiçbir şey söylememiştii. Lizzie'ye rağmen gazeteyi okumaya devam edemedim çünkü çok iç karartıcıydı. Esnedim. Bon odama çıkıyorum ." "İyi geceler minik."

Üst kata çıkıp pijamalarımı giydim. Yağmur yemiş kıyafetlerimden kurtulmak iyi gelmişti. Keyifle yorganımın içine girip kitabımı çıkardım. Henüz yarım sayfa okumuştum ki cep telefonum çaldı.

Ekrana bakar bakmaz gülümsedim. Arayan Noah'dı. "Selam ," dedim gülümsemeye devam ederken. "Pekâlâ, güzellik, bensiz günün nasıl geçti?" "Harikuladeydi."

Yorganıma daha da sarıldım. "Ahh. Böyle deme ama. Tam da ultra duygusal bir şekilde seni çok özlediğimi söyleyecektim."

"Bu oldukça duygusal olurdu." "Pekâlâ, o hâlde söylemem."

Sesini duymak bile gazetede ki o korkunç hikâyeyi unutmama yetmişti.

"Pekâlâ," dedim. "Ben de seni biraz özledim." "Seni duygusal cadı."

"Hey!"

"Yalnızca sana uyuyordum."

Telefonu diğer kulağıma geçirerek diğer tarafıma döndüm. "Senin grupla provan nasıldı?"

Noah'ın sesindeki heyecanı duyabiliyordum. "Aslında çok iyiydi. Gerçekten iyi. Hatta oldukça iyi bir konser ayarladık."

"Bu çok iyi haber. Nerede?"

"Bize konser ayarlamakta yardımcı olan çocuktan bir telefon aldık. Ponyboys'u tanıyor musun?"

Elbette tanıyordum. Onları herkes tanırdı. Sürekli radyoda çalışıyordu şarkıları. Rock tarzında bir aşk şarkısı çıkardıktan sonra, bir anda popülerlik patlaması yaşayan şu pop gruplarından biriydiler. Ruth ve Amanda onlara bayılıyordu ve ben de iPod'umda şarkılarını dinliyordum. "Evet, elbette. Neden?"

"Şey ..." dedi Noah söyleyeceklerinin etkisini artırmak için. "...İki hafta sonra The Complex'te çalacaklar."

"Evet, Ruth ve Amanda bilet almışlardı. Eee?" "Görünen o ki verdikleri konserlerde yerel grupların desteğini almaktan da hoşlanıyorlar. Bizi MySpace'ten bulmuşlar ve Poppy, buna inanamıyorum ama bizi alt grup olarak çalmaya davet ettiler."

Yatakta doğruldum. "Dalga geçiyorsun/" "Hayır."

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Noah bu harika." İnanamıyordum. The Complex kasabadan yirmi dakika uzaktaki bir mekândı ve genellikle büyük isimlere ev sahipliği yapardı. Bilet alabilecek kadar planlı olduğum anlarda orada çalan birkaç grubu dinlemiştim.

"Sanırım hâlâ şoktayım. O kadar çok çalışmamız gerek ki. Yalnızca iki hafta var! Umarım batırmayız."

"Batırmayacaksınız."

"Eğer sen de orda olursan ben batırmam."

Bir iç çektim. "Gelmeyi çok isterdim ama biletler günler ewel bitti."

Çok kötüydü. Noah'ı o kadar büyük bir sahnede izlemeyi çok isterdim. Neden Ruth'ur bana da bir bilet almasını istem em istim ki? Sanırım o ara para biriktiriyordum .

"Poppy. Geleceksin. Sen grupla birliktesin. Seni içeri sokabilirim/"

Söylediklerini sindirmem birkaç dakikam ı aldı. "Bir daha söyle."

"Seni içeri sokabilirim ."

"Hayır, ilk kısmı. İlk kısmı yeniden söyle."

Noah şaşırılmış görünüyordu. "Grupla birliktesin..."

M utlulukla bir iç çekerek kendimi yastığım ın üzerine bıraktım. "Bunun kulağa ne kadar havalı geldiği hakkında bir fikrin var mı?" Kendi zavallılığım a gülüyordum. Noah da gülmüştü.

"Anlıyorum. Zaten müzikle ilgilenmeye başlam am ın nedenlerinden biri de kızlara *Ben bir gru p ta çalışıyorum* diyebilmekti."

"Lütfen bunu hatırlatma."

"İşte şimdi benim hayranım oldun Poppy. Benim tek hayranım. Bu da bedava kulisi giriş hakkı demek."

Gülümsedim. "Sana hiç seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

Yeniden güldü. "Seni tanımasam benimle sadece bir grupta çaldığım için ilgilendiğini düşünürdüm."

"Resmi hayranın olduğuma göre, bu seninle yatmam gerektiği anlamına gelmiyor mu?"

Bunu masum bir espri olarak söylemiş olmama rağmen Noah telefonun diğer ucunda birden sustu. "Noah?" dedim panikleyerek. "Hatta mısın?"

Sonunda yeniden konuştu. "Cidden Poppy. Böylesi bir görüntüyü konuşmanın bir yerinde böylece aklıma yerleştirmemelisin. Şimdi bundan başka bir şey düşünemiyorum/"

Kıkırdadım. "Erkekler ne kadar tek boyutlu." "Korkarım haklısın. Elimden geldiğince öyle olmamaya uğraşıyorum."

Kısa bir an için Noah ile birlikte olma düşüncesinin keyfini çıkardığımda bile nefesim kesildi. Tabii ki hâlâ korkuyordum ama dün geceyi ve onunla bunları yapmanın nasıl hissettirdiğini düşündüğümde tüylerim diken diken oldu.

Bir anda kendi kendime ne kadar tahrik olduğuma şaşırarak nefes nefese konuşmaya

başladım.

"Bu, işleri ağırdan almanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Sessizlik. "Cidden Poppy, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Üzgünüm."

"Sorun değil. İyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Sadece bu süreci atlatmak biraz zor olacak, o kadar." Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra yeniden konuşmaya başladı: "Olay aslında sensin Poppy. Sen çok özelsin. Biz çok özeliiz. Ve ben işleri aceleye getirmel istemiyorum. Bir sürü zamanımız olacak..." Biraz daha sustu. "...Aslında aşırı duygusa biri gibi görünmek istemiyorum ama bana sanki sonsuza kadar vaktimiz varmış gibi geliyor. Sanki sonsuza kadar birlikte olacaktıydık gibi." işte şimdi cidden, tam anlamıyla, gerçekten gülümsememe engel olamıyordum. "...S e n de böyle mi hissediyorsun?"

Yine tedirgin bir an yaşıyordu. Az önce söylediklerini ve bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Sonsuza dek. Yani en azından bir ömür. Biriyle bu kadar uzun süre birlikte olmak ürkütücüydü. Yine de bir daha asla Noah gibi birini bulamayacağımı biliyordum. O benim eşimdi. Dışarıdan bakanlar alayla bunun bir çocukluk aşkı olduğunu düşünebilirlerdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Sanırım korkmamın sebebi de buydu. İnsan ruh ikiziyle on yedi yaşında karşılaşmazdı ki. Hatta birkaç hafta önceye kadar ruh ikizi kavramına bile inanmıyordum. Ama içten içe yaşadığımız bu şeyin doğru olduğunu biliyordum. Noah'ı uzun süre beklettikten sonra dikkatli seçilmiş kelimelerimle cevapladım.

"Ben de senin gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü seni bunaltmak istemem. Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Ben kendim bile biraz bunaldım."

"Ben de biraz korkuyorum ama melodram atik bir ergen gibi görüneceğimi bile bile hayatımın geri kalanını mutlulukla şenle geçirebileceğimi söyleyebilirim."

Noah rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi. "Tüm bu çılgınca şeyleri bir tek benim düşündüğümü sanıyordum." "Hayır. Yalnız değilsin. Sanırım her şey coşmuş ergenlik hormonlarımız yüzünden."

"Yani yaşımız biraz küçük olabilir ama Romeo ve Juliet'e bak. Daha on dört yaşında olmalarına rağmen aşkları her şeyden daha gerçekti. Aslında düşününce oldukça mide bulandırıcı."

Güldüm. "Eh, o ilişkinin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz."

"Kendimizi öldürmemeye bakalım olur mu? En azından bir süre?"

Bir süre daha konserden bahsettik. Ve Ruth'tan. Will'den ayrılmayı planladığını söylediğimde Noah biraz sinirlendi. Kendimi onu savunurken buldum fakat hemer sonra savunulacak pek bir yanı olmadığını anladım.

Bir süre sonra artık telefonu kapatma zamanı gelmişti. "Her neyse/" dedi Noah. "Bugün uslu bir çocuktum ve tüm gün seni görmedim. O yüzden sanırım yarın sana okula kadar

eşlik edebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, Lizzie ile yürüyeceğiz."

"Eh, o hâlde okuldan sonra görüşürüz. Gidip eğlenceli bir şeyler yaparız. Bir sürpriz Dairemden uzak bir yerlerde bir şeyler yapalım ki aklımız çelinmesin... yani şey için... biliyorsun..."

Onca ödevimi düşünerek bir bahane bulmaya çalıştım. "Ama ödevlerim var v e..

"Ah doğru ya. Tabii. Üzgünüm. Not ortalamanı mahvetmek istemem."

Aklımdan yarınki ders programını geçirerek bir çözüm bulmayı başardım. "Yarın iki boş dersim var. Kızlarla dedikodu yapmak yerine kütüphaneye gidip doğru düzgün çalışabilirsem ödevlerimin çoğunu halletmiş olurum."

"Emin misin?" "Evet."

"Harika. O hâlde yarın görüşürüz." "Yarın görüşürüz."

"Ah, Poppy bir şey daha var." "Evet?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ertesi sabah Lizzie ile buluştum. Hava, son günlerdeki kararsızlığını sürdürdüğünder bugün de yeniden kışa dönmeye karar vermişti ve inanılmaz derecede soğuktu. Upuzun montumun içine sarınarak boynuma bir atkı takmış; eldiven ve şapka giymiştim. İki gün önce bira bahçesinde nasıl oturduğuma hayret ediyordum.

Buluştüğümüzda Lizzie ayakları üzerinde zıplıyordu. "Yüce İsa aşkına bu ne soğuk hava böyle," dedi konuşurken ağzından çıkan dumanlarla. "Neler oluyor böyle?"

Havanın da mı muayyen günü var anlamadım ki."

O da soğuktan korunmak için benim kadar kalın giyinmiş; uzun yün ceketini fötr şapkasıyla tamamlamıştı. Lizzie'ye şapkalar yakışıyordu.

"Bilmiyorum/" dedim ellerimi ceplerime sokarak. "Ama kararını bir an önce vermesini çok isterdim. Ya tam bir yaz havası olmalı ya da böyle devam edip mayısa kadar bizleri dondurmalı."

Isınmak için hızla yürümeye koyulduk. "Ah, unutuyordum ," dedim okula yaklaştığımızda. "Noah'ın grubu Ponyboys'un bir sonraki konserinde alt grup olarak çalacak."

Lizzie birden durdu. "Dalga geçiyorsun." "Hayır. Dün gece arayıp haber verdi." "Bı inanılmaz bir haber."

"Biliyorum ."

"Ponyboys grubundakiler kendileri mi arayıp onları bulmuş gerçekten?"

"Evet. Sanırım MySpace gibi bir şeyden." "Bunu yerel gazeteye haber verdiniz mi?"

"Evet Lizzie," dedim ifadesiz bir şekilde. "Zaten ilk aklıma gelen de bu oldu."

Yeniden yürümeye başladık. Öylece durmak için hava fazlasıyla soğuktu. "İyi bir haber olduğu kuşkusuz/" diye söylendi.

"Evet, sanırım öyle/"

Yaklaştığımızda okul kapısında her zamanki öğrenci kalabalığını görememiştik. Hava çok soğuktu.

"Vay canına. Erkek arkadaşın ünlü olacak." "H m m, belki."

Dürüst olmak gerekirse bu düşünce beni biraz geriyordu. Bu konserde binlerce insan olacaktı. Binlerce kız Noah'a bakacak, benim yerimde olmak isteyecekti. Muhtemelen onun benden iyisini bulabileceğini de düşüneceklerdi. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

"Öğle yemeği için buluşmak ister misin?" diye sordu Lizzie. Ben İngilizce dersine o da Devlet ve Politika dersine girmek üzere koridorda duruyorduk.

"Yapamam. Kütüphaneye gidip çalışmam gerek. Bu gece Noah beni 'eğlenceli bir yere götüreceğinden, kendimi önce bu birikmiş ödev suçluluğundan kurtarmalıyım/"

Lizzie kaşlarını kaldırdı. "Eğlenceli bir yer mi?" "Öyleymiş."

"Merak uyandırıcı."

"Evet. Kim bilir ne giymem gerek. Beni okuldan alacak." "Pekâlâ, ona gazeteye de haber vermesini söyle."

"Ha ha. Tamam söylerim."

"Öğle yemeğinde kısa da olsa görüşürüz umarım." "Umarım."

"Görüşürüz." "Güle güle."

Noah'ın gece için ne planladığını düşünün düşünün İngilizce sınıfına doğru yürümeye başladım. Böyle bir havada kapalı bir yerde olmayı tercih ederdim. Onun atkı, büyük bir mont ve bir bereyle nasıl görüneceğini hayal ettim. İçimden bir ses çok yakışıklı olacağını söylüyordu. Gözümün önündeki görüntüyle gülümserken o kadar dalmıştım ki bana doğru yürüyen Frank'i fark etmedim bile. Bir anda çarpıştık.

"Lanet olsun Poppy. Yürümeyi mi unuttun?"

Frank yarı gülümser yarı kızgın bir ifadeyle bakıyordu bana. O da kışa uygun giyinmişti. Üzerinde kalın bir rugby eşofmanı ile boynuna moda uygun şekilde sardığı çizgili atkısı vardı. Aslında fena görünmüyordu.

"Üzgünüm," dedim telaşla. "Aklım başka bir yerdeydi de."

"Belli."

Sınıftan çıkmış yürüyordu. "Sen nereye?"

Frank bir el işaretiyle onu takip etmemi söyledi. "Bizim sınıf taşınmış. Su bastığından Hadi gel sana göstereyim." Elimi tuttu ve yürümeye başladık. Neden elimi tuttuğundarı tam olarak emin değildim. Büyük bir merakla birleşen parmaklarımıza bakıyordum. Frank beni bakarken yakalamış ve bir anda elimi bırakmıştı.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu.

Gerginliği çaresizce sonlandırma arzumla, "Ee, sürpriz tatil gününde neler yaptın?" diye kekeledim.

"Şey," dedi o da. "Çocuklarla takıldık öyle. Bilgisayar oyunu falan oynadık."

Acı verici sessizlik tükenmemiştir.

Buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Frank ve benim aramızda böyle tuhaf anlar olmazdı. "Frank, az önce neden elimi tuttu?"

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Hiçbir fikrim yok. İstemedim oldu. Sonra fark edince de *Tüh şimdi o da benim elimi tuttu, buna deım n etmekten başka şansım yok*, diye düşündüm. Ama evet, gerçekten garipti."

"Oldukça garip."

"Bu arada ellerin terliyor."

Ona vurdum. "Ah. Elim tutmak isteyen şendin," dedim dalga geçer bir ifadeyle.

"N e olduğunu bilmiyorum. Seni başka bir kızla karıştırmış olmalıyım. Daha güzel ve daha akıllı başında bir kızla." Ona yeniden bir darbe indirdim. "Pekâlâ. Bunu hak ettim."

Geçici sınıfımıza doğru yürürken aramızdaki tuhaflık da kaybolmuştu. Bakımsız bir barınağı anımsatan sınıftan Bayan Gretching'in memnun olacağını hiç sanmıyordum.

Sınıfa Frank ile birlikte geç girdiğimizde bizi sert bakışlarıyla karşılayarak haklı olduğumu kanıtladı.

"Poppy Lawson/" dedi. "Her zamanki gibi geç kaldığını görmek ne hoş."

"Üzgünüm," dedim yanından geçip boş bir yere oturarak. "Sınıfın değiştiğini bilmiyorduk."

Frank de yanıma oturdu ve bir süre sınıf değişikliği hakkında söylenmesini dinledik. Sonunda kendi kendine bıkarak Birinci Dünya Savaşı ve siperler hakkında konuşmaya başlayıp yeniden keyiflendi. Bize *Birdsong'u* dağıtıp okumaya başlamamızı istedi. "Ben kısa bir süreliğine eski sınıfa gideceğim," dedi. "Zarar gören bir şey var mı yok mu kontrol etmeliyim. Lütfen yokluğumda metinlerinizi okuyup uslu durun."

Kendi metnimi alıp kapaktaki tanıtıcı yazıyı okumaya başladım. "Aman Tanrım," dedim sayfalar arasında dolanırken. "Bu en neşeli okumalarımın biri olacak gibi gözüküyor."

"Kitabın konusu hendekler Poppy. Keyifli, eğlenceli işler değilmiş zaten."

"Biliyorum. Yalnızca biri de bir kez olsun mutlu sonla biten bir kitap yazsın isterdim."

Frank ilk bölümü okumaya başlamıştı bile. "Mutlu sonu

olan bir dünya kitap var," dedi gözlerini metinden kaldırmadan. "Senin şu sürekli atıp tuttuğun o genç kız kitaplarına ne demeli?"

"Sen onları okumadıysan nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun Frank?"

"Kapa çeneni. Bir defasında okuduğum erkek dergilerimi bulamayınca kız kardeşiminkilerden birini okumuştum."

"Cidden o dergileri okumuyorsun, değil mi?" "Her salı."

"N eden seninle arkadaşız ki?"

"Arkadaş mıyız?"

Okuduk. İlk bölümün savaşıla ne ilgisi olduğunu pek anlayamamıştım. Garip bir Fransız evine taşman ve ev sahibinin karısına âşık olan Stephen isimli bir çocuktar bahsediyordu. Bir iç çektim. Yasak aşk. Yine karşıma çıkmıştı. Edebiyat bu konuyu takıntı hâline getirmişti. Okumaya devam ederken güzel yazılmış, betimsel ve hep aynı saçmalıklardan bahseden bir roman olduğunu görebilmiştim. Yine de bu derste okuduğumuz çoğu kitap gibi, bir öğretmen ya da rehber bunları belirtene dek o gizli anlamlar bana hiçbir şekilde kendilerini göstermemişti.

İkinci bölüme geçtiğim sırada bir iç daha çektim. "N e oldu mızımız?" diye sordu Frank bana bakarak.

"Sorun şu ki," dedim kitabın kapağına vurarak. "Bunun güzel bir kitap olacağını biliyorum. Benzetmeler, metaforlar, gerilimli anlar, çok boyutlu karakterler, falan filan olacağını biliyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"Sonuçta iç karartıcı bir kitap değil mi? Ben hiç depresyona girecek havada değilim. Hayat güzel gidiyor. Bu kitabın moralimi bozmasını istemiyorum."

Öğretmen olmamasına rağmen sınıf oldukça sessizdi. Yalnızca Frankle nefret etmeye bayıldığımız o süslü kızlar konsantre olamamış görünüyordular. Okumak yerine bir *Cosmo* dergisini elden ele dolaştırıyorlardı. Bir de şu tüm okullarda rastlanan ve çevresine rahatsızlık veren, 'bereli, sigara saran çocuk' vardı. Sürekli kitapların son üçte birlik kısmını okur ve kitabı önceden okuduğunu söyleyerek hava atardı. Çevresine bakıp insanların fark edip etmediğini izlerken sessizce ağlıyordu.

"Demek hayat güzel gidiyor," dedi Frank. "Bu hayatındaki şu yeni çocuk yüzünden mi?" Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Sen bunu nerden biliyorsun?"

"Okuldakiler senin şu gruptaki ukala çocukla çıktığını söylüyorlar."

Kitabı sıraya bıraktım. "Kimler?" Frank omuz silkti. "İnsanlar işte."

Başımı kitabımın üzerine koydum. "Lanet olsun. İnsanların neden umurunda ki?"

"Benim değil."

Güldüm. "O zaman neden sordun?" "Havadan sudan konuşuyorduk."

"Pekâlâ, umurunda olmasa da söyleyeyim, gayet güzel gidiyor."

Frank bir kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?" Başımla onayladım. "Gerçekten."

Vay canına. Poppy Lawson. Âşık. Kimin aklına gelirdi?"

Kıkırdayarak kitabımı aldım.

"Poppy? Son ciddi misin? A/ önce kıkırdadın mı?" İiaklıydı. Kendimden öğrenerek elimi hemen ağzıma götürdüm. "Aman Tanrı'm. Az önce gerçekten kıkırdadım."

Frank omuzlarının üzerinden arkaya baktı. "Sanırım yer değiştirmem gerekecek."

"Sadece bir kez ağzımdan kaçtı!"

"Yine de Poppy, kıkırdamak mı? Cidden mi? İşler bayağı güzel gidiyor olmalı."

Bir kez daha gülecektim ki güçlkle bastırdım. Cildim artık pembeden kırmızıya

dönmüştü.

"Eee grupları nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi. İki hafta sonra Ponyboys'un alt grubu olarak çalacaklar."

Frank'in kitaba gösterdiği ilgi anında yok olmuştu. "İnanmam! Gerçekten mi? Onlar ben bile duydum." "Evet gerçekten."

"Vay canına bu harika." "Biliyorum."

"O hâlde sen de bir hayran mı sayılıyorsun artık?"

Kitabı Frank'in kafasına fırlatsam da eğilip kurtulmayı başardı. Maalesef kitap uçarak sıradaki sınıftan içeri girmekte olan Bayan Gretching'e çarptı.

İki saat, bir Psikoloji dersi ve sonrasında Bayan Gretching'den bir güzel azar işittikler sonra kendimi kütüphanede aceleyle ödevlerimi bitirmeye çalışırken buldum. Dikkatimin dağılmaması için çevreme kitaplardan bir duvar ördüm. Ödevlerimi bitirmezsem bu gece Noah'ı göremeyecek olma düşüncesi başımı önümde tutmama yetiyordu. psikoloji kitabındaki vaka çalışmalarını okuyarak notlar aldım. Bir sonraki fotoğraf projem için hızla bir resimli taslak hazırlamaya koyuldum. Yine bana hiçbir şey çağrıştırmayan bir başlık verilmişti: *Birlikte*. Ne tarz fotoğraflar çekeceğimi düşünmeye başladım. Sonunda kolay yolu seçerek arkadaşlarımı çekmeye karar verdim. Sonra insanların birlikte vakit geçirip sosyalleşmesinin önemini falan anlatabilirdim. Zaten Ruth'un bana poz vermeye can atacağına emindim. Bu da bitmişti. Sonunda Bayan Gretching'in yeniden gözüne girmek için akıllıca olduğunu düşündüğümünden *Birdsong*'dan birkaç bölüm daha okudum. Hâlâ savaşa ilgili bir sahne okumamıştım ama bu Stephen denen çocuk, ev sahibinin karısıyla işleri ilerletmişti. Oldukça seksi bir sahneydi okuduğum ve açıkçası Noah'ı düşünüp bunu onunla yapmayı hayal etmeden edemedim. Kıp kırmızı olduğumdan telefonum titrediğinde duruma sevindim.

Lizzie'den bir mesaj gelmişti. "İyi misin inek? Öğle yemeği için kısa bir araya ne dersin? Her zamanki yerimizde." Noah'ı görmemi garanti altına alacak kadar çok ödev bitirdiğimi fark ederek kitaptan duvarımı bozdum, eşyalarımı topladım ve kantine doğru yürümeye başladım.

Ben geldiğimde kızlar da blöf oynuyorlardı. Elindeki dünya kadar karttan Lizzie'nin kaybettiği belliydi. "Merhaba çalışkan insan," dedi yere beş tane kart atarak. "Dört as," diye ekledi büyük bir umutla.

Ruth hemen kartları çevirdi. "Aptal değilim. Blöf."

A m a n d a'n ın y a n m a o t u r u p sandviçimi çıkardım. "Kim kazanıyor?"

Tabii ki ben," dedi Ruth.

Amanda beni başıyla selamladıktan sonra yere iki kart atıp "İki kız/" dedi.

"Blöf!" diye haykırdı Ruth, Amanda'nın kartlarını mutlulukla çevirirken. "Bu kartlar geri al bakalım."

"En azından bugün birileri mutlu." Sandviçimden bir ısırık alarak Amanda'nın

kolasından yudumladım. "Keyfin yerinde olmalı."

Lizzie surat astı. "Ruth'un haberlerini henüz duymadın, değil mi Poppy?" dedi devasa destesini düzenlemeye çalışırken.

"Ne haberi?" Elindeki çok daha ufak destenin üzerinden gülümsemekte olan Ruth'a baktım.

"Duymadın mı? Ben ve Will yeniden beraberiz."

"Ne? Ama dün ondan ayrılmayı kafaya koymuş gibiydin."

"Dün gece yanıma geldi ve onu gerçekten önemseydiğimi fark etmemi sağladı."

Bu dediklerini düşündüm. "Bir dakika... Will sana grubun Ponyboysla konser çıkacağından bahsetti mi?"

Benimle göz göze gelmiyordu. "Ah evet. Öyle bir şeyden de bahsetmişti."

İnanılmazdı. "Güzel bir tesadüf olmuş." "Bu da ne demek?"

Ben daha bir şey söylemeden Lizzie olası tartışmayı öngörerek araya girmişti. "Bu harika değil mi, kızlar? Amanda ve ben sizi kullanarak kulise girebiliriz. Muhteşem bir gece olacak, öyle değil mi?"

Ruth ile hâlâ gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk.

Bir iç Çekip onu kendi hâline bıraktım. "Tabii. Kulağa harika geliyor/"

Ruth kollarını uzatmıştı. "Erkek arkadaşımın Ponyboys'un alt grubunda çalacağını inanmıyorum."

Yutkundum.

"Üstelik gazeteye de çıkacaklar..." Hemen Lizzie'ye döndüm.

"Ne var?"

Yerinde mahcup bir ifadeyle kıpırdanıyordu. "Şey," diye başladı ama Ruth araya girmişti.

"Süper değil mi?" dedi. "Yerel gazeteyi aradık ve onlar da Lizzie'nin bir röportaj yapmasına izin verdiler."

Söylediklerini sindirmeye çalıştım. "Buna son birkaç saatte mi karar verdiniz?"

Ruth başıyla onayladı. "Noah sana söylemedi mi?" Söylememişti.

"Erkek arkadaşlarımız ünlü." Ruth avucunu havaya kaldırmış bana bir beşlik çakmaya çalışıyordu. Gönülsüzce eline vururken neden bu kadar rahatsız olduğumu çözmeye çalışıyordum.

"Sanırım öyleler."

O öğleden sonra zaman bir türlü geçmek bilmedi. Bir ara o havalı uydu saatimin bozuk olduğunu bile düşündüm. Bedenim Noah'ın özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Kalp atışlarım hızlandı; sanki onun okula yaklaştığını hissedebiliyordum. Saat okul bitişine yaklaşırken fazla göze çarpmadan hazırlanmaya başladım. Allah'tan fotoğrafçılık öğretmenim 'gösterişçi' bir tipti. Salına salına etrafta dolaşarak çocuklara evsiz insanların fotoğraflarını çekmelerini söylerken, benim sıranın altında oje sürdüğümü fark

edemiyordu. Ya da ruj sürdüğümü. Saçlarımı hızla tarayıp maskaramı sürdüğümü de.

Zil çaldığında daha iyi, daha güzel göründüğümü umuyordum. Gerçi bütün bu çalışmalarım dışarıdaki soğuğa adımımı atmamla beraber bozulmuştu. Burnum akmaya başlamış; saçlarım her yana dağılmış; şiddetle esen rüzgâr yanaklarımı kıpkırmızı yapmıştı. Okulun kapısına koşmak istesem de kendimi normal yürümeye zorladım. Noah'ı görmeden önce böyle heyecanlanmaya bir son verebilecek miydim acaba? Bu gergin sersemlik bir gün son bulacak mıydı? Bazı yönlerden son bulmasını istiyordum. O zaman sürekli gergin bir enerjiyle etrafta koşturmak yerine normal bir insan gibi davranabilecektim. Ama çoğu zaman bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. Gerilimin bir anlamı vardı ne de olsa. Âşık olduğumuz, birbirimizi heyecanlandırdığımız ve uyardığımız anlamına geliyordu. Bu son bulursa ve eğer rehavete kapılmaya başlarsak korkunç olurdu.

Onu okul kapısına yaslanmış gördüğümde kalbim hızlanmaya başladı. Kızlar yanından geçerken ona bakıyor ve kıkırdıyor, saçlarını savurup göz süzüyorlardı. Noah kışlık kıyafetlerinin içinde çok ama çok yakışıklı görünüyordu. Üzerinde kot pantolon, yeşil bir sweatshirt, deri bir ceket vardı ve beresi siyah saçlarını tamamen kapatıyordu. Gri bir atkı elmacık kemiklerini belirginleştirmiş; ona doğru yaklaşırken kalbim iyice hızlanmıştı. Omzunda kocaman bir sırt çantası olduğunu fark ettim.

Dudaklarına kondurduğu minik öpücük dizlerimi titretmişti.

"Merhaba güzellik," dedi bir kez daha öperek. "Sanırım uslu durup tüm ödevlerini bitirdin, değil mi?"

K üçük d ilim i y^utmuş gibi yalnızca başımı salladım. "Ç antada n e v a r ? " d iye sord u m sonra.

"Y akınd a g ö re ce k sin ," diye yanıtladı burnuna hafifçe dokunarak.

"Ama kocaman bir çanta bu! Birini mi öldürdün yoksa? Rakip bir gitaristin mezarın kazacak kadar büyük bir sürpriz buluşma istemiyorum."

Noah güldü. "Yakında göreceksin/" Sonra da elimi tuttu ve birlikte yürümeye başladık.

"Ee, günün nasıl geçti?" diye sordum aklım hâlâ çantada olmasına rağmen.

"Aslına bakarsan enteresan bir gündü. Bizim grup gazeteye çıkacak."

Gülümsedim. "Onu biliyorum zaten. Sanırım bundan Lizzie sorumlu olabilir."

"Biliyordum." Hafifçe elimi sıktı. "Evet, neyse, sanırım iyi bir reklam olur. Gazetey yalnızca yaşlı orta sınıf okusa da..."

"Lizzie de okuyor."

"O pek sayılmaz bence." "Hmm, sanırım haklısın."

Noah birleşmiş ellerimizi bir ileri bir geri sallamaya başladı. "Ee," dedi. "Senin içir planladığım bu eğlenceli aktiviteyi sabırsızlıkla bekliyor musun?"

"Elbette. Ne olduğunu çok merak ediyorum."

"O zaman hazırlanman için önce seni eve götürelim, ne dersin?"

"Hazırlanmam için mi?" "Evet."

"Ne için?"

"Bunu söyleyemem."

"Ama ben zaten hazırım." Güvenimin sarsıldığını hissediyordum. Makyajım düzeltilmiş, saçlarımı y apm ıstım ve kıyafetlerim de uygundu. "Sana hazır görünmüyorum muyum?"

Başım a bir öp ü cü k kondurdu. "Harika görünüyorsun, her zam an k i gibi, am a gideceğimiz yerde kot pantolon giyem ezsin ."

"İşte şim di gerçek ten merak ettim."

"Sabırlı olmak zorundasın."

Tüm yol el ele benim evime yürüdük. Soğuk rüzgâr tenimizi ısıırıyordu. Ve ben, eve gittiğimde yüzüme belki bir kat daha kırmızılık giderici fondöten sürmem gerekeceğini düşündüm. Kafamdan bunlar geçerken Noah da bana gazete için

"Aslında biraz rahatsız bir çekim olacak gibi. Bizi tren yolu tüneline çekmek istiyorlar. Ben asıl tuğlaların önünde 'öfkeli' fotoğraflarımızı çekmek isteyeceklerinden korkuyorum."

"Noah. Grubunuzun ismi 'Büyüyen Acılar' anlamına geliyor. Siz resmen tuğlaları önünde siyah beyaz fotoğraflarınızın çekilmesi için yalvarıyorsunuz."

"Hep grubun ismini eleştir zaten." "Ama aptalca bir isim."

"Eminim ilk çıktıklarında herkes The Beatles'ın da aptalca olduğunu düşünmüştür."

"Az önce kendinizi The Beatlesla mı karşılaştırdın sen?" Ellerini hemen havaya kaldırdı. "Tanrım hayır. Sakin ol."

Endişelenme."

Evim e u laştığım ızd a çan tam da anahtarı aramaya koyuldum. İçeri girip seslend im fakat henüz kimse yoktu. Yalnızdık. "İçeri g e l," d ed im onu merdivenlere yönlendirerek.

"O dam ü st k a tta."

O danı göreb ilecek m iy im ?"

"Aklına başka fikirler gelmesin."

"Yalnızca nerede uyduğunu görmek ilginç olacak, o kadar."

"Ç ok tuhaf oldu bu. Senin uyku takıntın nedir böyle?"

Odayı bu sabah nasıl bıraktığımı düşünmeye çalışarak kapıyı araladım. Pek de dağınık değildi. Noah yatağa oturup etrafına bakınmaya başlamadan önce, hızla yorganı düzeltip yatağın altındaki kirli şortumu aldım.

"Dem ek Poppy burada yaşıyor?" Çerçeveli fotoğraflarıma, eski oyuncak ayıma - kahretsiz onu kaldırmayı unutmuştum ve havalı James Dean posterime baktı.

"Genelde bu kadar dağınık değildir," dedim yalan söyleyerek.

Noah elimi tutup beni yanına çekti. Ve işte yine dudakları dudaklarımdaydı.

"Harika. Bayıldım. Her yanından sen fışkırıyor."

Bu defa daha şehvetli bir öpücük kondurdu ve tüm bedenim darmaduman oldu. Açlıkla dudaklarını yalayıp kollarımı sırtına sardım. Hafifçe inlediğinde ne olduğunu anlayamadan kucağına oturmuş, onu deli gibi öperken buldum kendimi. Harika bir duyguydu bu.

Nefes almak için ara verdiğimizde Noah sırtıtmaya başladı.

"Peki, iyi gitmiyorum," dedi yüzümü okşayarak. "Senin yanında kendime hâkim olmayı başaramıyorum sanki."

Tuvalet masamdaki aynada yansımamı gördüm. Beş dakikalık bir öpüşme saçlarımı bir şekilde bir felakete çevirmeyi başarmıştı. Parmaklarımla düzeltmeye çalıştım. "Şey/ yani ben de senin yanında bir erkek delisi gibi davranmamak için çok zorlanıyorum. Her neyse, hadi dikkatimizi biraz dağıtalım. Neden buraya gelmiştik?"

"Ah, evet neredeyse unuttuyordum." Noah ayağa kalkıp o kocaman çantasının içinde bir şeyler aramaya başladı. Çantanın içinden bir başka gösterişli poşet çıkarırken meraklı gözlerle izliyordum. Büyük bir keyifle poşeti bana uzattı.

"Bu da ne?" "Senin için."

Bir parça saçımı kulağımın arkasına attım. "Nedir?"

"Aç da kendin gör."

Poşeti yatağıma bıraktı. Kasaba meydanındaki lüks bir mağazadan alınmıştı; pahalı ve lüks bir mağazadan. "Bana bir şey almak zorunda değildin," dedim poşeti elimde çevirirken.

"Saçmalama. Sen benim kız arkadaşısın. Hem bu kullanışlı bir hediye olacak."

Poşeti açtım. Elime değen yumuşak şeyi yavaşça çekip çıkardım. Kırmızı ipektendi. Avuçlarımda tuttuğum kumaşı yere doğru bırakınca hayatımda gördüğüm en güzel elbise de ortaya çıkmış oldu.

"Bu bir elbise."

Şaşkınlık içinde, elbisenin dikişlerinin kalitesine baka kalmıştım. Her zaman bana yakışacağını bildiğim ama asla cesaret edip de alamadığım bir kırmızı tonuydu bu. Yüksek yakalı ve uzun kollu bir elbiseydi. Dizlerimin üzerinde biten eteği bel kısmından itibaren bollaşıyordu.

Bu çok güzel," dedim elbiseden gözlerimi ayıramadan.

Noah elbiseyi üzerime yerleştirdi. "Tam üzerine güreymiş. Bunun için bir ödülü kesinlikle hak ettim bence."

Konuşamıyordum bile. Tek tapabildiğim elbiseye bakmaktı.

"Beğendin mi?"

Önce başımı aşağı yukarı sonra sağa sola salladım. "Bu çok güzel Noah ama cidden, kabul edemem. O mağazayı biliyorum. Fazlasıyla cömert davranmışsın."

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Ciddi suçluluk duygusu sorunları olan milyoner ebeveynlerim var, unuttun mu? Sen parayı dert etme. Sadece üzerine dene."

"Ama bunu giyecek bir yerim yok ki. Bu elbise için yeterince lüks bir hayatım yok."

"İşte bu geceki eğlence de burada devreye giriyor." Yüzünde şimdi daha da büyük bir gülümseme vardı.

Yeniden çantasını karıştırarak içinden beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı.

Zarfı açıp içinden iki adet bileti çıkartırken hâlâ gergindim.

Nefesim kesildi. "Bale biletleri mi?" Buna inanamıyordum.

"Evet. Hem de güzel biletler. Babamın bir locası var. Potansiyel müşterilerini orada ağırılıyor ama bu gece kullanılmayacak. Belki yeni elbiseni giyebilirsin diye düşündüm. Ne dersin?"

Çıglıklar atarak boynuna sarıldım. "Baleyi ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

O da bana sarıldı. "Hayır. Sanırım şanslı bir tahmin olmuş. Ama kızların bir yerlere giderken giyinip süslenmeyi sevdiğini biliyorum."

"Baleyi çok çok çok çok seviyorum." Odanın içinde parmaklarımın ucunda dönmeye başladım. "Çocukken ben de dans ederdim biliyor musun? Aslında oldukça da iyiydim. Annem beni her Noel'de bale izlemeye götürürdü. Tüm yıl boyunca o anı beklerdim."

Noah ayağa kalkınca kendimi sanki sahnedeymişiz gibi kollarına attım. Beni yakalayıp döndürdü. "Peki, sonra ne oldu Margot Fonteyn? Neden devam etmiyorsun?"

Bir iç çektim. "Her zamanki şeyler işte. Ergenliğe girince cumartesi günleri bale dersine gitmek yerine alışverişe gitmek istediğime karar verdim. Elbette bundan şu anda çok pişmanım."

"O hâlde doğru bir seçim yaptığıma sevindim." "Oldukça doğru hem de."

"Elbiseni deneyecek misin?" "Bakmayacağına söz verirsen." Ellerini gözlerine götürdü "Bakmayacağım. Söz."

Hızla üzerimdeki her şeyi çıkarıp elbiseyi giydim. Kollarını da giyerek kumaşın bacaklarımın üzerinden akmasına müsaade ettim. Aynadaki görüntüme baktım.

Vay canına. Bu oldukça iyi bir elbiseydi. En az beş yaş daha büyük gösteriyordum ve kırmızının bu tonu ifademi tamamen değiştirmişti. Tenimi süt rengi göstermişti ve saçlarımın kahverengisi çok daha koyu ve parlak görünmüştü. "Daha giyinmedin mi?" diye sordu gözleri hâlâ kapalı olan Noah. "Bu bekleme beni öldürüyor."

Hazırım." Saçlarımı bir tarafa aldım.

Noah parmaklarını aralayıp baktı. Durdu. Sonra ellerini tamamen kaldırıp öylece kalakaldı. Yüzümün elbisem kadar kırmızı olduğunu fark ettim.

"Ne oldu? Çok mu kötü duruyor?" Endişeyle elbisenin kumaşını düzeltmeye çalışıyordum.

O ise hâlâ konuşmuyordu.

"Ne? Şimdi beni iyice heyecanlandırıyorsun/7 Yüzümü tutup beni birden kendine çekerek öptü. Geri çekildiğinde daha da kızarmıştım.

"Bu ne içindi?"

Noah omuzlarımı ve kollarımı öpmeye başladı.

"Sen. İnanılmaz. Derecede. Güzel. Görünüyorsun," dedi öpücüklerinin arasında. "Sen Öpmeye. Doyamıyorum."

Kıkırdadım. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Yeniden dudaklarımdan öptü. "Hadi baleye gitmeyelim. Üzerinde bu elbiseyle burada oturamaz mıyız sadece?"

"Hayır! Bale için çok heyecanlıyım artık." "Ama kendine baksana."

"Ne zaman çıkmalıyız?"

Noah saatine baktı. "Bir saat içinde."

"Saçımı ve makyajımı yapmalıyım. Üzerimde böyle bir elbise varken yüzüm berbat hâlde oraya gidemem."

"Güven bana. Uğraşsan bile berbat görünemezsin." "Bunu bilmem iyi oldu sanırım."

Noah bana son bir öpücük verdi. "Seni yalnız bırakmalıyım. Bir seks zararlısı gibiyim Sen kendine çeki düzen ver ben de kendime."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sakın bana senin de güzel bir elbise giyeceğini söyleme."

Başını salladı. "Evet. Topuklu da. Bir *deCoast'ta* bulduğun o harikulade çantayı takacağım."

"Sen *Coast'u* nereden biliyorsun?" "Kızlar konuşurken duyuyorum." "Anlaşıldı."

Noah elinde bir başka gizemli poşetle odamdan ayrıldı. Hemen annemi arayıp akşam çıkacağımı haber verdim. Biraz fazla heyecanlandığımdan hazırlanma sürecimi de bir on dakika kadar erteledi. Telefonu kapatınca tuvalet masama oturup kendimi güzelleştirmek için uğraşmaya başladım. Yeniden. Hiç durmadan gülümsüyordum. Elbisenin kırmızılığına vurgu yapmak için göz makyajımı sade tutup *Cosmo*'dan öğrendiğim beş adımda kırmızı, çekici dudakları yapmaya koyuldum. Dudaklarım bittiğinde dikkatimi saçlarıma çevirip maşa yapmaya karar verdim. Saçlarımı sarıp özenle kıvırdım. Noah odaya döndüğünde doğum günümde gelen pahalı parfümümü sıkıyordum.

Bu defa şok olma sırası bendeydi. O... muhteşem görünüyordu.

Bembeyaz bir gömlekle kusursuz kesimli bir takım elbise giymiş ve incecik, siyah bir kravat takmıştı. Saçını da yapmıştı üstelik. Her zamanki o kabarık ve dağınık hâli yerine, çenesini muhteşem gösteren bir şekilde düzgünce jölelenmişti. Kirli sakalları gitmiş, yüzü tertemiz olmuştu. Siyah gözleri böylece daha da açığa çıkıyordu. Beklendiği üzere mideme bir anda kramplar girmiş, kalbim hızlanmıştı Tam ona ne muhteşem görüldüğünü söyleyecektim ki o önce davrandı.

"Poppy Lawson, sen kuşkusuz tüm Middletoıvn'daki en güzel kızsın/"

Tamam en arzularımızla hareket etmemek neredeyse imkânsızdı. "Sen de fena görünmüyorsun."

"Seni tanımasam bunun bir iltifat olduğunu sanırdım." Beni öptüğünde vücudum

mutlulukla kasıldı. Bir elini om züm a koyarak durduğunda aynadaki yansımamıza baktı.

"Bir çift olarak hiç de fena görünmüyoruz, değil mi?" Önümdeki aynada duran görüntüye çevirdim bakışlarımı ben de. Noah haklıydı. Birlikte çok güzel görünüyorduk. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Etrafına mutluluk saçan, yetişkin ve güzel bir kadındım. Noah'ın yüzümü nasıl sürekli güldürdüğünü daha önce fark etmemiştim. Onunla olmanın beni nasıl rahatlattığını ve -evet belki kulağa delice gelecek ama abirlikteyken nasıl kendimi bir bütün gibi hissettiğimi de.

Noah yeniden saatine baktı. "Tüh. Hemen çıkmazsak treni kaçıracacağız."

Eşyalarımızı rastgele çantaya tıktırdıktan sonra, önce ayakkabılarımı bulamadığımdan bir çığlık attım sonra da cep telefonumu bulamadığımdan. Noah'ın telefonuyla çaldırıp onu aradık.

Oldukça soğuk bir tren yolculuğunun ardından Londra'ya vardığımızda West End sokaklarında bulduk kendimizi. Hava dondurucuydu. İnsanlar, soğuktan olabildiğince çabuk kurtulmaya çalışarak etrafta koşturuyorlardı.

"Balenin sergileneceği tiyatro şu köşeyi dönünce," dedi Noah bana kalabalığın içinde yardım ederken.

Londra'da yürümeye alışkın olmadığımdan sürekli dirsekleniyor ve insanlardan özür diliyordum. Tiyatroya vardığımızda içeri girmek için bekleyen uzun bir sıra dolusu insan gördüm. Çevremizdeki herkes bu organizasyon için giyinmişti. Tüm erkekler takım elbiseliyken, tüm kadınların montlarının altından sarkan o güzel kumaşları görebiliyordum.

"Geldik," dedi Noah sıranın en önüne doğru yürürken. "Bir dakika," diye fısıldadım "Herkesle birlikte sırayı beklememiz gerekmez mi?"

Sırıttı. "Hayır."

Utançtan kollarımı önüme bağlayarak sıranın en önüne geçtim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve Noah'ın da neden bu kadar kendine güvenerek bunu yaptığı» nı bilmiyordum. Ben bunları düşünürken, bilet ofisine geldiğimizde Noah sessizce adama ismini verdi ve çalışanın yüzü bir anda bir şey fark etmiş gibi parladı.

"Elbette Bay Roberts, locanız hazır."

Bize eşlik eden adam ufak bir işaret yaptığında bir başka hevesli çalışan yanımıza geldi. Kalabalığın içinden ilerlerken bir anda elimizde köpüklü şampanya bardakları bulduk.

Adamı bordo renk merdivenlerden takip ederken, "Başbakan'ın oğlu falan mısınız?" diye fısıldadım Noah'ın kulağına. 18 yaşında olduğumu düşündükleri için keyiflenerek şampanyamdan bir yudum aldım. Baloncuklar burnumu gıdıklamıştı.

"Yalnızca locamız var," dedi Noah. Bu VIP muamelesinden çok da etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Loca sahiplerine hep böyle davranıyorlar. Bu da ödemenin bir karşılığı."

Merdivenlerin bitiminden bir merdiven ve arkasından bir merdiven daha çıktık. Diğer

bale seyircileri dev ahşap kapılarda kaybolmuş, kalabalık seyrelmeye başlamıştı.

"Az kaldı efendim," dedi yardımsever çalışan. Hafif tıknaz adamın takım elbisesi üzerine dar gelmişti. O kadar çok basamak çıkmanın verdiği yorgunlukla alnında biriken ter damlacıkları seçilebiliyordu. Mekânın tavanına yaklaşıp dek tırmanmaya devam ettik. Güzel bir dekorasyona sahip, altın varaklı tavanda yine altın renginden melekler ve bulutlu bir gökyüzü resmedilmişti. Adam bizi kırmızı kadife perdeli ufak bir kapıdan içeri geçirdi.

"Bayım, bayan, locanız.7/ Eliyle içeri girmemizi işaret ederek başıyla hafifçe selamladı ki bu hareketi biraz aşırı gelmişti.

Noah cebinden yirmi sterlin çıkartıp belli etmeden adama uzattığında şaşırđım. Genç sevgilimin böyle bir hareket yapışım izlemek tuhaftı. Fazlasıyla yetişkinlere ait bir hareketti sanki. Bu gece her zamanki Middletcnnv hayatımın ne kadar uzakta kaldığını hissettim. Noah beni belimden iterek kırmızı perdelerin arkasına geçirdi.

Ona tam babasının mafyadan olup olmadığını soracaktım ki birden çevremi fark ettim. Tiyatronun sağ tarafında, ufak ama lüks bir özel locaya girmiştik. Bir hükümdar gibi tüm seyircilerin üzerinde duruyorduk. Manzara nefes kesiciydi. Altımızda bir zarafet denizi vardı. Mükemmel kesimli takım elbiseler içindeki erkekler, pırlanta ve elmaslar içinde parıldayan kadınları kırmızı koltuklarına oturtuyorlardı. Kadınların elbiselerinin üzerindeki mücevherlerin ışıltısı işlemeli duvarlar üzerinde gökkuşakları oluşturuyordu. Sahne boştu; kısacık balerin etekleri içindeki zarif dansçuları bekliyordu.

Derin bir nefes alıp bir iç çektikten sonra tüm bunları sindirebilmek için koltuğuma yaslandım. Noah arkamdan yaklaşarak nazikçe sarıldı bana. Elleri belimde dolaşıyordu. "Ne düşünüyorsun?" Bir parça saçımı bir kenara attığından, o konuşurken sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Bu muhteşem," dedim, altımızdaki seyircilerden gözlerimi ayırmadan. "Ne kadar yüksekteyiz. Bunun gerçek

°lduğuna, gerçekten bir bale locasında olduğuma inanamıyorum. Kendimi *Özel Bir Kadın*'daki Julia Roberts gibi hissediyorum/'

Noah suratını astı.

"O hayat kadını olan film değil m i?"

"Evet ama iyi bir hayat kadını. Filmin bir sahnesinde Richard Gere kıza bir elbise alıp onu operaya götürüyor. Hatta o elbise de aynı bunun gibi kırmızıydı. O kadar romantikti ki/'

"Hmm. Az önce beni Richard Gere'e kendini de bir hayat kadınına benzetmiş olmandan çok memnun olduğumu söyleyemeyeceğim."

Cesaret edebildiğim kadar aşağı sarktım. "Vay canına. Hemen altımızda bir loca daha var. Onlara mesaj yazıp bir parça iplikle sarkıtalım mı?"

Bu fikir ağzımdan çıkar çıkmaz gerçekten beni heyecanlandırđığını fark ettim. Noah kahkaha atarak enseme bir öpücük kondurdu. "Buradaki en güzel insan olduğunun

farkmdasın değil mi?" diye sordu. Öpücüğü her yanıma titretmiş, bedenim artık kendine söz geçiremez olmuştu. Onun dudaklarına doğru sürüklendim.

"Çok tatlısın ama bu doğru değil."

Yeniden boynumu öptüğünde tüm omurgama keyif dolu dalgalar yayıldı. "Sadece güzel de değilsin aynı zamanda bu güzelliğinin farkında değil gibi de davranıyorsun ve ben bunu çok seviyorum."

Bir öpücük daha.

Komik ve zekice bir cevap verecektim ki Noah beni kendine doğru çevirip dudaklarıma öpücük kondurdu. O sırada orkestra da başlamıştı. Hemen ondan uzaklaştım.

"Toplum içinde olduğumuzu unutmuşum/" dedim nefes nefese.

"Evet. Bir anda bale o kadar güzel bir fikir gibi görünmemeye başladı. Benim evime gidemez miyiz?"

Yüzümü astım. "Asla. Bak, sanırım birazdan başlayacak."

Geniş ve konforlu yerime kuruldum. Önümdeki sehpa minik dürbünler duruyordu. Birini alıp orkestrayı izlemeye koyuldum.

"Vay canına," dedim. "Kemancının etkileyici bir sakalı varmış."

Dürbünü Noah'a uzattım. "Bak."

Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra dürbünü elimden aldı ve gösterdiğim yöne baktı. "Haklısın. Bu etkileyici bir sakal."

Noah'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bana hâlâ o garip ifadeyle bakıyordu.

"N e?"

"Şu anda dünyada hiçbir insanın bir başka insanı benim seni sevdiğim kadar sevmesi mümkün olamaz gibi geliyor."

Bakışları derindi; neredeyse alev alacak gibi. Ona daha sık enteresan yüz tüylerini göstermeliydim sanırım.

"Ben de seni seviyorum." Elini tuttum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim Sanırım bu başıma gelebilecek en romantik şey."

G ü l ü m sed i. "Ü ste lik bale h enüz başla m adı bile." Kollarını u zatıp g erin in ce gö m leğ i hafifçe açıldı ve göğsünün bir parçasını g ö rd ü m .

Bir anda baleyle ilgili her şey aklımdan siliniverdi. "İçecek bir şeyler ister misin?"

"Etendim ?" dedim o minicik ten gösterisinden hipnotize olmuş hâlde.

"İçecek?" dedi boş şampanya kadehimi göstererek. "Bir kadeh daha?"

Şehvetten dönen başımı salladım. "Şey, evet, tabii. Harika olur."

Noah fark etmediğim ufak bir masaya doğru eğilerek yine fark etmediğim telefonun ahizesini kulağına götürdü.

"Bir telefonumuz mu var?"

Beni bir parmağıyla susturarak konuşmaya başladı. Herhangi bir numara çevirmediğinden telefonun doğrudan bağlandığını düşündüm.

"Merhaba. Evet, üstteki locadan arıyorum. Bir şişe şampanya alabilir miyiz lütfen? Teşekkürler."

Ben ağzım açık bakarken telefonu kapadı. "Bir şişe mi?"

Ciddi misin?"

Bir kez daha umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "İkram zaten."

"O hâlde tamam."

Şampanya gelene kadar insanları izlemeye devam ettim. Bu defa takım elbiseli başka bir adam büyük, buz dolu bir kovanın içindeki şampanyayı servis etmişti. Hızlıca başını sallayıp şişeyi koydu ve bizi bir kez daha baş başa bıraktı.

"İçelim mi?" diye sordu Noah şişeyi alarak. "Neden olmasın?"

O mantarla uğraşırken ben iki kadehi de hazırlamıştım. Hafifçe fırlayan mantarla kehribar rengi içki, şişeden akmaya başladığında bardağımı ustaca doldurdum. Dolu bardaklardan birini Noah'a uzattım. Kadehini bana doğru kaldırdı.

"Âşık olmaya ve sonsuza kadar âşık kalmaya." Kadehime kadehiyle hafifçe dokunarak büyük bir yudum aldı. Söylediklerinden etkilenmiştim. Ben de onunla kadeh tokuşturup içkimi yudumladım.

"Bale ne zaman başlayacak ki?" diye sorduğum sırada ışıklar kısıldı.

Şampanyamdan bir yudum daha içtim. Perde açılıp on beş tane tütü giymiş dansçı sahneye çıktığı sırada şüphesiz dünyadaki en şanslı kız olduğumu düşünüyordum.

Bir saat sonra, ışıklar yeniden açıldığında yalnızca iki şey düşünebiliyordum:

1Bale gerçekten muhteşemdi.

2Ş am p an y a insan ın d o ğ ru d an beynine etki ed iyord u.

A ltım ızdaki in san lar kalabalık yerlerinden kalkm aya başlamışlardı. Erkekler yerlerinden kalkarak kadınların geçmesi için müsaade ediyordu. Kadınlarsa tüm arayı tuvalet sırasında geçirecekti. Sıkılmış çocuklar en güzel elbiselerini giymiş, ellerinde tuttukları pahalı dondurmalarıyla annelerine sıkıldıklarını söylüyorlardı. Bu arada hediyelik eşya bölümünün önünde de parlak bir A4 program kâğıdına 10 sterlin harcamak isteyenler bir sıra oluşturmuştu.

Bense bacaklarımı locanın korkuluklarının üzerine uzatmış, keyifle şampanyamı yudumluyordum.

Noah sevecen bir şekilde bana bakıp gülümsedi. "Eğleniyor musun?"

Hevesle başımı salladım. "H arikaydı. Nasıl dans ettiklerini gördün mü Noah? O kada iyiler ki, ah öyle değil mi? Neden baleyi bıraktım ki? Ben de bir baş balerin olabilirdim Baleye baylıyorum, ya sen? Sence o kadar yükseğe zıplayabilir misin?"

Hıçkırıldığında Noah kahkahalarla gülmeye başladı. "Poppy Lawson, sarhoş musun? Ama nasıl? Henüz sadece iki kadeh içtin!"

Oturduğum sandalyeye öfkeyle sindim ve pöfledim. "Sarhoş mu? Tabii ki sarhoş değilim." Ne kadar sarhoş olmadığımı göstermek için kadehimi sallarken bir parça şampanya büyük bir enerjiyle bardaktan dökülüp havalanarak balkondan aşağı uçu.

"H ay Allah."

Görünmemek için hemen dizlerimin üzerinde eğildim ve locanın kenarından aşağı

baktım. Altımızda şaşkın bir grup yaşlı insan vardı. Canlı mavi elbisesinin üzerinde nemli bir leke görünen kadın ellerini havaya kaldırmış, içeriye yağmur yağıp yağmadığını kontrol ediyordu. Kocası olduğunu düşündüğüm adam da çevresine bakınarak bu sıvı saldırısının nereden geldiğini çözmeye çalışıyordu. Sonra, sanki onları izlediğimi biliyorlarmış gibi, ikisinin başı da benim olduğum yöne döndü.

"Hay aksi," dedim ve hemen başımı yere eğdim.

Noah da o an hemen yanıma çömelmiş gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bunu görmedin, değil mi?" "Sana inanamıyorum," dedi kahkahalar arasında. "Seni hiçbir yere götüremeyecek miyim ben?"

"Bir kazaydı!"

"Peki, ikinci yarıda seyircileri boğmamayı deneyebilir misin acaba?"

"Elbette."

Birdenbire tuvalete gitme ihtiyacımı fark ettim. Hem de acil. Ayağa kalktığımda oda dönüyordu.

"Ah olamaz," dedim bir anda çöken farkındalıkla. "Sanırım sarhoş oldum."

Noah bir kahkaha daha atarak bana destek olmak için ayağa kalktı. "Sanırım, öyle mi?"

"Bale izlerken sarhoş oldum! Ah olamaz! Daha önce hiç şampanya içmemiştim ki."

"Köpükler beynine kaçtı. Beş dakikaya bir şeyin kalmaz. Yine de bu hafta bu ikinci sarhoş oluşun, farkındasın değil mi? Bir sorunun olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Senin hatan," diye geveledim kapıya yürürken. "Sen beni heyecanlandırıyorsun."

"Nereye gidiyorsun seni ayyaş?" "Lavaboya gitmeliyim."

Süslü holde sendeleyerek tuvalet işaretlerini takip ettim.

Bir sıra görmeyi umuyordum. Şanslıydım. Kimse yok gibi görünüyordu. Belki de buras yalnızca localara ayrılmıştı.

İhtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkarken aynada kendime baktım. Yansımama bakmanın ayılmama yardımcı olduğunu fark ederek beş dakika boyunca kendimi toplamaya çalıştım. Aynadaki kızın ben olduğuna manainiyordum. Mutlu görünüyordu. Bir pazar sabahı parkta el ele yürüyen çiftlerin yüzü gibiydi yüzü. Ya da trende ta karşınızda oturan kızın gizemli birinden telefonuna gelen mesajı okuduktan hemen sonraki yüzü gibi. Bu âşık birinin yüzüydü ve bende de aynı yüz vardı. Buna sonsuza dek sahip olabilmek için dua ettim.

Aranın bitimini işaret eden zil çaldığı sırada yeniden locaya dönmüştüm. Noah önünde iki litrelik bir su şişesiyle oturuyordu. Bana bir bardak su uzattı.

"İç bakalım ."

Suyu içip bardağı verdim. Yeniden doldurup bana uzattı. İkinci bardağı isteksizce yudum ladım. "N ed en başım dönüyor? Gerçekten o kadar çok içm edim ."

"Sana söylemiştim. Daha önce şampanya içmediğindendir. Alışkın değilsen bu köpükler ölüm cüldür."

"Sanırım sen alışkınsın." "Elbette."

Dilimi çıkardım. "Bale gösterisini m ahvettim ."

"H içbir şeyi m ahvetmedin." Kucağına oturm am ı isteyerek dizlerine hafifçe vurdu. "C el bakalım ." Olabildiğince zarifçe kucağına oturdum. Beni hemen kendisine çekti. Başımı köprücük kemiğinin üstüne yaslayıp kolalı gömleğinin temiz kokusunu çektim içime.

"Seni çok seviyorum N oah," dedim kol düğmeleriyle oynarken. "Beni baleye getirdiğir için teşekkürler." Elim, kolundan göğsüne kayarak okşamaya başlamıştı. "Biliyor musun?" diye fısıldadım. "Bence kimse bizi b u ra d a..."

Noah tek kelime etmese de beni belim den daha sıkı tuttuğunu hissedebiliyordum.

Yüzümü yaklaştırarak onu öptüm. "Burada istediğimizi... yapabiliriz... ve kimse görmez."

Noah beni tereddütle öpüyordu. "Poppy. Sen sarhoşsun."

"Artık değilim!" diye itiraz ettim kollarımı boynuna dolayarak. "Sarhoştum ama sadece beş dakikalığına. Sonra aynada kendime baktım ki bu hep işe yarar, ama yansımam hiç de bana benzemiyordu."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Daha fazla bekleyemezdim. Onu o anda, bale gösterisinin ortasında, öpmek istiyordum. Bu yüzden onu dudaklarımla susturup her konuşmaya ya da şikâyet etmeye kalkıştığında daha da şehvetle öptüm. Çok geçmeden elleri saçlarımda dolaşıyor ve hevesle öpücüklerime karşılık veriyordu. İkimiz de aşağıdaki izleyicilere yaptığımız şovu umursamıyorduk. Işıklar karardı ve orkestra çalmaya başladı. Tam o sırada Noah'ı itip tüm ilgimi yeniden oyuna çevirdim.

"Ah," dedi.

"Şşş, gösteri başlıyor."

Sandalyemi, bacaklarımız birbirine degecek şekilde yaklaştırmıştım. Korkuluklara tutunarak dansçıları en iyi şekilde görebilmek için eğildim. Atletik bedenlerim sahnede akıcı ve yer çekimine karşı gelen hareketlerle bir o yana bir bu yana savuruyorlardı. Oyunun güzelliğiyle, kostümlerle, erkeklerin kadınları basit bir şeymiş gibi havaya atmalarıyla kendimden geçmişim. Yine de Noah'ın elini dizimde hissettiğim anda tüm o büyü bozulmuş, yerini çok daha güçlü bir duyguya bırakmıştı.

"Selam/" diye fısıldadım bakışlarımı bacağıma indirerek. Eli çoktan birkaç santim yukarı tırmanmıştı.

"Şşş," dedi, yüzü hâlâ ilgiyle sahnede. "Baleyi izliyorum."

Bacağımla elinden kalbime doğru yayılan ısıyla âdeta yanıyordu. Karizmamı çizdirmemeye kararlı bir hâlde ilgimi oyuna çevirdim ama konsantre olmam mümkün değildi.

Noah'ın eli birkaç santim daha yukarı çıkınca kırmızı elbisemin eteklerine de ulaşmıştı. Oturduğum yerde duruşumu düzeltiltim. Bu bir hataydı ve böylece Noah'ın eli bacağımda

daha da yukarı çıkmış oldu. Bileği baldırımın tam ortasında olmasına rağmen büyük bir duygu yüklemesi yaşatmaya yetmişti. Parmaklarının en ufak kıpırtısı bile bedenimi yüksek gerilimli bir prize sokmuşum gibi hissettiriyordu. Tek yapabileceğim ondan bir çeşit intikam almaktı. Ben de o yüzden uzanıp elimi bacağına cesaret edebildiğim kadar yukarı yerleştirdim. Noah derin bir nefes aldı. Gülümseyerek bakışlarımı sahneder çevirmeden parmaklarımla hafifçe ritim tutmaya başladım.

Gerçekten balenin ikinci perdesinde olanları anlatamazdım. Tek söyleyebileceğim bunun hayatımın en erotik 45 dakikası olduğuydu. Sanki aramızda bir elektrik titreşimi dolaşıyordu ve bizler de inişli çıkışlı bir akımdık. Yalnız, dürüst olmam gerekirse Noah hep bir centilmen gibi davranıp elini daha yukarı taşımasa da bu bile bende büyük bir reaksiyon yaratmaya yetmişti. Tüm tüylerim diken diken olmuş; nefesim düzensizleşmişti. O da benim dokunuşlarımdan aynı derecede etkilenmiş görünüyordu. Bacakları titriyordu. Bir noktada o kadar çok titremeye başlamıştı ki tüm bedeni resm er şiddetle sarsılmaya başladı.

Normal nü bu? diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama Noah'ın parmaklarının birkaç kez oynatmasıyla birlikte bu düşünce aklimdan uçup gitti.

Üzerim izdeki büyüğü bir anda kopan alkışlar bozdu. Alkışlamak için ayağa kalkarken elini bacağımdan çekti. Sersem sersem kafamı sallayıp ona katılmak üzere ayağa kalktım ben de. Balerinler eğilerek seyirciyi selamlıyorlardı. Balenin son u olamazdı değil mi bu? Ama perdeler inmiş, izleyiciler dışarı çıkmaya başlamıştı. Kalabalık, dar çıkıştan dışarı doğru akmaya çalışırken çantalarını yanlarına, programları ise kollarının altına sıkıştırmışlardı.

"Birkaç dakika burada kalalım mı?" diye sordu Noah. "Kalabalığın dağılmasını bekleriz."

Bense o elimi tutarken hâlâ dönen başımı salladım. "Seni bilmem," dedi kaşını küstahça havaya kaldırarak

"Ama ben son sahnede olan tek bir şeyi bile anlatabileceğimi sanmıyorum." Eğilip dudaklarımdan öptü. "Benim üzerimde çok garip bir etkin var Poppy. Sanırım sana bağımlı oldum."

Elimden gelen tek şey, bedenim normal hâline dönmek için çabalarırken, elini sıkmaktı. Dikkatlice montumu ve çantamı alarak kalan suyu da içtim. Noah haklıydı. Artık şampanyanın etkisi geçmişti. Belki de gerçekten sadece köpüklerden etkilenmiştim. Giyebilmem için montumu tuttu.

"Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim ... sadece..." "Biraz başın mı döndü?"

Yeniden başımı salladım.

Kalabalık azalmıştı. Her şeyimi aldığımdan emin olduktan sonra Noah'ın eli elimde locadan çıkarak gerçek hayata döndüm.

"Ah, dışarıısı çok soğuk olacak değil mi?" diye yakındı Noah merdivenlerden inerken.

"Sanırım ."

Aşağı indiğimizde tiyatro girişinin yakınında oluşan bir tıkanıklık ve bir kalabalıkla karşılaştık. "Neler oluyor?" diye sordum. "Neden binadan çıkmıyorlar?"

Kalabalık insan grubu içinde ilerledik. Dışarıdan esen soğuk hava birden yüzüme vurdu.

Camlardan dışarı baktım. "Ah olamaz."

Bir şekilde, bir bale performansı süresince, Londra'yı sert bir tipi vurmuş, her yer bir avuç karla kaplanmıştı. Zarif giysili kadınlar topuklularıyla dışarı adımlarını atar atmaz kayıyorlardı.

"N asıl bu kadar çok kar yağmış?" diye sordum Noah'a. O da parmak uçlarında önündeki insan kafalarının üzerinden dışarı bakmaya çalışıyordu. "Bilmiyorum," dedi endişeli bir ifadeyle. "Ama eve dönüşümüz biraz sıkıntılı olabilir/

Aman Tanrım. Trenler. İngiltere'nin beklenmedik hava koşullarında anında trenleri durdurma gibi garip bir huyu vardı.

"Eve dönebilecek miyiz?"

Noah suratını astı. "Bilmiyorum."

Kalabalığın arasında ilerlemeye başladık. Çıkış, tiyatrodan çıkmak istemeyen ve karın onların kızgınlıklarıyla aniden eriyeceğini düşünen insanlar yüzünden tıkanmıştıBirkaç stratejik dirsek darbesinden sonra başlarımıza düşen kabarık k ar taneleri eşliğinde soğuk sokağa adımımızı attık.

"Hadi metroya/" dedi Noah, topuklularıyla kaymamam için beni sıkıca tutarken. "Umarım Middletown'a giden bir tren buluruz."

Ben de biraz paniklemişim doğrusu. Londra'da tanıdığım kimse yoktu ve burada mahsur kalırsak kalabileceğimiz bir yer bilmiyordum. Aynı zamanda hâlâ kafam karışık. Daha Noah'a bağlı yaşadığım komadan yeni uyanmışım ve bu ani kar fırtınası kolay kolay anlaşılmayacak bir olaydı.

Metro istasyonunun merdivenlerinden inerek hızla bir araca atladık ve sabırsızlıkla Victoria İstasyonu'na hareket etmeye başladık. Noah tüm bu süreçte elimi tutuyordu Ama sevecen bir tavırdan çok bir stres topu tutar gibi yapıyordu bunu. On beş dakika kadar sonra yürüyen merdivenlerden tırmanarak kendimizi yeniden her adımda kaydığımız karla kaplı sokaklarda bulduk. Hemen istasyonun bilgi panosuna giderek titreye titreye önünde durduk.

"Bak," dedim göstererek. "Middletown'a bir tren var... ah... sefer iptal edilmiş."

Aslında dev ekrana bakarken her seferin yanında iptalini gösteren kırmızı bir ışık yandığını gördüm. "Ah olamaz."

"Gerçekten olamaz." "Ne yapacağız?" "Emin değilim."

Telefonum çantamda birkaç kez titriyor, onun titreşimlerinin ivediliği içinde

bulduğumuz durumla örtüşüyordu. Çantamdan çıkardığımda biz metrodayken annemin iki kez aradığını gördüm.

"Ah Tanrım. Annem endişelenmiş olmalı. Bir arayıp evde kar olup olmadığını öğrenelim/" dedim.

"Tamam. Ben de Ulusal Raylı Taşımacılık^ arayıp neler olup bittiğini öğrenelim/" Noah yüzünü buruşturarak telefonunu açtı. "Tanrım bu ülkede neden en ufak bir hava değişikliğinde her şey durmak zorunda ki?"

Kıkırdadım. "Babam gibi konuşuyorsun." "Hey/"

"Sen kaçındın."

"Dur bir dakika. Çalışıyor."

Noah, telefonunu açacak zavallıyı paylaşmak üzere bana arkasını döndü. Ben de ısınmak için ayaklarımı yere vururken evi aradım.

Telefon henüz iki kez çalmıştı ki annem açtı. "Poppy?" "Evet benim."

"Ah tatlım neredesin? Burada deli gibi kar yağıyor. Lütfen bana kar başlamadar Londra'dan döndüğünüzü söyle." Sesinde hafif bir panik belirtisi olsa da bunu gizlemeye çalıştığını sezebiliyordum.

"Tren istasyonunda kaldık. Bale daha yirmi dakika önce bitti. Kar yağdığından bile haberimiz yoktu."

"Televizyonda bu yağışın tamamen beklenmedik olduğunu söylüyorlar; tıpkı fırtına gibi. Hiç hoşuma gitmiyor. Daha birkaç gün önce kısa kollularıyla bahçeye çıkıyordum Poppy, siz ne yapacaksınız? Eve nasıl döneceksiniz?"

"Emin değilim/"

"Sefer yapan trenler olmalı." "Evet. Eminim olur."

Ben tam cümlemi bitirmiştik ki Noah'ın birkaç adım ilerimde konuşmaya başladığını duydum. Sonunda birine bağlanabilmişti.

"Yani bana en az dört saat boyunca kesinlikle başka tren olmayacağını mi söylüyorsunuz?" dedi öfkeli bir sesle.

"Ah olam az."

"N e oldu?" diye sordu annem. "Sanırım trenler sefer yapmayacak."

Baleyi izlemeye gelen bir sürü insan tren istasyonunu doldurmuştu. Seferlerin olduğu panoyu incelerken yüzlerindeki paniği okuyabiliyordum. Noah şimdi telefonda başka biriyle konuşuyordu. Dikkatimi yeniden ortamı dinlediğini anladığım anneme çevirdim.

"Ah Poppy. Peki, eve nasıl döneceksiniz?"

"Emin değilim ." Midem düğümlenmeye başlamıştı. Diğer gösteriler de bittiğinde insanlar istasyona akıyorlardı. Gelenler üzerlerinde yansıtıcı montlan olan tren yolu işçilerinden daha fazla bilgi almak için onları sıkıştırıyorlardı. "Belki Suzie teyzenle arayabilirim. Bu gece sizi ağırlayabilir." Bu düşünce ile birden ürperdim. Annemin kız kardeşi hayatım boyunca tanıdığım en garip insanlardan biriydi.

Tam bir Katolikti ve kuzey Londra'nın en uzak ucundaki büyük ve ürkütücü bir evde yalnız başına yaşıyordu.

"Hmm. Noah'ı yanımda getirmeme ne diyeceğinden emin değilim."

Annem, durumun çaresizliğine rağmen bir kahkaha attı. Evet. Haklısın. Kadına kalı krizi geçirtebiliriz."

Durumun ciddiyeti üzerime çökmeye başlamıştı. Noah telefonu kapatmış, bana el işaretleri yapıyordu.

"Bir saniye anne, Noah bir şey söylemeye çalışıyor. Seni sonra ararım/"

Telefonumu kapattım. "Efendim Noah." "Her şeyi ayarladım," dedi sırıtarak.

Anlamadım. "Anlamıyorum." "Bize bir otel odası ayarladım."

İnanmaz bakışlarla başımı salladım. "N e yaptın ne yaptın?"

"Bir otel odası ayarladım." "Eve gitme planına ne oldu?"

"Yani, onun gerçekleşmeyeceği kesin, değil mi?" "A m a..."

"Ama ne?"

"Şey benim hiç param yok."

"Sorun değil. Ailemi aradım. Süitin parası şirket hesabından ödendi."

Bu defa beynimin doğru işlediğinden emin olmak için başımı ciddi ciddi sallamam gerekti. "Bir dakika. Otel odası ne zaman süit oldu?"

Noah her zamanki umursamaz tavrıyla omuzlarını silkse de ben bu hareketin arkasmdakini görebiliyordum. Beni rahatlatmak için her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama onun da gergin olduğu belliydi.

"Otel odası dediğimde hep süitten bahsederim aslında." "Elbette. Unutmuşum."

Noah yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerimin içi' ne baktı.

"Poppy? Sen iyi misin? Sadece bu gece kalacağız. Eve nasıl döneceğimizi bulamadığın için Londra'dan, kalmaktan başka bir çözüm yolu bulamadım/"

Gözlerine bakınca biraz olsun rahatlamıştım. "Ben... ben iyiyim. Sadece biraz şaşırdım o kadar."

"Hava korkunç. Bir kez daha. Bu tip şeyler olduğunda ayak uydurmaktan başka şansır yok." Haklı olduğunu bilsem de şaşkınlığımı üzerimden atabilmiş değildim. Noah da biraz... garip görünüyordu. Sanırım böyle bir durumda sakin kalmayı başaran bir erkek gibi davranmak istiyordu ama içinde bulunduğumuz durumun onu da rahatsız ettiği belliydi. Ama ne yapabilirdik ki? İstemsizce tüm bedenimin titremesi bana bir anda havanın ne kadar soğuk olduğunu hatırlattı.

"Bu otel/7 dedim. "Yakınlarda mı?" Noah, gergin de olsa gülümsedi. "Köşeyi dönünce Hadi gel gidelim."

Şaşkınlıkla eve nasıl dönecekleri düşünen onca insanı orada bırakarak beni tren istasyonundan çıkarttı.

Biz başkentin sokaklarında ilerlerken kar yağmaya devam ediyordu. Ayakkabılarım

batmış; ayaklarım su içinde kalm ıştı. Karşılaştığımız insanların çoğu başsız tavuklar gibi bir o yana bir bu yana koşturuyor; yüzlerine yapıştırdıkları telefonları ve şık elbiseleriyle suların arasında dolanıyorlardı. Rahatlamaya çalıştım. Bu gece eve gitmek zorunda değildik. Her şey yoluna girecekti. Annemi arayıp planım ızı anlattım. Şok olsa da bunun en akıllıca şey olduğunu o da kabul etti.

"Ailesinin size bir süit ayırttığını mı söyledin?"

Noah'a arkamı dönerek ağzımı elimle kapadım. "Evet.

Şirket hesabından ödenecekmiş."

Annem in beynindeki dişliler çalışırken telefonda bir sessizlik oldu. "B u onlara ödeme yapmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Sanm ıyorum. Teklif ettim ama Noah kabul etmedi. Sanırım son dakikada süi rezervasyonu yapmak onlar için bizim için olduğu kadar önemli bir olay değil."

K en d isin d en bahsettiğim izi hisseden Noah başını kaldırıp bana baktı. Kapatmalıyım anne." O başka bir şey duyamadan telefonu kapattım.

Noah haklıydı. Otel yakındı ve dakikalar içinde varmıştık. Kapının önünde durdum. Burası herhangi eski bir otel değildi. Boydan boya camla kaplı girişine uzanan mermer merdivenleri olan beş yıldızlı bir oteldi.

"Bir pansiyonda falan kalamaz mıydık?" diye sordum merdiven kenarlarındaki gösterişli minik ağaçlara bakarak. "Burası biraz... pahalı görünüyor."

Noah elimden tutup beni merdivenlerden çıkardı. "Paranın benim için bir önemi olmadığını ne zaman anlayacaksın? Madem paramız var en iyi şekilde kullanalım bari."

Melon şapkalı bir adam gelip kapıyı açtı. Verdiğim zahmetten dolayı suçluluk duygusuyla teşekkür ettim ama Noah onun varlığından bile habersizmiş gibi yanından geçip gitti.

"O kibar adama teşekkür etmeyecek misin?" diye sordum.

"Hangi adama?"

"Az önce bize kapıyı açan adama."

Noah arkasına döndü. "Kapı görevlisine mi?" Kelimeleri sanki kirli bir şeyler söyler gibi telaffuz etmişti.

"Evet, kapı görevlisi."

"Neden edeyim ki? O sadece işini yapıyor."

Noah'ı böyle görmek garipti. Tamam. Zengin bir aileden geldiğini biliyordum. Bana anlatmıştı. Ama onu burada görmek, ancak yeterince paranız varsa alışabileceğiniz bu hayat tarzına alışık davranışlarını izlemek, sanki farklı bir insanı izlemek gibiydi. Bu durum karşısında ne hissettiğimden emin olamadım. Ya da bu Noah karşısında. Üstelik tren istasyonundan beri hiç konuşmuyor oluşu da yardımcı olmuyordu.

Otelin yalnızca resepsiyon alanı bile aklımı başımdan almaya yetmişti. Balenin ardından bu otel ile aşırı doz bolluk yaşıyor gibiydim. Üstelik davranış protokolünü

bilmediğime de emindim. Güzel, kırmızı halıyı, mermer heykelleri ve yüksek tavanı gördüğümde elim ayağıma dolaşmamış gibi davranmaya çalışsam da ağzım açık kalmıştı. Noah devasa altın rengi resepsiyonda odamızı ayarlarken, ben kendimi belki de milyonuncu kez, *Teşekkürler* derken buldum.

Noah hâlâ... garip davranıyordu. Kimseye teşekkür etmemesi bir yana, akli başka yerde gibiydi. Asansöre yürürken elini tutmaya çalıştım ama o yalnızca hafifçe sıkıp bıraktı. Asansör de altın rengiydi ve yukarı çıkarken ben etrafıma aval aval bakmaya devam ediyordum. Kapılar bir zil sesiyle yalnızca tek kapının bulunduğu bir katta açıldı.

Daha da afallamıştım. "Tüm kat bizim mi?"

Noah omuz silkti. "Bir süitte kalacağımızı söylemiştim." Pekâlâ. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. "Tabii."

Noah kapının kilidine kredi kartı benzeri bir şey sokarak açtığında karşımda dergiler de dâhil ömrümde gördüğüm en lüks otel odası duruyordu. Aslına bakılırsa bir otel odasından ziyade lüks bir daire gibiydi. Dev ekran televizyonlu ve uzaktan kumandalı şömineli bir oturma odası ile içinde yüzebileceğiniz kadar büyük küveti olan bir banyosu vardı.

Bir çılgılık attıktan sonra her şeyi daha yakından incelenmek üzere içeri girdim. "Noah, içeride bornozlar var!" diye haykırdım. "Tıpkı filmlerdeki gibi gerçek bornozlar."

Cevap vermedi ama ben umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Oturma odasına koşarak kendimi kanepeye bıraktım. "Bu kanepeye on iki kişi rahatlıkla sığar," dedim ona doğru seslenerek. "Bunu kapıdan içeri nasıl sokmuşlar ki? Ooo, bak çikolata! "

Siyah paketi açarak çikolataların arasından seçim yapmaya çalıştım. Karamelli bir tanesini ağzıma attım. Hâlâ biraz heyecanlı olduğumdan koşarak devasa pencerelere gittim ve perdeleri açtım.

Ne kadar yüksekte olduğumuzu daha önce fark etmemiştim. Bütün Londra ayaklarımızın altındaydı. Kar tanecikleri görüşümü kısıtlasa da yine de kilometrelerce uzanan şehri görebiliyordum. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Tüm o sis ve grilik yok olmuş; yerini beyaz karlarla kaplı bir harikalar diyarına bırakmıştı.

Çok heyecanlı olmama rağmen Noah'ın bu ani ruh hâli değişiminden de etkileniyordum. Bunun ne zaman başladığından tam olarak emin değildim ama burayla tren istasyonu arasında bir yerlerde, bir anda mükemmelden tuhafa geçiş yapmıştı. Titriyordum. O yüzden belki de en iyisi onu kendi hâline bırakıp ısınmaya çalışmaktı.

"Ben duşa giriyorum." Yine, cevap vermedi. Ben de duşa girip kapımı kilitledim.

Su o kocaman altın rengi borulardan akarken etraftaki tüm ücretsiz güzellik ürünlerini denedim. Cömert bir miktar *Molten Brown* banyo köpüğünü küvete döktükten sonra koklamak için tüm diğer şişeleri açtım. Banyo hazır olduğunda güzel, ipek elbisemin içinden çıkararak minnettar bir şekilde sıcak köpüklü küvete girdim.

Muhteşemdi. O sıcacık suya girmeden ewel ne kadar üşüdüğümün farkına varamamıştım. Musluğun üzerindeki bir düğmeye bastığım andaysa küvet birden bir jakuziye dönüverdi. Jetlerin basıncı ile karın, eve dönememenin ve Noah'ın tavırlarının üzerimde yarattığı tüm stres bir anda yok oluverdi. Hatta *Özel Bir K adırım* banyo sahnesini canlandırmaya çalışarak yüksek sesle Prince'tan *Kiss* isimli şarkıyı söylemeye başladım.

Su soğuyana dek banyoda bekledikten sonra tamamen değişmiş bir ruh hâliyle çıktım dışarı. Büyük beden bir bornoza sarınıp omuzlarıma düşen nemli saçlarımla yatak odasına girdim.

Yatak odasındaki dev ekran televizyon açıldı ve Noah da uzanmış izliyordu. Ondar hâlâ kötü titreşimler alıyordum. Benim odada olduğumu fark etmemiş gibiydi. Bu bile beni endişelendirmeye yetecekken birden bire daha beter bir şey gördüm.

Noah çift kişilik yatağın ortasına yastıklardan bir bariyer Örmüştü. Kanepedeki tüm süs yastıklarını da toplamış, onları yedek yastıklarla birlikte yatağın ortasına yığarak üzeri çarşafla kaplı bir tümsek yaratmıştı. O kendi tarafında oturmuş dikkatlice televizyon izliyordu. Yatağın ortasına kalemle bir sınır çizse daha az belirgin olurdu.

İçimden bir dünya duygu geçti. Panik. Öfke. Kırgınlık. Ama öfke galip geldi. Daha ne söyleyeceğimin üzerinde düşünmeden kendimi yanma gidip, televizyonu bir hışımla kapatıp kumandayı ona atarken buldum.

"Neler oluyor burada?" diye sordum.

Noah kendini kumandadan korumak için ellerini kaldırmıştı. "Ah! Ne demek istediğin anlamıyorum."

Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Öfkem daha da şiddetlendi. "Noah, sen tam bir pislik gibi davranırken bir şey yokmuş gibi tatlı tatlı gülümseyerek yanma oturup saçmalıklarına katlanabilecek kızlardan değilim. Elbette ne demek istediğimi iyi anladın."

Aramıza kurduğu bariyeri işaret ettim. Bakışları parmaklarımı izledi. "Ah, o mu?" dedi.

"Elbette o." Öfkeyle kollarımı havada sallıyordum. "Bu lanet olası şey de ne? Bende kuduz falan mı var? Baleden çıktıktan sonra benimle hiç konuşmadın. Otele geldiğimizden beri beni görmezden geliyorsun ve şimdi de yatağın ortasına fiziksel bir anti-Poppy alanı kurmuşsun. Sorun ne? Ne yaptım?"

Öfkem yerini üzüntüye bırakırken sesim de eski gücünü kaybetmişti. Çok yorulduğumu ve bugün bir sürü şey olduğunu fark ettim. Lizzie ile birlikte okula yürümemizin üzerinden sanki yıllar geçmişti. Şimdi de burada, daha yirmi dört saat bile geçmeden, *Yarıdan Sonra* filmindeki gibi bir dış dünya ve sersem bir erkek arkadaşla lüks bir otel süitinde tıklıp kalmıştım. Sol gözümde dökülen bir damla yaştan utandım.

"Benden uzak durmak için bir bariyer yapmanı gerektirecek kadar iğrenç miyim?" Bir damla daha.

Noah bir anda yanıma gelmiş kollarını bedenime sarıp beni sakinleştirmeye çalışmaya

başlam ışı. Aşağılanmış hissederek onu itmek istesem de beni sım sıkı tutup saçlarımı okşadı. "Şşş. Poppy çok üzgünüm. A ğladığını görmek korkunç bir şey."

"O hâlde beni ağlatma." Gözyaşlarımı sildiğim de yerlerini yenileri aldı.

"O bariyeri gerçekten senden hoşlanm adığım için mi yaptığımı sandın?"

"Bilmiyorum. Ama çok garip ve acım asız. Ayrıca benimle konuşmazsan yaptıklarının sebeplerini nerden bilebilirim?"

Yatağın ne kadar yumuşak ve muhteşem olduğuna dikkatimi veremeyecek kadar üzgün bir hâlde oturdum. Noah da yanıma oturdu.

"Hey," dedim. "Burası benim tarafım ." Güldü.

"Hiç komik değil."

Gözlerine bakmamı sağladıktan sonra konuşm aya başladı: "Komik olmadığım biliyorum. Tam bir pislik gibi davrandım ama müsaade et açıklayayım."

O güzel yüzüne baktım. Korkunç görüdüğüm ün farkındaydım. Ağladığımda genellikle korkunç görünmek gibi bir eğilimim vardı. Ama artık beni görmüştü, yapabileceğim bir şey yoktu.

"Pekâlâ... Poppy... Tanrım, bunu açıklam ak çok zor." "Dene."

"Tamam. Elbette... şey... sadece biraz kafayı sıyırdığımı söyleyebilirim."

"Kafayı mı sıyırdın? Neden?"

"İşte açıklaması zor olan da bu... Bizle ilgili."

Bir anda içimde büyük bir endişe hissedip nefessiz kaldım. Geri çekilen gözyaşlarım hemen yönlerini değiştirerek yeniden aşağı süzölmeye başladılar. "Şüphelerin mi var?" diye sordum titreyen sesimle.

"Sen dalga mı geçiyorsun? Tabii ki hayır."

İçim büyük bir rahatlamaıyla doldu. Gözyaşlarımsa akmaya devam ediyorlardı. Bu tepkime şaşırın Noah beni sıkıca sarıp kulağıma fısıldadı: "Poppy, çok özür dilerim. Sen üzmem istemedim. Aslında sandığının tam tersi. Gerçek şu ki bu gece muhteşemdi. Ama biraz fazla muhteşemdi. Demek istediğimi anlıyor musun?"

Konuşamayacak kadar duygulandığımdan başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Olay şu ki sana daha önce de söylediğim gibi, ben hiçbir kız için böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç akıllarımdan geçenle ya da hissettikleriyle böyle ilgilenmedim ve ilişkilerim sadece, bilirsin, fizikseldi. Senleyse çok farklı. Benim için c kadar önemlisin ki işleri batırıp mahvedeceğimden korkuyorum."

'Anlamıyorum/'

"Şey, seni ne kadar sevsem de aynı zamanda da seni çok istiyorum. Normalde işleri ilerletmekten çekinmem ama bunu konuşmuştuk ve biliyorsun işte, ağırdan almaya karar verdik. Ve evet, ben de gerçekten böyle hissediyorum ve seni bir şeylere zorlamak istemiyorum."

Gözyaşlarım, uygun kelimeleri bulmak için çırpınışımdan keyif alacak kadar azalmıştı.

"Peki bu gece ne oldu?"

Neden yatağa bu koca bariyeri kurdun?"

Noah hafifçe gülümsedi, 'iş t e bu sebeplerden. İşleri m ahvetmek istem ediğim den böyle yaptım. Poppy bale gösterisi sırasında bana ne yaptığının farkında m ıydın?"

Dokunuşlarım ızı ve aramızdaki elektriği anımsadım. "İşler biraz ısındı sanırım.

"Biraz mı? Poppy. Orada, herkesin görebileceği bir anda, üzerine atlamamak için kendimi çok zor tuttum ."

Kıkırdadım.

"Ciddiyim. Daha önce hiç o kadar güçlü bir dürtü yaşamam ıştım. Belki de bugüne dek yaşadığım en yoğun duyguydu. Sanki benden de büyük bir güç gibiydi. Kontrolümü kaybedebileceğimi ve üzerine saldırıp seni sonsuza dek korkutup kaçıracağımı düşündüm ."

Gülümseyerek burnumu çektim.

"Poppy ben ciddiym. Kendimi kontrol etmeyi başardım. Seni eve götürdüğümde her şeyin düzeleceğini düşündüm ama sonra bu lanet olası kar çıktı. Geceyi, senin yanında yatıp hiçbir şey yapamadan geçirme düşü ncesiye... şey... bu konuda kendime güvenem ediğim den... ben d e ..."

"İçine kapanık bir mankafa gibi davranıp bunları bana açıklamadan kendine bir Poppy savar yaptın," diye tamam ladım cümlesini.

Noah gülerek yüzümü tuttu. "Aslına bakarsan evet.

Özür dilerim."

Rahat bir nefes aldım.

"Bana kızgın mısınız?" Gerçekten endişeli görünüyordu. Önce başımla *evet* dedikten sonra iki yana salladım.

"Hem evet hem hayır. Yani çok kızgın değilim ama sakın bana bir daha bunu yapma. Yani şu konuşmama olayını. Bu çok berbat bir şey ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum/"

"Biliyorum. Özür dilerim. Yapmam."

Yeniden baleyı düşündüm. O hisler birden yeniden uyanmıştı ve şimdi baş başaydık. Hormonal dürtülerimizle hareket etmemize engel olacak kimse yoktu.

Eğilip Noah'ın dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Hafifçe inleyerek cevap verdi atılıma. Sonra birimiz, hangimiz olduğunu hatırlamıyorum, o masum öpücüğü çılğın bir tutkuya çevirdik. Bir anda çevremdeki her şeyi unuttum. Daha ne olduğunu anlayamadan Noah sırtüstü yatmış, ben de dizlerim iki yanında üzerine çıkmıştım. Gözlerim keyifle kapanmış, ellerim ensesine sarılmıştı. Onun elleriyse belimin yanından aşağı doğru inerek bedenimi okşuyordu. Öpüşürken ayrılmadan inlemeye başladım.

Fakat Noah bir anda geri çekilip beni öylece bıraktı. "İşte neden bariyeri yaptığımı şimdi anlıyor musun?"

İkimiz de nefes nefeseydik.

Hâlâ heyecanımı kaybetmemiş bir hâlde, "Evet sanırım mantıklı," dedim.

Noah'ın kucağından kalktığımda bariyerin üzerinden kendi tarafına geçti.

"Sanırım birkaç dakika burada kalsam iyi olur." Alt dudağımı sarkıttım. "Mecbur musun?" "Evet Poppy, mecburum."

"Peki ya bu ağırdan alma işi hakkındaki fikrimi değiştirirsem?"

Noah elleriyle kulaklarını tıkadı. "La la la. Seni duy muyorum."

Uzanıp ellerini çektim. Ona dokunmak bile her yanıma elektrik dalgaları gönderiyordu.

"Ciddi misin? Fikrimi değiştirme hakkım yok mu yani?" Onu çok istiyordum. Burası da harika olurdu. Bir bale gösterisi izledikten sonra, dışarıda kar yağarken, beş yıldızlı bir otelde. Bekâretlerini kaybetme hikâyesini anlatırken böyle övünebilecek pek fazla kız yoktu. Elbette korkuyordum ama aynı zamanda da hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Fiziksel kısımdan bahsetmiyordum çünkü açıkçası o beni oldukça korkutuyordu. Bize sağlayacağı o yakınlıktı asıl arzu ettiğim. Sevişmenin ilişkimizi bir çift olarak geliştireceğini biliyordum.

Baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm bir şekilde kirpiklerimi kırıştırarak ona bakarken yüzünü okşadım.

Onunsa tek yaptığı acıyla haykırıp doğrulmak oldu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Tanrım bu çok zor!"

Biraz kırılısam da bu tepkisi beni güldürmüştü. "Yani fikrimi değiştirme hakkım yok mu?" "Hayır."

"Bu pek de adil değil. Kendimi ve ne istediğimi bilmiyor muyum yani?"

"Böyle değil Poppy. Sen gördüğüm herkesten daha çok tanıyorsun kendini. Yapmal istemediğin şeyleri yapmıyorsun. Fakat biz daha birbirimizi yeni tanıyoruz. Gerçekten acele etmek istemiyorum. Vücudumdaki her hücre bunun aksini söylese de!"

Resmen yenilmiştim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Daha yeni çıkmaya başlamıştık. Acele etmenin anlamı yoktu. Özellikle de bunun sonsuza kadar süreceğini hissettiğimden. İşlerin o tarafını keşfetmek için dünya kadar zamanımız olacaktı.

Ellerimi havaya kaldırdım.

"Pekâlâ. Cezbetme atağı geçti. Bak, sana dokunmayacağım. Ama lütfen! Kafam dağıtmam gerek. Lütfen televizyonu açar mısınız?"

Noah kumandayı aldı. "Memnuniyetle."

Tipiyi neredeyse unutmuştuk ama yirmi dört saat yayın yapan haber kanalı bize yol açtığı tüm yıkımı anlatmıştı. Neşeli bir muhabir hevesle tüm iğrenç detayları verirken Noah ile bariyerin üzerinden el ele tutuşmuştuk.

"Daha önce de belirttiğim gibi," dedi makyajlı yüzünde yapmacık bir gülümseme ile. "Bu kar yağışı hakkında herhangi bir uyarı gelmemişti. Meteoroloji Müdürlüğü de en az

bizler kadar şaşkın. İster tahmin edilmiş olsun ister olmasın, kar yağışı hayatı her yönde durdururken başkent tam anlamıyla kepenk indirmiş durumda."

Ekranda kar yüzünden yaşanan kargaşanın görüntüleri belirmeye başlamıştı. Arabalar kamyonlara çarpıyor, üşüyen köpekler zangır zangır titriyor, tren yolcuları istasyonlardaki kalkış panolarına bakıyordu şaşkın gözlerle.

"Bak," dedim televizyonu göstererek. "Az önce bulunduğumuz yer."

En az deminki kadar yapmacık bir başka muhabir Victoria istasyonunda insanlarla röportaj yapıyordu. Utangaç, sarışın bir kadın kucağında üşümüş bebeğiyle muhabirle konuşuyordu.

"Ya siz," dedi erkek muhabir. "Kar sizin geceni/i nasıl etkiledi?"

Sarışın kadın kamera yerine doğrudan muhabirle konuşuyordu.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum/" dedi kadın neredeyse fısıldayarak. "Londra'ya öğleden sonra bir arkadaşım ile buluşmaya gelmişim ve şimdi eve nasıl döneceğimi bilmiyorum. Sanırım kalacak bir otel bulmam gerekecek ama bebeğim için gerekli eşyaları yanımda getirmemişim." Bebeğini bir kolundan diğerine aldı. "Dürüst olmak gerekirse oldukça öfkeliyim. Meteorologların kar yağışını nasıl tahmin edemediklerini anlayamıyorum. Güya yirmi birinci yüzyıldayız..."

"Tanrım," dedi Noah. "Buraya gelerek çok doğru bir iş yapmışız."

Kadın söylenmeye devam ederken muhabir birden yeni bir haber gelmiş gibi kulaklığını tuttu. Yüzündeki ifadeyi okumak güçtü.

"Burada araya girebilir miyim ?" dedi parmağını kulağına bastırmaya devam ederek.

"Bir son dakika haberi almış bulunuyoruz... bir dakika... çok teşekkür ederiz, şimdi stüdyoya dönüyoruz."

Muhabir kameraya dönüp el sallarken kadın da tedirginlikle göz kırptı.

Stüdyoda asık suratlı bir kadınla karşılaştık. "Kesinti için özür dileriz," dedi. "Ama aldığımız bir son dakika haberine göre M25 otoyolunda hava koşulları nedeniyle büyük bir trafik kazası gerçekleşti. En az on iki aracın kazaya karıştığı ve olası can kayıplarının olduğu öngörülüyor."

"Bu hiç de iyi bir haber değil," dedi Noah.

O çarpık duyguyu hissettim içimde; hani sizin başınıza gelen en büyük felaket duyduğunuzda hissettiğinizden. Rahatlamaya ve emperlatinin karışımını yanında, anlık detaylara karşı duyulan açıklanamaz merak.

Televizyon ekranına helikopterden çekilmiş bulanık bir görüntü gelmişti.

"Otoyolun her iki yönünde kilometrelerce kuyruk oluşmuş durumda. Ama herkesin en büyük endişesi ilk yardım ekiplerinin yağış sebebiyle kaza noktasına ulaşmakta güçlük çekmesi. O bölgedeki bililerinden bir rapor bekliyoruz."

Televizyona doğru eğildiğim sırada birden ses kesildi. Noah'a dönünce onu elinde kumandayla kaşlarını çatmış bakarken buldum.

"Üzgünüm. İzlemiyordun değil mi? Sanırım daha fazla izleyemeyeceğim. Çok korkunç."

Omuzlarımı silktim. "Muhtemelen haklısın." Eğilip yanağına ufak bir öpücük kondurarak kumandayı elinden aldım. "Bu otelin bir sinema kanalı yok mu?"

"Film mi izlemek istiyorsun?"

"Aslında hayır ama uykuya dalana kadar aramızda bu koca bariyerle sessizce oturmayı çok tercih etmiyorum."

"Bariyeri artık kaldırabiliriz."

"Vay. Gerçekten mi? Ne şanslıyım," dedim alaycı bir tavırla.

Noah yastık yığınınını bozmaya başladı. "Yine de heyecanlanma/" dedi. "Uyku zamanı gelince yeniden kuracağım. Bale gösterisinden sonra hâlâ kendime gelmiş sayılmam."

Bir kahkaha atarak yastıkları kaldırmasına vardım ettim. Anlaşıldı. O hâlde izlenecek en seksi *olmayan* filmi seçelim."

Ben kanallar arasında dolaşırken Noah da resepsiyonu arayıp bize pijama istedi. Beş dakika içinde odamıza gelen pijamalarımızı giyindik. Şık pazen kumaştandı bunlar. Çok sıcak tutsalar da pek çekici oldukları söylenemezdi. Birbirimize bakıp kahkahalarla gülerken yorganın altına girdik ve dışarıda yağan karı izleyebilmek için perdenin bir kısmını açık bıraktık.

"Hangi filmi seçtin bakalım?" diye sordu Noah bana daha da sokularak. Ben de hemen kolunun altındaki boşluğa giriverdim.

"İki seçeneğimiz var: Ya berbat bir aksiyon ya da berbat bir romantik film."

"İyy. İkisi de kulağa korkunç geliyor. Romantik film hangisi?"

Suratımı astım. " *Alacakaranlık*." "Ha ha. Ciddi misin?"

"Beş yıldızlı bir otel için gerçekten fazla seçenekleri yoktu."

"Sen izlemiş miydin?"

"Hayır. Pek benim tarzım değil ama kızlar buna kilitlenip kalmış. A manda tüm serinin DVD'sini aldı ve filmleri izlerken telefonuna cevap vermiyor."

Noah ellerini saçları arasında dolaştırarak gülümsedi. "Yani tüm bu yaygaranın ne için olduğunu görmek ilginç olabilir."

"Sanırım. Ne de olsa aktör çok da çirkin sayılmaz." "Hey!"

" *N e* var?" diye çıkıştım. "Sadece gözlem yaptım." "Tamam. Sen ağzının suları akarak o Robert Bilmemne'yi izleyeceksen ben izlemem."

"Ağzımın suları akmayacak." "Peki, o zaman izleyelim."

Şaşırtıcı bir şekilde, filmin hiç de beklediğim kadar berbat olmadığını fark ettim. Ben korkunç bir film ukalasıydım ve bundan da nefret etmeyi bekliyorken dayanılabilir bir film olduğunu gördüm.

Noah ise pek de ikna olmuş değildi.

Filmi bir kez daha durdurdu. "Anlamıyorum," dedi. "Anlayacak ne var ki? Çocuk bi

vampir. Kız da değil."

Başını salladı. "Hayır, onu anlıyordum. Kızların bu filmi neden sevdiğini anlamıyorum."

Donmuş ekrana döndüm. İki başrol oyuncusu filmin çoğunda olduğu gibi birbirlerine bakıyorlardı. "Şey, sanırım oldukça romantik olduğu için."

"Nasıl? Neyi romantik?"

"Bilm em ... sanırım aşkları, hayatın karşılıklarına çıkardığı tüm güçlükleri aşacak kadar güçlü... işte her zamanki aynı şeyler... çocuk kızı yemek istiyor... kız yemek istemiyor..."

"İşte bunu anlamıyorum." Noah gerçekten akli karışmış ve üzerine büyük gelen pijamalarıyla biraz da çocuksu görünüyordu. "Siz kadınlar. Aşkın illa zor olmasıyla ilgili bu takıntınız da ne? Gerçek romantizm sadece felaketler içinde mücadele ederek mi elde edilir? Neden kızlar hiçbir sıkıntı yaşamadan iyi biriyle tanışmayı hayal etmez ki?" istemsizce gülümsedim. Ah Tanrım. Erkekler kızlardan ne kadar farklıydı. "Bunun çok ilginç bir film ya da kitap konusu olduğunu sanmıyorum," dedim dalga geçerek.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Anlayamazsın çünkü bir kız değilsin."

"Tanrı'ya şükür. Alınma ama siz kızlar biraz arızalısınız."

"Biliyorum."

Noah göbeğinin üzerine yatarak bana döndü. "Sana âşık olmak Poppy, başıma gelen en kolay şeydi. Bunu düşünmem bile gerekmedi. Sadece âşık oldum."

"Yani? Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu, bizim aşkımızın değersiz olduğu anlamına mı geliyor? Bunu hak etmemiş mi oluyoruz? Bir mücadele yaşamadığımız için büyük bir aşk hikâyesi değil miyiz? Biz sadece... bilirsin... erkek arkadaş kız arkadaşız..."

O kadar sevimli, o kadar heyecanlı görünüyordu ki elimi uzatıp saçlarını okşamadan edemedim. "Bu gerçekten canını sıkıyor mu?"

"Çok değil. Sadece bu filmi izleyip hayatımızda daha fazla drama olmasını dilemeni istemem."

Yatakta kıpırdandım. "Hayatımızda bazı dramalar olacağına eminim. Sanırım âşık olmak için kolay kısmı. Tüm dramalara yol açansa bir arada kalabilme kısmı."

Noah bana o derin sorgulayıcı bakışlarından biriyle baktı. "Ben seninle bir arada kalmak istemeyeceğim bir anı hayal bile edemiyorum," dedi fısıldayarak.

"Ben de."

"Bir vampir olmasam bile mi? Ya da kurt adam? Ya da benimle olan bir çeşit çılgın ilişkiye yol açmasa bile?" Başımı salladım. "Rahat ve sorunsuz bir ilişki de yeter." Birbirimize daha da sokularak yeniden filme döndük.

Dakikalar içinde, bedenlerim iz o konforlu yatağın ortasında birbirine geçmiş hâlde uykuya dalmıştık.

Bariyeri yenid en kurmadık.

Ö lüm ler.

Rain buna inanam ıyordu. İnsanlar ölm üştü, gerçekten.

Bilgisayar laboratuvarındaydı hâlâ. Belli ki burası onun yeni evi olm uştı. Hatta kendi dairesinde uyumayalı o kadar çok zam an geçm işti ki içinin neye benzediğini bile u n u tm u ştu. Bu zamanlarda uyku onun için bir lükstü. Zaten istese de uyuyamazdı.

Ö lüm leri du y du ğu ilk anda müsaade isteyip lavaboya gitti. Sonra tuvaletin yanına çöktü ve içinde bir şey kalmayana dek kustı. M ide bulantısı geçtiğinde ellerini yıkayıp aynada yansımaya baktı bir süre. Ona bakan insanı tanımadığını itiraf etmekten utanıyordu. Bir zamanlar kızların bayıldığı o g e n ç ve hevesli yüz yok olm uştı. Son birkaç haftada en az beş yaş yaşlanmıştı. Beti benzi atmış, şişmiş gözlerinin altında torbalar oluşm uş ve geçen g ü n saçında birkaç beyaz tel yakalamıştı. Beyaz saç m ı? Hem de yirm ili yaşlarının başında?

Bunların hiçbirinin bir önem i yoktu; ne gö rü n tü sü, ne kibri, ne g u ru r u. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. İ n s a n l a r hayatlcı' nı kaybetmişlerdi ve sorumlusu oydu. Bu asla kabullenebileceği bir şey değildi.

Dr. Beaumont hâlâ yanında, hâlâ bu suçta ortağıydı. Tuhaf bir şekilde, geçen haftaki olayları onun üzerinde bambaşka bir etki göstermişti. Neredeyse ışık saçıyordu. Dudakları daha kırmızı, yanakları daha pembe, uykusuzluğuna rağmen gözleri daha parlaktı. Fakat Rain'in ona duyduğu tüm yakınlık ortadan kalkmıştı. Midesini bulandırıyor artık. Bu ölümlerden, neredeyse flört eder bir tavırla, 'bizim küçük sırrımız' diye bahsetmişti. Korkunçtu.

Rain'in ne yapacağı ya da durumu nasıl idare edeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bu durumu binlerine, Anita'dan daha kıdemli binlerine, daha önce söylemiş olmayı isterdi. Gerçi bu lanet olasıca organizasyon o kadar gizli işliyordu ki Anita'nın üstünün kim olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hem, onun sözüne karşılık Rain'e kim kulak verirdi? Şirket için yaptığı onca şeyden sonra. Anita olmadan şirket bir hiçti ve Anita da bunu biliyordu.

"Bu bir cinayet değil, bunu biliyorsun değil mi?" demişti önceki gece birlikte haberleri izlerlerken. "Biz bu ölüylerden doğrudan sorum lu değiliz."

Rain ise hâlâ dehşetle uluslararası televizyon ekranında olan bitene bakıyordu.

"Fakat m asum da değiliz," diye mırıldandı. "Daha erken harekete geçm iş olsaydık bu insanlar hâlâ hayatta..."

"Bundan em in olamazsın." "Elbette o lurum !"

Ayağa kalkıp hızla yürüm eye başladı. "Anita, üzgünüm yani Dr. Beaumont, daha önce bi şeyler yapmış olsaydık, toplama ekibini daha önce gönderm iş olsaydık, bu kötü hava koşulları yaşanmayacaktı. Yollar buzlanmayacak, ilk araba hiçbir zaman kaymayacak ve onlarca insan arabalarında sıkışıp can vermeyecekti. G örm üyor m u s u n ? H er şey bir sebep sonuç ilişkisinde. Bizim müdahalede gecikmemiz sebep oldu tüm bu olanlara. Hepsi bir kelebek etkisi. Kaos teorisi. Eğitim kampında öğrenm iştim bunu. Bu işi de bu yüzden istedim. Bu tip şeyler durdurabilm ek için, İyilik yapabilmek için. İnsan hayatlarını kurtarabilmek için. Sonlandırmak

için değil. "

Yerine oturarak başını masaya koydu. A n ita 'n in onu kovması um urunda değildi. Gerçi bildiği bu kadar şeyle onu 'halletmeyi' de tercih edebilirlerdi. Gözyaşlarını zor tutuyordu.

Anita, her zamanki sakinliğiyle, Rain'in kendini toplamasını bekledi.

"Bu," dedi. "Bakış açılardan sadece biri." "Bu tek bakış açısı."

"Yanılıyorsun."

"Gerçekten m i?" Başını kaldırıp y ü zü n e baktı. "Nasıl? Suçunu bastırmak için ön süreceğin bahaneyi lütfen bana da açıklar m ısn?"

Anita kalemını masaya vurup duruyordu. Belki de yaşadığı pişmanlığa tek işaret bu olabilirdi. "Rain, neden bu operasyonun başında olduğum u biliyorsun, değil m i? Em inim dedikoduları sen de duym uşsundur."

Rain bakışlarını kaçırdı. Evet, onları duym uştı. Hâlâ doğru olup olmadıklarından emin olamıyordu. Bunların sadece ofis dedikodusundan ibaret olduğunu düşünüyordu aslında. Anita şirkette büyü k saygı görüyor olsa da aynı zamanda kü çü m sen iyordu da. O nun bu duygu değişimleri yalnızca Rain'i değil, karşısına çıkarı herkesi etkiliyordu ve insanlar ona katlanmak zorundaydı. "H er n ey se," diye devam etti. "Benim... durumumdan ötürü, şüphesiz, bu şirket için en önemli insanım. Sen bunu biliyorsun,

/?£/? tie biliyorımı, hatta yerleri silen o sinir bozucu stajyer bile biliyor. " Çarpık bir gülümseme takındı. "Yani, az önce beni cinayetle suçladığım görmezden geleceğim ama sadece bu seferlik..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şey, ne yaptığımı biliyorum Kain. Bana güvenmek zorundasın."

O nun o soğuk gözlerine bakıp konuşmak için tüm cesaretini topladı.

"Dedikodular doğruysa Dr. Beaumont, sanırım size güvenmek hiç de mantıklı bir karar olmaz."

Anita sanki bir tokat yemiş gibi irkildi. "Bu da ne demek böyle?"

Rain omuzlarını silkti. Öfkeli ve tükenmişti. "Evrenin iyiliğine davrandığınıza nasıl emin olabilirim? Bu yüzden buradayız değil m i? Eşleşmelerin öniine geçmek için. İnsanların ölmesinin, dünyanın yörüngesinden çıkmasının Önüne geçmek için. Ama bunu kendin söyledin. Bu çift bir tolerans geliştirdi... Peki ya sen de 'onlar bir tolerans geliştirebiliyorsa ben neden kendi ruh ikizimle bunu yapatnayayım' diye düşünüyorsan?"

Ayağa kalktı. " ...V e üzgünüm ama senin berbat fin projen insanların ölmesi anlamına geliyor. Bu senin suçun Anita! Kontrolde çıktın... itiraf et!"

Anita öfkeden kendini kaybetmek üzereydi. Yüzünü Rain'inkine yaklaştırarak kükrer gibi konuşmaya başladı.

"Bu ne cüret. Buna hiç ama hiç hakkın yok. Ben ne yaptığının farkındayım Rain. C insanların ölmesine müsaade etmedik. O hır kazaydı."

"Ö nleyebileceğim iz bir kaza." "B undan em in olam azsın." "T ipinin çıkması öngörülme"

ıştı. "

" U n u t Ő u tipiyi Rain! G ö r m ü y o r m u s u n ? B u e Ő l e Ő m e n i n d e v a m e t m e s i n e i z i n v e r m e l i y i z . V e r i l e r i s e n d e g ö r d ü n ; d a h a ö n c e g ö r d ü ğ ü m ü z h i ç b i r Ő e y e b e n z e m i y o r l a r d ı . B u ç i f t b i r b a ğ ı Ő ı k l ı k g e l i Ő t i r i y o r , b a ğ ı Ő ı k l ı k ! S e n c e b u a r a Ő t ı r m a y a d e ğ m e z m i ? B u i Ő b a Ő a r ı r s a k o l a b i l e c e k l e r i b i r d ü Ő Ő n . Ç i f t l e r i n ' r u h i k i z l i ğ i n i ' t e d a v i e d e b i l i r s e k k a ç h a y a t ı n k u r t u l a c a ğ ı n ı b i r d ü Ő Ő n . O k u m a l a r , b e n z e r i g ö r ü l m e m i Ő v e h i ç b i r Ő a b l o n i z l e m i y o r . T ü m b i l d i k l e r i m i z g e l i Ő m i Ő , b ü y ü m ü Ő , d a h a k o r k u t u c u v e h a t t a d a h a t a h m i n e d i l m e z b i r h â l a l m ı Ő g i b i . Ö n l e n e m e z a y r ı l ı k ö n c e s i n d e a l a b i l e c e ğ i m i z h e r v e r i a l t ı n t o z u k a d a r d e ğ e r l i . Y ü z b i n l e r c e b a Ő a h a y a t ı k u r t a r a b i l i r . Y a b ö y l e b i r e Ő l e Ő m e b i r k e z d a h a o l u r s a ? B u i k i s i y l e a r a Ő t ı r m a z s a k n e o l a c a ğ ı n d a n a s l a e m i n o l a m a y ı z . B ü y ü k r e s m i g ö r m e y e ç a l ı Ő R a i n . B u n ı n a s ı l g ö r e m i y o r s u n ? "

Rain'in bakışları ekrandaydı. "Peki bu ölenler? Onların yalnızca... zayıf olduğunu mu söylüyorsun?"

Anita sinir bozucu bir gülümsemeyle bakıyordu. Aklını kaçırmıştı. Tam anlamıyla aklını kaçırmıştı. Ama Rain ne yapabilirdi ki?

"Şimdi anlıyorsun," dedi sırtarak.

İşte Rain tam o anda lavaboya gitmek için müsaade istemiş, içi bomboş kalana dek küsmüşü.

Gözlerimi açtığımda kendimi dünyanın en konforlu yatağında, Noah'ın kollarında buldum. Televizyon hâlâ açıktı ve tüm gece filmi yeniden oynatıp durmuştu. Alacakaranlık çifti hâlâ göz göze duruyor; son bir kez öpüşürlerken kız ağlıyordu. Gülümsedim. Kimse ağlarken bu kadar güzel görünmezdi. Ayrıca hüngür hüngür ağlayarak öpüşürken çok daha fazla burun akıntısı olması gerekirdi.

Televizyonu kapatıp, Noah'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım ve pencereye yöneldim.

Geniş pencere pervazına oturarak aşağıda uzanan şehri izledim bir müddet. Kar, Londra'da her zaman olduğu gibi çabucak erimişti. O güzel beyaz battaniye kahverengi bir çamur yığınınına dönmüş; trafikli yolların kenarlarında tepelikler şeklinde kalmıştı. Gözlerimi kapatıp şehrin sesini dinledim ve nefes egzersizlerime başladım. Önümde Dr Ashley ile bir başka pahalı randevu vardı. Bu sefer onda her zamankinden daha iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Ben yalnızca nefesime, göğüs kafesime ve bedenime konsantre olmuşken tüm dünya bulanıklaşmıştı ki birden Noah'ın varlığını hissettim.

Gözlerimi açtığımda meraklı gözlerle beni izlerken buldum. "Ne yaptığını sorabilir miyim?"

Masum bir ifadeyle yüzüne baktım. "Egzersizlerimi/" "Anlıyorum. Ne egzersizi acaba bu?"

"Meditasyon gibi bir şey. Her sabah yapmam gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Noah bakışlarını dışarı çevirdi. "K ar durmuş."

"Evet."

"Yazık. Her yerin bir gün daha karlı kalması çok romantik olurdu."

Başımı arkaya attığımda saçlarımı okşadı.

"Bana işkence etme. Ne zaman çıkmamız gerek?" "O n bir."

"Saat kaç?" "Dokuz buçuk."

"Oda servisi çağıracak zamanımız var mı demek?"

Noah gülümsedi. "İşte bu Poppy, seni sevmemin bir başka nedeni."

Yirmi dakika sonra otel süitimiz bir çeşit çocuk oyunundaki pikniği andırıyordu ama bu bir oyun değildi. Oda servisi çağırmanın beni heyecanlandırıldığını söylemek hafif kalırdı. Üstelik Noah oda servisinin de şirketten karşılanacağını ve ne istersem sipariş verebileceğimi söylediğinde işi biraz abarttığım söylenebilirdi.

"Aman Tanrım, bu yumurtayı mutlaka denemelisin/" dedim bir yandan ağzıma bir şeyler tıkıp bir yandan yüzüstü halıya yatarken. "Tatları dünya barışı kadar güzel. Yumurta şeklinde dünya barışı."

Noah piknik soframızın öteki tarafından bir kaşını havaya kaldırdı. Önündeki pankek yığını o kadar yüksekti ki yüzünü kapatıyorlardı.

"Dünya barışı yumurtaları ha? Böyle bir şey mümkün mü ki?"

"Herkes kahvaltıda bunlardan yese kesinlikle dünyada başka savaş çıkmaz." Bir lokma daha aldım. "Yumurtanın böyle pişirilince tadının neye benzediğini bugüne kadar bilmiyordum ama kesinlikle bayıldım."

Noah bir kahkaha atarak kendine taze portakal suyu doldurdu.

"Bu yumurtaların iyi olduğunu düşünüyorsan asıl pankekleri deneyene kadar bekle."

"Yaban mersinli olanları mı?" "Evet."

"Bekle, geliyorum."

Hemen Noah'ın yanına geçtim. Çatalıyla bir parça pankek ayırarak bana uzattı. Gözlerimi kapayıp lokmayı ağzıma atmasına müsaade ettim.

Lezzetten inledim. "Aman Tanrım. Dünya Barışı pankekleri! Bunlar çok iyi! Noah buranın şefleri Birleşmiş \lilletler'e çalışmıyor mu?"

Yeniden güldü.

N o a h 'in çatalın ı kapıp meyve salatasına daldım. Açmış gibi etrafa sa ça saça karpuzu mideye indirdim. "Ben normalde karpuz SEVMEM ki!" dedim boğazıma meyve tıkarırken.

N o a h . y ü z ü n d e o n u e ğ l e n d i r d i ğ i m z a m a n l a r d a t a k ı n d ı ğ ı h e r z a m a n k i z a r i f g ü l ü m s e m e s i y l e b e n i i z l i y o r d u . "D a h a ö n c e h i ç k a h v a l t ı i ç i n b u k a d a r h e y e c a n l a n a n b i r i n i g ö r m e m i ş t i m ."

"Sen ciddi misin? Kahvaltı günün en önemli öğünüdür. Bazen akşamları yatmadan önce sabah kahvaltıda ne yiyeceğimi planlar ve sonra o kadar heyecanlanırım ki uyku

uyuyamam."

"Çok normal."

"Normal olmasa da umurumda değil zaten."

Tıkınmaya bir son verdiğimizde -d aha doğrusu son verdiğim deotelden çıkış işlemlerimizi yapıp tren ile Middletown'a ve gerçekliğe geri dönüş yolculuğuna çıktık.

Noah beni istediğimden daha erken bir saatte evime ulaştırmıştı.

"Bu muhteşem gece için bir kez daha teşekkürler," dedim gözlerinin yakınından bir yerden öperek. "Sanırım bu geceyi asla unutmayacağım."

"Ben de güzel zaman geçirdim." O eğilip dudaklarıma kaçamak bir öpücük kondurmadan önce parmaklarımız birbirine geçmişti. Annem camdan bakabilir düşüncesiyle oldukça kısa bir öpücük olmuştu bu.

Ürperdim. Başkent'in erimiş sokaklarına nazaran Middletown'da Halka Kararı vardı.

Noah suratını astı. "Sanırım kötü haberlerim var."

"Nedir?"

"Ama ta/la endişelenme. Sadece önümüzdeki birkaç haftayı boyuncabirbirimiz istediğim kadar sık görebileceğimizi zannetmiyorum /"

Ruh hâlim bir anda değişti.

Başımı salladım. *Güçlü ve bağımsız bir kininim*, diye tekrarladım içimden.

"Hmmm," dedim. "Neden?"

"Grupla provolarımız var. Konserden önce yapmamı/ gereken çok iş var. Sadece iki hafta kaldığına inanmıyorum. Bizse hâlâ berbat durumdayız."

"Berbat filan değilsiniz. Siz muhteşemsiniz." "Teşekkürler ama Ponyboys'un yanında yarı profesyonel görünmek istiyorsak kesinlikle çokça provaya ihtiyacımız var."

Ayaklarımın altındaki karla kaplı yere düş kırıklığıyla baktım.

Noah hemen yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni böyle sık görememenin benim için tam anlamıyla berbat olacağını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Aptal âşık gibi mi konuşuyorum? Eminim sen de benden biraz ayrı kalıp bir nefes almayı dört gözle bekliyorsundur..."

Onu biraz öfkeli yapmak için gülümsedim. "Evet, aslında senden biraz uzak kalmak bana da iyi gelebilir."

"Hey!"

Bir kahkaha atarak onu dudaklarından öptüm.

"Elbette seni özleyeceğim seni serserem," dedim kollarımı ona dolayarak. "Hem de çok ama çok."

Noah da bana sarıldı. "Güzel."

Sonra bir kez daha, annemin perdenin arkasından bizi izliyor olabileceğine aldırış etmeden öpüştük.

Eve girdiğimde annem ve babamla koridorda karşılaştım.

Bir elinde bir tabak diğesinde bir mutfak havlusuyla, "Dönmüşsün, harika," dedi annem sevinçle. "Londra'da kar nasıl?"

Onu da babamı da öptüm.

"Tamamen eridi ama burası hâlâ Narnia gibi. Kıyafetim hiç uygun olmamış."

Bale gösterisi sırasında giydiğim kıyafeti süzdüler.

"O elbiseyi daha önce gördüğümü hatırlamıyorum." Babam, benim ve ablamın gardırobundaki bu tip detayları fark etme konusunda biraz kadınsı sayılırdı.

Kızarak hafifçe döndüm. "N oah almış."

Babamın kaşları kalkmıştı. "Sana bir elbise mi almış? Yani genç bir çocuk sana bir elbise almış, öyle mi?" Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Vay, vay, v ay ..."

"Ayrıca onu baleye götürdü ve dün gece de beş yıldızlı bir otelde kaldılar," diye ekledi annem. Belki de babama bir ipucu veriyordu.

"Bu doğru mu Poppy?" Başımla onayladım.

Babam bir ıslık çaldı. "Şu erkek arkadaşın, zengin mi?"

"Evet, sanının. Yani aslında biliyorum, zengin."

"Ö y le o l m alı."

"Ama ondan hoşlanıyorsun değil mi? Ve sana iyi davranıyor olmalı. Sadece bir şeyler almasından ve seni süslü yerlere götürmesinden bahsetmiyorum. Kendini iyi hissetmeni sağlıyor mu?"

Bu sorgulama da nereden çıkmıştı? Yoksa babam gerçekten aşırı korumacı mı davranıyordu? "Evet. Bana çok iyi davranıyor. Eğer isterseniz onla tanışabilirsiniz."

"Evet, bu güzel olur."

"Şimdi yukarı çıkıp üzerimi değiştirebilir miyim? Donuyorum/

Babam gülümseyerek yeniden kendi dünyasına döndü. "Elbette."

Bir duş almak üzere yukarı çıktım. Tam musluğu açacaktım ki annemle babamın alt kattan gelen konuşmalarını duydum.

"Beş yıldızlı bir otel mi?" Soran babamdı.

"Evet. Ailesinin orada bir süiti varmış sanırım."

"Peki b u ... milyoneri nereden bulmuş?" "Bir grupta çalışıyor."

"Elbette öyledir."

"Son zamanlarda çok daha keyifli. Üstelik panik atak da ağlama krizi de yaşamıyor."

"Biliyorum. Hepsi çok güzel ama ben bunlann kendisiyle barışık ve mutlu olmasında kaynaklanmasını istiyorum; bir çocuk ondan hoşlanıyor diye değil."

"Endişelenmene gerek yok. Poppy her zaman kendine güveni tam bir kızdır. Bunu ona sen öğrettin. Onun da bir erkek arkadaşı olması en doğal hakkı. Tam yaşı. Ayrıca çocuk da ondan gerçekten hoşlanıyor gibi. En azından onunla gönül eğlendirmiyor..."

"Evet haklısın. Tanrım, yine de kızının âşık olduğunu görmek garip değil mi?"

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girerken bu cümleye gülümsedim.

"Oldukça garip. Fakat endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Musluğu çevirdiğimde onların sesleri artık duyulmaz oldu. İkisine de karşı içimde büyük bir sevgi hissettim. Muhtemelen artık Noah'la tanışmaları gerekiyordu. Babar onunla tanışırca ukala bir zengin çocuğu olmadığını hemen anlardı. Yine de bu 'aileyle tanışma' şeyi için çok erkendi aslında. Ya da değil miydi? Zaten Noah ile ilgili her şey süper bir hızda geliyor ve çok doğru geliyordu. Hem de çok. Duştan çıkıp üzerimi giyindiğim sırada telefonum çaldı.

Arayan tabii ki Lizzie'ydi. Geç bile kalmıştı. Kendimi büyük sorguya hazırlayarak telefonu açtım.

Daha 'alo' bile diyemeden konuşmaya başladı. "Pekâlâ, neler oldu?"

"Sana da merhaba."

"Kibarlığın canı cehenneme. Ne oldu?" "Neden bu kadar merak ediyorsun?"

Telefonu yanağımda tutarken aynı anda da eşofman üstümü giymeye çalışıyordum.

"Çünkü dün gece kar yüzünden evde kaldığım için o kadar çok sıkıldım ki ciddi ciddi kedime sarılmayı düşündüm."

Kıkırdadım. "O kadar kötüydü demek ha?"

"Bir şekilde hayatta kalacağım. Haberler hâlâ tek aşkım." "Elbette."

"Oyalamayı bırak. Seni nereye götürdü?"

Dramatik bir etki yaratmak için bir süre sustum. "Baleye."

Derin bir nefes.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Vay canına." "Hepsi bu da değil." "Değil mi?"

"Hayır. Bana giymem için bir elbise almış. Sonra kar yüzünden orada mahsur kaldık ve geceyi beş yıldızlı bir otelde geçirdik."

Sessizlik. "Lizzie?"

Daha fazla sessizlik. "Lizzie?"

Yine cevap yok.

"LIZZIE?"

"B u r a d a y ı m , " dedi derin derin soluyarak. "Üzgünüm. Hi eyecan d an san d alyem d en düştüm de telefonu bulmak biraz zam an ım ı ald ı."

Bir kahkaha attım.

"C id d e n Poppy bu çocuk bir robot mu? Yoksa nasıl mu~ kem mel erkek arkadaş olunur' diye bir kitap mı okumuş? Eğer öyleyse biz de o kitaptan alıp Middletown'daki erkeklere okutsak ya."

Beni yine güldürmüştü. "Mide bulandırıcı değil mi?"

"Evet iğrenç. Senden nefret ediyorum. Aynı zamanda da her şeyi duymak istiyorum."

"Pekâlâ..." diye başladım.

"Telefonda olmaz. Ben her detayı istiyorum. Yüz yüze. Kızakla kaymaya gideceğiz. Sen

ben, Ruth, Amanda ve belki Johnno'nun arkadaşlarından birkaçı. Gel ve bana her şey anlat."

"Kaymak mı?" "Evet."

"Sen ciddi misin?" "Hı hı."

"Daha önce hiç kızakla kaymadık ki."

"Dünyanın sonu geldiğine göre kıyamet kopmadan önce listeyi tamamlamamız gerek diye düşündüm."

"Sence gerçekten dünyanın sonu mu geliyor?" "Evet. Hava durumu yanılmaz."

Gardırobumun çekmecesini açarak kaymaya uygun kıyafet aramaya koyuldum.

"Alt tarafı bir fırtına ve sonrasında da biraz kar." "Ve elektrik kesintisi."

"Onun havayla bir ilgisi yok ki."

"Sebebini hâlâ bilmiyorlar, dikkatini çekerim." "Hmm."

"Üstelik aşırı sıcak bir yaz geçirdik." "Buna *küresel ısınma* deniyor."

"Artık buna Kıyamet deniyor. İnternette okudum. Devler, keşişler ve bir takvimir bitmesiyle ilgili bir şeymiş."

A yn ad ak i yansım am a bakarak tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Pekâlâ," dedim. "Eğer gerçekten de dünyanın sonu geliyorsa çok yazık olur çünkü o zaman hiçbir zaman büyüüp iyi bir gazeteci olma şansın olmaz."

Lizzie sustu. "Belki de sadece sonun başlangıcıdır. Hâlâ birkaç yılımız, hatta or yıllarımız olduğuna eminim."

"Elbette."

"Saat iki gibi tepedeki parkta buluşuruz." "Tamamdır."

Ve telefonu kapattık.

Karda oraya yürümek harikaydı. Etraf tam anlamıyla bir kışharikalar diyarına dönüşmüş; her ağaç dalı ağır bir kar katmanıyla kaplanmıştı. Bu gizli yerimin daha da güzelleşebileceğini aklımdan geçirmezdim ama karlıyken... vay canına. Nefes kesiciydi. Sıkıcı bir yerde yaşamaktan şikâyet etsem de bugün kendimi şanslı hissediyordum. Londra'da kar sabahın erken saatlerinde erimişti. Ama burada hâlâ ayak izleri ya da arabaların mahvetmediği kocaman alanlarımız vardı.

Ben ulaştığımda herkes çoktan gelmişti. "Selam millet," diye seslendim el sallayarak. Onlar da bana el salladı.

Herkes benim gibi kat kat giyinmiş; pofuduk ve çocuksu bir görünüme kavuşmuştu. Ruth bile kızıl saçlarının iizerine ponponlu bir bere takmıştı. Hepsinin yanakları pespembe olmuştu ve sanki kar en huysuz olanların bile içindeki mutluluğu çıkarıyormuş gibi yüzlerinde bir gülümseme vardı.

"Sakin şapkaya bir yorum yapma," dedi Ruth yaklaştığımda. "Johnno ve arkadaşlarının gelmemesini umuyorum yoksa bunu çıkarmak zorunda kalıp kafamı soğuktan dondururum."

Lizzie ilk kez gördüğüm bir Eskimo montu giymiş, tüylü kapüşonunu kapamıştı "Harika değil mi?" diye sordu ağzından buharlar çıkararak. "Kızaklarımıza bakın."

İki çay tepsiyle bir lastik halka görüyordum. "Bunlar kızak değil."

"Ama iş görürler."

"O hâlde önce sen gidebilirsin," dedi Amanda. Kat kat giydiği giysileri ve atkısını altından görünen minik yüzüyle, aramızda en çok çocuğa benzeyen oydu.

"Ama önce," dedi. "Bale gösterisi ve otelin tüm detaylarını duymak istiyorum." Göz kırpmıştı.

Lizzie'ye döndüm. "Onlara söyledin!"

Omuzlarını silkti. "Elbette onlara söyledim. Neden şaşırıydın ki?"

"Hava çene çalmak için fazla soğuk değil mi?"

"H ayır," dedi Ruth. Bir Noah konuşmasından rahatsız olacakmış gibi görünmüyordu Belki de kar gerçekten aksiliği silip süpürüyordu. "Lizzie'nin beni o lanet olası tepsi üzerinde tepeden aşağı itişini geciktiren her şeye varım/"

"Pekâlâ o zaman."

Onlara elbiseyi, baleyi, karı, oteli anlatırken titreye titreye dikildik, labii yataktaki bariyerden ya da kavgamızdan söz etmedim. Derin nefesler alıp çığlıklar atarak dinlerken, gelip o özel elbiseyi görmek istediklerini de söylediler.

"Vay canına," dedi Amanda. "Yemin ederim bir filmin içinde yaşıyorsun Poppy. Demek istediğim bu tür şeyler normal hayatta olmaz ki."

Bunun doğru olduğunu biliyordum ama kabul etmek kendini beğenmişlik olacağından yalnızca omuzlarımı silktim. "Sadece şanslıyım."

Ruth biraz sessizdi.

"Senin W ille aran nasıl?" diye sordum geçen seferden beri fikrini değiştirip onu terk etmediğini umarak.

Gülümsedi. "Evet, harika. Konser için aldığım kıyafeti görmelisiniz. Muhteşem!"

"Daha konsere iki hafta var ve sen çoktan kıyafetini mi aldın?"

Bana saf bir çocukmuşum gibi bakıyordu. "Poppy, bu büyük bir konser. Profesyone hayranlar gibi görünmeliyiz."

Dilimi çıkardım. "İyy. Ben öyle takıntılı bir hayran gibi olmak istemiyorum. Sadece gitaristin kız arkadaşı olsam olmaz mı?"

Ruth bana yine aynı bakışı attı. "Anlaşıldı. Ama onunla yatmıyorsan senin yerini almak isteyen yüzlerce kız olduğunu unutma."

"Ben o riski almaya hazırım." Sesim hiç de çıkmasını istediğim kadar öz güvenli çıkmamıştı.

"Ben den söylemesi."

Sözcüklerinin canım ı sıkın asına izin vermeye çalışsam da işe yaramadı. Amacının da bu olduğuna emindim. "Hadi gelin/" dedi Lizzie, her zamanki gibi gerilim

bozarak. "Şu kızakları deneyelim."

Hepimiz homurdana homurdana tepeye tırmandık. "Nasıl olacak?" diye sordum bir tepsinin üzerine oturarak.

Lizzie eldivenleriyle başını kaşdı. "Hmm. Emin değilim. Sanırım üzerine oturup kendini ayaklarınla itmeliisin."

Yavaşça tepsiye yerleşerek ayaklarımı kaldırdım. Hiçbir şey olmadı. "Hiçbir şey olmuyor." "H m m ... belki de biraz itmek gerekir." "Tamam. Dikkatli ol."

Lizzie beni hafifçe itti. Hâlâ kıpırdamıyordum. "Lizzie. Bu çok zayıftı. Daha kuwetli it. "Emin misin?"

"Evet. Bu şeylerin ne yapabildiğini görelim bakalım." Ben daha ne olduğunu anlamadan, çığlıklar atarak tepeden aşağı kaymaya başlamıştım. Saçlarım uçuşuyor; tepsinin üzerinden seken karlar yüzüme çarpıyordu. "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhh."

Ailelerin köpeklerini dolaştırmalarına engel olmak için yapılmış tümseklere çarparak kısa sürede tepenin bitimine ulaştım.

Tepsiden inip, arkama dönerek tepenin üzerinde minnacık görünen arkadaşlarıma el salladım.

"Hayatta mısınız?" diye seslendi Amanda. "Bunu mutlaka denemelisiniz," diye bağırdım.

Sonraki birkaç saat tepeye inip çıkmakla ve sırayla birbirimizi itmekle geçti, Johnno ve arkadaşları geldiğinde, Ruth'un şapkası mucizevi bir şekilde bir anda montunun cebine girdi. Kızakla kayma işini bir turnuvaya çevirerek iki sıra hâlinde kaymaya başladık. Bir ara iki kişi bir tepsiye oturarak yer çekiminin hızımızı artırıp artırmayacağını bile denedik -Johnno fizikten anlıyordu. Maalesef bu deneyi Amanda ve Johnno'nun arkadaşlarından biriyle yaptık ve tabii ki Amanda çocuğa tutunamayacak kadar utangaçtı. Bu sebeple daha tepenin ortasında, tepsiden çığlıklar atarak fırlayıp, yüzünde afallamış bir ifadeyle uçarak yüzüstü yerdeki kar yığınının üzerine düştü. Tahmin edebileceğiniz gibi bu düşüş bolca kahkahaya yol açtı. Çok geçmeden yarışma bir tepsiye en fazla kaç kişinin binebileceğine döndü. Eğlence devam ederken, içimde Noah hakkında o tamdık paranoyayı uyandırmış olmasına rağmen, Ruthla başlamadan biten tartışmamızın sıkıntısı da giderek azalmıştı. Noah'ı bu ara çok sık göremeyecek olmak da yardımcı olmuyordu. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken çok geçmeden hava kararmıştı.

Lizzie ile birlikte eve yürümeye başladık.

Lastik çizmeleriyle kar parçacıklarının üzerine zıplarken, "Kar erimeye başladı bile," dedi söylenerek.

"Middletown Kış Olimpiyatları'mın sonuna mı geldik yani?"

H aklydı, k arlar ç am u ra dön m eye başlamıştı bile.

"En azından okulun kapanmasına yetecek kadar yağdı/" dedim. "Tüm gün okulda olsak korkunç olurdu/"

Ahh. Okul. O kadar çok ödevim var ki gülemiyorum bile."

"Ya tabii. Sen hep böyle diyorsun ama her zaman da *zamanın da* bitiriyorsun."

"Bu defa değil. Bilmiyorum. Bu ara hiçbir şey için yeterince vaktim olmuyor gibi."

Lizzie gözlerini süzerek baktı. "Yoksa âşık olduğun için mi?"

Onu karların üzerine ittim. Çıglıklar atarak bir süre kalkmaya çalıştı. Ayağa kalktığı anda her yanı karla kaplı bir koca ayak gibiydi.

"Ahh!"

"Kardan adama benziyorsun."

"Sen de Noel için süslediğimiz beş yaşındaki kuzenime." Biraz daha yürüdük. Artık ayaklarım uyuşmuş aya başlamıştı. "Ruth'un dediklerini boş ver," dedi Lizzie önüne bakarak. "Bence Noah'ın hayranlarından biriyle kaçacağını endişe etmene hiç gerek yok."

Lizzie'nin bu özelliğini seviyordum. Bazen, durduk yerde, zihnini okuyarak tam olarak duymak istediklerinizi söylüyordu.

"Teşekkürler."

"Hâlâ sana bir elbise aldığına inanamıyorum." Güldüm. "Ben de."

Yeniden sustuk. "Poppy?" "Efendim?"

"Sen çok şanslısın, bunu biliyorsun değil mi?"

Noah'ı ve bu sabah onun yanında uyanmanın nasıl bir

Eve gittiğimde giysi katmanlarından kurtulmak sanki on milyonlarca yıl sürdü. Hoş geldiniz yazılı paspasın üzerinde durup bir yılan gibi kat kat soyundum.

Annem paspasın yanındaki ıslak kıyafetlere göz ucuyla baktı. "Bunların hepsini yıkamıyorum. Tüm giysilerini kirletmişsin."

Çizmemi çıkartmak için bir bacağımı sallamakla meşguldüm. "Biliyorum. Kendi çamaşırlarımı yıkarım. Dışarı çok soğuktu!"

"H mm."

Hiçbir şey olmamış gibi yammdan geçti. Muhtemelen kendine engel olamayıp çamaşırlarımı yıkayacağını bildiği içindi. Benim çamaşır makinesini kullanmamı izlemeye dayanamazdı. Ona göre düğmelere karşı 'çok kaba' davranıyordum.

Tüm kar kıyafetlerimi çıkardıktan sonra gidip oturma odasındaki babamı buldum. İşte orada, her zamanki yerinde, kaşlarını çatmış yerel gazeteyi okuyordu.

Koşarak kucağına atladım. Midesine konduğumda ufak bir nida attı. "Bunu yapmak için fazla büyüyorsunuz küçük banım."

Ona aldırış etmedim. "Eee, dünyada neler oluyor?" Babam bir kez daha kaşlarını çatıp 'Ah, hep aynı şeyler,' diye mırıldandı oyunuma ayak uydurarak. "Hep aynı seriyet."

Grtit'ffr'nin ön sayfasını görmem için çevirdi. Her yerde o alışılmadık taksit firmalarının ilanları vardı. Manşetse birden nefesim i kesti: KAR D E H Ş E T İ N D E Y İ R M İ Ö L Ü .

Kâğıt gibi ezilen arabaların ve değişik açılardan bükülen bir demirin fotoğrafı vardı.

Birden dün gecedeki bir şey hatırladım : TV haberleri. "Bir dakika/" dedim gazeteyi

kendim e doğru çekerek.

"B u M25 yolunda m ı?"

Babam başını salladı. "Bizim kavşağın yakınında." "D ü n gece televizyonda görmüştüm. Eve bu kadar yakın olduğunun farkında değildim/"

İkinci ve üçüncü sayfalarda, satır aralarında, dün gece hayatlarını kaybeden insanların fotoğrafları vardı. O ucuz gazete kâğıdından bana bakan yüzlerinde neredeyse suçlar bir bakış vardı. Sanki onların tüm varlıkları bir anda kaybolurken, benim o sırada erkek arkadaşımınla bir film izlediğimi ve harika zaman geçirdiğimi biliyorlardı.

Ürperdim. "Tanıdığımız biri var mı? Fotoğraflara baktım ama kimseyi tanıyamadım."

Babam da başını sallayarak sayfayı çevirdi. Britney Spears şarkıları söyleyebilen bir papağan haberine geçm iştik.

"Tanımlanmamış birkaç ceset daha var," dedi sesini hafifçe yükselterek. "A ma eminim tanıdığımız birileri olsa şimdiye kadar duyardık."

Başımı koltuğun arkasına yasladım. "Baba, neler oluyor?"

Babam papağan haberini şöyle bir taradıktan sonra, bozuk bir sokak lambası yüzünden ayaklanmış mahalle sakinlerinin anlatıldığı habere geçti.

"Emin değilim Poppy. Küresel ısınma ha? Genelde konu hep küresel ısınmaya bağlanır."

Bir dakika kadar daha gazeteyi okumaya devam ettikten sonra ayağa kalkıp gerindim.

"Yatağa mı?"

"Evet muhtemelen. Önce biraz ödev yapsam iyi olur gerçi."

"Bu hafta sonu Noah ile görüşecek misin?"

Ses tonu rahat olsa da gözlüklerinin altından bana bir bakış attığının farkındaydım.

Başımı salladım. "Hayır. Sanmam. Şu önemli konser için sürekli prova yapıyorlar."

Babam sırtıttı. "Benim kızım. Bir rock yıldızının kız arkadaşı... Bu günleri göreceğin aklıma gelmezdi."

"Olayı böyle görmekten hoşlanmıyorum," dedim gülümseyerek. "Erkek arkadaşım akıllı ve mükemmel bir kızla çıkıyor ve bu yüzden çok şanslı."

Babam hep bu özsaygı kavramına fazlasıyla önem verirdi. Belki de N oahla ilgili duyduğu bu ani endişenin sebebi buydu. Belki de kendimi paylaşmaya başlayınca kendimi kaybedeceğimden korkuyordu.

Sırtışı so n u n d a gerçek bir gülüm sem eye döndü. "İşte benim k ız ım ."

Peçete kutusunun önünde oturup sessizce Dr. Ashley'i bekledim.

Duvarda yeni bir çerçeveli resim asılıydı. Bir başka sulu boya çalışma.

Seans hiç de iyi başlamadı. Özür diledim. Bu yapmakta zorlandığım bir şeydi, özellikle de para ödediğim birinden. Aslında annemlerin ödediği para düşünülduğünde onu sözle istediğim kadar rahatsız edebilmeliydim. Yine de derinlere işlemiş sosyal görgü kurallarının gücü ile kendimi seansın başında bir özür mırıldanırken buldum.

"Ne dedin Poppy? Sanırım seni duymadım." İstememesine rağmen arkadaşından özür dilemek zorunda bırakılan bir çocuk gibi başımı önüme eğdim. "Geçen sefer size kaba davrandığım için özür dilerim dedim." Ellerini ovuşturdu. Memnuniyetle mi? Hayır Sadece hayal gücümdü.

"Önemli değil Poppy. Hepimiz arada sırada öfkelenio benden özür dilememişti ve aslında dilemesi gerekip gerekmediğini bile hatırlamıyordum. Yine de özür dilemenin kuralının bu olduğunu düşünürdüm. Özür dilerim lafına verilen standart tepki özür gerektirecek bir şey yapmasanız dahi, *Ben de özür dilerim* idi. İnsanlar böyle yapardı. Aradan beş dakika geçmişti ve ben hâlâ onun konuşmasını bekliyordum. Aslına bakılırsa konuşmayacağını biliyordum. Neden konuşacaktı ki? Ben konuşsam da konuşmasam da o parasını alıyordu.

"Şim di ben konuşmazsam bir saat boyunca burada böyle sessizce oturacak mıyız?"

Dr. Ashley parmaklarını birbirine sarıp çözdü. "Konuşmak istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin Poppy."

"Ama yine de ödeme alacaksınız, değil mi?" Yüzünden geçen rahatsızlığı sezsem de c bunu ince dudaklarıyla gülümseyerek gizlemeye çalışıyordu.

"Sanırım alacağım."

"O hâlde bu kolay kazanılmış para olmayacak mı?" Bir başka rahatsızlık.

Kaba davrandığımı fark ettim. "Üzgünüm. Yine kaba davranıyorum, değil mi?" "Haftar nasıl geçti?"

Klasik tuzak. Konuyu dağıtma. Omuzlarımı silktim. "Fena değil."

"Herhangi bir panik atak krizi yaşadın mı? Ya da başka bir bulgu? İşe yaramaz düşünceler?"

Bu 'işe yaramaz düşünceler' kavramına bayılıyordum. Sanki düşüncelerim beynimin içinde minik elfler gibi bir o yana bir bu yana dağılıyorlardı. Ne zaman bir düşünce işe yarar olmuştu ki? Ünlü insanların düşünceleri hariç. Örneğin Edison'un ampülü ya da Newton'ın elmayı düşünmesi. Benim düşüncelerim in çoğuysa işe yaramaz. *Saçım bugün gü zel g ö rü n ü y o r m u ?* diye düşünmenin kime ne faydası dokunurdu ki? Ama Dr. Ashley bunları böyle açıklamıyordu. Ona göre bu düşünceler, yalnızca olumsuz sonuçlar doğuran düşüncelerdi.

Başımı salladım. "Aslına bakarsanız çok daha iyiyim.

Hiçbir sıkıntım yok."

"T ek i, sence bunun nedeni ne olabilir?"

Bir omuz silkme daha. O ofiste her omuz silkişim için kenara bir sterlin atsaydım ...

"Annen biriyle tanıştığından bahsetti..." Utanarak kızardım. Annemi öldürecektim.

"G eçen sefer detaylı konuşamamıştık. Yüzünden bu konuyu konuşmaya çok hevesli olmadığını görüyorum ama şu ... erkek arkadaşın? Ona böyle diyebilirim değil mi?"

Baştan aşağı kızarak başımı salladım.

"Şu erkek arkadaşın, sence onun faydası olmuş olabilir mi? Yoksa bir tesadüf mü?"

Noah ile ilk tanıştığımda yaşadığım baygınlıkları düşündüm. O zamanlar bunun ona bağlı olduğundan emin gibiydim. Kendi kendime gülümsemeden edemedim. Bir ara ona alerjim olduğunu bile düşünmüştüm. Ne saçma. Meğer onunla hiç ilgisi yokmuş. Onu daha sonra pek çok kez görmeme rağmen bedenim normale döndü. Evet, nefesimin kesildiği, kalbimin göğüs kafesinden fırlayacağını hissettiğim zamanlar oldu elbette ama bu sadece normal bir aşktı, öyle değil mi? Tüm klişelerin geldiği yer. Aşk vücuda adrenalin pompalıyordu. Dr. Ashley bana adrenalinle ilgili pek çok şey öğretmişti. İzinim olmadan bedenimin kullanmaya karar verdiği *savaş* ya da *kaç* mekanizmalarıyla ilgili de.

"D ü ş ü n c e l e r e d a d ı n P o p p y /"

"E f e n d i m ? "

"Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Kendi esprisine kendi gülmüştü. İnsanların bunu yapmasından nefret ederdim.

"Ş e y ..."

Konuşabilir miydim? Sanırım konuşabilirdim. Ne de olsa annem ve babam yeterince ödeme yapıyorlardı.

"Bu mümkün mü? Erkek arkadaş sahibi olmanın faydası olabilir mi? Bir araya geldiğimizden beri işler daha sakinleşti."

Parmakları yüzünün önünde başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Sadece bir tesadüf de olabilir. Belki de tüm nefes egzersizlerim sonunda karşılığını vermiştir."

"Belki de. Ama bir tesadüf olmayabilir de." "Sizce bir tesadüf mü?" diye sordum.

Altın rengi tükenmez kalemimi aldı. Okuyamayacağım başka notlar yazacağını sandım ama yazmadı. Bunun yerine kalemi parmaklarının arasında gezdirdi. "Hmm. Bu zor bir soru."

Sessizliğimi korudum.

"B eyin de işler pek n adir tesadüfen ilerler. Bağlantılar, batta 'h atalı' b a ğ l a n t ı l a r b i l e b i r m a n t ı k ç e r ç e v e s i n d e i l e r l o r ."

Bir dakika kadar durup düşündü.

"O yüzden semptomlarının daha iyi bir dünya isteğiyle bir erkek eş bulunca yok olması ilginç/

Bu tanımlaması beni gülümsetti. Sanki Noah yerel kilisedeki balolarda bana eşlik eder biri gibi anlatılmıştı.

"Belki de sorunların içsel bir istenme ihtiyacından kaynaklanm ışı olabilir." Bir dakika. Bu kulağa pek de iyi gelmiyordu.

"...V e ş i m d i d e s o n u n d a s e n i i s t e y e n b i r i n i b u l d u ğ u n i ç i n ... k e n d i n i o n a y l a n m ı ş h i s s e d i y o r s u n d u r ." Yumruğumu sıkıştırdım.

"H iç de öyle değil," diye bağırdım. Dr. Ashley endişeli görünüyordu. Sandalyesinde

kıpırdandı ve yeniden profesyonel görünmeye çalıştı.

"Endişelenm e Poppy. Bu son derece normal."

Normal mi? Terapi sırasında bu kelimeyi kullanmak yasak değil miydi? Bu kelimeyi kullanmak modern toplumda yasak değil miydi? Artık 'normal' kelimesini kullanamazsınız. Bu tıpkı, *Ö zür dilerim. Ben de* kuralı gibi. 'Normal' dediğiniz anda, kendini çok ama çok akıllı zanneden herkes hep bir ağızdan, *Evet ama normal de ne?* diye sorar.

Normalden daha çabuk öfkelendiğimi hissediyordum. A lay a bir sesle konuşmaya başladım. "Ah demek *normal*, ha?" Burnumu buruşturarak sordum. "Yani tüm kadınların sorunlarının bir erkek onayı ihtiyacından kaynaklanması normal, öyle mi?"

Benim sakin olmadığım her hâlimden belli olsa da o her zamanki gibi sakinliğini koruyordu. "Ben öyle demedim poppy-"

"A m a im a ettin iz." " H a y ır e tm e d im ." "E v e t t i n iz ."

Kalemimi bırakıp bir iç çekti. "Seninle tartışmayacağım

Poppy."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordum çatallaşan sesimle. "Şimdi mutluyum ve... zihinsel olarak sağlıklıysam bunun tek sebebi bir erkek arkadaşım olması mı?"

O çok tanıdık peçete kutusunu alarak bir tane peçete çıkardı ve bana uzattı. Ağlamaya başladığımın farkında değildim. Lanet olsun. Hemen her seans bunu yapmak zorundaydım sanki.

Duygularımın kontrolünü yeniden ele almayı denesem de 'onaylanmak' sözcüğü bir zehir gibi düşüncelerimin arasında geziniyordu.

"Daha iyi misin Poppy?" Başımla onayladım.

"Benimle egzersiz yapabilir misin?" Bir kez daha salladım başımı.

Sesi şimdi, bir masal anlatıyormuşçasına yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Şu erkek arkadaşın?" "Noah."

"Noah. Evet. Şimdi rahat bir şekilde oturmanı, gevşemeni ve gözlerini kapatmanı istiyorum." Dediklerini yaptım.

"S enden sad ece yavaş yavaş, herhangi bir sebepten dolayı Noah'ın artık hayatında olamayacağını düşünmeni istiyorum... onu bir daha asla göremeyeceğini. Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolduğunu..."

Arkama yaslanıp bunu düşünmeye başladım. Anında göğsüm sıkışmış, nefes alışlarım zorlaşmıştı.

"...H er sabah onu bir daha asla göremeyeceğini bilerek uyanacağını hayal e t..."

Gözlerimin yerlerinden çıkacağını hissediyordum. Söylediklerini hayal ettim. Yatağında uyandığımı, güneşin pencereden içeri süzülüğünü ve içimin bomboş olduğunu hayal ettim. Onu bir daha asla koklayamamayı, gülümsemesini bir daha asla

görmemeyi hayal ettim. Boğazım düğümlendi. Orada yaşamadığını bilerek evinin önünden geçtiğimi düşündüm. Middletown Parkı'nın tepesinde, ilk öpüşmemizi hatırlayarak onsuz oturduğumu, ama artık oranın bomboş olduğunu hayal ettim. Nefessiz kalmıştım.

"Dikkat et Poppy. Nefes al. NEFES AL."

Ama sesi çok uzaktan geliyordu. Göğsüm iyice şişmiş; içim büyük bir panikle dolmuştu. Nefes almak için uğraşsam da başaramadım. Boğuluyordum. Yine de tek düşünebildiğim Noah'dı. Ve o acı. Sonsuza dek yanımda olamayışının yarattığı dayanılmaz acı. Karanlığın içine çekiliyordum. Düşüyor... düşüyor... ve ancak çok uzaklardan bana hafifçe seslenen birinin sesini duyuyordum.

Üzüntü. Şüphesiz üzüntü vardı. Kamım bu üzüntüden ağrıyordu. Kalbim, sanki biri gerçekten onu ortadan ikiye bölmüş gibiydi. Bir çığlık duyuyor ama hiçbir şey göremiyordum. Yalnızca karanlık vardı.

S on ra k end im e geldim.

"Poppy? Poppy? Beni duyabiliyor musun?" Ah.

Biri hafifçe yüzüme vuruyordu. Karanlık yerini kafa karışıklığına bırakmıştı.

N e re d e y d im ben?

"Poppy? Sanırım uyandı/"

Yavaş yavaş bedenimin farkına vardım. Yeniden kollarımı ve bacaklarımı hissedebiliyordum. Acıyorlardı. Her neredeysem hiç de rahat değildi. Yatakta olamazdım. Genellikle yatak bundan konforlu olurdu.

Gözlerimi açmak istesem de bunu yapmak için gereken efor benim için çok fazlaydı. Ben de onları kapalı tuttum.

"Poppy? Beni duyabiliyorsan parmaklarını oynat." Oynatmak mı? Bunu yapabilirdim. Beynime küçük parmağımı oynatma talimatı verdim. Beynim beni dinlemişti; parmağımı oynattığımı hissettim.

"Kendine geldin. Tamam. Poppy, hazır olduğunda, gözlerini açmayı dene. Acele etme/"

Önce sağ gözümü açtım ama ışık birden canımı yaktı. Hemen yeniden kapadım ve biraz daha bekleyerek yeniden denedim. Acısa da pes etmeyip diğer gözümü de açtım. Başta hiçbir şey göremedim. Yalnızca sisten bir perdeydi karşımdaki. Sonra bu siter perde bir yüze dönüştü. I^aha önce görmediğim bir yüze. Karşımda sert görünümlü bir kadının yüzü vardı. Dürüst olmam gerekirse tam bir

Erkek Fatma gibiydi. "Siz kimsiniz acaba?" Kadın sadece giildii.

"Hastanız kendine geldi Dr. Ashley." Dr. Ashley mi? O da mı buradaydı?

Başımı çevirdim. Ah. Canım acıdı. Yavaş yavaş Dr. Ashley'yi gördüm. Yere çömelmişti. Bu garipti. Daha rahat bir pozisyona geçmek için kıpırdandım ama bedenimi hareket ettiremiyordum. Bir şey beni tutuyordu. Hey! Bu o Erkek Fatma'ydı. Kalkmayayım diy beni tutuyordu.

"Dikkatli ol," dedi kadın. "Hemen hareket etmeye çalışma."

"Poppy?" Dr. Ashley'nin sesi az öncekinden bile daha yumuşaktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Rahat değilim."

"Üzgünüm. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı çevirdim. Yeniden canım yandı ama yine de tüm odayı taradım. Sonunda anlamıştım. Duvardaki resimleri, büyük koltukları ve peçete kutusunu tanıdım. "Ofisinizdeyiz," dedim kendimle gururlanarak.

"Evet öyleyiz. Ne olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım.

"Bayıldın Poppy. Sanırım bir panik atak geçirdin ve bilincini kaybettin. Şimdi iyisir ama düştüğünde başını çarpmış olabilirsin. Sana zamanında yetişemedim. Bunun için özür dilerim."

Bayılmış mıydım? Bu fazladan bilgiyle birlikte her şeyi bir anda hatırladım. Randevumuzu, Dr. Ashley'yi, Noah'ı düşündüğümü, onun gidişini... gidişini... "Noah," dedim telaşla.

"Sorun yok Poppy. Sadece bir egzersizdi, hatırladın mı?"

Bir anda içim rahatladı. Elbette! Egzersiz. Gerçek değildi. Noah hâlâ buradaydı. Benimdi hâlâ. Damarlarımda dolaşan bir ılık beni bir anda güçlendirdi.

"Mary, onu kaldırır mısınız? Sanırım şimdi kendini daha iyi hissediyor."

Erkek Fatma beni kollarımın altından tutarak kaldırıp bir koltuğa oturttu.

"Teşekkürler Mary. Sanırım buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Şu şekerli suyu içtiğinden emin olun," dedi Mary. Masaya baktım. Peçetenin yanında bir bardak duruyordu. Alıp birkaç yudum içtim. Tadı, normal sudan çok daha lezzetliydi.

Mary çıktı ve biz sessizlik içinde kaldık. Kafam karışmış bir hâlde suyu yudumluyordum.

"Ne oldu?"

"Sana anlattım ya, bayıldın."

O kadarını ben de biliyordum. "Ama neden?" "Bunu bana sen anlat Poppy."

Koltuğun serin deri yüzeyi iyi gelmişti. Yaslandım. Noah'm gidişini yeniden düşünmeye başladım. Bunu yapmak bile kalp atışlarımı hemen hızlandırmıştı. "Noah. Benden Noah'ın hayatımda olmadığını hayal etmemi istemiştiniz."

"Evet."

"...Ve ben de bayıldım."

"Evet."

Elimi yüzüm e götürdüğüm de ıslak olduğunu fark ettim. Ağlamıştım. Fark etmem işim bile.

"Şey, bu pek de normal değil, değil mi?"

"Bu odada 'normal' kelimesini kullanmaktan hoşlanmam Poppy."

"B ir dakika. Daha az önce siz kullanmıştınız! Bu ne ikiyüzlülük."

Dr. Ashley gülümsedi. "K endini iyi hissetmeye başladığını görüyorum ."

"Ama söylediniz." Söylemişti. Bunu söylediğini iyi hatırlıyordum.

"Belki de söylem işimdir." "K esinlikle söylediniz."

Kendi kendime gülümsedim ama az önce olanların büyüklüğü gülümsememi soldurdu. "B u ne anlama geliyor Dr. Ashley?" Utanıyor ve olanlara inanamıyordum Noah'a karşı hislerim bu kadar kısa sürede böyle kontrolden mi çıkmıştı yani? Panik ataklarımın bitişinden gerçekten o mu sorumluydu? Şu anda kendimi *onaylanmış* hissettiğim için mi son bulmuşlardı?

Midemin bulandığını hissettim.

"Bu, seanslarımızı haftada ikiye çıkarmak istediğim anlamına geliyor."

Büyük konserden bir hafta önce İngilizce sınıfımla Londra'ya bir geziye gitmek zorundaydım. Birinci Dünya Savaşı konumuz gereği Bayan Gretching bize sınav için bi şeyler öğreteceğine, İmparatorluk Savaş Müzesini gezdirmeye karar vermişti. Tipik Böylece Frank ve ben de tüm bir günü birlikte geçirmek zorunda kaldık.

Tren yolculuğumuz sırasında işler garipleşti.

Frank gazetesini okuyor gibi yaparken ben camdan dışarı bakıyordum.

"Kimseyi kandıramazsın," dedim önümden akan koyunları ve tarlaları izlerken. Camdan Frank'in şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdığını görebiliyordum.

" Efendim?"

"Gazeten. Dünyayla ilgileniyormuş gibi yapman. Aslında sadece spor sayfasını okuduğunu ve yirmi dakikadır o iki sayfalık ekonomi bölümünde anlatılanları anlamaya çahştığını biliyorum. Poz vermeyi bırak."

Frank gazeteyi katladı. "Ben poz vermiyorum."

' T a v t \ e r i y o r d u n . "

'P e k â lâ ... belki bira/." "San a söy lem iştim ."

"S ık ıld ım. Aptal bir m üzeye gitm ek için antrenm anı kaçırd ığ ım a inanam ıyorum ."
G özlerim i devirdim. "Seni zavallı şey! Nasıl dayanacaks ın ?"

"K ap a çenen i."

"Yani siper de neym iş, ne önem leri var ki? Ragbi antrenm anını kaçırm ak dünyadaki en önem li şey oy sa."

" lam am ama ne dem ek istediğini anlattın." "H e r zam an."

Frank arkasına yaslanarak yavaşça soludu. "U zun bir gün olacak."

Tren hızlanıyordu. Bir süre Frank'in gazetesini okudum. O nun iPod'unu birlikt dinlem eye çalışsak da dinleyecek ortak bir şey bulam adık. G ofretim in yarısını onunla paylaştım. Sınıftan uzakta birlikte pek de rahat olmadığımız belliydi. İşler, hiç de alışık olm adığım ız şekilde, biraz doğallıktan yoksundu.

Bu tuhaf sessizliği Frank bozdu. "E ee, üniversitede ne okuyacağına karar verdin m i?"

Üniversite. Korkutucu. Bunu düşünm em eye çalışıyordum. "K arar vermek için seneye kadar vaktim iz var değil m i?"

"Biliyorum ama kesin olmasa da bir fikrin olmalı. T e rcih zamanları nasıl olduğunu anlamadan geliverir."

Posta kutumuza birkaç üniversite tanıtım broşürü gel' inişti anı d onları hiç detaylı incelememiştim. Uzun süre konsantre olamıyordum. Fazlasıyla korkuyor ve onları hemen masamın bir köşesine saklıyordum.

" Ş e y ..." dedim. "Aslında hep İngilizce okumak istemişimdir ama Bayan Gretching beni biraz soğuttu/"

"Ben de İngilizce okumayı düşünüyorum."

Şaşırm ıştım. Evet, Frank hep iyi notlar alırdı ama onun bu dersten hoşlandığını bilmiyordum.

"G erçekten mi? Spor Bilimleri falan değil mi?" "D alga mı geçiyorsun? Kaç kızın İngilizce okuduğunu biliyor m usun?"

"Ahh Frank." Onu dirsekledim. "Cidden kız tavlayabilme potansiyeline göre mi seçin yapacaksın?"

Frank kolunu ovuşturdu. "Tam anlamıyla değil ama bu da düşünülme esi gereken bir konu. Üç yılımı erkeklerle çevrili bir hâlde geçirmek istemem."

"Peki, şim diye kadar hangi kadın-dostu okulları araştırdın?"

Parm aklarıyla saymaya başladı. "Leeds, Edinburgh, Exeter, ah bir de Sheffield..."

Birden dikleştim. "Sheffield mi? Ben de oraya bakıyorum!"

"G erçekten m i?" "H ı hı."

"Belki de aynı üniversiteye gideriz." "Aynı dersi alırız..."

"B elki."

S e ssiz ce g e le ce ğ im iz i düşündük. "Gerçi ben arkadaş olacağımızı sanmam/ dedim.

Yalnızca bir saniyeliğine Frank'in yüzü düştü. Ya da ben öyle hayal ettim. "N edenm iş?"

"Ee sen hep spor takımlarında olacaksın değil mi? Ragbi, futbol., kriket. Sonra, Erkel Şövanizm ine Giriş dersi var. Arkadaşlarınla beraber gezip tozar; cinsel yolla bulaşan hastalıklarınızla övünüp 'neşeli' içki oyunlarınızı oynarsınız. Seni tanımıyor gibi davranmak zorunda kalırım."

Frank dikleştı. "Dem ek öyle ha? Sen de muhtemelen tüm zamanını iğrenç mekânlarda çalan tanınm amış, berbat grupları dinleyip, kafelerde komünizm hakkında konuşup öğrencileri örgütleyerek geçirirsin. Ben de seni tanımıyor gibi davranmak zorunda kalırım."

"Gördün mü? Sana üniversitede arkadaş olamayacağımızı söylemiştim."

"Şimdi arkadaş mıyız?" "Tanrım, umarım değildir." "Bence de."

İkimiz de bir kahkaha attık.

Frank gazetenin bulmacasını elindeki tükenmez kalemle karalamaya başladı. "Ya seninki? Sen beynini geliştirmekle meşgulken Bay Rock Yıldızı ne yapacak?"

Noah. Üniversite.

Bu daha önce de aklımdan belli belirsiz geçmiş ama hemen uzaklaştırmışım. Düşünce fazlasıyla acıydı.

"Bir yol buluruz." Gözlerine bakamıyordum.

"Tabii. Zaten birçok çift de biri üniversiteye başlayınca ayrılmıyor."

Sözcükleri bıçak gibi batmıştı. Dr. Ashley'nin ofisinde olanları hatırladığımdan panik olmamaya çalıştım.

"Bunu düşünmek için daha çok zaman var/" dedim derin bir nefes alarak.

"Sadece bir yıl var. Bir yılın ne çabuk geçtiğini düşün." Yüzümü hemen çevirdim Gözlerim yaşlanmaya başlamıştı ve ben çılgınca onlardan kurtulmak istiyordum. "Cidden Frank, kes artık! Derdin ne senin? Kıskanıyor musun? Bu mu? Yoksa sadece insanları mutlu olduğunu görmekten mi nefret ediyorsun? Her neyse kapa çeneni. Umurumda değil. Üniversite hakkında da konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Oldukça kısa bir sürede oldukça fazla duygu taşımıştım Frank'in yüzünden. Önce şaşkınlık, sonra kafa karışıklığı, öfke ve kırgınlık. Hepsi on saniyeden az sürdü. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Yanakları kızarmış, başını önündeki gazeteye çevirmişti.

Ben olanları düşünürken uzun bir sessizlik yaşandı. Aramızdaki bu tuhaflık Noah ile ben birlikte olmaya başlayınca mı başlamıştı? Gerçekten kıskanıyor muydu?

Başımı salladım.

Hayır. Bu imkânsızdı. Biz birbirimizin tam zıddıydık. Bana pek çok kez onun tip olmadığını söylemişti. O da benim tipim değildi. Biz farklı dünyalardandık.

Tren istasyonda durdu. Sınıf arkadaşlarımız da dâhil tüm yolcular ayaklanmaya ve çantalarını yukarıdaki bagaj bölmesinden boşaltmaya başladılar.

"Bitti mi?" diye sordum.

"N e bitti mi?"

"Regl öncesi sendromun?" "Benim mi? Bana bağırın sendin."

"Evet, ama sen de tam bir pislik gibi davrandın." "Belki öyle yapmışımdır."

"Ö zür yok mu?"

Önümde kraliçeymişim gibi eğilerek selam verdi. "Çok üzgünüm Poppy Lawson," dedi "Sen ve Bay Emo'nun ruh ikizi olduğunuza ve ömür boyu birlikte olacağınıza eminim ."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve birden bir şeylerin yanlış olduğu duygusuyla irkildim.

"Sessizliğin özrümün kabul edilmediği anlamına mı geliyor?"

Frank beni çözmek ister gibi bakıyordu.

Başımı salladım. "H m m ... y oo... sorun yok. Seni affediyorum."

"Poppy, iyi misin?"

Hayır. Korkunç bir şey olacaktı. "Ben iyiyim." Çantamı alıp inmek üzere hazırlandım

"Geliyor musun?"

Frank ayağa kalkıp gerindi. Ragbi tişörtü yukarı kalkarak karnının en alt kısmını açığa çıkardı. Bakışlarımı yakaladığında benimle dalga geçmek yerine kızarak tişörtünü aşağı çekti.

"Evet," dedi iç çekerek. "Geliyorum ."

"Senden hoşlanıyor," dedi Noah yürürken birbirine geçmiş ellerimi sallayarak.

"Öyle bir şey değil. Ben onun tipi değilim."

"Poppy," dedi beni sola doğru çekerek. "Sen çoğu erkeğin tipisin. Güzelsin, akıllısın komiksin. Sevilmeyecek neyin var?"

Kızardım. "Anlamıyorsun. Biz sadece arkadaşız." "Belki sadece senin için."

"Katılmıyorum ."

"Pekâlâ, ama bence senden hoşlanıyor."

"Bence de sorunuma fazla destekleyici yaklaşmıyorsun."

"Nasıl yaklaşabilirim ki? Bana resmen bir başka çocuğun senden hoşlandığını anlatıyorsun."

"O, BENDEN HOŞLANMIYOR!"

Yanımızdan koşarak geçen biri şaşkın gözlerle bize dönünce Noah bir kahkaha attı.

"Pekâlâ, sakın ol güzellik."

"Nasıl sakın olabilirim ki? Hem benim tarafımı tutmuyorsun hem de beni bowling oynamaya götürüyorsun."

Baleden sonra garip bir şey olmuştu ve bu durum benim sinirime dokunmaya başlıyordu. Provalar arasında birbirimizi ne zaman görmeyi başarsak insanın aklına gelebilecek en seksi olmayan programları yapar olmuştu. Hep gündüz vakti buluşuyorduk. Hiç yalnız kalmıyorduk. Önce pastane, sonra alışveriş, sonra kahve içme ve şimdi de bu lanet olası bowling.

"Cidden Noah, artık kimse bowling oynamıyor/" dedim

M i d d l e t o w n Bowling Salonu'na yürürken.

"O hâlde neden hâlâ bowling salonları var!"

"Bana işkence olsun diye."

Noah dilini çıkardı. "Eğlenceli olabilir."

"İçinde o kadar çirkin ayakkabılar olan hiçbir şey eğlenceli olamaz."

Beni kolumdan tutup içeri sokarak iki oyunluk ödeme yaptı.

Dünya tarihindeki en suratsız kadına ayakkabılarımızı teslim etik. Kadın kırmızı babetlerimi alıp yerlerine terli palyaço ayakkabılarını uzattı.

"Tek oyun yeterli işkenceyi yapmaz mıydı?" diye sordum ayakkabımı giyerken. "Iyy!"

Bunların içi hâlâ ılık."

Noah yalnızca güldü. "İçlerinde çok seksi görünüyorsun."

"Kapa çeneni."

Ama çirkin ayakkabılara katlanmak bir yana, ilk seferimde tüm lobutları devirince inanılmaz bir sevinç çığlığı attım.

"Yupppiii!" Sevinçle zıpladım. "Bunu gördün mü? Resmen muhteşemim."

Noah da takdirle başını salladı. "Şanslı atış." "Şans falan değil. Yetenek."

Topu aldıktan sonra bir süre bekleyip atışının provasını yaptı ve koşarak topu yere bıraktı. Top, kötü bir açıyla ilerleyip pistten çıktı ve yandaki oluğa düştü.

Keyfim yerine gelmişti.

Ellerimi ağzımın iki yanına koyarak bağırdım: "Berbatsın! Sen o olukta oyna!"

"Sadece seni biraz sakinleştirip güvenini kazandırmak için attım." "Ya, tabii."

Bir top daha alıp prova yaptıktan sonra fırlattı. Bu defa oldukça hızlı ilerleyen top hedefi şaşırarak ancak tek bir lobut devirdi.

"H m m , " dedim. "Sana inanıyorum ama işte başka kimse inanmaz."

Noah bu defa gülmedi. Sadece suratını ekşitti. "Aslında bowlingi bayağı sevdim/ dedim ukala bir sırıtışla. Noah'ı çabucak dudaklarından öperek elime bir bowling topu aldım. Hedef alıp topu yolladım. Dokuz lobut devirdiğimi görünce bir sevinç çığlığı daha attım. "Bowlingi *gerçekten* çok seviyorum. Eğlenceli, değil mi?"

Noah daha da ekşitti suratını.

Bir oyunun sonunda -elbette benim galibiyetimle biten bir oyunun sonunda Noah ve ben bowlinge geleneksel yaklaşımı bir kenara bırakmıştık.

"Bana sataştığın için ayakkabıcı kadın tarafından azarlandığına inanamıyorum."

Kıkırdadım. "Bizi dışarı atmakla tehdit ettiğine inanamıyorum asıl."

"Ama sen de giderek sözlü tacize dönüştürmüştün."

"Kazanmanın heyecanıyla konuşuyordum. O yanımızdaki adamı rahatsız etmek istememiştim ki. Ona da sataştığımı düşünmüş olmalı."

"Eee, bir oyun daha oynayacak kadar kendine hâkim olabilir misin dersin?"

Oturduğumuzda başımı omzuna koydum.

Burası epey pis bir yerdi. Halının her yanında açıklanamaz lekeler vardı. Göbeği açık gençler ya flört ya kavga halindeydi ve biz geldiğimizden beri en az üç kez duvara monte televizyonda Justin Bieber çalmıştı. Yine de tüm bunlara rağmen, bana sanki dünyanın en romantik yeri gibi geliyordu. Ne zaman Noah'ın yanında olsam biri gözlerime vazelin sürmüş gibi tüm görüşüm bulanıklaşıyor ve sanki harikalar diyarının içine bırakılmışım gibi hissediyordum kendimi.

"Sanırım kendime hâkim olabilirim/" dedim iyice düşünerek. "Hem oyunu nasıl hareketlendireceğim ize dair bir fikrim de var."

Noah saçımı okşamayı bıraktı. "H eyecanlandım ." "Ufakken burçları okur muydur

hiç?"

"Komik ama hayır. Ben bir serseriyim hatırladın mı?" "Yoksa burcunu da mı bilmiyorsun?"

"Ah, onu biliyorum. Başak burcuyum."

Yüzüne döndüğümde burunlarımız birbirine değdi. "Pekâlâ, kozmik bowling hakkında ne düşünürsün?"

İşte o muhteşem gülüşü yeniden belirmişti. "Anlat bakalım."

"Görünen o ki normal şekliyle oynadığımızda ben aşırı heyecanlanıyorum ve şu Bayan Suratsız'ın bizi buradan atmasını istemiyorsak kendime hâkim olmalıyım. Peki ya skorlarımızın anlamını değiştirsek?"

"Seni takip edebildiğime emin değilim."

"Bowling topuna hayatlarımızla ilgili sorular soracağız. Kozmik sorular. Tıpkı sihirli topa sorulanlar gibi. Topu attığımızda da aldığımız skora göre, geleceğimiz ortaya çıkacak."

Noah ayağa kalktı. "Bu fikri sevdim." "Önce sen."

"Tamam."

En sevdiği mavi topu aldı. "Ne sormalıyım?" "Ne istersen."

Hmm. Grubum Ponyboys'tan daha başarılı olacak mı?' sorusuna ne dersin?"

"Güzel soru."

Tam topu atacaktı ki onu durdurdum. "Bekle!" Kolu havada arkasına döndü.

"Ne oldu?"

"Önce bowling topuna şartları vermelisin ki seni hangi kozmik yoldan götüreceğini bilebilsin."

Noah yeniden gülümsedi. "Tabii."

"Yani," dedim devam ederek. "Hepsini devirirsen bu grubunuzun Ponyboys'ü mahvedeceği anlamına gelecek. İlk albümünüz büyük ödüller alacak, Wembley Stadyumu'nda tüm biletleri satılan bir konser vereceksiniz."

"Bu fikri sevdim."

"Evet. Ama eğer hepsini iki atışla devirirsen vasat bir grup olacaksınız. Bir albüm anlaşması yapıp müzikten hayatınızı idare edebilecek kadar para kazanacak, ama pek de tanınmayacak ve ömrünüzü üniversite birliklerinin düzenlediği turnelerde geçireceksiniz."

Noah başını salladı. "Bence hâlâ güzel. Peki ya hepsini deviremezsem?"

O m u zlarım ı silktim .

"Yani berbat bir bowling oyuncusu olmanın dışında grubun da başarılı olam ayacak. O tuzlarında hâlâ 'ünlii olmaya' çalışacak, boş dans pistleri olan berbat mekânlarda konserler vereceksin. Sonunda kendini bir ofiste, o kadar kötü bir işte bulacaksın ki zamanının yarısını tuvalette yeteneğini nasıl boşa harcadığını düşünüp ağlayarak

geçireceksin."

Noah bow ling topunu eline aldı. "Ü zerim d e büyük bir baskı hissediyorum ," diye yakındı. "K o z m ik bow lingden korkuyorum sanırım ."

"Ahh, seni muhallebi çocuğu. Fırlat şu topu g itsin." Noah bu defa atışına gerçekter konsantre olm uştı. Kolunu arkaya attı. Ö ne doğru eğildi ve topu fırlattı. Yuvarlak cisim pistte hızla ilerleyip tüm lobutları devirdi.

Noah sevinçle havaya zıpladı. "Y u p p ii! B ekle beni YVembley!"

Beni kucağına alıp döndürdüktan sonra dudaklarım a baş döndürücü bir öpücük kondurdu. "M u tlu m u su n ?"

"M utlu muyum? YVembley'de çalışıyorum ! B ow ling topu öyle söyledi!"

"Aferin. Senin adına sevindim ." "Evet. Şimdi sıra sende."

Sonraki yarım saatte geleceğim izle ilgili pek çok şey öğrendik, Tüm derslerim den geçecek ama yine de ikinci tercihim olan üniversiteye girecektim. N oah da gelecekte obez olacağını öğrendi. Sürdürdüğüm üz bu 'kim in hayatı daha iyi yarışı sonunda Ruth u dövecektim. Aynı zamanda kozmik bowling, biri kız biri erkek iki çocuğum olacağını da sö y lem işti.

Noah elim i alıp sımsıkı tuttu. "Çocuklarımızın ne kadar güzel olacağını düşünsene," dedi. Bu düşüncenin içindeki söz beni neredeyse heyecandan bayıltacaktı.

"Vay canına," dedim. "Hayatlarımız bayağı belli yani.

Artık bir sürpriz olacağını sanmıyorum/

Noah skor tabelasını işaret etti. "Durum berabere ve sen son atışını yapacaksın. O yüzden iyi bir atış yapmaya bak." "Tam am ," dedim topu alarak. "Bu sonuncu sorum bizle ilgili. H epsini devirirsem gün batımına doğru el ele yürüyüp m asallardaki gibi sonsuza dek mutlu olacağız." "H epsini devirsen iyi edersin."

"Ah, devireceğim, merak etme. Ama iki defada devirirsem ilişkim iz sürecek fakat uğraş gerektirecek. İkimiz de birer orta yaş krizi geçirecek ama evlilik terapistleriyle bunu aşacağız."

"H m m. Mükemmel sayılmaz ama yine de birlikte olma fikrini sevdim. Hepsin deviremezsen ne olacak?"

Bir iç çekip Dr. Ashleyyle seansımı düşündüm. "Eh, bu da ayrılacağız demek. Sadece birbirimizin 'ilk aşkı olarak kalacak; içkili yemek partilerinde bir sohbet konusu hâlini alacağız. Hayatımıza devam edip başka insanlarla tanışacağız ve ayrı hayatlar süreceğiz."

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Noahda oldukça huzursuz görünüyordu.

'P e k â lâ, o h â ld e ," d edi konuyu hafife almaya çalışarak Şu top u b ir an ö n c e fırlatıp geleceğimize karar ver bakalım ."

Daha önce hayatım boyunca hiçbir rekabeti bu kadar önemsememiştim. Ama o anda o lobutları devirmeyi her şeyden çok istiyordum. Gözlerimi kısarak hedefe kilitlendim ama benden çok uzakta gibydiler. Derin bir nefes alıp vuruşu kafamda canlandırdım. Topu

kaldırıp piste doğru koştu m ... ama tam atacakken bir şeye basıp kaydım. Dengemi sağlamak için uğraşsam da başaramadım. Sanki ağır çekimde gibi yere düştüm. Bowling topu elimden fırlayıp neredeyse yanımızda oynayan aileye çarpacak şekilde gitti. Büyük bir bağırışla kalçamın üstüne oturdum. "Aaaah."

Kahkahalar duyuyordum.

Çoğu Noah'dan geri kalanı da yanımızdaki aileden geliyordu.

Arkamda durmuş beni alkışlıyordu.

"Bu çok klasik bir davranıştı," dedi kahkahaları arasında. "Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydin! Gerçi bunun geleceğimiz için ne anlama geldiğini düşünmekten bile korkuyorum. Kozmik bowlingde topun geriye gitmesiyle ilgili bir kural koyduğumuzu hatırlayamıyorum."

Ben de kahkahalarla gülmeye başlamıştım ki birden huysuz ayakkabıcı kadının bize doğru fırladığını görüp sustum.

Yüzü kıpkırmızı olmuş, domuzunkilere benzeyen gözleri patlamıştı.

"Sizi uyardığımı sanıyorum," dedi öfkeyle soluyarak. "Daha fazla rahatsızlık çıkarmayacaktınız."

Palyaço ayakkabılarıma baktım ve bağcıklarımın açıldığını gördüm. Düşüşüme bu sebep olmuş olmalıydı. "Sadece bir kazaydı/" dedim. "Pistler kaygan."

"U m u r u m d a değil. İkinizin de çıkmasını istiyorum."

Ben tam itiraz etmek üzere ağzımı açacaktım ki belanın kokusunu alan Noah beni uzaklaştırdı.

"Ama bir kazaydı/" dedim yüksek sesle, kendi ayakkabılarımızı giyerken.

"Şşş. Hadi gel. Yiyecek bir şeyler alacağım."

Huysuz kadın, çıktığımızdan emin olmak için bowling salonunda bizi takip ediyordu.

Dışarısı buz gibiydi. "Az önce olanlar gerçek mi?" diye sordum.

Noah kolunu omzuma attı. "Evet."

"Cidden mi? Az önce bir... bowling salonundan mı atıldım?"

"Aynen öyle."

Yine gülmeye başladık. Hem de çok. Ta ki Noah beni kendine çekene kadar. "Seni çok seviyorum Poppy Lawson," dedi başımı öperek. "Beni çok mutlu ediyorsun."

Gülümsemek istesem de ona çekinmeden aklımdan geçeni söylemem gerektiğini de biliyordum.

"Madem seni bu kadar mutlu ediyorum neden benimle hiç baş başa buluşmuyorsun?"

Noah beni kendisine doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil."

"P o p p y?"

Bakışlarımı ayaklarıma çevirdim.

"Şey, sadece, ben aptal değilim biliyorsun. Haftalardır evine gelmedim. Hatta

Londra'ya gittiğimizden beri hiç baş başa kalmadık. Ve... bana öyle geliyor ki sanki tüm bu seksi olmayan aktiviteleri bilerek düzenliyorsun. Üstelik bana bunun sebeplerini de henüz anlatmış değilsin. Yani beni rahatsız etmiyor. Şey, aslında ediyor. Erotik olmayan şeyler yapmamızdan bahsetmiyorum; benimle konuşmamandan bahsediyorum. Özellikle de otelde yaşadığımız o konuşmama fiyaskosundan sonra... Ne var, söyler misin?"

Noah, beni daha da gıcık etmek ister gibi sırtıyordu. Aslında sanırım tüm bu içten konuşmamın ilk anından itibaren sırtıyordu.

Bir kahkaha attı.

"Ne var? Ben içimi dökerken böyle gülemezsin." Başının arkasım kaşıyıp saçlarını karıştırdı. "Biliyorum.

Üzgünüm. Sadece kendimi bu kadar belli ettiğimin farkında değildim. Gerçekten sana hiç belli etmediğimi düşünüyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Demek doğru? Bilinçli bir şekilde bu buluşmaları planlıyorsun."

"İtiraf ediyorum."

Haklı olduğumu anlayınca rahatlasam da bu tavrının arkasındaki sebepler beni korkutuyordu. "Nedenini sorabilir miyim? Yoksa ilişkimizde her şeyi benim mi tahmin etmem gerekiyor?"

"Aslına bakarsan tahmin yürütmekte korkutucu derecede başarılısın. Beynimin içini okuyorsun sanki."

Gözlerimi kıstım. "Açıkla."

Noah bir kez daha başını kaşdı. "Ah Tanrım. Zorunda mıyım? Sesli söyleyince kulağın çok aptalca gelecek." *m*

Gözlerim daha da kısılmıştı. "Açıkla dedim sana," diye tekrarladım.

Utangaç bir gülümsemeye yüzüme baktı. "Şey, aslında tam da söylediğin gibi. Evet, üzgünüm, seninle baş başa kalmamaya çalışıyordum."

Bunu yüksek sesle duymak yüreğimi burkmuştu. "Neden?"

"Neden? Yani, belli değil mi? Hâlâ senin yanındayken kendimden korkuyorum. Şu balede olan şey yeniden olacak diye. Üstelik ben bu konsere odaklanmalıyım ve senin de sınavların var... yani... baş başa kalabileceğimiz bir yerden uzak durursak daha kolay olabileceğini düşündüm işte. İçinde yatak olan bir yerden..."

"O yüzden de bowling salonları ve pastanelere gidiyoruz, öyle mi?"

Noah parmağını bana doğrulttu. "Hey. Eğlenceli olduğunu inkâr edemezsin."

"Evet, ama yine de... Noah, tüm bu konuda benim fikrimi almaman bence hiç de adil değil."

"Hangi konuda?"

Aramızdaki boşluğu gösterdim. "Bunda. İlişkimizde. Cinsellikte. Ne zaman hazır olacağımıza senin karar verecek olmandan hoşlanmıyorum."

Başını salladı. "Ben öyle yapmak istememiştim."

"Bu benim de seçimim tamam mı? Ben, senin faydalanacağın zavallı küçük bir çocuk değilim. Kız arkadaşınım."

"Sadece seni aceleye getirmek istemiyorum." "Getirmiyorsun."

"Ama baş başa kalırsak getireceğimden korkuyorum. m

B u nu sana daha önce de söyledim; senin yanındayken... içgüdülerim i kontrol etmekte... zorlanıyorum."

Gülüm sedim. "Sence de içgüdülerimizi ne zaman kontrol edip ne zaman etmeyeceğimiz kararını birlikte vermem iz gerekmez mi?"

O da gülümsedi. "Sanırım haklısın."

Ardından sınıksıkı sardı beni ve bir şeyler yemeye gittik.

Rain artık aynı anda konsantre olma ve uyuma sanatında iyice ustalaşmıştı. Aslında, 'konsantre hâlde uyuma' diye bir olimpik spor dalı olsa kesin altın madalyayı kazanırdı. En son ne zaman normal bir uyku çektiğini hatırlamıyordu. Uyku denince insanın aklına yatak, pijama, sekiz saat, çalar saat gibi şeyler gelirdi. O ise haftalardır yatağını görmemişti. Giysileri ve yemeği lahoratuvara getiriliyor; duşunu yüksek teknolojili tuvalette alıyordu. Sosyalleşme ise elbette bu durum çözülene dek bir hayaldi. Zaten pek arkadaşı da kalmamıştı. Birçoğu yoğun eğitim programı sırasında onunla görüşmekten vazgeçmişti. Demek ki insanlar herhangi bir bahane açıklamadan, sürekli organizasyonları kaçırmaya karşı çok da sabırlı değillerdi. Gerçek şu ki gerçekle baş edemezlerdi. Her şeyi mahvederdi bu. Herkesi. Rain de bilmemey isterdi. Bilimsel bir buluşma grubundaymışçasına, şirket çalışanlarıyla arkadaşlık edip ilişki kurmaları cesaretlendiriliyordu. Aslında bazı aÇdardan mantıklıydı. Rain bir partner bulup bildiklerini ona anlatamamayı hayal edemiyordu. Onu sevdiklerini söylediklerini duyacak ama cevap veremeyecekti. Zaten ne anlamı vardı ki? Bu cümle artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

M onitörde gördüklerini hesaplıyordu. G özleri bu işe o kadar alışmıştı ki bir okumayı neredeyse bilinçdışı bir şekilde anlayabiliyordu. Bir reflekse dö nüşm ü ştü bu. D r. B eaum ont l u n u n olacağını önceden söylemişti.

Sanki düşüncelerin i duyabiliyormuş gib i hem en yanında belirdi."R ain?" dedi hükmeder bir tonla.

Rain bir anda tam anlamıyla kendine gelerek şok içinde dikleşti. "Dr. Beaumont?"

D oğru dü zğü n konsantre olam adığını örtbas etmek için boş tuşlara basmaya başladı. A m a klavye b ü y ü k bir sırt çantası ile örtülm ü ştü. Çanta şiddetli bir g ü rü ltü y le ö n ü n e d ü şm ü ş; hülyalı hâlimden eser kalmamıştı.

"Toparlan."

"Toparlanayım mı?" Yoksa işten mi k o v u lm u ştu ? "Dolabında senin için kıyafetler var. En azından iki haftalık kıyafete ihtiyacın olacak."

Ona bakmak için arkasına döndü. Tam bir felaket gibi g ö rü n ü yordu. H ep kusursuz şekilde toplu olan saç dağınıktı. Gözlüklerini saçma takmıştı. Y ü zü yse sanki ağlamış gibi kızarıktı.

Sanki ağlayabilen bir insanmış gibi.

'A n l a m ı y o r u m ...' diye başlamıştı ki sö z ü n ü kesti. "İngiltere'ye gidiyoruz. Özel uçak yarım saat içinde kalkıyor."

Rain bakışlarını şaşkınlıkla çantadan y ü z ü n e ve sonra yeniden çantaya çevirdi. "İngiltere m i?"

"Evet."

"Gerçekten gidiyor m u y u z ?"

"Evet. Hem en. Toplanman gerek. Çabuk ol." hâlâ başını sallıyordu. "Amagerçekten anlamıyorum." Dr. Becumont'un yüzünde sabırsız bir ifade belirdi. "Neyi anlamıyorsun F ain?"

Rain başparmağıyla ekranları işaret etti. "Okumalar. Neredeyse hiç gelm iyordu. H er şey sakinleşmişti."

"Rain, Rain, Rain, ben sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Ellerini saçlarında dolaştırdı.

"Verileri izliyor m uydun?"

"Evet, her şey yolundaydı. Şu bahsedip durduğun tolerans işe yaramış g ö r ü n ü y o r."

Dr. Beaumont ekranına bakarak dudak biiktii. "Sen sadece onlar birlikteyken gelen veriler izliyorsun. Ayrıyken enerji seviyelerini izledin m i?"

Rain başını salladı. "Hayır. Neden izlemeliyim ki? Yalnızca birliktelerken endişelenmemi: gerek."

"Seni aptal çocuk."

Eğildi ve ekranda eşlerin son yirmi dört saatteki ayrı itrilerini açtı. Rain anında bireysel enerjilerindeki inanılmaz artışı fark etti; neredeyse aynı anlarda.

Bir soluk aldı. "Bu da ne demek?"

"Bu, birlikte olmaya karar lirdiler demek."

Kalbi bira n d a hızlanırken bedenini çaresizlik sardı. "Ne? Nasıl? Aynı yerde bile değiller."

"Onlar ruh ikizi Rain. Bu tip kararlan vermek için ayrıt odada olmalarına gerek yok Birbirlerini hissedebiliyorlar, hatırladın mı?"

Bir anda aceleyle ayağa fırladı. "Onlara ulaşmalıyız

Anita da hızla başını salladı. "Biliyorum. Toplan. Hemen!"

Rain çantayı kaptığı gibi masadan kalktı ama odadan çıkm ak üzereyken d u r d u ve arkasına d ö n d ü .

A n it a ? Bu sekiz saatlik bir uçuş. Ya onlara zamanında yetişem ezsek ?"

A n it a n ın y ü z ü n d e var olan tüm renk solup gitmişti. Cevabını fısıldayarak verdi. "O zaman büyük bir hata yaptım."

Çok geçmeden konser günü gelip çatmıştı.

"Onunla bu gece yatmayacaksın, değil mi?" diye sordu Lizzie.

Kat kat maskara sürerken tuvalet aynama doğru eğilmişti.

"Ne? Saçmalama. Tabii ki yatmayacağım."

"Kesin yatacaksın." Ruth saç düzleştiricimle uğraşiyor, en az bir saattir kızıl saçlarını dışa doğru kıvrırmaya çalışıyordu. "Yoksa ayak tırnaklarını boyamazdın."

Bütün sabah ojelemekle uğraştığım mükemmel pedikürlü ayaklarıma baktım. "Bir kız sadece güzel ayak tırnakları isteyemez mi?"

"Daha önce hiç ayak tırnaklarını bu kadar önemsenmemiştin," dedi Amanda. O da diğer aynamın önünde ruj sürüyordu. "Hatta yazın parmak arası terlik giydiğinde bile öje sürmezsin sen."

Kızlar hazırlanmak ve konser öncesi birkaç kadeh içki
^mek için bana gelmişlerdi. Ben de çok heyecanlıydım.

Genelde kızlarla birlikte hazırlanmak her gecenin en gü, zel kısmı olurdu ama bu gece böyle değildi. Hayır. Bu gece beni sorguya çekiyorlardı. Pembe şarabımdan bir yudum alarak yatağıma oturdum. "Gerçekten, tırnaklarımın erkek arkadaşımınla yatmaya karar verip vermediğimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Sen öyle düşünebilirsin," dedi Lizzie, maskara fırçasını yerine sokup hızlıca göz kalemini çıkarırken. "Ama bilinçaltında bunu düşünüyorsun. Bu yüzden bugün görüntüme bu kadar takmış durumdasın/

"Ben görüntüme falan takmış değilim. Sadece kendi evimde hepiniz olmadır hazırlanmak isterdim," dedim onları işaret ederek. "Evdeki tüm yansıtıcı yüzeylerle eşyalarımı ele geçirdiniz."

Ruth saç düzleştiriciyi kapatarak hâlâ sıcak olmasına rağmen halımın ortasına bıraktı. Rahatsız olsam da sesimi çıkarmadım. "Ah sakinleş Lawson," dedi. "Sen güzelleştireceğiz. Endişelenme."

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Evet. O konuda..." Amanda'nın başını arkasından aynadaki makyajsız yüzüme baktım. "Sanırım saçımı ve makyajımı kendim yapabilirim/

"Saçm alam a," dedi Lizzie. "Bize güven. Dikkat çekici görüneceksin."

"Dikkat çekici görünmek her zaman iyi bir şey değildir. Bazen korkunç görüldüğünde de birinin dikkatini çekebilirsin."

"Cidden gevşe biraz. Harika görüneceksin. Bize güven.

Elbise konusunda haklı değil miydik?"

Almam konusunda beni ikna ettikleri güzel yeşil elbiseme baktım. Üzerimde de en az mağazadaki kadar güzel duruyordu. Hatta o kadar güzel duruyordu ki iki saniyede bir aynaya bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Lizzie gözlerinin çevresine kalem sürmeyi bitirince her şeyi makyaj çantasına koydu. "Mükemmel/" dedi kendi görüntüsüne. "Tamamım." Sonra bana döndü. "Evet. Sıra sende."

Ruth saçına bir kutu dolusu spreyi boşaltmıştı. "Ben de hazırım. Yardım edebilirim."

Ah, aman Tanrım.

"O kadar korkma," dedi Lizzie. Bakışlarındaki şeytani ışıltıyla bana doğru yürürken

makyaj çantasını tehlikeli bir silah gibi eline aldı. "Muhteşem görüneceksin. Dünyanın en güzel hayranı sen olacaksın, tamam mı?"

Şarabın geri kalanını kafama dikerek gözlerimi kapadım. "Pekâlâ, o hâlde. Elinizden geleni yapın."

Gözlerimi açmaya korkuyordum. Özellikle de arkadaşlarımdan ağzından çıkan, "Tüh,", "Hmm, o renk olmadı,", "Bunu biraz silmeliyiz," gibi sözleri duyduktan sonra. O yüzder Lizzie artık gözlerimi açabileceğimi söylediğinde ben kapalı tutmaya devam ettim.

"Teşekkürler kızlar. Harika olmuş."

"Poppy. Yaptığımıza bakmıyorsun bile. Aç şu lanet olası gözlerini."

Heyecan içinde önce bir gözümü sonra diğerini araladım ve yavaşça aynaya baktım.

Nefesim kesildi.

Aynada bana bakan kız hiç bana benzemiyordu. Nefes kesici, sofistike bir kadın vardı karşımda. Evet kadim. Gözlerime bir şeyler yapmışlar; elbiseye mükemmel şekilde uyan bir yeşil tonuyla dumanlı bir görüntü oluşturmuşlardı. Varlığından bile haberdar olmadığım elmacık kemiklerim mucizeler yaratan bir allıkla aydınlatılmıştı. Dudaklarım doğal bir renge boyanmış, rujun üzerindeki parlatici onları olduklarından daha dolgun göstermişti. Ve çoğunlukla donuk renkteki saçlarım, önümde birkaç dağınık dalgalı tutam bırakılarak arkaya doğru rastgele toplanmıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu Amanda, elinde bir makyaj fırçasıyla. "Göz makyajın fazla mı olmuş?"

"Bayıldım ," dedim gözlerimi kendi yansımadan alamadan.

"Saçını ben yaptım," dedi Lizzie. "O nu beğendin mi?" "Muhteşem olmuş," diye itira ettim. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama sihirli güçlerin olmalı. Daha önce bu firketeleri kullanmayı bir türlü becerem em iştim ."

"Şimdi onunla kesin yatacaksın," dedi Ruth gözleri parlayarak. "Noah seni böyle görünce kendine hâkim olamayacak."

"Vay canına Ruth," dedim. "Bu gerçekten bir iltifat mıydı?"

Dilini dışarı çıkardı. "Biliyor musun? İtiraf etmekten nefret etsem de güzel görünüyorsun çocuk. Şimdi keşke benim saçımı da Lizzie yapsaydı diye düşünüyorum. Önce şeninkini nasıl yaptığını görmek istemiştim."

"İşte bu da," dedim. "İlahi karma."

Şarap şişesini alıp kalanı kadehlerimize paylaştırdım. Sadece bir şişe içmiştik. Hiçbirimiz sarhoş olup geceyi o mahvetmek istemiyorduk.

"Kadeh kaldırmak istiyorum kızlar. Mükemmel bir geceye."

"Buna ben de kadeh kaldırıyorum/" dedi Lizzie. "Ben de/" dedi Amanda.

Ruth da kadehini kaldırmıştı. "Ve Poppy'nin sonunda işi pişirecek olmasına."

Ona şakadan öfkelenmiş gibi yaparak döndüm. "Ben. Onunla. Yatmayacağım. Ayak tırnaklarım hiçbir anlama gelmiyor."

Ruth içkisinden bir yudum aldı. "Evet, evet/" diye mırıldandı. "Sen onu sahnede görene dek bekle."

Konser alanına giden otobüsü heyecan içinde yakaladık. Şarabın etkisiyle normalden daha neşeli ve daha sinir bozucu olmuştuk. Marketten evlerine dönmeye çalışan yaşlılar tavırlarımızdan giderek daha da rahatsız oluyorlardı.

Her şey Ruth'un bir Ponyboys şarkısı söylemesiyle, gayet masumane bir şekilde başlamıştı. Bu şarkı bizi heyecanlandırınca hepimiz söylemeye karar verdik. Onların tüm şarkıları bitince de en sevdiğimiz grup olan *Queen'e* geçtik. Sorun şu ki insan hafif çakırkeyif olunca diğer insanların öyle olmadığını unutuveriyor. Dolayısıyla da şoföre *Bohenian Rhapsody'nin* nakaratını söyletme çabalarımız pek de boş karşılanmadı. *Bu zamanda gençlerin hiç saygısı yok* tavrımız aslında sadece alkolden değil aynı zamanda gergin heyecanımızdandı. Gecedeki beklentilerimiz nabzımızı daha da hızlandırıyordu. Önümüzde, yeni oluşturacağımız ve yıllar sonra yaşlandığımızda sıkıcı hayatlarımızda hatırlayacağımız yepyeni anılar vardı.

Rahatlayan otobüs şoförü sonunda bizi bıraktığında güneş yeni batmış, gökyüzünde gündün geriye yalnızca kızıl bir ışık kalmıştı. Ve bu yakuttan bir örtüyü andıran ışık, tüm arenayı esrarengiz bir şekilde aydınlatıyordu. Gençler çoktan girişin önünde titreyen yarı çıplak bedenleriyle bir sıra oluşturmaya başlamışlardı. Kızlar kollarını bağlamış; maviye dönen dudaklarına ve açık göbeklerinde diken diken tüylerine rağmen saçlarını geriye savurup kahkahalar atıyorlardı. Erkekler klasik konser kıyafetleri olan kot pantolon ve grup tişörtlerini giymişlerdi. Onlar da üşümüyor gibi davranıyorlar, ama bunu göğüslerini şişirip içki içme iddialarıyla dikkatlerini dağıtmak suretiyle gerçekleştiriyorlardı.

Kalabalığa bakarak durduk.

"Burada çoktan bir sürü insan birikmiş," dedi Amanda. Dişleri titriyordu ve siyah elbisesi ile üşüdüğünden kollarını bağlamıştı. "Kapılar bir saat daha açılmayacak."

Ruth omuzlarını silkti. "Ponyboys ünlü bir grup. İnsanlar en önden izlemek isteyecektir."

Lizzie, tualete gitme ihtiyacı olan bir çocuk gibi bir ayağından diğer ayağına zıplıyordu.

Benim için de durum pek farklı değildi. Hava buz gibiydi. Elbisemin ince ipek kumaşının altında tenimin ürperdiğini hissediyordum. "Hemen içeri girebileceğimiz için çok mutluyum."

Lizzie başını salladı. "Ben de. Nereye gitmemiz gerek?" Binanın duvarlarını incelemeye koyuldum. "Emin değilim. Sanırım sahne kapısından. Ama onun da nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yani ön tarafta olmaz, değil mi?" diye sordu Ruth. "Hadi diğer tarafa yürüyelim. Er azından yürürsek biraz ısınırız."

Büyük binanın çevresinde dolanmaya başladık. Sanki tüm ülke buraya sığabilirdi. "Erkek arkadaşımın bu kadar büyük bir mekânda çalacağına inanamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ben de!" dedi Ruth. "Will'i unutma."

Lizzie gözlerini devirdi. "Nasıl unutabiliriz ki?" diye fısıldadı. Çaktırmadan güldüm.

Topuklularımızla bir süre yeri döve döve yürüdükten sonra, beyaz karavanlar ve devasa bir tur otobüsüyle dolu bir alana rastladık.

"Bence burası," dedi Ruth. "Vay canına. Bu Ponyboys'un tur otobüsü olmalı."

"Kocamanmış," dedi Amanda.

İki tane obez ve korkutucu görünümlü güvenlik elemanının tuttuğu kapıların önünde bir hareketlilik vardı. Adamlar simsiyah takım elbiseler giymiş ve hava kararmış olmasına rağmen güneş gözlükleri takmışlardı. Kısa ama yapılı adamlar, yanlarından ses ekipmanlarını taşıırken başlarını salladılar.

"Sanırım giriş işlemimizi yapacak adamlar bunlar," dedim yutkunarak. Noah'ın onlara bizim için giriş bileti vermeyi unutmamış olmasını diledim.

Kötü bir davranışımızın geceyi erken bitireceğini bildiğimizden, neşeli ruh hâlimizi tam anlamıyla gizleyerek kapıya yaklaştık. Güvenlik görevlileri başlarını bize çevirdiler.

"Hayranlar da herkesle birlikte önde sıra beklemek zorundalar," dedi iri olan gürlüyle. "Konserden sonra grubun hangi üyesiyle yatmayı planladığınız umurumda değil. Öndeki girişe gidin."

Bu yorum beni deliye döndürmüştü. "Biz o tip bir hayran değiliz," dedim ters bir şekilde. "Biz grubun yakın arkadaşlarıyız..."

Biraz daha az kilolu olan araya girdi. "Tüm hayranlar böyle der. Yakın arkadaşmış. Ön taraftan kızlar. Hadi bakalım."

İçten içe delirmiştim. Bağırarak istiyordum. *Onlarla yatmaya çalışan bir kız gibi mi görünüyorum sana? Ben bakireyim ve sen de o kadar şişmansın ki bu konuda benden bir adım ileride olduğunu hiç sanmam!*

"Beni dinlemiyorsunuz. Biz hayran falan değiliz. Grupla birlikteyiz..." dedim, tüm cümlemden içimden söylediklerimin yerine.

Şişman adam tam ağzını açacaktı ki yeniden konuşmaya başladım. "...V e siz, benim sözümü daha fazla bölüp bize hakaret etmeden, isimlerimizin yazılı olduğu o listeyi bir kontrol etmenizi öneririm."

"Pekâlâ..." Bu defa biraz daha zayıf olan konuşmuştu. "İsimleriniz ne?"

'Poppy Lawson, Elizabeth Heeley, Amanda Price ve Ruth Cosmos."

Adam takım elbisesinin cebinden bir parça kâğıt çıkardı. "Kızlar, isimlerinizi burada bulamazsam bu küstah tavırlarınızdan sonra sizi önden bile içeri alabileceğime emin değilim/

"İsimlerimiz orada," dedim, Noah'ın unutmamış olması için deli gibi dua ederek.

Listenin sonuna ulaştığında güvenlik görevlisinin kaşları çatılmıştı. "Ah Buradaymışsınız."

İçimden, *Sana söylemiştim* demek geçiyordu elbette ama sustum.

"şimdi bizi içeri alacak mısınız?"

"Evet." İsteksizce kenara çekildi. "Buradan geçip sola dönüyorsunuz."

Sağ salim içeri girdiğimizde yeniden neşeyle dolmuş heyecanla çığlıklar atar olmuştuk. "Lanet olsun," dedi Amanda. "Gerçekten içeri girebileceğimizi düşünmüyordum."

"O z güven de nereden ıktı Poppy?" diye sordu Lizzie. "Normalde restoranda soğul gelen yemeği bile geri göndermeye ekinirsin. Buzlu olsa dahi."

Güldüm. "Bu gvenliklerden nefret ediyorum. Gller diye kendilerini bir şey sanmakta üstlerine yok. Ama yalnızca hdkler. İçimdeki güçlü kadını ortaya çıkartıyorlar." Topuklu ayakkabılarımızla çevremizdeki uğultuyu dinleyerek yürüdük. Her yerde kablolar vardı. Kilometrelerce kablo. Üstelik yanımızdan geçen herkes bir şeyler taşıyordu sanki. Koridor bitmek bilmiyordu. Ynm bir türlü bulamadığımdan sola dönünce yolu bulacağımızı umdum. Aksi takdirde sonsuza kadar yryebilirdik.

Sonra birdenbire, Noah ve grubu boşluklardan birinden çıkıverdi k arşım ıza. N o al bizi g  rd  ğ  a n d a gülümsedi O k ocam an, insanın içini ısıtan g  l ř y le d o ğ ru d a n bana b akıyordu.

"G elm işsiniz!"

Tek kelimeyle h arika g  r n  y o rd u. B an a d o ğ ru yürüyüşünü izlem ek bile dizlerim in bağın ı  z d .  z e rin d e koyu renk taşlanm ış bir kot p an to lo n la b asit b ir siyah tiş rt vardı ama tişörtü g  ğ s n  n t m d etay ların ı sarm ış; kollarındaki kaslara yapışm ıştı. A ynı z a m a n d a b ir k oly e d e takmıştı. N orm ald e çok d alga g eeceğ im b o n cu k larla s sl bir kabile kolyesi. Fak at N o ah 'ın  zerin d e bu k olye k ayıtsız ve nefis d u rm u ştu. H atta salarıy la u ğ ra şıp on ları 50'lere özgü bir m od eld e y ap m ış; ark ay a d o ğ ru ta ra y a ra k hafifçe kabartm ıştı. Ellerim i saçların da d olaştırm ak, y  z  n  avularım ın arasına alm ak istiyord um. K albim, ipek elbisem in içinde deli gibi atm aya b aşlad ığınd a o n a d o ğ ru atılm am ak için kendimi tu tm am gerekti.

Sonra kollarını b ana sardı ve y a n a ğ ım a k on du rd uçu  p  c g n ıslaklığını hissedip o in an ilm az k o k u su n u duydum. "N ered ey se girem iy ord u k ," d ed im sarılm am ızın ortasında. "K ap ı d akiler k ork u n tu ."

"Tam bir k âbu slar," dedi N oah. "B iri B ria n 'm karısını da h ayran zannedip dışarıd a bekletm iş. O d a haklı bir öfkeyle Brian'ı arayarak gerçek ten böyle kız h a y ra n la n olup olm adığını sorm u ř."

Geri ekildim. "B rian m ı? P o n y b o y s'tan Brian m ı? Sen onunla sohbet mi ettin?"

N oah başını salladı. "E v et. T  m  ğ led en son ra birlikteydik. Çok iyi o cu k lar/"

"N e yararlı ark ad aşların var." G  ld. "S an ırım yle."

D iğerleri d e ark am ızd a şakalaşıyorlardı. Ruth çoktan herkesin için de Will' "sakinleştirmek" için kocaman bir öpücük v erm işti. H erk es iyi anlaşıyordu. Lizzie onlara kapıda y aşad ık larım ızı ve güvenliklerin ne kadar şişman olduklarını a n latıy o r ve herkesi güldürüyordu.

İçerisi ço k d a h a sıcak olduğundan montumu çıkardım. "Bunu asab ileceğim bir yer var mı?" diye sordum Noah'a.

Ben elim h a v a d a beklerken o transa geçmiş gibi bana bakıyordu. " N e o l d u ?"

"P o p p y, in an ilm az görünüyorsun," diye fısıldadı. U tan arak h afifçe salındım. "Yeni elbisem. Beğendin mi?"

N oah b eni resm en gözleriyle soyuyordu. "Beğenmek mi? C id d en m i? Sei seyircilerin arasında *böyle* görünürken ben nasıl k o n san tre o lacağım ?"

İlgisine gü lü m sed im. Gözlerinin önünde onu hipnozdan u y a n d ırm a y a çalışır gibi parmaklarımı şıklattım.

"M o n t u m , " d e d im. "N erey e asabilirim?"

N oah k o l u m u yakalayarak beni sürüklemeye başladı. "Gel. G ö s t e r e y im ."

Beni so y u n m a o d asın a sokarak bir sürü mont, atkı ve çantanın asılı o l d u ğ u dolaba götürdü.

"B u ray a k oyab ilirsin , " dedi. "Konserden sonra da buradan alırsın ."

"T eşek k ü rler." Bir askı çıkartarak montumu astım. A rkamı d ö n d ü ğ ü m d e y se N oah 'ın dudakları ile karşılandım.

^eni m o n tların ü z e rin e iterek kollarım bana doladı. "N o ah, ne y a p ı y o r s u n ?"

" H a d i a m a. M u h t e ş e m g ö r ü n ü y o r s u n , " d e d i kesik kesik, b o y n u m u d u r m a k s ız ın ö p erk en .

"S e n in p r o v a y a p m a n falan g e r e k m i y o r m u ? " " Ş ş ş ..."

Ve işte o n u ö p m e y e b a ş l a m a d a n ö n c e gösterebildiğim d ir e n ç a n c a k b u k ad ard ı.

Soyu n m a o d asın d an saçımız başımız dağınık bir şekilde çıktığım ızda tü m arkadaşlarım ız, utanç verici bir şekilde tezahü ratlarla k arşılad ılar bizi.

"N ered e k ald ın ız?" dedi Will bir kaşını kaldırarak. Kolunu R u th 'a d olam ış göğsün ü şişirmişti. Sanırım bu akşam rock tanrısı ro lü n ü oynam aktan büyük keyif alıyordu.

" E v e t... ş e y ... k ayb old um ."

Fakat u y d u r m a bahan em şüpheli bakışlarla karşılandı. Noah ise h e r zam an k i gibi soğukkanlılığını koruyordu. "Ee, herk es şarkı listesini ezberledi mi?" diye sordu ellerini çırparak.

"E v e t p a t r o n , " d e d i tüm grup üyeleri bir ağızdan. "Peki, h erk es tuvaletini yaptı mı? Garip bir soru olduğunu b iliyoru m am a konserin ortasında ihtiyaç molası vermek istem ezsin iz."

"Tanrı aşk in a N o a h ," dedi Ryan. "Bence kendi boşaltını sistemimizi id are etm e konusunda güvenebilirsiniz bize."

"Ben sö y ley ey im d e."

"S ahneye çıkm adan ön ce g id eceğ im, s ö z ."

Daha önce fark etm em iştım çü n k ü k on tro l ed ilem ez arzu larım la b oğ u şm ak la m eşg u ld ü m. N o ah k o cam an, gergin bir enerji topu gibiydi. Bir y an d an p a rm a ğ iy la sürekli bacağına v u ru y o r bir yand an da deli gibi ellerim izi sallıyordu. A y nı zam an d a da k orid ord a ayağın ı y ere v u ru p d u ru y o rdu. O k ad ar tatlı olm asa ona sinirlen ebilird im. B u n u n yerine elini hafifçe sıkıp fısıldadım : "H ey ecan lı m ı s ın ?"

"O k ad ar mı belli ed iy o ru m ?"

Y ü zü n e d ü ş en bir p arça saçı g eriy e attım. "M u h te şe m bir p erform an s sergileyeceksiniz. B unu b iliy o rsu n, d eğ il m i?"

"U m arım h eyecanlanıp bu işi b atırm am. Bu b izim en büyü k şansım ız P op p y ."

K ocam an açılm ış kırılğan gözleri ile b an a bakıyordu. O nu o anda, d aha önce hiç sev m ed iğim k a d a r çok sev iyord u m. Bu d u ygu d am arlarım d a b ü y ü k b ir h ızla dolaşırken h em içimi ısıtıyor hem de başım ı d ö n d ü rü y o rd u. "B ö yle bir şey olm ayacak. Sana söz v eriy o ru m. A m a b iraz d a olsa panikleyecek olursan sad ece kalabalıkta beni bul. O n sırada olacağım. M uhtem elen elim de bir b eyzb o l so p ası kız h ayranlarınla dövü şürken g ö rü rsü n b e n i..." G ü lü m sed i. ". . Ve sonra ne olursa olsun, seni seven birinin o ld u ğ u n u bilerek güven de hissedebilirsin. H em de k oş u lsu z seven. Gitarını arkaya bırakıp ağlam aya başlasan bile." Bir kez d ah a gü lüm sedi. "Z aten hayattaki en önem li şey de b u ."

N oah 'ın gözleri gözlerim in içinde y an g ın lar çıkarıyordu ve bir anlığına yine üzerim e atlayacağını h issettim. Fakat bunun yerine gözlerinde hafif yaşlar birikti ve yanağım ı okşadı. "Sana sahip old u ğ u m için öyle şanslıyım k i."

O m u zlarım ı silkip 'eh işte ne yaparsın?' bakışımı takındım. "B iliy o ru m ."

K o n u şm alarım onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. D iğerlerinin yanına döndük. Ryan kalabalığın içinden kulise getirebileceği kızlarla övünüyordu. Elbette bu durum fem inizm le ilgili o m eşhur konuşmalarından birini yapm akta olan Lizzie'yi öfkelen-dirmişti. Jack, Amanda'dan davul ritim lerini üzerind e çalışmak için izin istemiş; Amanda da acem ice ön e eğilm iş Jack sırtına vururken gülümsemeye çalışıyord u. W il Ruth'un dikkatini çekmeye çalışırken, Ruth çev rem izd ek i önemli insanları tespit ettiğinden ona yüz v erm iy o rd u .

Tanıdık bir y ü z görünce gözleri parladı. Bizi susturmak için p arm a ğ ın ı h em en dudaklarma götürdü. "Çocuklar," dedi. "B u n la r g ru p üyeleri."

H aklyd ı. P on yb oys bize doğru yürüyordu. İçimin eridiğini h issettim. Solist Brian bir sebeple, sanki duştan yeni çıkmış gibi sırlıslam dı. Arkasından diğer üç grup üyesi y ü rü y o rd u. İsim lerini bilmiyordum; aslına bakılırsa tüm ilgi B rian 'm ü zerind eyd i

zaten. Arkalarından gelen öfkeli, kısa b oylusarışın kadın suratını asmıştı. Bunun hâlâ hayran fiyask osun un etkisinden çıkamamış olan Brian'ın karısı old u ğu nu tah m in ettim.

"B ay an lar b aylar," dedi Brian sahte bir Amerikan aksanıyla ve N oah 'a bir beşlik çaktı.

P o n y b o y s'tan Brian. Benim erkek arkadaşıma, sanki normal bir şeym iş gibi, beşlik çakmıştı.

"N 'ab er B rian ?" diye sordu Noah karizmatik bir şekilde. Biraz nem li g ö rü n ü yorsu n. Ne oldu dostum?"

B rian u zun k ahveren gi saçlarını sallad ığın d a hepimiz ü zerim ize sıçrayan su lar y ü zü n d en geri çekildik. "B ir sig a ra içm ey e çıkm ıştım y a ," dedi. "H an i sakinleşm ek falan için. H er n eyse, bir an d a d u rd u k y ere büyük bir gök gürültü sü d u y d u m ve b ard ak tan boşalırcasın a bir y a ğ m u r başladı. A n ın d a sıırıslıklam o ld u m. G arip değil m i? Bana New O rlean s'tak i şeyi h a tırla ttı..."

Ve k on u şm aya d evam etti. Kısa sü red e, B rian 'm kendi sesini din lem ekten hoşlandığını fark ettim. Başka kimsenin onu d in lem iyor olm ası u m u ru n d a değil gibiydi. A rk ad aşlarım on a gerçek old u ğu n a in an m az gözlerle bakıyorlardı. G ru p ark ad aşlarıysa sabırla bitirm esini bekliyor; yüzlerin de bir "yine başladık" bakışıyla gözlerini d eviriyorlardı. Yaln ızca N oah kibarca başını sallayarak u y g u n y erlerd e yoru m y ap ıyord u .

H ik âye n ihayet bittiğinde -a slın d a olayın sad ece N ew O rlean s'ta d a y a ğ m u r yağm ış olm ası ve B rian 'ın ıslanm ası old u ğu an laşılm ıştısına baktı.

"L a n e t olsun, zam an geldi m i? Siz b irazd an sahneye çıkacaksınız."

"D o ğ ru söylü yorsu n. Son kontrolleri y apsak iyi olur," dedi N oah .

"İyi ş an slar çocuklar. İhtiyacınız yok gerçi. P rovalarda sizi dinledim. Bu salonu sallayacaksınız." Brian yeniden N oah 'a bir beşlik çaktı. "G erçi bizim k adar harika olan azsınız."

Sonra da kurum ası gerektiği ile ilgili bir şeyler m ırıldan arak d iğer yönd e uzaklaştı. G rubu ve karısı d a görevlerine sadık bir şekilde onu izlediler.

Bizim g ru p b ir süreliğine susmuştu.

"V ay can ın a, dedi Lizzie sessizliği bozarak. "Az önce P on yboys'tan Brian il neredeyse tanışmış olduğuma inan am ıyo ru m ."

"Tam bir çatlak değil m i?" dedi Ryan. "Bugün onu arada keman çalark en yakaladık."

N oah yen id en ellerini çırttı. "Pekâlâ, dinleyin çocuklar.

Zam an geld i. H epinizin tuvalete gitmesini istiyorum." "A h T an rım, yine başlıyoruz Mesane polisi görev başında."

"B en cid d iy im. Beş dakika sonra burada buluşup hazırlanalım ." B ize d ön d ü "Bayanlar, siz de muhtemelen öne geçm elisiniz. G üvenlik görevlileri iyi bir yer

bulmanızı sağlayacaktır."

Bir an d a h erk es farklı yön lere da ğ ıldı. Tam kızların arkasından sah n ey e çıkacak tım ki biri beni çekti. "Selam," dedi Noah beni k end isine d o ğ ru çekti ğ inde.

Ç ıplak teninin görü n d ü ğ ü gö ğ sü nün üst kısmını ka ş ıdım. "S an a d a selam ."

"B an a ş an s dilem eyecek misin?"

K olyesiyle o y n am ay a ba ş ladım. "Senin ş ansa ihtiya cın yok am a yin e d e iyi ş an slar."

"B ir iyi ş an slar ö p ü cü ğ ü alabilecek miyim?" D ud aklarım ı dud aklarına de ğ direrek onu nazikçe ö ptüm. D ilim in u cu n u onunkine hafifçe sü rttükten sonra geri

Ç ekilmi ş tim.

"H ad i b ak alım rock yıldızı," dedim. "Ş imdi ış ıldama zam anın/"

Bir b aş ka m ü k em m el gülüm sem e belirdi yüzünde. "Seni

W se v iy o r u m /

"B en seni d ah a çok se v iy o ru m. Ş im di o ra y a çık v e herkese ne k ad ar h arik a o ld u ğ u n u g ö s te r ."

A rk am ı d ön erek kızların a rk a s ın d a n sa h n e y e ko ş arken, erkek a rk ad aş ım ın b ü y ü k b ir m ek ân k o n serin d e az sonra ş aline alaca ğ ın a in an a m iy o rd u m .

N o a h 'ın d ed i ğ i gibi k uliste ç a lış an lar bizi h e m e n ön sıray a yerle ş tird iler.

E linde bir p an o tu tan sarış ın b ir k ad ın, " Ş u r a d a d u ru n , " dedi. " E n iyi b u ra c a n g ö rü rs ü n ü z ."

Ona te ş ek k ür ed erek k alab alı ğ ın ara s ın d a ilerledik. Ç ı p lak beden leriyle ite k aka ön sıray a u la ş a n k ızlar taraf ın dan pek de h o ş k arş ılan m am ı ş tık. A slın a b akılırsa p ek çok insan bizi k ayn ak y ap m ak la su ç lad ı. N e y s e ki R u th y a n m a z d a y d ı. Y i z ü n d e k ocam an b ir g ü lü m sem ey le o rta p arm a ğ ın ı h av ay a kald ırıp o n lara ç ev irerek bizi keyiflen dird i.

"H a y a l e tsen ize," d edi. "B u ezikler sa a tle rd ir y a ğ m u ru n altınd a sırad a b ek liy o rlar ve b iz b ird en ön lerin e geçtik. Tanrım, g ru p ü yeleriyle tak ılm ay a b a y ılıy o ru m ."

Bu g ö rd ü ğ ü m ü z h o ş n u tsu z ta v ra k arş ı en az R u th kad a r u m u rsa m a z olan L izzie sırttı. "Ü stelik benim kim seyle y atm am d a gerek m ed i. T ü m b u n lara sad ece ark ad aş larım on larla yattıkları için sah ip o ld u m /"

"Sen istesen kesin J a c k le birlikte o lu rsu n , " d edi Ruth. "S en d en b aya ğ ı h o ş la r ı y o r." m

Lizzie su ra t asın ca geçen haftalarda gerçek aşkla ilgili konu ş m asını h atırlay ıp içten içe gülümsedim. Rock gruplarıyla tak ılm ak kesinlikle onun tarzı de ğ ildi.

"M ü zik ne z a m a n ba ş layacak ?" diye sordu A manda. Biraz çek in gen g ö rü n se de idare etmeye ç alış ıyordu.

T elefon um a b ak tım. "B e ş dakika." "Ç o k h e y e c a n v erici." "B iliy o ru m ."

Saatin d a h a y e d i o l d u ğ u d ü ŷ ü n ü l d ü ğ ü n d e m e k â n o l d u ğ a d o l u y d u . G e n e l d e i n s a n l a r a l t g r u p l a r ı d i n l e m e z a h m e t i n e k a t l a n m a z v e a s ı l g r u p ç ı k m a d a n a n c a k b e ŷ d a k i k a ö n c e m e k â n a g i r e r l e r d i . H a t t a a l t g r u p l a r g e n e l l i k l e i y i b i r y e r k a p a b i l m e k i ç i n k a t l a n ı l m a s ı g e r e k e n s ı k ı c ı ŷ o v l a r d ı . F a k a t ö y l e g ö r ü n ü y o r d u k i i n s a n l a r b u r a y a a y n ı z a m a n d a G r o w i n g P a i n s ' i d e d i n l e m e y e g e l m i ŷ l e r d i .

Bazıları b i r g r u p ü y e s i n i t a v l a m a y ı a k l ı n a k o y m u ŷ , b i r k a ç k ı z l a y e r i ç i n m ü c a d e l e y e g i r i ŷ m i ŷ t i . K ı z l a r d a n b i r i n i n ü z e r i n d e , *Seni seviyorum Brian* yaz ı l ı b i r t i ŷ ö r t v a r d ı v e a r k a d a ŷ l a r ı n a h e y e c a n l a b i r k o n s e r t e r t e s i n d e o n u n l a t u v a l e t t e b i r l i k t e o l d u ğ u a n l a r ı n ' n e k a d a r r o m a n t i k ' o l d u ğ u n u a n l a t ı y o r d u . " Ç o k t a t l ı y d ı , " d e d i . " B a n a ç o k ö z e l d a v r a n d ı . S ı r t ı m ü ŷ ü m e s i n d i y e t u v a l e t i n z e m i n i n e m o n t u n u b i l e s e r d i . "

Z a v a l l ı k a r ı s ı .

D i ğ e r i n i n a r k a d a ŷ ı o l a n u z u n k a h v e r e n g i s a ç l ı , u z u n b o y l u b i r k ı z d e t a y l a r a g i r m e d e n s u s t u r m u ŷ t u .

" B r i a n n e k i / " d e d i s a ç l a r ı n ı ç ı p l a k o m u z l a r ı n ı n ü z e r i n d e n a t a r a k . " A l t g r u b u r f o t o ğ r a f l a r ı n ı g ö r d ü n ü z m ü ? Y a g i t a r i s t l e r i n i n ? B u g e c e k e s i n l i k l e k u l i s e g i r i y o r u m ! "

B i r d a k i k a ? N o a h ' d a n m ı b a h s e d i y o r d u ?

" Ç o k i y i o l d u k l a r ı n ı d u y d u m / " d e d i t u v a l e t t e s e k s y a p a n k ı z . " G i t a r i s t i n d e t a m b i r ç a p k ı n o l d u ğ u n u . H a r e k e t e d e n h e r ŷ e y e a t l ı y o r m u ŷ . "

" K a r ŷ ı s ı n d a k i b e n o l d u ğ u m m ü d d e t ç e s o r u n y o k . "

K e n d i m i k ö t ü h i s s e d i y o r d u m .

" P ŷ ŷ t , " d e d i L i z z i e b e n i d ü r t e r e k .

Ö f k e m d e n v e g ü v e n s i z l i ğ i m d e n u z a k l a ŷ m ı ŷ t ı m . " E f e n d i m ? "

" G e c e n i m a h v e t m e k i s t e m e m a m a ... " P a r m a ğ ı y l a ö n s ı r a y ı i ŷ a r e t e d i y o r d u , "... b i l m e n g e r e k t i ğ i n i d ü ŷ ü n d ü m . "

P a r m a ğ ı n g ö s t e r d i ğ i y e r e b a k t ı m . " A h o l a m a z . " " B i r s o r u n y a r a t m a y a c a ğ ı n a m e m i n i m . "

B u P o r t i a ' y d ı . O n u t a m a m e n u n u t m u ŷ t u m . A m a o b e l l i k i N o a h ' ı u n u t m a n ı ŷ t ı . T a m s a h n e n i n o r t a n o k t a s ı n d a b i r y e r b u l m u ŷ , g ö z l e r i n d e o a y n ı k a r a r l ı b a k ı ŷ l a s a h n e y i i z l i y o r d u . M u h t e ŷ e m g ö r ü n d ü ğ ü n ü f a r k e t m e k t e n k e n d i m i a l a m a d ı m . M e k â n ı n ı ŷ ı k l a r ı a l t ı n d a p a r l a y a n , g ü m ü ŷ r e n g i b i r e l b i s e g i y m i ŷ t i . U z u n , s a r ı s a ç l a r ı s ı r t ı n d a n a ŷ a ğ ı d ö k ü l ü y o r ; k u s u r s u z m a k y a j ı d i k k a t ç e k i y o r d u .

H o m u r d a n d ı m . " G e l m e m e l i y d i m . " " N e ? N e d e n m i ŷ ? "

Ç e v r e m d e k i k ı z l a r a b a k ı n d ı m . G r u b u n b a ŷ l a y a c a ğ ı n ı h i s s e t t i k l e r i n d e n e n e r j i y ü k s e l m i ŷ , b i r b i r l e r i n i d a h a f a z l a i t m e y e b a ŷ l a m ı ŷ l a r d ı . İ y i v e u t a n g a ç g ö r ü n ü m l ü k ı z l a r b i r d e n b i r e a g r e s i f , k o r k u n ç y a r a t ı k l a r a d ö n ü ŷ m ü ŷ ; i n s a n l a r ı d i r s e k l e y i p y e r l e r i n i k o r u m a k i ç i n k a z a y l a y a d a b i l i n ç l i b i r ŷ e k i l d e a y a k l a r a b a s m a y a b a ŷ l a m ı ŷ l a r d ı .

" B u , " d e d i m , " ö z g ü v e n i m i k o r u m a m a p e k y a r d ı m c ı o l m u y o r . "

Lizzie k olunu o m zu m a attı. "Saçmalama. Noah sana deli o lu y o r."

'T e k i am a tüm bu kızlarla nasıl yarışabilirim?"

"Sen ," dedi Lizzie, "P op p y Lawson'sın ve harikası. Bu gece b u raya eğlen m ey geldik! Poppy, Middletown'a gelmiş en b ü y ü k konserin kulisine gireceğiz. Şimdi şu öz güven saçm alık ların ı u nu tu p biraz eğlenmeye bak."

Tam ce v a p verecek tim ki tüm ışıklar kapandı ve herkes çığlıklar a tm a y a başladı. Kalbim çarpmaya başladı. Hızla. Aklıma h e m e n o ilk konser geldi; Noah'ı ilk görüşüm Sanki ü zerin d en m ily on larca yıl geçmişti.

Sahneye çık an karanlık figürleri görüp bedenimin verdiği tepkiden, b u n u n o old u ğ u nu hissettim. Çığlıklar daha da yükselirken o rta m in enerjisi iyice arttı. İtiş kakış yoğunlaşsa da ö n ü m ü z d e k i b ariyer bizi koruyordu.

N oah 'ın, sah n en in b ize en yakın yerinde gitarını aldığını gördüm. A ra m ız d a sad ece birkaç metre olmasına rağmen çok u zak g ö rü n ü y o rd u. Şu anda akimdan neler geçtiğini düşünüp h e r şey in on u n için güzel geçmesini diledim.

R y an 'm sesi m ek ân d a yakılandı. "İyi geceler bayanlar baylar. Biz. G ro w in g P air s."

Işıklar y a n d ı v e en iyi şarkılarından biriyle başladılar. Kalabalık çılğ ın a d ön m ü ş, büyük bir heyecan içinde tek bir beden gibi h o p la y ıp zıp lam ay a başlamıştı. Ayaklarım yere değm ese d e g ü lü m sü y o rd u m .

N oah 'ın h e y e can lan m asın a hiç gerek yoktu ki. Elleri gitarının ü z e rin d e g ö z le görü lem eyecek kadar hızlı akıyordu. Bastığı h er n o ta d a v u lla m ü k em m el bir zamanlama yakalıyordu. R y an 'ın sesi h e r zam an k in den daha iyiydi. Gerçekten ivilerdi. Ve daha yirm i san iye g e çm e d e n kalabalık da bunu anlam ıştı. Kendileri de biliyordu. N o ah b iraz d oğruldu ve ilk kez başını kaldırıp k alab alığa baktı. Bu m ar zarayı izleyebilmek için gitarının k on tro lü n ü ellerin e bırakmıştı. Göz göze geldik. Bana b akıyordu. Bin lerce in san arasından bana. Bana k ocam an bir g ü lü m sem e y c illad ı. H ay atım boyunca, bir d ah a asla, on d an başka k im sed en h oşlan m ayacağım ı an lad ığım d a dizlerim in bağı çö zü ld ü .

H enü z iki şarkı olm uş am a kalabalık ço k tan çılğ ına dönm üştü. K endinden geçer seyirciler içkilerini h av ay a kaldırırken döküp saçıyord u. K en ard a o ld u ğ u m a m em n u n d u m. Birden büyük bir keyifle P ortia'y ı g ö rd ü m. N e re d e y se hepsi dolu bir bira h avaya fırlayıp o n u n o m ü k em m el kafasını kehribar rengi sıvıya boyam ıştı. A ra d a b ir h a v a d a kadın iç çam aşırıları sallan ıyordu. G erçek h ay atta u ta n g a ç old uğuna asla in an am ayacağınız R y an 'sa bu m a n z a ra y a b ayılıyord u. Sahneye atılan çam aşırıları ya kafasına g eçiriy o r y a d a yeniden seyircilere fırlatıyordu.

G rup ska tarzınd aki şarkıların a d ön ü n ce, kalabalık tek bir o rg an izm ay a d önene dek, deli gibi d an s e tm ey e başladı. H ayran ların d an iki kız sanki çok yakın ark ad aşm ışız gibi k ollannı o m zu m a atm ış, beni onlarla p og o y ap m ay a zorlu yord u.

Bense sad ece tek bir şeye o d ak lan m ıştım. Noah. G özlerim i on d an alam ıy ord u m
H er yanım ı b üy ü k bir arzu k aplan m ı; b eden im ona susam ıştı. R u th 'a b un u asla
itiraf etm eyecek olsam bile ayak tırnak larım ı boyadığım a m em n u n d u m. H ayatım
d a hiçbir şeyi onu ş u an d a istediğim k ad ar çok istem iy ord u m. K ollarını b eden im
de, tenini tenim de, tadını ağzım d a hissetm eliydim. Sahneye atlayıp elbisemi y ırtm a
m a k için kendimi zor tutuyordum.

M aalesef konserdeki pek çok kız da benle aynı duyguyu paylaşıyordu .

H op layıp zıp layan kızlardan biri, "Gitarist inanılmaz yakışıklı," d iye fısıldadı kulağım
a. Yalnızca başımı salladım çü nk ü on a d ön ü p "B iliyorum, o benim erkek arkadaşım,"
d esem arkad aşığım ızın çok kısa süreli olacağını biliyord um .

Bizim k ızlar d a bayılm ışlardı. Lizzie dans ederek eğleniyordu ve on u böyle izlem ek
hep keyif vericiydi. Bir deli gibi d an s ed erd i. O nun yanındaki A manda ise bir yandan
başını sallark en b ir yan d an da endişeli gözlerle havadan gelecek bira b ard ak ların a
karşı kendini koruyordu. Ruth bariyere d ay an m ı, ne zam an W illle göz göze gelse
dudaklarını y alıy o rd u. Yalnız ilk defa aralarındaki güç dengesi yön değıştirm işti. W ill
ona pek aldırış etmiyordu. Kalabalığa bayılmıştı. Bu h a y ra n bakışlardan büyük zevk
alıyor; tıpkı fotosentez y a p a n bir bitki gibi tüm bu enerjiyi emiyordu.

A rt a rd a d ö rt şarkıdan sonra durdular. Işıklar karardı ve Ryan m ik rofon a yaklaştı
(bir süre sahnede dolaşmak için onu b ırakm ıştı).

"H ey m illet," dedi ve tezahüratları dinlemek için bir süre d u rd u. Son ra keyifle başını
salladı. "Şimdi biraz akustik bir şarkıya geçiyo ru z. Hepinizin bildiği gibi ben oldukça
yetenekli b ir s o lis tim ..."

Kalabalık b u n u destek nidaları ve tezahüratlarla karşıladı.

•••Ama bu şark ım ızd a mikrofonu harika gitaristimize b a k a c a ğ ı m ." N oah 'ı
işaret ettiğinde kalabalık bir kez daha coştı. "Bu şarkıyı kendisi yazdı, o yüzden de onun
söylemesi uygun olur. Bayanlar baylar, sizlere Noah Roberts'ı takdim ediyorum."

N oah m ikrofona yaklaşp R y an'ın k u lağ ın a bir şeyler fısıldarken çığlıklar d ah a d
a artm ıştı. Bir beşlik çaktılar.

"N eler o lu y o r?" diye sord u L izzie. "A kustik şarkılar yaptıklarını b ilm iy o rd u m ."

"B en d e."

N oah m ikrofonu önü ne alarak k u cağ ın d a akustik gitarıyla otu rd u. "T eşekk ürler,"
d edi kalabalığın sakinleşm esini beklerken. "E v et, bu çok özel biri için y azd ı ğ ım yeni
bir ş a r k ı..."

H er şey bir an da bulanıklaştı.

". . .A d ı P o p py ve bu gece b u ra d a ."

O lanlara in an am ıy ord u m. L izzie çığlıklar atıy o rd u ama onu bile d uyam ıyo rd u m .

"...O, b aşım a gelen en güzel şey ve hepinizin de onun ne k ad ar m u h teşem biri old

u ğu nu bilm enizi istiy o ru m ."

G itarının tellerine dok un du, dud aklarını aralad ı ve söylem eye başladı.

Çok güzeldi. Tam am en taraflı o ld u ğu m u biliyorum. Tanrı aşkına şarkı benim için y a z ıld ıam a gerçekten çok güzeldi. D aha önce N oah 'ı hiç şarkı söylerken d uym am ıştım am a sesi sanki ılık bir fincan kahvenin içinde eriyen çikolata gibiydi. Şarkının sözleriye beni nered eyse ağlatacaktı. İyice d uygu sallaşm am am için L izzie'nin beni resmen tutm ası gerekm işti. N oah tüm şarkı b oyu n ca m ekânda sadece ikimiz varm ışı z gibi gözlerini benden ayırm ad an söyledi. H âlbuki tüm seyirciler takdirle çakm aklarını çıkarmış sallıyorlardı. Böyle şeylerin normal insanların, özellikle de benim gibi kızların, başına gelmeyeceğini düşünmeden edem edim. Elbette filmlerde ve kitaplarda ve ucuz televizyon dizilerinde olu yord u ama böyle bir şey gerçek hayatta ne zam an o lu rd u ki?

Evet, bu anın b üyüsü yeni hayran arkadaşlarımla, "Seni şanslı p islik /" diye bağırma ları sonucu biraz da olsa bozulmuştu am a yine de tam anlamıyla ve kesinlikle mükemmeldi. Şarkı bittiğinde kalabalık birkaç saniye hiç ses çıkarmadı. N oah b irden nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı. İşte o anda alkışlar, tezahüratlar ve çığlıklar duyuldu. T ü m y ü zü aydınlandı.

"A z ö nce olan lara inanam ıyorum ," dedi Lizzie kulağıma. "R esm en t ü m zam anları en mükemmel erkek arkadaşına sah ip sin."

Ryan m ik rofon u alırken ben yalnızca gülümseyebiliyordum. G ru p yük sek ritimli son şarkılarını söylemeye başladığında herk es dans etmeye başladı. Ben de Noah'ı seyredip, onu sevip arzulararak büyük bir enerjiyle yerimde zıplıyordum. G ru p performansının bitişini bildiren akorlar çalınca çılınca bir alkış koptu. Bizimkiler, yüzlerinde çocuksu bir gülü m sem eyle ayağa kalkıp seyirciyi selamladılar. Boğazım tahriş olana dek olanca gücümle çığlık atarken Lizzie iki p arm ağın ı dudaklarına götürmüş ıslık çalıyordu. Ellerim alkışlam ak tan acıyordu. Alnımdan terler akıyordu. Işıklar açılınca bir rü yadan uyanmış gibi oldum. İnsanlar bara veya tuvalete gider ya da sadece yerlerinde kalmayı tercih ederken ark ad a bir fon müziği çalıyordu. Bizse olduğumuz y erd e kalıp, zıplayarak birbirimize sarılmış, büyük bir heyecanla birbirim izin kulağına sevinç nidaları atıyorduk .

Y a ğm ur cipin cam larım d ö v üy o rd u. Silecek ler cam a düşen arsız damlaları tem izleyebilme için hızla çalışıyorlardı. Hava kasvetli ve bir fırtına elektriği ile d o lu y d u .

Rain pencereden dışarı baktı. E nd işey le ellerin i d izlerine vuruyor; kafasında p ro sed ü ri tekrar tekrar yaşıyor; işleri berbat etmemek için dua ediyordu. O n u n cipi altı arabalık konvoyun en önündeydi. Y a ğm u ru n iyice kararttığı havada, daracak şehir yollarında karşısına aniden çıkan virajları g ö rm ek te zorlanıyordu. Arabayı kendisi kullanm adı ğına m e m n u n d u .

A nita da kucağında bilgisayarıyla d erin bir konsantrasyon içinde yanında o turuyo rd u. E

krandaki kodu çözümler en alınıyor. Swat ekibinden biri de Rain'ın d iğ e r y anında oturuyordu. O nu daha önce hiç görm em işt i. K o r k u t u c u d e r e c e d e i r i b i r ö z e l a j a n o l a n b u a d a m ı n ü z e r i n d e k a s k ı , s i l a h ı , c o p u v e k u r ŷ u n g e ç i r m e z y e l e ğ i v a r d ı . D i ğ e r c i p l e r i n i ç i d e s a l d ı r ı y a h a z ı r b ö y l e a j a n l a r l a d o l u y d u . Ö z e l o l a r a k i s t i h d a m e d i l m i ŷ l e r d i . H e d e f l e r i n i n s u ç u n d a n h a b e r l e r i y o k t u . O n l a r a s ö y l e n m e s i g e r e k e n t e k ŷ e y h e d e f l e r i n i n t e h l i k e l i o l d u ğ u v e b u t e h l i k e n i n b e r t a r a f e d i l m e s i y d i . E l b e t t e i k i s i n e d e z a r a r v e r m e d e n y a p m a l ı l a r d ı b u n u a m a y i n e d e b u t ü r d u r u m l a r d a s o n u ç b e l l i o l m a z d ı . B a z e n d e b a ŷ k a s e ç e n e ğ i n i z o l m a z d ı . T e h l i k e l i i n s a n l a r , g ü ç l e r i n i n f a r k ı n d a d e ğ i l l e r s e ç o k d a h a e t k i l i o l a b i l i r l e r d i . B u ü ç y a ŷ ı n d a b i r i n i b i r n ü k l e e r f ü z e n i n b a ŷ ı n a k o y m a k g i b i b i r ŷ e y d i .

Rain, Bay Butch on u d u y m a s ı n d i y e f ı s ı l d a y a r a k " B u h a v a y a o n l a r m ı s e b e p o l u y o r l a r ? " d i y e s o r d u .

Anita'nın gözü seyirse de soruya hemen cevap vermedi. Ancak özel ajana yan gözle bir bakış atıp onun boş gözlerle camdan dışarı baktığını gördükten sonra cevapladı. "Öyle sanıyorum," diye fısıldadı. "Okumalar kesinlikle buna işaret ediyor. Bu gecenin kesinlikle o gece olduğunu düşünüyorum."

Rain ürperdi. Bir anda kendi ölümlülüğünü ve bu önemsiz hayatının ne kadar kırılgan olduğunu hatırladı.

Hepsi, eğer bir şeyler yanlış giderse bu gece son bulabilirdi. "Çok mu geç kaldık?" diye sordu korkarak. "Oraya zamanında varabilecek miyiz?"

"Öyle umalım ."

Bu hiç de rahatlatıcı bir cevap değildi.

Cip sert bir viraj aldıktan sonra dev bir çamur yığının üzerinden geçti. Rain kayarak Anita'ya çarptı ve onu araba kapısına doğru sıkıştırdı.

"Üzgünüm ." "Önemli değil. "

"Anita?" Karanlığın içinde dümdüz uzanan far ışıklarına bakılacak olursa yol şimdi düzelmiş görünüyordu. "Ben biraz korkuyorum. "

Bunu neden, özellikle de ona, itiraf ettiğini bilmiyordu. Ama doğrudu. Dehşete kapılmıştı ve yanında bunu söyleyebileceği kimse yoktu. Ailesi ve kalan birkaç arkadaşı şimdi binlerce kilometre ötede, onun yaşadığı tehlikeden ve başarısız olursa kendi yaşayacakları tehlikeden habersiz keyifle hayatlarını sürdürüyorlardı. Güven tazeleme ihtiyacı duymuştu.

Anita uzanıp elini tuttu. Hatta Rain şaşırırsa da elini şefkatle sıktı.

Bir kulis çalışanı bize seslendiğinde onu daha iyi duyabilmek için bariyerlere doğru eğildik.

"Grupe isterseniz kuliste onlara katılıp Ponyboys'u oradan dinleyebileceğinizi söylüyor."

"Elbette isteriz," dedi Lizzie, gözleri heyecandan yuvalarından fırlamak üzere.

Herkesin kötü bakışlarını görmezden gelerek kulise girdik.

Lizzie beni, Amanda da onu, Ruth da Amanda'yı belinden tutuyordu. Böylece tam bir

tren gibi yürüdük. Pek de havalı insanlara özgül bir hareket olmasa da umursayamayacak kadar heyecanlıydık.

Grup kovid ortamında sevinçli ve bir o kadar da yorgun görünüyordu. Noah duvara yaslanmıştı. Trenden ayrılarak koşup kollarımı boynuna doladım. Çılgınlık içinde ona sıkıca sarıldım. Onun o tatlı tenini bedenimde hissedebiliyordum. Muhtemelen kokuyordu. "Çok iyiydin/" diye fısıldadım kulağına. "O bana yazdığın şarkı. Aman Tanrım

Noah. Kalabalığı gördün mü? Sanırım şu anda sana âşık iki bin kız var."

Noah da bana sarıldı. Saçlarının danyüzümle bulaşmıştı ama umurumda değildi. "İyigitti değil mi?" Noah sırıttı. "Şarkıyı gerçekte ne sevdim mi? Son bir kaç haftadır onun yüzünde çalıyor. Fazla çocuksubulaçığından korkmuşum."

Dudakların abiröpücük kondu.

"Çocuk suyu zaten. Hem de çok. Ve bana yazılmış olmasa şu an alaycı yorumları yapıyor olurdu. Ama bana yazıldı ve işte bu yüzden hayalimden güzeldi."

İşte bir baka dünyamı sarsan gülmeme de hak. "Grupun geri kalanı da hak aydı."

Onları tebrik etmek üzere döndüm. Ruth Will'i duvara yaslamış ve tüm gücüyle dudakların sarılmıştı. Lizzie de Ryan ve Jack ile yeni bir tren oluştu. Muşoda da bir o yana bir bu yana kalçalarını sallayarak sallayarak şarkı söylüyordu: "Harika yız harika, harika yız harika." Gülererek Noah'a döndüm.

Odabana baktı. Bakışları bir anda derinleşmiş; sanki kalbimin içini görüyor gibiydi. Bu gece olmamı dilediğim şeyi anlamadığımı düşünerek utandım.

"Neden kızardın sen?" diye sordu yüzümü nazikçe avuçlarının altında.

Yanağımı iyice eline dayayarak başımı hafifçe bir yana eğdim. "Kızardım mı?"

"Evet. Pancara döndün. Çok tatlısın." Dada kızardım.

"Şimdiyse allık sürmüş bir pancar gibisin."

"Hey!"

"Neden kızardın?"

İsteğimi kelimelere dökmeyi düşündüm. Bunu yapabilir miydim? Tamamen tuhaflaşmış olan seks hakkında konuşabilecek kadar seksi miydim? Onu öyle çok istiyordum ki. "Sadace," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Senin hayranın falan değilim ama bu gecenin gerçekten de o gece olmamı... bilirsin işte..."

Noah beni kolma esafesinde tuttuğunda kızarmış yüzüm daha da kızardı. Ama onun suratında yaramaz bir gülümseme belirmişti. Kaşlarını kaldırmış, parlayan

gözleriyle bana bakıyor du .

"Poppy? Emin misin?" Boynumu öptü. Hassas tenime dokunuşu hafifçe inlemene yetmişti.

"B aşk a h iç bir şey den bu kadar emin olmamıştım." Bir iç çektim. "Hiç."

Ve bunu söylememle birlikte Noah'ın dudakları şehvetle dudaklarım a yapıştı. Dili ağzım da dolanıyor; o beni tadarken ben de onu tadıyordum. Kolları büyük bir arzuyla elbiseme dolanmıştı. Ben de hevesle sırtını okşuvordum. Bacaklarımın içi daha önce hiç hissetmediğim bir hisle yanmaya başlamıştı. Sanki baldırlarımın içinin de bir dayanma noktası vardı ve artık o noktayı geçmiştik.

Ve bir öksürük duydu k .

"Tanrı aşkın a siz Ruth ve Will'den beter çıktınız, lüm tren şarkısını k a çırıyor sun u z ."

Bir anda g erçek liğ e döndü ğüm üzd e herkesin bi/e bakhğmı fark ettik. YVil ve Ruth bile şovumuzu izlemek üzere aynlmışlardı.

"Üzğünüm / diyemir ıld a n d im .

Noah bir k a h k a h a a t a r a k k o l u n u o m z u m a attı. "Evet kusuraba k m a y m n . P o p p y b a n a ş a r k ı i ç i n t e ş e k k ü r e d i y o r d u d a ."

"T a m a m e n h a k e t t i n , " d e d i L i z z i e . " A m a b u r a d a d a b i r d a n s y a p m a y a ç a l ı ş ı y o r u z v e s i z d e n d e k a t ı l m a n ı z ı i s t i y o r u z ."

Gözlerimi devirip Noah'ı elinde n tu t a r a k s ı r a n ı n e n a r k a s ı n a g e ç t i m .

L i z z i e y e n i d e n d a n s a b a ş l a d ı v e b i z d e o n u t a k i p e d e r e k u y d u r m a ş a r k ı s ö z l e r i n i t e k r a r l a d ı k : " H a r i k a y ı z h a r i k a , h a r i k a y ı z h a r i k a ."

S anırım bir an lığın a d a o l s a h a v a l ı b i r r o c k k o n s e r i n d e o l d u ğ u m u z u u n u t m u ş t u k . K u t l a m a t r e n i m i z i n g ü c ü b i z i e s i r a l m ı ş , L i z z i e ' n i n ş a r k ı s ı h e p i m i z e b u l a ş m ı ş t ı . H e r k e s g ü l ü y o r d u . G r u b u n k o n s e r b i t i m i n d e n s o n r a n e k a d a r r a h a t l a d ı ğ ı ü z e r l e r i n d e k i i ş ı l t ı d a n b e l l i y d i .

E lb e t t e t ü m b u h e y e c a n t r e n i m i z B r i a n v e P o n y b o y s ' a ç a r p t ı ğ ı n d a b i r a n c a d u r u v e r d i . H e p s i h a v a l ı k ı y a f e t l e r i ç i n d e y d i . İ n c e k i k r a v a t l a r v e j ö l e l i s a ç l a r h a v a l a r d a u ç u ş u y o r d u .

B r i a n d ö n ü ş y a p t ı ğ ı m ı z s ı r a y a ş ö y l e b i r b a k t ı v e o b e k l e n e n s o r u y u s o r d u . " H m m . S i z c o n g a d a n s ı m ı y a p ı y o r s u n u z ? "

"B u b i r z a f e r d a n s ı , " d e d i L i z z i e b ü y ü k b i r c i d d i y e t l e . " K o n s e r i n i y i g i d i ş i r i k u t l u y o r u z ."

B r i a n b i r a n d ü ş ü n d ü k t e n s o n r a s ı r ı t t ı . " Z a f e r c o n g a s i B a y ı l d ı m ! B i z d e b ö y l e y a p m a l ı y ı z ç o c u k l a r ."

D i ğ e r g r u p ü y e l e r i b u f i k i r d e n ç o k d a h e y e c a n l a n m ı ş g ö r ü n m ü y o r l a r d ı .

"B u a r a d a g e r ç e k t e n d e h a r i k a y d ı n ı z , " d e d i B r i a n v e h e r b i r i n e b i r b e ş l i k ç a k t ı . " U z u n s ü r e d i r b u k a d a r i y i b i r a l t g r u p l a ç a l ı ş m a m ı ş t ı k . O r g a n i z a t ö r l e k o n u ş u p s i z i b ü t ü n

turne b o y u n c a y a n ı m ı z d a ıkartm a y ı k o n u Ő u Ő a b i l i r i m . "

N o a h y a r ı m b i r g ü l ü m s e m e i l e d i ğ e r l e r i n e b a k t ı . B e n s e b u , h e y e c a n d a n ö l ü y o r u m a m a h a v a l ı o l m a k i  i n  a k t ı r m a m a l ı y ı m g ü l ü m s e m e s i n i  o k i y i b i l i y o r d u m . " B u h a r i k a o l u r . "

" S ü p e r . K o n s e r d e n s o n r a H o w i e i l e k o n u Ő u r u m . K o n s e r d e m i Ő k e n ... " B r i a k o r i d o r a b a k t ı . " ... S a n ı r ı m a r t ı k s a h n e y e  ı k ı m a l ı y ı z . S i z k u l i s t e n m i i z l e y e c e k s i n i z ? "

B a Ő ı m ı z ı s a l l a d ı k .

" M ü k e m m e l . " G i t a r ı n ı b a Ő ı n ı n ü z e r i n d e n g e  i r d i . " H a d i g i d i p Ő u i Ő i b i t i r e l i m . "

G r u p y a n ı m ı z d a n g e  e r e k k o r i d o r d a n d u y u l a n a l k ı Ő l a r e Ő l i ğ i n d e s a h n e y e  ı k t ı .

H i  b i r Ő a r k ı y ı k a  ı r m a m a k i  i n a r k a l a r ı n d a n k o Ő t u k . P o n y b o y s s a h n e Ő o v u y a p m a z d ı . S e l a m v e r m e d e n s a h n e y e  ı k t ı l a r v e i l k Ő a r k ı l a r ı o l a n , *Walkin on Broken Glass* ın s k a v e r s i y o n u n u  a l m a y a b a Ő l a d ı l a r . B u o n l a r ı n e n p o p ü l e r Ő a r k i s i y d i v e k a l a b a l ı k d e l i y e d ö n m ü Ő t ü . K u l i s t e n i z l e m e k t u h a f t ı . B i r a n d a m u h t e Ő e m b i r d ı Ő g ö z o l u v e r i y o r d u n u z S e y i r c i l e r s a n k i b i t m e k b i l m i y o r d u . N o a h ' ı n n e d e n b u k a d a r h e y e c a n l a n d ı ğ ı n ı d a h a i y i a n l a y a b i l m i Ő t i m . B e n i m b i l e h a y r a n l a r d a n y a y ı l a n e n e r j i i l e b a Ő ı m d ö n ü y o r d u ; ü s t e l i k s a d e c e k u l i s t e y d i m .

B u m u h t e Ő e m a t m o s f e r e r a ğ m e n a k l ı m d a s a d e c e t e k b i r Ő e y v a r d ı . N o a h . A r k a m d a , k o l l a r ı n ı b e l i m e s a r m ı Ő , b a Ő ı n ı o m z u m a k o y m u Ő d u r u y o r d u . B u k a d a r m a s u m b i r p o z i s y o n b i l e t e n i m i n h e r s a n t i m i n d e h a v a i f i Ő e k l e r p a t l a m a s ı n a y e t m i Ő t i . E l l e r i n i n d a h a a Ő a ğ ı n m e s i n i , b e n i d a h a s ı k ı s a r m a s ı n ı a r z u e d i y o r d u m . S ı c a k n e f e s i n i s a  l a r ı m ı n a r a s ı n d a h ı s s e d i y o r d u m . İ  i m i ü r p e r t i y o r d u .

M ü z i ğ e o d a k l a n m a y a  a l ı Ő t ı m . B e n i m d ı Ő ı m d a h e r k e s b a Ő a r ı y o r g i b i y d i . L i z z i e v e A m a n d a e l e t u t u Ő m u Ő , b a Ő l a r ı n ı s a l l ı y o r l a r d ı . R u t h v e W i l l b i l e d i k k a t l e d i r l e y e b i l i y o r g i b i g ö r ü n ü y o r l a r d ı . A m a b e n i m i  i n  a l a n Ő a r k ı l a r r a d y o d a n g e l e n b i r a r k a p l a n m ü z i ğ i n d e n f a r k s ı z d ı . T e k k o n s a n t r e o l a b ı l d i ğ i m Ő e y N o a h ' d ı . B u d u y g u n e r e d e y s e b e n i ö l d ü r e c e k g i b i y d i . S a f t u t k u , d a h a ö n c e y a Ő a d ı ğ ı m h i  b i r Ő e y e b e n z e m i y o r d u .

N o a h ' ı n d a e n a z h e r k e s k a d a r k e n d i n i m ü z i ğ e k a p t ı r d ı ğ ı n a e m i n d i m v e a k l ı m ı n b u k a d a r d a ğ ı l m a s ı n d a n d o l a y ı b i r a z d a u t a n m ı Ő t ı m d o ğ r u s u . S o n r a t a m p e s e t m e k ü z e r e y k e n s a  l a r ı m ı b i r y a n a  e k e r e k u s u l c a f ı s ı l d a d ı : " B u r a d a n g i t m e k i s t e r m i s i n ? "

S e s i b i l e b e d e n i m e o n b i n l e r c e e l e k t r i k a k ı m ı y o l l a m ı Ő t ı . " Y a k o n s e r ? K a l m a l i s t e m i y o r m u s u n ? Y a n i k a l m a n g e r e k m e z m i ? "

N o a h b a Ő ı n ı i k i y a n a s a l l a d ı . " A l e t l e r i m i z i y a r ı n p r o v a s t ü d y o s u n a g ö n d e r i r l e r z a t e n . " K ü  ü k p a r m a ğ ı i l e n a z i k  e e n s e m i o k Ő a d ı k t a n s o n r a d e v a m e t t i : " V e k e s i n l i k l e g i t m e k i s t i y o r u m . Ő u a n y a p m a k i s t e d i ğ i m o k a d a r  o k Ő e y v a r k i ... " Ő i m d i s e s i n i a l  a l t m ı Ő t ı , " ...  o ğ u n d a i k i m i z i n b a Ő b a Ő a o l m a s ı g e r e k . "

E l i m i t u t u p  e k t i . K e n d i l e r i n i c a n l ı m ü z i ğ e k a p t ı r a n a r k a d a Ő l a r ı m s a i k i m i z i n d e

yokluğunu fark etmemişlerdi.

Çıkışa doğru ilerlediğimiz sırada koridor boştu. Montlarımızı almamak için kısa bir süre soyunma odasında durduk. Kalkarak son bıraktığımız yerden devam ettik. Dudaklarım Noah'ın varlığı olmanın yapamıyorlardı sanki. Arada bir yarı tutkulu yarı kahkahalı öpüşmeler için duruyor, sonra yolumuza devam ediyorduk. Tam çıkmak üzereyken Noah beni son bir öpücük için kendisine çekti. Beni duvara yaslayarak tüm ağırlığıyla üzerime yaslanmıştı. Dili ağzımın içini keşfederken elleri de bedenimi tarıyordu. Nefes almak için duvarda başımızda durmuş bizi izleyen şişman güvenlik görevlisini gördüm.

"Benimle olur mu," dedi şişman suratını sallayarak. "Senin lanet olası bir hayran olduğumu biliyordum."

Yanımdan geçip giderken kahkaha atmakla yetindik.

Yağmur yağacağının unuttuğumu. Yağmurdan da. Hem de çok. Beş saniye içinde sırılsıklam olmuştuk.

Elbisemi korumak için zavalıca bir çabayla montumu başımın üzerine de tutuyordum. "Neden bu hep bizim başımıza geliyor?" diye sordum Noah'a. Uğuldayarak rüzgârda sesimi duyurmak için bağırmanın gerekmişti.

"Emindemim," dedi yüzünden akan yağmur damlalarıyla. "Amayocu olmaya başlıyor."

Yağmura kadar kuwetliydi ki taksi durağında yürümek çok zor oldu. Seyirciler için konan bariyerlerden bazıları uçmuştu. Üzerlerinden dikkatlice geçip su birikintilerine girdiğim izde ayaklarım su içinde kaldı. Henüz kimse çıkmadığından hem en bir taksiye atlayabilmeliyiz.

Noah araca binmemeye yardımımı almak için elini uzattı. Tuttum. Elektriklenmeye başlayınca arttı. Emniyet kemeri izin verdiği ölçüde yakınlarımda durdum.

"Bu yağmur çok güçlü değil mi?" diye söylenirken taksici. Noah'ın elinin bacaklarım da daha yukarıları doğru çıktığını ya bilerek görmekten iş yada gerçekten fark etmemi istedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Üstelik kar yeni bir şey."

Kelimeleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Arasında camı vuran rüzgârın bile farkında değilim. Sanki beynimin bir kısmı alınmıştı. O an önemli olan tek şey bacağımdaki Noah'ın eli ve bunun ne kadar güzel bir his olduğuydu.

Yolculuk sanki sonsuza kadar sürmüştü ve ben onunla sonunda yalnız kalabilmek için sabırsızlanıyordum. Zihnim yeniden sahnedeki hâline döndü. Ruth haklıydı, bu inanılmaz bir afrodisyaktı. Sonunda araçta durdu ve Noah beni resmen arabanın içinden sürükleyerek çıkarmadan önce taksiciye biraz para verdi. Yağmuru naltında koşarak hemen binaya ve doğrudan asan sörere girdik.

Gerçekten baş başa kaldığımız anda tüm duygularımız tavan yapmıştı.

Hiç konuşmadık. Hiç düşünmedik. Hatta beynimin her şeyi analiz eden kısmı

sanki tam am en k ap an m ış gibi' di N oah beni asan sö rü n kapısına yapıştırdı ve ö püşmeye d evam ettik. Ben daha ne olduğunu anlayamadan eteğim belime k ad ar sıyrılm ı ştı. Asansörün zili, geldiğimizi bildirmek için çalıp duruyord u ama biz, içeride kapılar açılıp kapanırken kim le karşılaşacağımızı umursamadan devam ed iyorduk. N o a h 'ın avuçları yavaş ama güçlü bir şekilde b acaklarım ın için de ilerliyordu. İç çamaşırıma ulaştığında nefesim kesildi.

Sonra b ir a n d a geri çekildi.

" N o a h /' d ed im panikle. "N e oldu?"

Beni ö p m e k için eğildikten sonra yeniden doğruldu. "Böyle o lm a z P o p p y. Bi bundan fazlayız."

A n lam am ı ştım. "N ed en bahsediyorsun?" Dudaklarım titriyordu. "A rtık yap m al istemiyor musun?"

İşte o z a m a n b ir kahkaha attı. "Lanet olsun. TABİİ Kİ istiyoru m ." Y en id en ber ö pmek istedi ama karşılık vermedim.

"B u b izim ilk seferim iz Poppy," dedi ellerini ıslak saçlarımda g e z d ire re k. "B un u söylemenin pek de erkeksi olm ayacağını b iliy o ru m am a özel olmasını istiyorum. Horm onlarım ızla h em en cecik işi bitirdiğimiz bir şey olmasın." G özlerim in için e b akıyordu. "Ben seninle sevişmek istiyorum P o p p y ."

"Ben d e sen in le sevişm ek istiyorum. Anlamıyorum..."

A san sö r zili y en id en çalmış ve kapı açılmıştı. Noah bir kez d ah a g ü ld ü. " ...B a k en azından daireme girebilir miyiz? B ana etrafı d ü zeltm em için de biraz zaman ver olur mu? Biraz sak in leşm eliyim ki kızıışmış bir köpek gibi üzeri' ne a tla m a y a y ım ."

S o n u n d a n e d e m e k i s t e d i ğ in i a n l a d ı ğ ı m d a b i r a z o l S U n r a h a t l a d ım . T a m a m ."

E n d i ş e l i ğ ö r ü n ü y o r d u. "B e n i a n l ı y o r m u s u n ?"

B a ş ım ı s a l l a d ım v e e l i m i t u t u p b e n i d a i r e s i n i n k a p ı s ı n a k a d a r g ö t ü r d ü

" A n l ı y o r u m t a b i i /' d e d i m ı s l a k a y a k l a r ı m a b a k a r a k. " H e m d a h a a y a k k a b ı l a r ım ı b i l e ç ı k a r m a d ım ."

"T a m d a b u n u d e m e k i s t i y o r u m. G e l a c e l e e t m e y e l i m ."

K a p ı y ı a ç t ı v e i ç e r i g i r d i. B e n d e a r k a s ı n d a n o n u t a k i p e t t i m v e o t e l a ş l ı b i r ş e k i l d e k o ş t u r u r k e n k e y i f l e i z l e d i m. " N e y a p ı y o r s u n ?"

M a h c u p b i r i f a d e s i v a r d ı. " B i r k a ç m u m y a k a c a k t ım ." B i r ç a k m a k ç ı k a r d ı v e s e h p a n ın ü z e r i n d e k i m u m l a r d a n b i r k a ç ın ı y a k t ı. E t r a f a b a k ın d ım. H e r y e r m u m l a r l a d o l u y d u.

" H e r y e r e m u m l a r k o y d u n h a ?" d e d i m g ü l ü m s e y e r e k. " B u s e n c e d e b i r a z f a z l a u k a l a c a d e ğ i l m i? B u g e c e s e n i n l e b i r l i k t e o l m a k i s t e y e c e ğ i m i n e r e d e n b i l d i n ?"

Bir b a ş k a m a h c u p b a k ı ş d a h a . " B i l m e m ... B i l e m e d i m a s l ı n d a ... Y a n b i r l i k t e o l s a k d a o l m a s a k d a g ü z e l o l u r d i y e d ü ş ü n d ü m . S a d e c e i ç i m d e b ö y l e b i r h i s v a r d ı ... S e n n e d e n g ü l ü y o r s u n ? "

A y a k k a b ı l a r ı m ı ç ı k a r ı p o n a a y a k l a r ı m ı g ö s t e r d i m . " N e y a p ı y o r s u n ? "

" T ı r n a k l a r ı m a b a k . B u g ü n o j e s ü r m ü ş t ü m . " A n l a m a m ı ş g i b i y d i .

" V e .. ş e y , n o r m a l d e s ü r m e m . A m a b u g e c e ç o k g ü z e l g ö r ü n m e k i s t e d i m ... S a n ı r ı m b e n i m d e i ç i m d e b ö y l e b i r h i s v a r d ı . "

Bir an l ı ğ ın a b i r b i r i m i z e h a y r e t l e b a k t ı k t a n s o n r a N o a h h e m e n y a n ı m a g e l d i . B u d e f a t u t k u l u b i r ö p ü c ü k y e r i n e b e n i s ı m s ı k ı k o l l a r ı n a a l d ı . V e s a n ı r ı m b u ö n c e k i n d e n ç o k d a h a i y i y d i . B e l k i d a h a a z t u t k u l u a m a d a h a o l g u n . " B u n u y a p m a k i s t e d i ğ i n d e n h â l â e m i n m i s i n ? " d i y e f ı s ı l d a d ı . " Ç ü n k ü b e n s e n n e k a d a r i s t e r s e n b e k l e m e y e h a z ı r ı m / "

O e l m a k o k u s u n u i ç i m e ç e k e r e k o n a s a r ı l d ı m . " O k a d a r e m i n i m k i ... "

Anita'm n bilgisayarını deli gibi ötmeye başladı.

Hızlı bir refleksle çılgınca klavyeye basmaya ve kendi kendine matematik denklemler çözmeye başladı.

Onu rahatsız etmek istemeyen Rain eğilip ekranına baktı. O da kodu okumaya çalıştı ama açıdan bu imkânsızdı. Bu işi Anita'ya bıraktı.

İri ajan, bilgisayardan gelen sesleri fark etmemiş gibiydi. Boş gözlerle camdan bakmaya devam ediyordu. Bedeni Rainin yerine taşmaya başlamıştı ve bu, onu rahatsız ediyordu. Yabancıların kendisine dokunmasına alışık değildi.

"Lanet olsun /" dedi Anita. Daha önce hiç, en azından onun Önünde, böyle paniklememişti.

"Sorun ne?"

Rain cevabı bilmek istediğinden emin değildi. Kalbi, göğüs kafesinde deli gibi atıyor; bedeninde adrenalin dolaşıyordu. Solukları hızlanmıştı. Yine de tüm bu belirtileri görmezden geldi. Eğitimde bunları öğrenmişti. Bu bedeninin korkuyla baş etmek için verdiği bir sai'aş ya da kaç tepkisiydi. B e y n i n t e h l i k e m e k a n i z m a s ı b i r s ü r ü b i y o l o j i k a l e t i t e t i k l e y e r e k g ü v e n l i ğ i s a ğ l a m a y a ç a l ı ş ı y o r d u . B e d e n i d a h a f a z l a a d r e n a l i n p o m p a l a y a r a k d ö v ü ş m e k y a d a k a ç m a k i ç i n g e r e k e n g ü c ü v e r i y o r d u . S o l u k l a r ı h ız l a n m ı ş , b ö y l e c c d a h a h ız l ı v e d a h a u z u n s ü r e k o ş a b i l m e s i i ç i n c i ğ e r l e r i n i n k a p a s i t e s i n i g e n i ş l e t m i ş t i . B i r a n d a o r t a y a ç ı k a n t u v a l e t i h t i y a c ı b i l e b e y n i n i n s a v u n m a k i m y a s ı n ı n b i r s o n u c u y d u . M e s a n e s i n i b o ş a l t ı r s a d a h a h a f i f o l a c a k v e d a h a h ız l ı k o ş a b i l e c e k t i . B u k o n u d a h â l â b i l m e d i k l e r i o k a d a r ç o k ş e y v a r d ı k i . Ö z e l l i k l e d e b e y i n v e b e d e n i n b i r l i k t e h a r e k e t e t t i ğ i n d e y a p a b i l e c e k l e r i h a k k ı n d a . A n i t a h e p d a h a i ş i n b a ş ı n d a o l d u k l a r ı n ı s ö y l e r d i . B u g e c e h e r k e s ö l m e z s e b i r a z d a h a f a z l a s ı n ı ö ğ r e n e b i l e c e k l e r d i .

Anita önce onu cevaplamadı. Alt dudağı titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rain yeniden. Bu defa korkusunu belli etmemeye çalışmıştı.

"Hemen oraya gitmeliyiz /" dedi. "Yeterli zamanımız olduğ un d a n e m i n d e ğ i l i m . "

Görebilmesi için bilgisayarını R a i n e ç e v i r d i . K o d u g ö r d ü v e h e m e n h e s a p l a m a l a r ı y a p t ı . ' A h ı

a n rım /' olm uştı tek söyleyebildiği.

Anita eğilerek otoriter bir sesle şoförle konuştu. "Daha hızlı sürm elisin ve bunu hemen yapmalısın."

Şoför om uzlarını silkti. "Bayan. Aceleniz o ld uğunu anlıyoru m ama camdan dışarı bakın. Burada fırtına altında araba kullanmaya çalışıyorum. Güvenliğim izi koruyarak olabildiğince hızlı gidiyorum ."

"Acele etmezsen oraya zamanında gidem eyiz ve zaten ölürsün." Anita d u y gusuz bir şekilde konuştu.

Rain'in gö ğsü n e büyük bir dehşet du y gusu yayıldı. Haklıydı.

Bu son olabilir m iydi? Tüm bunların sonunda orciya zamanında

^ {işem eyebilirler m iydi?

Şoför g ü ld ü. "Ha ha. Çok komik." "Ben şaka yapmıyorum. Şimdi hızlan."

Şoför etrafına bakınıp Rain'in yüzündeki ifadeyi görünce tavrını bir anda değiştirdi. Ayağını gaza bastı ve giderek hızlandı. Rain camdan dışarı bakarken simsiyah havada hızlandıklarını ve cama vuran yağm ur tanelerini gördü. Sonra karanlığın içinde beyaz, basit bir tabela gö rd ii İki lamba ve bakımlı bir çiçek yatağı ile çevrelenmişti. "Middletoın'a hoş geldiniz

Rain, y u tkundu. "Geldik."

N o a h 'ın d a ire sin in h a v a s ı b ir a n d a d eğ işti. A lev leri titrey e n m u m l a r, h e r y ü z e y in ü z e rin d e n y a n s ı y a r a k o r t a m ı b ir a n d a a l t ı n r e n g i b ir ışıkla d o ld u r d u .

B ira z h e y e c a n l a n m a y a b a ş l a m ı ş t ı m .

N o a h b e n i k e n d i n e d o ğ r u ç e k e r e k k o l l a r ı n ı s ı m s ı k ı s a r d ı v e m ü z i k o l m a d a n y a v a ş ç a d a n s e t m e y e b a ş l a d ı k .

" Ç o k g ü z e l , " d i y e f ı s ı l d a d ı m k u l a ğ ı n a . O n u n r i t m i n e u y u y o r d u m .

" F a z l a d eğ il , d eğ il m i ? " " H a y ır , m ü k e m m e l . "

Y a v a ş ç a d ö n e r k e n b u n u d ü ş ü n d ü m . " G e r ç i , g ü y a h e t e r o s e k s ü e l b i e r k e k i ç i n o l d u k ç a f a z l a m u m u n v a r . "

G ü ld ü . " M u m l a r ı s e v e r i m . "

" E v e t . A m a h a n g i e r k e ğ i n m i l y o n l a r c a m u m u v a r d ı r k i ? " B a k ı ş l a r ı m ı c a m o r t a s e h p a y a ç e v ird im . " D u r b i r d a k i k a . . . B u n l a r d a n b a z ı l a r ı k o k u l u m u ? "

B e n i h e m e n d ö n d ü r d ü . " S a ç m a l a m a . "

D a h a i y i g ö r e b i l m e k i ç i n b u k e z o m z u n u n ü z e r i n d e n b a k t ı m . E v e t , k o k u l u l a r , ' d e d i m z a f e r k a z a n m ı ş g i b i . " V a n ı l y a ? "

N o a h b i r a z k ız a r d ı . " V a n ı l y a n ı n n e s i v a r m ı ş ? "

" B i r ş e y i y o k . C i n s e l k i m l i ğ i n l e b u k a d a r r a h a t o l u p b u n u ö n e m s e m e m e n ... h e y ! "

B u n u n ü z e r i n e h a f i f ç e b e l i m i s ı k t ı k a ş l a r ı n ı ç a t a r a k .

B e n d e o n u d ü r t ü p g ı d ı k l a d ı m v e k a h k a h a l a r a r a s ı n d a k e n d i m i z i k a n e p e d e

bulduk. Noah tabii ki benden güçlüydü ve b u y ü z d e n d e kısa sürede beni kollarım başımın üzerinde sırtü stü y a tırm ış ve gıdıklamaya başlamıştı. Durması için y a l v a r dım a m a d u r d u ğ u anda yeniden, "Vanilya," diye fısıldayınca b ir b aşk a saldırı daha gerçekleştirdi.

Sonra, k a h k a h a l a r l a gülmekten ağzım açıkken Noah dudaklarını d u d a k l a r ım a yerleştirdi ve bir anda bütün ruh hâlim d e ğ i ş t i . U z u n ve lezzetli bir öpücüğü doğru düzgün p a y l a ş a b i l m e k için y ü z ü n e uzandım. Dışarıdan gelen gök g ü r ü l t ü s ü n ü n sesini d u y s a m d a umursamadım. Noah hafifçe geri çek ilip g ö z l e r i m i n içine baktı. Öyle güzel görünüyordu ki. G ö z l e r i s i m s i y a h , y a n a k l a r ı h e y e c a n d a n p e s p e m b e y d i . H â l â n e m l i o l a n saçları alnına düşmüştü. Onda bir kırılganlık, y a l n ız c a benim görebildiğim bir ifade vardı. En basit f o r m u y l a yakın l ı k t ı bu yaşadığımız.

"Seni s e v i y o r u m , " dedi. "Seni fiziksel olarak imkânsız Aylabilecek k a d a r ç o k seviyorum ."

U z a n ıp d u d a k l a r ı n ı o k ş a d ım . "Bende seni seviyorum, b a n ı l m a z d e r e c e d e ç o k ."

İ Ŗ Ŗ te artık s u s m a z a m a n ı gelmişti ve kendimizi yeniden kanepeye b ı r a k m ı Ŗ t ık . Dışarıda duran arab aların sesini d u y m a d ım .

Gök g ü r ü l t ü s ü a r a b a n ı n c a m l a r ı n ı t i t r e t t i . R a i n d a m a r l a r ı n d a a k a n t e m e l k o r k u i l e ü r p e r m i Ŗ t i . "Çok geç kaldık," diye fısıldadı "Buraya kadarmış."

Anita'mn yüzü bembeyazdı ama yüzündeki o kararlı ve duygusuz ifade h â l â v a r l ı ğ ı n ı koruyordu.

"Çok geç olsaydı ikimiz de çoktan ölmüş o l u r d u k ."

Cip ve arkasındaki araçlar bakımlı çitlerle dolu bir soka ğ a g i r m i Ŗ l e r d i . "Burası," dedi Anita telaşla. "Sa ğ t a r a f t a d u r . Ç a b u k ! " C i p p a h a l ı g ö r ü n ü m l ü b l o k l a r ı önünde birden durdu.

"Tamam. En üst kat. Oraya girin. Ŗ imdi. Hadi hadi hadi hadi."

Ajanlar arabalardan atlayarak ellerinde silahlarıyla kapıya doğru ko Ŗ m a y a b a Ŗ l a m ı Ŗ l a r d ı . Rain, Anita'ya muhtemelen son bir bakış attı.

"İ Ŗ Ŗ te başlıyoruz, " dedi Anita yarım yamalak bir gülüm sem eyle.

Noah'ın dudakları b o y n u m d a n g ö ğ s ü m e d o ğ r u k a y m ı ş t ı . B e d e n l e r i m i z r e s m e n b i r b i r i n e g e ç m i ş t i . D u d a k l a r ı m ı z b i r b i r i m i z i n b e d e n i n i v e d u d a k l a r ı n ı ö p e r k e n t e n i t e n i m e d e ğ i y o r d u . T e c r ü b e l i b i r t a v ı r l a e l i n i b e l i m e k o y d u v e e l b i s e m h â l â ü z e r i m d e y k e n s u t y e n i m i ç ö z d ü . K ö p r ü c ü k k e m i ğ i m i ö p m e y e b a ş l a d ı . İ n a n ı l m a z b i r h i s t i . B i r i ç ç e k e r e k b a ş ı m ı a r k a y a a t t ı m . S o n r a b i r d e n b i r t i t r e ş i m h i s s e t t i m v e N o a h d a d u r d u .

"Bu da neydi?"

Bu defa daha kuwetli bir sarsıntı hissettik. A p a r t m a n ı n d u v a r l a r ı s a l l a n ı y o r , m u m l a r ı n a l e v l e r i t i t r i y o r d u . "D e p r e m m i o l u y o r ?"

O d a y e n i d e n s a k i n l e ş m i ş t i .

Noah b a ş ı n ı s a l l a d ı . /M i d d l e t o w n d e p r e m h a t t ı n d a b i l e d e ğ i l S a n ı r ı m s a d e c e y o l d a r g e ç e n b ü y ü k b i r k a m y o n d u . "D u d a k l a r ı y e n i d e n b o y n u m a e l l e r i d e b a c a k l a r ı m ı n a r a s ı n a d ö n d ü .

"Ş i m d i , " d e d i . "N e r e d e k a l m ı ş t ı k ?"

M e r d i v e n l e r e v a r d ı k l a r ı n d a y e r s a r s ı l m a y a b a ş l a d ı . B a ş t a f a z l a ş i d d e t l i d e ğ i l d i a m a i k i n c i ş o k t ü m b i n a y ı s a r s m ı ş t ı . A j a n l a r ı n ç o ğ u d e n g e s i n i k a y b e d i p b i r k a ç b a s a m a k d i i ş t i . G ö z l e r i ş a ş k ı n l ı k t a n v e k o r k u d a n f a l t a ş ı g i b i a ç ı l m ı ş t ı . D ü n y a l a r ı s a r s ı l m a y a b a ş l a d ı ğ ı n d a d ü ş t ü k l e r i y e r d e n e r e d e y s e h a y r a n l ı k l a e t r a f l a r ı n a b a k ı y o r l a r d ı . D ü ş m e m e k i ç i n d u v a r a t u t u n a n A n i t a i s e e m i r l e r y a ğ d ı r ı y o r d u .

" Ç ^ u k o r a y a g i r i n . H e m e n . Ç a b u k , ç a b u k , ç a b u k , Ç A B U K . " S a r s ı n t ı a z a l d ı . R a i n , s ı v e k i b i n i n a r k a s ı n d a n k o ş a r k e n k e n d i a y a ğ ı n a t a k ı l ı p d ü ş t ü . " Ç o k g e ç k a l d ı k . Ç o k g e ç k a l d ı k . Ç o k g e ç k a l d ı k . "

H ız l a d u a e t t i . A i l e s i , a r k a d a ş l a r ı v e k e n d i s i i ç i n .

Noah 'ın t i ş ö r t ü n ü s ı y ı r ı p a t t ı m b a ş ı n ı n ü z e r i n d e n . M ü k e m m e l ş e k i l d e k i g ö ğ s ü n ü d u d a k l a r ı m l a k e ş f e b a ş l a d ı m . P a r m a k l a r ı k ü l o t u m u n k e n a r l a r ı n d a d o l a ş ı y o r d u . D o k u n u ş u n u n v e r d i ğ i h a z z a d a y a n a m ı y o r d u m . H a f i f ç e i n l e y e r e k b e d e n i m i o n u n e l l e r i n e b ı r a k t ı m . Ç a m a ş ı r ı m ı d i z l e r i m i n ü z e r i n e k a d a r i n d i r d i ğ i n i h i s s e t t i ğ i m s ı r a d a h â l â b o y n u m d a y d ı d u d a k l a r ı . S o n r a a y a ğ a k a l m ı ş ö n c e k e m e r i n i s o n r a d a p a n t o l o n u n u n d ü ğ m e l e r i n i ç ö z m ü ş t ü . O a n , a r t v k n e r e d e y s e g e l m e k ü z e r e y d i . B e k l e m e k b e n i t ü k e t i y o r d u .

H e r d u y g u y u d a h a d a d e r i n y a ş ı y o r d u m . N o a h g ö z l e r i m i n i ç i n e b a k t ı v e b e n i y e n i d e n n a z ı k ç e s ı r t ü s t ü y a t ı r d ı , o a n ı b e k l e d i m . B i r l e ş m e m i z i , b i r b i r i m i z d e e r i d i ğ i m i z a n d a h i s s e d e c e k l e r i m i . H e p o l m a m ı z g e r e k e n ş e y e , y a n i t e k b i r b e d e n e d ö n e c e ğ i m i z o a n ı . İ k i m ü k e m m e l o l m a y a n i n s a n ı n m ü k e m m e l b i r e ş l e ş m e i ç i n b i r l e ş m e s i n i .

K a p ı d a n g e l e n g ü r ü l t ü l ü v e k o r k u t u c u b i r s e s l e b ö l ü n d ü k .

M e r d i v e n l e r i n t e p e s i n e u l a ş m ı ş k o r i d o r d a n h ız l a g e ç m i ş l e r d i . A j a n l a r g ü r ü l t ü y l e k a p ı y ı y u m r u k l a d ı l a r . R a i n v e A n i t a y a n l a r ı n d a n h ız l a g e ç e r e k o n l a r ı n a r a b a s ı n d a y o l c u l u k e d e n i r i a d a m ı k a p ı n ı n g i r i ş i n d e y a k a l a d ı l a r .

Kapı açılmıyordu.

Anita uzanıp yeniden çaldı. Z a rif bilekleri şaşkırtıcı derecede etkili bir ses çıkarmıştı.

Kapının arkasından bağıırıyordu. "FBI. Kapıyı açın yoksa kıracağız." Hâlâ cevap yoktu.

Kenara çekilerek ajanlara talimatlar verdi. "Onları öldiirmemeye çalışın. Fakat birbirlerini dokunmayı denerlerse bile onları etkisiz hâle getirin. "

İri olan ajan arkadaşlarına bakıp başını salladı. Sonra, büyük bir gürültüyle kapı kırıldı ve hep beraber içeri daldılar.

"Bu da ne b öyle?"

Şaşkınlıkla açılan kapıya b akarak b irbirim izden ayrıldık. "H içb ir fikrim yok," dedi N oah .

"B ir tür şaka m ı?"

Kapı bir kez d ah a çalm ıştı. Bu defa korkuyla birbirimize sarılıp bekledik.

Bir ses d u y u ld u. Acı bir çığlıktı ve tüylerimi diken diken etmişti" FBI m ı?" d edi N oah. "Bir tür şaka olmalı."

İkimiz d e bakışlarım ızı kapıdan ayıramazken kalbim deli gibi atıy o rd u .

Birden kapı yerle bir oldu. Elllerinde silahlarla bir sürü asker ü z e rim iz e d oğ ru atıldı. Çığlıklar atmaya başlayıp Noah'a sım sıkı yap ıştım. Gerçek olamaz. Gerçek olamaz Gerçek olamaz.

Sanki z a m a n d u rm u ştu. İri yarı bir adam üzerimize doğru gelirken N o a h 'ı b end en uzaklaştırmaya çalışacağını anladım. K o m ş u la rın polisi arayacağım umarak daha yüksek çığlıklar attım. N o a h ile kalmalıydım. Elini tuttum ve bir yandan b a ğ ırm a y a d e v a m ederek bırakmayı reddettim.

"O n u ala m a z sını z. O nu alamazsınız."

Sonra k a rn ım d a b ir ağrı hissettim. Aşağı baktığımda belimden sa rk a n b ir iğn e görd üm .

" H a y ır /' d iy e h ayk ırıyor d u Noah. Sesi sanki su altından g eliy o rd u. B aşım l ırdan dönmeye başlamış, yoğun bir uyku hâli h isse tm iştım. Çevrem deki tüm bu deliliğe rağmen sak in d im. Sadece rüya görüyorsun, dedim kendi kendime.

N oah 'ın y ü z ifadesi, gözlerindeki korku, mükemmel ağzının, " H a y ır ," d iy e bağıırırken aldığı şekil, sanki hep bir

°yun gib iyd i. D airesin d ek i tuhaf adamlar tarafından alıkonm uştı.

G ü lü m sed im .

U yku beni teslim ald ığ ın d a karanlığa teslim oldum.

Rain başta bir yangın çıktığını sanm ıştı. H e r y er m inik alet>ierle doluyduîv içerisi oldukça sıcaktı. Sonra b u n ların yalnızca m um o ld u ğ u n u g ö rd ü. H e r yerdeydiler. H e r m asanın üzerinde. O da m um kokuyordu. Vay canına. Bu, g en çlere g ö re oldukça rom antik, diye d ü şü n d ü .

Çift, anlaşılır biçimde, şaşkınlıktan taş kesihnişti. Kız çığlık atmayı bırakm ıyordu. A janlar

onları ayırmaya çalıştığında erkek arkadaşının üzerine atılarak daha da çok çığlık attı.

"O nu alamazsınız. O nu alam azsınız." Alabiliriz. Alacağız. Alm ak zorundayız. Rain k1 için üzüldü.

Sakinleşm ediği için ona sakinleştirici bir iğn e vurm ak zorunda kalmışlardı. Saniyeler içinde bilincini kaybedip bir yana devrildi.

Bu defa erkek arkadaşı bağırmaya ve ajanları kollarıyla itmeye çalıştı ama fayda etmeyecek kadar zayıftı.

Ajanlar ona da bir sakinleştirici yaparak ortamı durulttular. A nita içeri girip etrafına, m um lara ve kanepede yatan iki bilinçsiz g en ce bakındı.

"N e romantik bir manzara değil îii?" diye sordu kahkahalarla gülerken.

Alanı yeniden gü venli hâle getirdiler. Birkaç k o m ş u n u n kapısını çalıp g en ç çocuğun büyük bir yer altı u y u ştu ru c u organizasyonu işlettiğine dair bir yalan uydurdular. Şaşkına dö nen komşular, başlarını sallayıp ertesi g ü n kahve içerken arkadaşlarına anlatacakları hikâyeyi dikkatlice dinlediler.

Rain mumları tek tek söndürdü. Oda, bir pastanın üzerindeki doğum g ü n ü mumları üflendiğinde koktuğu gibi kokm uştı. Tiun dilekler dumanların üzerinde asılı kalmıştı.

Kızın yanındaki sehpanın üzerinde yanan tek bir m um kaldı.

Rain üfleme için eğildiğinde kızın yüzüne bakıp bir an durdu. Başta çok h u z u rlu görünüyordu; hatta yüzünde minik bir gülümseme bile vardı. A m a eğildikçe yanağından aşağı süzülen tek bir damla yaşı gö rd ü. Hayatının artık tehlikede olmadığına dair hissettiği o ilk rahatlama bir anda yerini pis bir duygum bırakmıştı.

Suçluluk.

Yere otu ru p onu dikkatlice inceledi. Güzel, srcimli bir şeydi. Yeşil elbisesi kırışmış, incecik askılarından biri omzundan aşağı düşm üştü. Askıyı nazikçe yerine çıkararak son mumu da üfledi.

A n ita 'n w arkasında olduğunu hissedebiliyordu. "Çok güzel bir çift, değil m i?" diye sordu. "Bu kadar genç iki insanın bu kadar çok soruna yol açacağı kimsenin aklına gelmez."

Rain cevap vermedi. Çocuğun yüzü de huzurluydu. Bitmeden önce bu bilinçsizliğin tadını çıkarmalıydı çünkü bundan sonra hayatında b ü yük bir acı olacaktı.

"İyi becerdik, " diye devam etti Anita. "Son dakikaya kaldık ve b u n u n so ru m lulu ğu tamamen benim. Bu işin devam etmesine müsaade eden bendim ."

R ain'in yanına eğildi ve o da kızın yüzünü incelemeye başladı. Gözyaşını fa rk ettiyse de bundan hiç bahsetmedi. "İlginç günler bizi bekliyor. Onlardan neler öğrenebileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum ."

Rain m idesinin bulandığını hissetti. Bu bir sonraki aşamaya, dâhil olmak isteyip istemediğinden emin değildi. Kâğıt üstünde bu bilimsel bir projeydi. Fakat uygulama biraz.. şey... yanlış değil m iydi?

İri yarı ajan yeniden odaya dönmüştü. Parkeler adımlarıyla çtırdıyordu-. "Burada işimiz

bitti," dedi kendinden emin bir hâlde. H edefleri ne yapm am ızı istiyorsunuz?"

A nita ayağa kalkıp onlara doğru başını salladı. "Onları merkeze g ö t ü r ü n. A yr arabalarda olduklarına da emin o lu n !"

Ç o m ğ u sertçe kaldırarak bir bez bebek gibi om zunun üzerine attı. Bir başka ajan da eğilerek biraz daha nazik bir şekilde kızı kaldırdı. Kızın başı arkaya d ü ş t ü ğ ü n d e Rain yanağından geriye d o ğ ru akan gözyaşının ahşap zem ine d ü ş t ü ğ ü n ü gördü.

"Hadi buradan çıkalım," dedi Anita.

Ve kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar.

K ö t ü b ir r ü y an ın en kötü tarafı uyandığınızda hâlâ devam ettiğin i g ö r m ek tir. Benim kâbusum da bitmeyi redded iyo rd u .

D u v ara sab itlen m iş rahatsız bir yatakta açtım gözlerimi. İç çek m ey e, sağ a sola dönerek kendimi uyandırmaya çalıştım. E v d e sıcak y atağım d a olduğumu; annem alt katta kahvaltı h a z ırla rk e n m o r yorganımın içinde olduğumu düşünm eye çalıştım. Telefonum da beni bekleyen Noah dan gelen bir m esaj beni ne k ad ar çok sevdiğini söylüyor olmalıydı.

A m a r ü y a b itm ek bilmiyordu. Gözlerimi her açtığımda g ö rd ü ğ ü m, y atak od am değildi. Bir çeşit hücredeydim. Köşede bir tu valet ve lavabo ile duvardaki minicik pencereden içeri sü z ü len m inicik gün ışığı vardı. Belim ağnyordu. Üzerime g iy d irilen üstü kaldırdığımda bir yarayla karşılaştım. Bu nasıl o lm u ştu ? Bir iğne mi saplanmıştı buraya? Hayal meyal böyle bir şey hatırlıyordum. Başım deli gibi zonkluy ordu. Sanki kırm ızı şaraptan sonraki sabahlar gibi. Ağzım Sahra çölü k ad ar kuruydu. Yerde, yanımda, bir bardak su d u rsa d a onu içm ey e c e sa re t e d e m e d im .

B u ray a nasıl geld iğim i h a tırla m a y a ç a lış tığ ım d a başım ın ağ rıd ığ ın ı h issettim. K onseri h a tırlıy o rd u m. Sonra y a ğ m u rd a N o a h ile k o ş u ş u m u z u. B u n e z a m a n d ı? Bugün m ü ? G ü n ler ö n c e m i? H içb ir fikrim y o k tu. S o n r a dairesini, m u m la rı ve k an ep eyi h a tırla d ım .

N o a h. O n e r e d e y d i?

İşte o z a m a n h a tırla d ım. K ap ın ın k ırılm ası, içeri d olu ş an a d a m la r ve onu g ö t ü r m e le ri.

Ç ı ğ lık lar. Ve hiçlik.

H e r y an ım ı p an ik k ap lad ı. N o a h 'ı n e r e y e g ö t ü r m ü ş l e r d i? N e r e d e o l c u ğ u m u v e b u n u n n e d e n i n i ç ö z m e y e ç a lış a r a k t u h a f, k ü ç ü k o d a m a b a k ın d ım. H içb ir ip u c u y o k tu. N e k a d a r b ilin çsiz o ld u ğ u m u bile b ilm iy o rd u m. Tek b ildiğ im, k o r k u n ç b ir şeylerin o ld u ğ u n a iş a r e t e d e n m id e m d e k i z o n k l a m a y d ı. G özlerim i k a p a y ıp d in d e r s in d e ö ğ r e n d iğ im t ü m T an rılara b u r u n b ir r ü y a o lm a s ı için d u a ettim .

B e d e n im beni h an gi acın ası b ilin çsizliğ e g ö t ü r d ü y s e o r a d an u y an d ım. B i r k e z d a h a. D u v a r d a k i m in ik ışık k a y b o lm u ştu. G e c e o ld u ğ u n a d a ir tek iş a

re t b u y d u . S irtü stü y atıp b ey n im in p an ik le te la şla n m a sını ö n le m e y e ça lış tım . E llerim i g ö ğ s ü m e k o y arak n efes alıp v e rirk e n n e y a p a c a ğ ım ı b u lm a y a çalış tım . B e y n im d e n m ily o n la rca d ü ş ü n c e g eç ti . N e r e d e y d im ? N e o l r u ş t u ? T e h lik e d e m iy d im ? H iç d ışıarı çıkabilece k m iy d im ? Yemek yiyebilece k miyd im ? Ö ldürülece k m iy d im ? Annem i ve babam ı görebilece k miyd im ? Ya ark ad a ş larım ı ? Ya N oah'ı ?

O an d a o tan ı d ık bo ğ ulm a hissi sard ı her yerimi . Nefes alm aya çalış tım am a nafileydi . Ç ı ğ lık atm a y ı d enedi ğ imdeyse sesim çı km am ı ş , daha da panik olmu ş tım . Burada bana y a rd ım edebilece k kimse yoktu . Ne bir arkada ş ne bir doktor . Bu tuh af c d ad a , yalnız baş ı ma , bo ğ u larak ö lecektim . Y en iden nefes alm aya d enedim ama yine olmad ı . Bo ğ azım y an ı y o r , g ö rü ş ü m bulanıkla ş ı yordu .

"S a v a ş , " d ed im kendi kendime ama bedenim kontrolü ele g eç irm iş ti . B o ğ u lm aya baş lad ım . Bo ğ azımda yükselen alevlerle y a n a ğ ım d a n sü zü len sıcak ve ıslak yaş ları hissettim .

Birinin , h erh an g i birinin duymas ını umarak ç ı ğ lık atm aya çalış tım . B ed en im beni yarı yolda bırak mış , bir kez daha , karanlık b eni sah ip len m iş ti .

K o lu m u n alt ın d a bir sık ı ş tırma hissetti ğ imde kendime geldim a m a h â lâ h iç b ir şey göremeyece k kadar bulanık görü y o rd u m .

Tanımad ı ğ ım bir ses duydum . "İ yi mi ? "

"E m in d e ğ ilim . Y atak tan dü ş tü ğ ü nde katas ım fena ç arp m ı ş . "

O nu izli y o r o lm alı y d ım . "

"U y u y o rd u ! S a d ece tuvalete gitm iş tim . D ön d ü ğ ü m de bir çe ş it kriz g e ç iriy o r c u . "

"O n u yalnız b ırak m am alıs ın . Dr. B eau m o n t b unun olab ilece ğ ini söylem iş ti . Ş u an y oksu nlu k çek iy o r . "

B o ğ azım yen id en y an m ay a b a ş lam ı ş tı . "D ik k at et k u sacak . "

B a ş ım ı k aldır ıp b ü y ü k bir güç le fırlayarak beton zem in e k u stu m . Biri sırt ım ı sıv azlı y o rd u am a bu Lizzie de ğ ildi . N o a h d a d e ğ ildi . A ğ lam ay a b a ş lad ım . G ö z l e a ş ları yanaklarım d an sü zü lerek y erd e y aratt ı ğ ım pisli ğ in içine akı yordu .

"H e y evlat . İ yi m isin ? "

C ev ap v erem ey ecek k ad ar k o r k tu ğ u m d an y aln ızca ağ lam ay a d ev am ettim .

"B en ce bitti . Tanr ım , k o k u y o r . "

"G id ip tem izleyecek birini getir . G itm iş ken Rain'i de çağ ır . O n e yap aca ğ ın ı b ilir . "

Rain m i ? Rain de kim di ?

Birinin beni çekti ğ ini h issetti ğ im d e y en id en y ata ğ a yatır ıld ım . C enin p ozisy o n u n u alm ı ş , içim i çe ke çe ke ağ larken a ğ z ım d a h â lâ k u sm u ğ u n tad ı vard ı .

Y an ım d aki ad am ın nefes seslerini d uyab iliy o rd u m . Beni k on u ş m ay a zorlam asa d a y ata ğ ım ın u cu n a otu rm u ş tu . B ed en lerim iz de ğ m esin diye iyice kıvrıld ım .

A yak sesleri.

Birinin o d aya girdiğini d u y d u m .

Bir ses vard ı. A m erik an aksanlı bir ses. "P anik atak mı g eçird i?"

Nasıl biliyorlardı?

Y atağ ım d a oturan adam cevapladı. "Bu bir panik atak mıydı?"

"İşaretleri izlem eniz söylenmişti. Öncesinde ne yapıyord u?" A m erik alı kızgın gibiydi. Bunun beni rahatlatması gerekip gerek m ed iğind en emin değildim. Benim iyiliğimi d ü şü n ü yorsa belki de beni öldürmeyeceklerdi. Peki ama o zam an n ed en buradaydım ?

"H içb ir şey. Gerçekten. Bir dakika önce uyuyordu bir dakika so n ra kasılm aya başladı."

"Şim di gidebilirsin. Bununla ben ilgilenirim."

A d a m y atağ ım d an kalktı ve çıktı. Bacaklanm ı iyice altıma aldım .

"P o p p y ? "

A m erik alı ad ım ı biliyordu. Başımı kollarımın arasına alarak y ü z ü m ü gizlem eye çalıştım.

"P o p p y ? İyi m isin?"

Elbette iyi değildim. Kaçırılmıştım. Hem de muhtemelen bu sıra d a n Am erikal tarafından. Neden birini kaçınıp ona n azik d avran ırd ı ki? Bana şu Stockholm sendromu denen şey d en m i yaşatm aya çalışıyordu?

Y atağ ım g ıcırd ayın ca oturmuş olduğunu anladım. "P o p p y. K ork tu ğun u biliyorum. Sadece sana zarar verm eyeceğim izi bilm eni istedim. Burada güvendesin."

Kendi k en d im e mırıldandım. "N e d e d in ?"

Gözlerim i açm asam da konuştum. "Bana zarar verecek

°lsan ız söyleyeceğin iz şey tam da bu olurdu zaten. Sadece beni sak in leştirm eye çalışıyorsunuz."

"B u d o ğ ru d eğil."

O n a in a n m a d ım .

" P o p p y ? G ö z le rin i a ça b ilir m isin ? B en y a r d ım için burad a y ı m ."

A ç m a k is te m e d im. A m a n e le r o lu p b ittiğ in i öğren m en in te k y o lu d a b u y d u. Y a v a ş ç a g ö z le r im i a r a l a d ım ve tuhaf h a p is h a n e m n e tle ş m e y e b a ş l a d ı. Y a t a ğ ım ın u c u n d a değişik g ö r ü n ü m lü biri d u r u y o r d u. D ü ş ü k b e l k o t p a n t o l o n u ve k a p ü ş o n lu ü s t ü n ü n ü z e rin e b ir l a b o r a t u v a r ö n lü ğ ü giym işti. D ü z v e d ö k ü m lü sa ç l a r ı ile s ö r f ç ü le r e b e n z e m e k isteyen ç o c u k l a r ın tak tı ğ ı a h ş a p b o n c u k l u b ir k o l y e si v a r d ı.

"S e l a m P o p p y ."

O n a öfkeli b ir b ak ış attım. " B e n R a in ."

" N e r e d e y im ? A ile m n e rd e ? B e n im b u r a d a o l d u ğ u m u b iliy o r l a r m ı ? "

E llerini u zattı. " D u r b i r a z, b i r s e f e r d e b u k a d a r s o r u s o r u l u r m u ? E m i n i r e n ç o k n e d e n b u r a d a o l d u ğ u n u m e r a k e d i y o r s u n d u r ? "

H e n ü z b i r t e h d i t o l u ŧ t u r m a d ı ğ ı n ı a n l a d ı ğ ı m d a y a t t ı ğ ı m y e r d e d o ğ r u l d u m. "A n l a t a c a k m ı s ı n ? "

E llerini sa ç l a r ı n d a g e z d i r i p b i r i ç ç e k t i. "M a a l e s e f h a y ı r, a n l a t a m a m. A m a D r. B e a u m o n t s e n i n l e k o n u ŧ m a k i s t i y o r v e o s a n a h e r ŧ e y i a n l a t a c a k t ı r. "

"B e n i ö l d ü r e c e k m i s i n i z ? "

S o r m a y a k a r a r v e r m i ŧ t i m. N e k a d a r e r k e n ö ğ r e n s e m o k a d a r i y i y d i.

R a i n ŧ a ŧ k ı n a d ö n d ü. "T a n r ı m, h a y ı r. T a b i i k i h a y ı r. S e n g e r ç e k t e n b ö y l e m i c ü ŧ ü n d ü n ? "

B i r d e n d u r d u. ". .. B a k. G ü v e n d e s i n. V e e r k e k a r k a d a ŧ ı n d a b u r a d a. O d a g ü v e n d e. "

N o a h. B u r a d a m ı y d ı ? K a l b i m ç a r p m a y a b a ŧ l a d ı. "O n u g ö r m e m e i z i n v e r i n / " d e d i n t i t r e y e n s e s i m l e.

B a ŧ k a b i r k a f a s a l l a m a. "K o r k a r ı m b u ŧ u a n d a m ü m k ü n d e ğ i l. "

N o a h b u r a d a y d ı ! B u r a d a. O n u g ö r m e l i y d i m. O n a n e y a p ı y o r l a r d ı ? O s a f p a n i l y e n i d e n b e n i s a r d ı. B o ğ a z ı m d a d a h a b ü y ü k b i r ö f k e b i r i k i y o r d u. "O n u g ö r m e m e i z i n v e r i n, " d i y e b a ğ ı r d ı m. "O n u g ö r m e m g e r e k. "

A d a m a r t ı k s i n i r l e n m i ŧ g ö r ü n ü y o r d u. "B u n u n m ü m k ü n o l m a d ı ğ ı n ı s a n a s ö y l e m i ŧ t i m. "

P a n i k d u y g u m t a m a n l a m ı y l a ö f k e y e d ö n m ü ŧ t ü. "O N U G Ö R M E M E İ Z İ N V E İ E K Z O R U N D A S I N I Z. "

N e f e s i m k e s i l d i v e y i n e t ü m d ü n y a b u l a n ı k l a ŧ t ı. N o a h. O n a i h t i y a c ı m v a r d ı. T ü m b u n l a r ı y o k e d e b i l i r d i o. O n a s a r ı l m a y a, b a n a s a r ı l m a s ı n a i h t i y a c ı m v a r d ı. S a ç l a r ı m ı o k ŧ a y ı p, y ü z ü m ü a v u ç l a r ı n ı n a r a s ı n a a l a r a k t ü m b u n l a r ı n b i r r ü y a o l d u ğ u n u v e y a k ı n d a o n u n y a t a k o d a s ı n d a u y a n ı p, b u s a ç m a r ü y a y a g ü l e c e ğ i m i z i s ö y l e m e l i y d i.

G e r ç i g i t t i k ç e, b u n u n b i r k â b u s o l m a d ı ğ ı b e l l i o l m a y a b a ŧ l ı y o r d u.

"N o a h / " d i y e h a y k ı r d ı m.

"ŧ ŧ ŧ, P o p p y. K e n d i k e n d i n i g e r i y o r s u n. " "N o a h. N o a h n e r e d e ? N o a h. N o a h N o a h. "

K a l b i m t ü m h ı z ı y l a ç a r p ı y o r d u. B a ŧ ı m ı n d ö n d ü ğ ü n ü h i s s e t t i m.

"P o p p y ? "

"N o a h, N o a h, N o a h, N o a h, N o a h ... "

B i r k e z d a h a h ı ç l i ğ e d ü ŧ e r k e n b u k e z o n u m e m n u n i y e t l e k a r ŧ ı l a d ı m. d i.

Fısıltılar d u y u y o r d u m .

"B u d ü ş ü n d ü ğ ü m d e n ç o k d a h a b e t e r ." B u R a i n ' i n s e s i y " N e d e m e k i s t i y o r s u n ? "

"B a ğ l a r ı . Ç o k g ü ç l ü . H a f t a l a r ö n c e m ü d a h a l e e t m e l i y d i k ."

"Y a n ı l d ı ğ ı m ı m ı i m a e d i y o r s u n ? " M a n a l ı b i r s e s s i z l i k .

G ö z l e r i m i a ç m a d a n d i n l e m e y e d e v a m e t t i m .

"O n a b a k , t a m b i r e n k a z . B i r k r i z d e n d i ğ e r i n e g e ç i y o r . U y k u s u n d a o n u n a d ı n ı b a ğ ı r m a k t a n v a z g e ç m i y o r . V e o ... o d a e n a z k ı z k a d a r k ö t ü . T a m a m e n i ç i n e k a p a n d ı . H i ç k o n u Ő m u y o r . Y a l n ı z c a k ı z ı n i y i o l u p o l m a d ı ğ ı n ı v e o n u g ö r ü p g ö r e m e y e c e ğ i n i s o r m a k i ç i n a ğ z ı n ı a ç ı y o r . G ö r e m e y e c e ğ i n i s ö y l e d i ğ i m i z d e n b e r i y a t a ğ ı n d a k ı v ı r ı l d ı v e o a n d a n b e r i k ı p ı r d a m ı y o r . t k i s i d e k o m a d a g i b i A n i t a ! B u h â l d e o n l a r d a n n a s ı l n o r m a l h a y a t l a r ı n a g e r i d ö n m e l e r i n i b e k l e r i z ? "

D i ğ e r s e s a r a y a g i r d i .

B u s e s i t a n ı m ı y o r d u m . K a d ı n d ı . H o Ő u m a g i t m e d i . "...Y a n ı l d ı ğ ı m ı i m a e d i y o r s u n g i b i s i n ."

"H a y ı r . B e n s a d e c e o n l a r i ç i n e n d i Ő e l e n i y o r u m ." "O n l a n u m u r s a m a y ı b ı r a k D ü n h a y a t ı n ı n n e b ü y ü k t e h l i k e d e o l d u ğ u n u h a t ı r l ı y o r m u s u n ? Y o k s a ç o k t a n u n u t t u n m u ? "

S e s s i z l i k . "U n u t t u n m u ? " "H a y ı r ."

"G ü z e l . O h â l d e Ő i m d i b u t a l i h s i z â Ő ı ğ ı u y a n d ı r m a z a m a n ı ."

B e n d e n b a h s e d i y o r l a r d ı . H â l â b i l i n ç s i z m i Ő n u m a r a s ı y a p t ı m .

K a d ı n ı n y a t a ğ ı m ı n b a Ő u c u n d a d i k i l d i ğ i n i h i s s e d e b i l i y o r d u m . "E v e t , P o p p y u y a n ı y o r s u n . A s l ı n d a u y u m a d ı ğ ı n ı b i l i y o r u m ."

G ö z l e r i m i a ç m a d ı m .

"B u t i y a t r o s a n a f a y d a s a ğ l a m a z . K o n u Ő m a m ı z l a z ı m . B u n u i s t e r k o l a y y o l d a r y a p a r ı z ; y a n i s e n b i z i m l e i Ő b i r l i ğ i y a p a r s a n , i s t e r g ü ç k u l l a n a r a k y a p a r ı z . S a n a k a l m ı Ő t a t l ı m ."

S e s i c a n l ı , o t o r i t e r a m a k i b a r d ı . Y i n e d e b e n a l t ı n d a k i Ő e y t a n i t o n u s e z m i Ő t i m .

İ s t e k s i z c e g ö z l e r i m i a ç t ı m v e b e n i k a ç ı r a n k a d ı n ı i n c e l e d i m .

U m u l m a d ı k d e r e c e d e g ü z e l d i . U z u n , z a y ı f , t a s a r ı m c ı g ö z l ü k l e r i t a k ı y o r d u . Saçları büyük bir özenle arkaya doğru toplanıp k ü ç ü k b i r t o p u z y a p ı l m ı Ő t ı . G ü l ü m s e m i y o r d u .

"B u d a h a i y i . K ü ç ü k b i r s o h b e t e n e d e r s i n ? "

B e n s e k o r k m u Ő b i r t a v Ő a n l a ö f k e l i s a l d ı r g a n b i r h a y v a n a r a s m d a k i b a k ı Ő ı m l a b a k ı y o r d u m .

'G ü z e l . Ő i m d i , k o r k a r ı m s e n i k e l e p ç e l e m e k z o r u n d a y ı z ."

N e ?

Ő a Ő k ı n l ı ğ ı m ı y ü z ü m d e n a n l a m ı Ő t ı .

"S a d e c e k e n d i k i Ő i Ő e l g ü v e n l i ğ i m i z i ç i n . B a s i t b i r p r o s e d ü r / "

K e n d i g ü v e n l i k l e r i i ç i n m i ? B e n i m o n l a r a z a r a r v e r e ç e ğ i m i m i d ü Ő ü n ü y c r l a r d ı ? K a ç ır ı l a n , u y u Ő t u r u l a n v e k i l i t a l t ı n d a t u t u l a n b e n d i m .

E l l e r i m i u z a t a r a k z o r l a y ı c ı t a v r ı m ı b u h ü c r e n i n d ı Ő ı n d a s ü r d ü r m e y e k a r a r v e r d i m . A y a ğ a k a l k t ı m .

" O h â l d e b e n i z l e / "

B a c a k l a r ı m z a y ı f t ı . H e m k o r k u d a n h e m d e o n l a r ı k i m b i l i r n e k a d a r z a m a n c ı r k u l l a n a m a d ı ğ ı m d a n . H ü c r e m u f a k b i r k o r i d o r a a ç ı l ı y o r d u . N o a h ' d a n b i r i Ő a r e t g ö r e b i l m e k i ç i n d e l i g i b i ç e v r e m e b a k s a m d a o n u h i ç b i r y e r d e b u l a m a d ı m . K a d ı n b i r g ü v e n l i k k a p ı s ı n d a k i m l i ğ i n i o k u t a r a k ö t e n k a p ı y ı a ç t ı ğ ı n d a d a h a u z u n b i r k o r i d o r l a k a r Ő ı l a Ő t ı m . O n l a r ı t a k i p e t t i m . B u r a s ı u l u s l a r a r a s ı b i r u z a y i s t a s y o n u n a b e n z i y o r d u . H e r n e i s e p a h a l ı b i r y e r o l d u ğ u b e l l i y d i . K a p ı l a r ı a ç a n g ö z t a r a m a s i s t e m i n d e n d e b e l l i o l a c a ğ ı ü z e r e a y n ı z a m a n d a d a t e k n o l o j i k . B a Ő k a b i r i n s a n a r a s t l a m a m ı Ő t ı k v e b u d a t u h a f t ı . D o ğ a l o l a r a k s a k i n b i r m e k â n g i b i d e ğ i l d e s a n k i b i n a , ö z e l o l a r a k b e n i m i ç i n t e m i z l e n m i Ő v e g i r i Ő y a s a k l a n m ı Ő g i b i y d i .

U f a k , b e y a z b i r k a p ı y a u l a Ő t ı ğ ı m ı z d a d u r d u k . " G e l d i k , " d e d i k a d ı n .

B e n i i ç e r i a l ı p k e l e p ç e l e r i m i ç ö z e r e k o t u r m a m ı i Ő a r e t e t t i l e r . B u r a s ı u f a k b i r o d a y d ı . B i r ö z e l l i ğ i y o k t u . B i r m a s a v e ü ç s a n d a l y e d e n i b a r e t t i . K a r Ő ı m a g e ç t i l e r . M a s a d a s a n d v i ç l e r v e b i r b a r d a k d o l u s u m u z l u s ü t e b e n z e r s ı v ı d u r u y o r d u . T a b a ğ ı i n c e l e d i m . Y e m e k m u h t e Ő e m g ö r ü n ü y o r d u a m a o n W > l a r a g ü v e n e b i l i r m i y d i m ?

" Y e m e l i s i n / " d e d i k a d ı n . " F ı s t ı k e z m e l i s a n d v i ç l e m u z l u s i i t . E n s e v d i k l e r i n . "

B u n u n e r e d e n b i l d i k l e r i n e d a i r e n u f a k b i r f i k r i m y o k t u a m a b i r d e n m i d e m i b u l a n d ı r m ı Ő t ı .

" V e h a y ı r , z e h i r l i d e ğ i l l e r / " d e d i d ü Ő ü n c e l e r i m i o k u y a r a k . " M e s l e k t a Ő ı m R a i n ' i n s a n a d a h a ö n c e d e a ç ı k l a d ı ğ ı g i b i s a n a z a r a r v e r m e k n i y e t i n d e d e ğ i l i z . "

M i d e m , y a k ı n d a k i y i y e ç e ğ i s e z m i Ő g i b i g u r u l d a d ı . T e m k i n l i b i r Ő e k i l d e b i r s a n d v i ç a l d ı m v e k e n a r ı n ı ı s ı r d ı m . Y u t t u m . H i ç b i r Ő e y o l m a d ı . U f a k b i r ı s ı r ı k d a h a a l d ı m . V e b i t a n e d a h a . S o n r a m u z l u s ü t t e n b i r y u d u m a l ı p b e k l e d i m . H â l â b i r Ő e y o l m u y o r d u . B i r y u d u m d a h a a l d ı m .

Ç o k g e ç m e d e n t a b a k b i t m i Ő t i . K a d ı n m e m n u n g ö r ü n ü y o r d u .

" G ü z e l , g ü z e l , " d i y e m ı r ı l d a n d ı .

" N e d e n b u r a d a y ı m ? " d i y e s o r d u m , o n a b a k a r a k . Y e m e k c e s a r e t i m i g e r i k a z a n m a m ı s a ğ l a m ı Ő t ı .

" N e d e n k e n d i m i z i t a n ı t a r a k b a Ő l a m ı y o r u z ? " d i y e s o r d u . " M e r h a b a P o p p y . B e i D r . A n i t a B e a u m o n t v e b u d a a s i s t a n ı m B a y R a i n H a m i l t o n . "

O n a a l d ı r ı Ő e t m e d i m . " N e d e n b u r a d a y ı m ? "

B u d e f a o b a n a a l d ı r ı Ő e t m e d i . " Ő i m d i , " d i y e d e v a m e t t i . " U z u n z a m a n d ı r s e n d e n

haberdardık. Sen bizim farkım ızda olm asan d a ..."

Sesimi yü k selttim. "N E D E N BURADAYIM?" A yağa kalkarken san d alyem i g ittim. "Annemle babamın burada old u ğu m d an h aberleri var mı? Onlar iyi mi? N oah nerde? Ona ne yap tın ız? Beni b urada hapis tutmaya ne hakkınız v a r? Siz p olis d e ğ ils in iz ."

A n ita g ö z le rin i k ıstı. O k alın g ö z lü k le rin in ark asın d a d a r y a r ık la r gibi g ö r ü n ü y o r la r d ı. " O t u r P o p p y ."

O tu r m a d ım .

" O t u r , " d e d i b u d e f a d a h a s e r t . " V e s o r u l a r ın ı c e v a p l a y a y ım . "

M a t e m a t i k d e r s in d e s ık ılan h ırçın b ir e r g e n gibi g özlerim i d e v ire r e k iste k siz c e s a n d a l y e m e o t u r d u m . " E v e t ? "

A n ita iki elin i d e m a s a y a y e r l e ş t i r i p ö n e e ğ i l d i . H ızla kon u ş m a y a b a ş la d ı . " S e n i T e r ö r K a n u n u ' n d a n b u r a d a t u t m a h a k k ım ız v a r . Y a k ın z a m a n c a ü l k e n d e b u k o n u d a p e k ç o k k a r m a ş a ç ık s a d a y a s a l o l a r a k s e n i b u r a d a 2 8 g ü n t u t a b i l i r i m . "

B a ş ım d ö n m ü ş t ü . " T e r ö r m ü ? " B a ş ım ı s a l l a d ım . " B ir y a n l ı ş l ık o l m a l ı . B e n t e r ö r i s t d e ğ i l i m k i . N o a h v e b e n ... c i d d e n b ir ç e ş i t k a r ı ş ık l ık o l m a l ı . B e n a s l a k i m s e y i i n c i t m e m . T e h l i k e l i d e ğ i l i m . "

A n ita g ö z lü k le rin in ü z e rin d e n b a n a b a k t ı . " T a m t e r s i P o p p y . Ş u a n d a s e n v e e r k e k a r k a d a ş ın / ' d e d i s o n i k i k e l i m e y i t i k s i n e r e k s ö y l e y e r e k " d ü n y a ü z e rin d e k i e n t e h l i k e l i i k i i n s a n s a y ılı y o r s u n u z . "

K e l i m e l e rin in a n l a m ın ı k a v r a m a y a ç a l ı ş ır k e n b i r d e n g ü l e r e k y e n i d e n b a ş ım ı s a l l a d ım . " Ş a k a y a p ı y o r s u n u z . "

" K e s i n l i k l e h a y ı r . "

E l l e r i m i m a s a n ın ü z e r i n e k o y d u m . Y ü k s e k b ir s e s ç ık a r m a k i s t e m e s e m d e ç ık a r m ı ş t ım . " B u d e l i l i k . B e n t e h l i k e l i d e ğ i l i m . E l i m i a c ı t m a d a n b i r i n e y u m r u k b i l e a t a m a m . "

" B u n u s a n a a ç ık l a m a m b ir a z z a m a n a l a c a k . "

B a ş ım ı s a l l a d ım . " B u n u b a n a a ç ık l a m a n m ı ? B e n g ü y a t e r ö r i s t d e ğ i l m i y c i m ? B e n d e n b i l g i a l m a k i ç i n s o r g u y a ç e k m e n g e r e k m i y o r m u ? H e m b e n i b u r a d a t u t m a k i ç i n i z n i n i z n e r e d e ? B e n t u t u k l a m a e m r i f a l a n g ö r m ü y o r u m . "

A n ita s a k i n c e c e k e t i n i n c e b i n d e n b ir k â ğ ıt p a r ç a s ı ç ık a r d ı . K â ğ ı d ı a ç ı p m a s a d a b a n a d o ğ r u u z a t t ı . Ü s t ü n d e r e s m i b ir d a m g a v a r d ı . B e n i m v e N o a h ' ın a d ım g ö r d ü m . A y n ı z a m a n d a ' ç o k g i z l i ' v e ' u l u s a l g ü v e n l i k m e s e l e s i ' g i b i s ö z c ü k l e r d e g ö z ü m e ç a r p m ı ş t ı .

" B u d a n e d i r ? "

" B u t u t u k l a m a e m r i n i . G ö r d ü ğ ü n g i b i S a v u n m a B a k a n l ı ğ ı v e B a ş b a k a n ı n ı t a r a f ı n d a n i m z a l a n d ı . "

B a ş b a k a n m ı ? K a f a m k a r ı ş m ı ş t ı . K â ğ ı d ı y ü z ü s t ü m a s a y a b ı r a k t ım .

"P o p p y?"

"E v e g itm ek istiy o ru m ."

"G idebilirsin belki. Ailen için endişelenme onlar da endişeli değiller. A m a k orkarım öncesinde ikimizin konuşması g erek ."

Başımı k ald ırıp y ü zü n e baktım. "N e hakkında?" "Sen ve N oah h ak k ın d a."

Adının geçm esiy le birlikte gözlerime yaşlar doldu.

"N eler o ld u ğ u n u ya d a bizim bu işle ne ilgimiz olduğun u an la m ı y o ru m ," d ed im zayıf sesimle. "Biz tehlikeli insanlar değiliz ve yanlış hiçbir şey de yapmadık."

Artık g ö z y a şla rım hızla akıyordu. Umursamadan akmalarına izin verd im. Ben burada 28 gün tutabilecekler86 o zam an a ğ la m a m a da katlanm ak zorundaydılar.

Anita Rain'e d ön d ü. " Bizi bir sü re yalnız bırakabilir misin?" diye

^ rd u ona.

R a in 'in çık m asın ı iste m iy o rd u m. O, k ad ın d an daha iyi b iri gibi g ö rü n ü y o r d u. F a k a t g itm ey e hevesli g ö rü n m ese de s a n d a ly e sin i iterek kalktı v e çıktı.

A n ita ile b a ş b a şa k alm ıştık. S ad ece ikim iz.

Ben o n a baktım, o d a bana. Şim diden çok yoru lm uşt u m. Sessizliği k ıran o oldu.

"B ay an L a w so n. A nlatm ak üzere olduğum şey o kadar gizli kalm ı ş b ir sır ki düny e üzerinde bunu bilen toplam yüz insan ya v a rd ır ya yoktur."

"O h â l d e n e d e n b ana anlatıyorsunuz?"

"Ç ü nk ü b ilm ek hakkın. Bunu bilmek istemediğinden eminim, tıpkı b en im de bilmek istemedim gibi. Fakat geri dönüş yok. B u n d an böyle yaşamın çok zor olacak."

Artık şaşır m a kabiliyetim olduğundan bile emin değildim. "P ekâlâ, d e v a m ed in ," dedim durumun nasıl kötüleşebileceğinden em in olm adan.

"Aşık m ı s ın P o p p y L a w so n ?"

Soru o k a d a r d o ğ ru d an d ı ki gerçekten şaşır m ı ş tım. Ona b aktım. "B u n u n siz neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Ah, inan b an a, beni ilg ile n d iriy o r. Â şık m ı s ın d e ğ il misin ?"

N o a h 'ı d ü ş ü n ü n c e t ü m b e d e n im e b ir sıcak lık yayıldı.

" E v e t," d e d im b aşım ı ö n e e ğ e r e k .

A n ita s a n d a ly e sin e san k i h iç b ir şe y o lm a m ı ş gibi yaslan d ı.

"B u aşk d e n e n ş e y t u h a f b i r b i l i m s e l f e n o m e n /" dedi.

"B u g ü n b i l e h â l â a n l a m a y a ç a l ı ş ı y o r u z . B e d e n e b i r s ü r ü t a h m i n e d i l e m e z e t k i s i v a r . Ö r n e ğ i n , â ş ı k k e n d a h a z a c ı h i s s e t t i ğ i n i b i l i y o r m u y d u n ? "

B a ş ı m ı s a l l a d ı m .

"İ l g i n ç b i r ç a l ı ş m a . A m e r i k a ' d a b i r g r u p â ş ı k ö ğ r e n c i ü z e r i n d e b i r d e n e y y a p m ı ş l a r . R o m a n t i z m y a ş a y a n ö ğ r e n c i l e r i n a ğ r ı e ş i k l e r i n i n d a h a y ü k s e k o l d u ğ u s a p t a n m ı ş . S a d e c e b i r b a ş k a s ı n ı n o n l a r ı s e v m e s i n i n v e r d i ğ i o n a y l a n m a d u y g u s u , g e c e y a t m a d a n ö n c e m e s a j a t a c a k b i r i l e r i o l m a s ı y ü z ü n d e n ."

D e v a m e t m e s i n i b e k l e d i m .

"A y n ı z a m a n d a d a h a d a y a r a t ı c ı o l m a n ı z ı s a ğ l ı y o r . B u n u b i l i y o r m u y d u n ? "

B i r k e z d a h a b a ş ı m ı s a l l a d ı m .

"B u d o ğ r u . P o p ü l e r k ü l t ü r ü n ' c i c i m a y l a r ı ' o l a r a k a d l a n d ı r d ı ğ ı d ö n e m d e y a ş a d ı ğ ı n s ı r a d a b e y n i n i n ü r e t t i ğ i e l e k t r i k o k a d a r g ü ç l ü k i y a r a t ı c ı s ü r e ç l e r g e l i ş t i r i y o r ."

G ö z l ü ğ ü n ü ç ı k a r t t ı v e b e n i h a y r e t e d ü ş ü r e r e k t o p u k l u a y a k k a b ı l a r g i y e n a y a k l a r ı m a s a y a u z a t t ı .

"T a b i i aşk b i r d e g e n e l s a ğ l ı ğ a i y i g e l i y o r . D a h a z a s t a o l u y o r s u n . V e b e n i m e n s e v d i ğ i m k e ş f i d e d u y m a k i s t e r m i s i n ? " G ö z l e r i h e y e c a n ı ç i n d e y d i . "S o n d ö n e m d e aşkın b e d e n ü z e r i n d e i l a ç g i b i e t k i g ö s t e r d i ğ i n i b u l d u l a r . B u i n a n ı l m a z d e ğ i l m i ? B e y i n t a r a m a l a r ı g ö s t e r i y o r k i b i r i n s a n â ş ı k o l d u ğ u n d a b e y n i n d e a y d ı n l a n a n k ı s ı m l a r , b i r e r o i n y a d a k o k a i n b a ğ ı m l ı s ı n ı n b e y n i n i n u y u ş t u r u c u a l d ı ğ ı n d a a y d ı n l a n a n r e s e p t ö r l e r i y l e t a m o l a r a k a y n ı . İ Ő t e i n s a n l a r â ş ı k o l d u k l a r ı n d a b u y ü z d e n b u k a d a r d e l i g i b i d a v r a n ı y o r l a r . U c u z aşk ş a r k ı l a r ı n a , a ğ l a m a k l ı Ő i i r l e r e , h a t t a i n s a n l a r ı n i l i Ő k i y a ş a m a i s t e k l e r i n e y o l a ç a n h i s i Ő t e b u . Ç ü n k ü y e n i â ş ı k o l a n b i r i n s a n b i r u y u Ő t u r u c u b a ğ ı m l ı s ı n d a n f a r k s ı z d ı r . T ü m b u d o p a m i n s e v i y e s i d e n g e s i z l i k l e r i n i , m a n t ı k s ı z ö z g ü v e n e k s i k l i k l e r i n i , e n d i Ő e y i v e k ı s k a n ç l ı ğ ı b ö y l e a ç ı k l a y a b i l i r i z . E r k e k a r k a d a ş ı m ı b i r h a f t a g ö r m e d i ğ i n d e o r t a y a ç ı k a n f i z i k s e l y o k s u n l u k b e l i r t i l e r i d e b u n d a n ."

Ö f k e m e , k o r k u m a v e ü z ü n t ü m e r a ğ m e n t ü m b u a n l a t t ı k l a r ı n ı o l d u k ç a i l g i ç e k i c i b u l u y o r d u m . O n u d a h a i y i d i n l e y e b i l m e k i ç i n ö n e d o ğ r u e ğ i l i r k e n s ö y l e d i k l e r i i l e N o a h ' a k a r Ő ı h i s l e r i m i k a r Ő ı l a Ő t ı r ı y o r d u m . H a k l ı o l a b i l i r d i .

A n i t a d e r i n b i r i ç ç e k t i . " E l b e t t e , " d e d i s o n r a . " H e p s i b i r f a n t e z i ."

K a ş l a r ı m ı k a l d ı r d ı m .

"H a d i a m a t a t l ı m s e n b i r g e n ç s i n . S e n i n y a ş ı n d a i n s a n ı n d a h a a l a y c ı o l m a s ı g e r e k m e z m i ? B u b i r a n d a o r t a y a ç ı k a n aşk b o m b a r d ı m a n ı n r o m a n t i k b i r y a n ı y o k . H e r Ő e y b i y o l o j i . T ü r ü m ü z ü n a s ı l a m a c ı B a y a n L a w s o n , ç o ğ a l m a k . A s l ı n d a h e r Ő e y b u k a d a b a s i t . B i z l e r s e b u n d a n f a z l a s ı o l d u ğ u n u d ü Ő ü n m e e ğ i l i m i n d e y i z . S ü s l ü e d e b i y a t

metinleri yazıp u zun b in alar diker ve sonraki yaşamla ilgili felsefeler kurarız. H epsi de d ü n ya üzerine kendimizden bir parça bırakabilmek için. Yalnızca çoğalm ak, ölmek ve yerimizi onlara b ırakm ak için b u rad a değilmişiz gibi davranırız. Ama h a y a tın a n lam ı bu. Ç o ğ a l v e öl. İç k a r a r tı c ı d eğil mi? Bu h a y a l kırık lığın ı ö rtm e k için aşk fan tezinin i in şa etm em ize ş a ş m a m a lı."

A y a k l a r ın ı y e r e i n d i r i p p l a n l ı b i r ş e k i l d e ö n e d o ğ r u e ğ i l d i . " B i r s ı r b i l m e k i s t e r m i s i n ? "

H e r ş e k i l d e a n l a t a c a ğ ın ı b i l s e m d e b a ş ı m ı s a l l a d ı m . S e r g i l e d i ğ i b u d r a m a t i k k o n u ş m a s a h n e s i n d e n m e m n u n g ö r ü n ü y o r d u .

"A ş k s a d e c e h o r m o n l a r d a n i b a r e t , " d i y e f ı s ı l d a d ı . " H o r m o n l a r m ı ? "

" E v e t . M i l y o n l a r c a h o r m o n . B i z i m a p t a l t ü r ü m ü z i s e b u n d a n f a z l a s ı y m ı ş g i b i d a v r a n ı y o r . Â ş ık o l a c a k l a r ı k i ş i y i s e ç e b i l e c e k , d ı ş a r ı d a b i r y e r l e r d e o n l a r ın ' k a d e r i n d e y a z a n ' o ö z e l i n s a n ı b u l a c a k l a r m ı ş g i b i . B u g ü l ü n ç . A ş k y a l n ı z c a ç i f t l e ş m e s ü r e c i n i k o l a y l a ş t ı r m a k ı ç i n v a r . B i r i n s a n k a r ş ı c i n s t e n b i r i n e b i r ç e k i m h i s s e t t i ğ i n d e b u n u n a l t ı n d a t e k b i r a m a ç v a r d ı r : B u i n s a n l a y a t m a k b a n a s a ğ l ık l ı e v l a t l a r v e r e c e k m i ? "

K o l l a r ı m ı u z a t t ı m . " B u k a d a r b i y o l o j i d e r s i y e t e r , " d e d i m . " N e a ç ı k l a m a y a ç a l ı ş t ı ğ ı n ı z ı b i l i y o r u m . F e r o m o n l a r d a n b a h s e d i y o r s u n u z d e ğ i l m i ? İ n s a n l a r ı b i z e ç e k e n f a r k e t m e d e n s a l g ı l a d ı ğ ı m ı z ş u k o k u d a n ? "

A n i t a i r k i l d i . " E v e t . H a k l ı s ı n . E t k i l e n d i m d o ğ r u s u . " H a f i f ç e g ü l ü m s e d i . " F e r o m o n l a r ı m ı z k e n d i m a r k a m ı z ı t a ş ı y a n p a r f ü m l e r g i b i d i r . F a k a t v a n i l y a , g ü l y a d a M a r i a h C a r e y ' n i n y e n i p a r f ü m ü y e r i n e , o n l a r b i z i m g e n e t i k k o d l a r ı m ı z g i b i k o k a r l a r . K a r ş ı c i n s b i l i n ç a l t ı n d a b u k o k u y u a l ı r v e g e n e t i ğ i n i n u y u m l u o l u p o l m a d ı ğ ı n ı a n l a r . "

N o a h ' d a n ö n c e r o m a n t i z m e k a r ş ı a t ı p t u t m a l a r ı m ı d ü ş ü n d ü m . " B e r b u n l a r ı z a t e n b i l i y o r u m . "

B a n a a l d ı r m a d ı . " A m a b a n a a s ı l i l g i n ç g e l e n i n s a n l a r ı n b u n u n b u k a d a r k l i n i k b i r v a k a o l d u ğ u n u r e d d e t m e l e r i . A ş k a i n a n m a k i s t i y o r , o n a i n a n m a k z o r u n d a h i s s e d i y o r l a r . A s l ı n d a s a d e c e k e n d i l e r i n i d a h a i y i h i s s e t m e k i ç i n d e r i n v e a n l a m l ı b i r b a ğ a i n a n d ı r ı y o r l a r k e n d i l e r i n i . A s l ı n a b a k a r s a n o l d u k ç a z a v a l l ı c a . "

G i d e r e k b u k a d ı n d a n h o ş l a n m a d ı ğ ı m ı d a h a n e t f a r k e d i y o r d u m . B i l i m i a r k a s ı n a a l m ı ş o l a b i l i r d i a m a a ş k v e i l i ş k i l e r k o n u s u n d a k i f i k i r l e r i ... g e r i k a f a l ı c a y d ı .

" V a y c a n ı n a , " d e d i m . " B i r i l e r i b e l l i k i y a l n ı z ... "

D r . B e a u m o n t b u y o r u m u m d a n h o ş l a n m a d ı . " A h e v e t , d o ğ r u , " d e d i ö n ü n d e k n o t l a r ı k a r ı ş t ı r a r a k . " B u r a d a s e n i n k i n a y e l i t a v r ı n d a n b a h s e d i l i y o r d u . K e n d i n i ç o k a l a y c ı z a n n e d i y o r s u n d e ğ i l m i ? " R e s m i g ö r ü n ü m l ü b i r A 4 k â ğ ı d ı n ı k e y i f l e ç ı k a r d ı .

" B a ş l ı y o r u z . " S a y f a y ı o k u m a y a b a ş l a d ı . " P o p p y L a w s o n i l g i ç e k i c i v e o l d u k ç a i n a t ç b i r h a s t a . T e r a p i o d a s ı n d a s ü r e k l i t a r t ı ş m a y a r a t m a y a ç a l ı ş a n t e k h a s t a m . Ş u h e r

zaman haklı o ld u ğ u n a d air gençlik alışkanlığına sahip ve bu nedenle de aksini gösterebilecek tüm bilgilere genelde gözlerini k ap ıy or."

Büyük bir şok için de yüzü ne bakıyordum. "Bu da ne?" Kâğıdı y erin e k oyd u .

"Bu psik iyatristin Dr. A shley'nin bize yazdığı bir rapor.

Bizim em irlerim izle san a göz kulak oluyordu." "Terapistim i beni izlem esi için mi kullandınız?"

Anita g ü lü m sed i. "F a z la seçeneği yoktu. Hasta gizliii8J nden b ah sed ip d u rd u am a biz tartışılacak bir grup değiliz. H e r n e y s e, N o a h ile ilişkin ize d a ir e n t e r e s a n bilgier s u n d u ."

N o a h .

A d ı içim d e ö y le ç o k d u y g u y u te tik liy o rd u ki o nları kontrol a ltın d a tu tm a k ta z o rla n ıy o rd u m. D r. A s h le y ile önceki se a n sla rım ı d ü ş ü n ü n c e h e r ş e y yerli y e rin e o tu rd u. Bir defa sın d a b a n a N o a h 'ı s o r m u ş v e b e n d e k e n d im i k ayb etm iştim. H a tta b e n o n d a n b a h s e tm e d iğ im d e b ile k o n u y u erkek a rk a d a ş ım a g e tirm e y e ç a lış ıy o rd u. H e n ü z b itirm ed iğ im y a p b o z u n p a r ç a la rı gibi h e r ş e y b ir a n d a y e rli y erin e o tu r m u ş tu .

D r. A n ita y ü z ü n d e u k a la b ir g ü lü m s e m e y le b a n a bakıy o rd u. "S e ssiz le ş tin ."

O n a e lim d e n gelen en k ö tü b ak ışı attım. "A n latacak ların a d e v a m e d e lim c lu r m u ? " d e d im. " B ir ilişki için dek i h erk esin a ld a tılm ı ş b ir a h m a k o ld u ğ u n d a k a lm ı ş tın ."

G ü lü m s e y e n d u d a k la rı g e rild i.

"A sıl d e m e k iste d iğ im, in sa n la rın y ü z d e d o k s a n d ok u zu için g e r ç e k ; g e n e tik o la ra k u y g u n o ld u k la rı b irin i bulup, k e n d ilerini âşık o ld u k la rın a in a n d ıra r a k, b ir s ü rü h orm o n sa lg ıla d ık la rı v e o rta k y a ş a n m ı ş lık la r ile b ir b a ğ lılık geliştire re k b irlik te k a ld ık la rı d ır. S o n ra o n la r ö lü r v e bu zinciri ç o cu k la rı d e v a m e ttirir."

"B ir r o m a n tik k ita p y a z a r ı o lm a lıy m ı ş s ın ız ," dedim. " *Romeo ve Juliet* in b u v e rs iy o n u n u n ra f la rd a y e r a la ra k N ew Y ork T im e s ç o k s a ta n la r listesin e g ird iğ in i g ö re b iliy o r u m /" A n ita belli e tm e m e y e ç a lış sa d a ra h a ts ız o lm u ş tu. D o sy a sın d a b ir s a y fa d a h a ç e v ire r e k d ik k a tlice in ce le m e y e koy u ld u .

Dikleştim.

Gözlüklerini rahatlam ı ş gibi çıkardı. "Anlat bakalım poppy. Ruh ikizi kavram ın a inanır mısın?"

"*Sizin* inanm adığınıza oldukça eminim."

Anita, y ü z ü n d e n görünm ez bir saçı arkaya doğru itti. "Aslında," dedi, "işin *gerçekten* ilginçleştiği yer burası."

Kendim e hâkim olam adım. Son cümleyi fısıldayarak söyleyişi m asaya yaklaşm am a sebep olmuştu.

"Söylediğim gibi gerçek hayat ve gerçek aşk romantik değildir."

Üzerimizdeki lambanın ışığı titredi.

"Oysa ruh ikizleri oldukça romantiktir. İnsanlar onlara bayılır. Sadece sana özel bir insanın, senin mükemmel eşinin, diğer yarının, dışarıda bir yerlerde olduğu fikrine. Bu düşünce o derece büyüleyicidir ki insanlar ruh ikizimiz olsa dahi onla tanışma şansımızın ne kadar az olduğunu görmezden gelirler. Demek istediğim, ruh ikizinin işyerinden Barry ya da bardaki kız olma şansı ne kadardır ki?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Ne demek istediğini anlıyordum.

Gözlüğünü yeniden takarak sesini alçalttı.

"Mesele şu ki," dedi usulca eğilerek. "İnsanların bilmediğiysen arada bir de olsa bu dünyada birbirleri için mükemmel eş olarak tanımlanabilecek iki insanın doğuyor olmasıdır."

Mükemmel eş derken?"

Bu birçok şeyi kapsıyor. Ama çoğunlukla aralarındaki Çekimi karşı konulmaz kılacak şekilde karşıt genetik özelliklere sahip olduklarını söyleyebiliriz. Bilimsel olarak mükemmel çiftler. Aslında eksik bir yapboz parçasıyla doğmil insanlar da diyebiliriz onlara. Ve bu özel çift karşılaştığında kendilerini tamamlanmış gibi hissederler."

Gözlerinin parıldamasından kendini kaptırdığını anlayabiliyordum.

"Elbette şansları hâlâ çok az. Mükemmel eşle karşılaşma imkânının yok denecek kadar az. Genellikle New York'tan zengin bir çocuk Filipinlerde fakir bir çiftçi kız ile eşleşir. Onlar birbirlerini ne zaman tanıyabilirler ki? İstatistiksel olarak bu çiftlerin karşılaşma şansı imkânsız gibi bir şeydir. Burası büyük bir dünya. Onlar da geri kalan hepimiz gibi hormonları sayesinde âşık olup ömürlerini geçirirler. Evlenip çocukları bile olabilir. Gerçi mükemmel eşe sahip çoğu, hayatlarını yalnız geçirir. Bunu bilinçli yapmazlar ama tanıştıkları hiç kimse onların arzu ettikleri tatmini sağlayamaz."

Masanın üzerindeki dosyayı düşündüm. Dr. Ashley'i casusluk yapması için kullanmasını düşündüm. Sonra Noah ile tanıştığımda hissettiklerimi.

Ürperdim.

"Onları izlediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordum. "Sebebini öğrenebilir miyim?"

Anita yerinde kıpırdandı. "Çünkü bu çiftler birbirlerini bulurlarsa bu potansiyel bir yıkım anlamına gelir."

"Efendim?"

"O küçük kafanın hayal edebileceğinden bile daha tehlikeli şeyler olur."

Daha önce söyledikleri geldi aklıma birden. Noah ve benim dünyada yaşayan en tehlikeli insanlar olduğumdan bahsetmişti.

Çekine çekine konuştum. "Ve Noah ve ben de..." Anita iğrenç bir şekilde

gülümsüyordu. "Doğru. Sen ve

Noah da eşleştiniz; kaderiniz bir. Sanırım romantik bir şekilde tasvir edecek olursam birbirinizin ruh ikizi olduğunuzu söyleyebiliriz."

"R u h ikizi m i?" "E v e t öyle." "B en ve N o a h ?" "A yn en ."

Söylediklerini bir türlü tam olarak kavrayamıyordum. Beynim in bir tarafı, daha doğrusu içimdeki o şüpheli P o p p y alaycı bir tavırla, *Ya, ne dem ezsin*, derken diğer tarafı, yani N o a h la tanıştığım dan beri içim de büyüüp gelişen bu yeni rom an tik Poppy, hiç de şaşırma amıştı.

D aha fazla cevap peşindeydim. "N ed en tehlikeliyiz?" "İşin içinde karm aşık bir bilimsel hesaplam a var. Bir bölü m ü nü ben bile henüz çözem edim ."

"E m in im takip edebilirim ."

Dr. B eaumont m asaya biraz daha eğildi. "Seni daha önce u yarm ıştım , " diye fısıldadı "Sana söylememiş olmamı dileyeceksin."

U yu d u ğu m korkunç hücreyi düşündüm ve: "Bana işleri olduğundan d aha kötü yapacak bir şey söyleyebileceğini sanm ıy o ru m , " dedim .

G ülüm seddi. "Sen öyle sanıyorsun." "O labilir."

A ya ğa k alk m iş v o l talar atarak konuşuyordu. "Sana zaten sırad an aşkın, insanlar üzerindeki etkisini anlattım. Hani şu tem el h orm o n ları yüzünden bir araya gelen insanların y aşad ık ların ı."

Başım ı sallad ım .

"İşte, bu 'norm al' çiftler üzerinde çalışırken onları 'ruh ikizi' olan çiftlerle karşılaştırdık ve aralarında büyük bir fark bulduk."

T op uk larının ü zerin d e dönerek bana baktı. "İnsanlar âşık old u k ların d a v ü c u t ların d a neler olduğunu biliyor musun?"

Hayır der gibi başımı salladım. "Bilmiyorum. Güzel şeyler mi?" diye sordum alaycı bir tavırla.

Anita bir kaşını kaldırdı. "Çok akıllıca. Aşk aslında oldukça kimyasal bir süreçtir. Birine âşık olduğunda bu vücuduna bir kim yasal bomba bırakmaktan farksızdır. Üstelik bunu kontrol etm ek için yapabileceğin bir şey de yok. Tüm bedenini daha önce de söylediğim gibi, mutluluk hormonu olarak da bilinen dopam in doldurur ve bu da uyuşturucu kullanmış gibi bir etki yaratır. Bir de norepinefrin var," dedi parmaklarıyla bir yandan sayarak. "Daha bilinen adıyla adrenalin. Bu h orm on da ellerin terlemesine ve hızlanan kalp Aşlarına sebep olur. Sonra bu karışıma serotonin eklenir...

^r başka m utluluk horm onu. O da âşık insanların deli gibi

^vrarılar sergilem esine sebep olur."

"Güzel bir kokteyle benziyor." "Tahmin bile edemezsin."7

Anita konuşmak için ağzını açtı ama sonra durup yeniden sustu. Sandalyesini çekip oturdu ve gözlerimin içine baktı. "Bir insanın ne kadar elektrik ve manyetizm a

üretebileceğinin farkında mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Çok mu?"

"Pek bilimsel olmadı ama evet, çok. İnsanların fark ettiğinden daha çok. Hatta kalbin çalışıp vücuda kan pompalamasına yol açan şey de elektrik. İnsanlar bunu pek bilmez. Tam buramızda kendi jeneratörlerimiz bulunuyor." Hafifçe sol göğsünün üzerine dokundu.

"...Ayrıca bunun yanında kan hücrelerimizde hemoglobinin de var. Hemoglobinin demir, demir de manyetik güç anlamına gelir. Emar taramalarında da bundan faydalanırlar zaten."

Gözlerimi devirdim. "Bunlar ilginç şeyler gerçekten ama bana hâlâ, bunun Noah'ın beni diğerlerinden nasıl farklı kıldığını anlatmadınız. Bizi ruh ikizi yapan şey ne?"

Bir süre konuşmadı. "Şey, toplayabildiğimiz bilgiye göre 'normal' çiftler bu kimyasal kokteylden fazla etkilenmiyorlar. Fakat 'ruh ikizlerinde' bu kokteyl çok ama çok farklı işliyor."

"Nasıl farklı?"

"İşte önemli nokta da burası. Normal bir eşleşmede aşk hormonları, bedeninin elektriksel ve manyetik düzenini bozmaz. Evet, biraz heyecanlanır, telaşlanır ve terlersin ama hepsi o kadar. Sen ve Noah'ın farkı ise bu aşk hormonlarının bir şekilde vücutlarındaki elektrik ve manyetizmayı etkilemesi. Vücudunuzda dolaşan hormonlar bir çeşit... reaksiyonu tetikliyor gibiler. Paylaştığınız 'aşk' güçlü bir elektriksel ve manyetik akım yaratmaya başlıyor/

Takip edemiyordum. "Ha?"

"Sizin durumunuzdaki diğer çiftleri inceleyerek bunları bulduk. İşleri daha da ilginç yapan şeyse bu akımların siz daha tanışıp âşık olmadan başlıyor olması. Birbirinize üç kilometreden daha yakın olduğunuz anda beyninizden vücudunuza aşk kimyasalları yayılmaya başlar. Henüz bu süreci anlamamanın çok başındayız ama salınan enerjinin tıpkı hedefe kilitlenen bir füze gibi, birbirinizi bulmanıza yardım ettiği görülüyor. Tıpkı birbirini çeken iki mıknatıs gibi. Elektriksel ve manyetik çekim o kadar güçlü oluyor ki bunun durdurulamaz bir güç olduğunu söyleyebiliriz. Yine de çok yıkıcı da olabilir..."

Konuşmasını böldüm. "Nasıl yıkıcı?"

Gerinip hafifçe esnedikten sonra su bardağından bir yudum aldı. "Söylesene Poppy," dedi bu defa daha yumuşak ve daha az otoriter bir sesle. "Panik atakların ne zaman başladı?"

Okulda, coğrafya dersinde panik atak geçirdiğim o korkunç güne döndüm. "İki yıl önce."

Anita başını salladı. "İlginç. Peki ya Noah'ın depresyonu? Onun ne zaman başladığını biliyor musun?"

Zaman, gözümün önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Birden Noah'ın, dairesinde

banasını açtığı o ana döndüm. Birbirimizi ilk kez sevmeye başladığımız, güvendiğimiz zamana. Sanki üzerinden bir ömür geçmişti. "Sanırım Middletown'a taşındığında başlamış."

Yine başını salladı. "Teki o ne kadar önceymiş iş?"

"İki yıl kadar ar..." Ağzım açık kalmıştı. "Bir dakika, yani sorunlarımızın birbirine bağlı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ve konuşmaya başladığımızdan beri ilk defa Dr. Beaumont benim için biraz da olsa üzgün görünüyordu. "Bingo-"

"Ama nasıl? Anlamıyorum..."

"Birbirinizi hissedecek kadar yaklaştınız ve aranızdaki elektrik akımları her şeyi birbirine karıştırdı. Noah'ın sana bu kadar yakın olması, seni birinin bir elektrik sandalyesine bağlayıp kolu sonuna kadar çekmesi gibiydi."

Hafızam bu defa beni bambaşka bir sahneye götürdü. İlk konser gecesini hatırladım. O korkunç mu korkunç panik atağımı. Sonra diğer tüm buluşmalarımızı. Avlanıp yenmek üzere olan bir kuş gibi atan yüreğimi. Bir orkestra şarkısı gibi kesik kesik nefes alıyordum.

Tüm bunlara Noah mı sebep oluyordu yani?

"O yüzden mi Noah'ı ilk gördüğümde büyük bir panik atak geçirdim?"

Anita bu itirafıma şaşırılmış değildi. "Evet. Aynı zamanda Bay Robert'm bu ağrı depresyon rahatsızlığı da Middletown'a ve senin yakınma taşındığında başladı. Farklı bedenler akımlara farklı tepkiler verebilir. Seninki vücudunun nefes alma ve kalp atışları gibi normal fonksiyonlarını daha şiddetli etkilerken, Noah'ın tepkisi beyninin elektriksel düzenini bozuyor."

Bir süre konuşmadım. Aldığım cevaplar için memnundum ama aynı zamanda aklımda o kadar çok soru vardı ki. Zavallı anneme bu zihinsel hastalığımda hiçbir suçu olmadığını söylemeyi de aklımın bir köşesine not ettim. Çok sevinecekti. Tabii onu bir daha göreceğim olursam.

"Devam edin o zaman /" dedim. "Ben hazırım. Neden tehlikeliymişiz? Bu elektrik akımı yalnızca bizi rahatsız ediyor, değil mi? Noah'la birlikte kalabileceksem bu panik ataklara razıyım."

Doktorun gözleri kararmış ve yine o aynı korkutucu sesiyle konuşmaya başlamıştı. Ona karşı duyduğum tüm sempati bir anda yeniden yok oldu.

"Maalesef öyle değil Poppy. İki insan eşleştiğinde bu güçler yalnızca çifti etkilemez. Elektrik, birbirlerinin akımlarından beslenmeye ve büyümeye başlayarak aşırı derecede büyür ve kendi güç alanı oluşturur. Beyin ve beden çok güçlü şeylerdir. Ve sadece iki normal insanın âşık olduklarını sanmalarını yaratıcılıklarını artırıp ağrı eşiklerini yükseltiyorsa... ruhları ve bedenleri birbirine bağlı ve bir enerji santrali kadar enerji üreten iki ruh ikizinin neler yapabileceğini hayal et."

Suyumdan bir yudum aldığım da ellerimin titrediğim fark ettim.

"Sonunda bu elektrik fazla gelir. Bedenleriniz tüm bu enerjiyi üretirken bunu boşaltacak bir kaynak bulamaz. Böylece enerji çevreye yayılır. Muhtemelen böyle bir şeyin ne kadar zarar verebileceğini düşünüyorsunuzdur. Bilsen şaşarsın. Dünyamızın varoluşu mükemmel ama bir o kadar da narin bir dengeye bağlıdır. Her yerde bir denge vardır; kuzey ve güney kutbunda, okyanus gelgitlerinin sürekli

^eğişen öngörülebilirliğinde, sonunda değişmemesi gere\ l 'l'ı h o. !. " \ . ken kanun ve hareketlerde. Ama sen ve Noah bu dengeyi b ozacak astronom ik enerji seviyesini üretiyorsunuz. Bu, elektrik fırtınalarına, kısa devreye, hava değişikliklerine ve hatta tektonik tabakalarda harekete bile sebep olabilir."

Kendimi kahkahalarla gülmekten alıkoyam adım. "Yaa, tabii," dedim. "N oah ile birlikte volkan patlam alarına yol açtığım ızı hiç sanm ıyorum. Biz Marvel karakterleri değiliz y a."

Kahkahalarım çok iyi karşılanm am ıştı. Anita bana ölüm cül bir bakış attı. "Sen N oah ile tanıştığın dan beri en az yirm i kişi öldü."

İşte bu beni öfkelen dirmişti. "Böyle bir şey söylemeniz çok korkunç. Biz kimseyi incitecek bir şey yapm adık!"

Sesi artık kinayeliydi. "D em ek yap m ad ın ız?" Bir başka dosya daha alarak karıştırm aya başladı. "Şim di, bakalım ... ah evet. Kısa bir zam an önce tüm k asabada bir elektrik kesintisine yol açtınız. Gerçi bu defa kimse yaralanm am ıştı. Sonra bir de fırtına vardı. O fırtına onlarca işyerine zarar verm em iş m iydi? Tabii bir de şu yol açtığınız kar fırtınası var. O da çok sayıda ölüm e yol açan şu trafik kazasına sebep o lm u ştu ." D osyasında bir sayfa daha çevirdi. "Ve farkında mısınız em in değilim am a dün geceki aktiviteleriniz ufak çaplı bir d eprem e yol açtı. Biz gelip de gelişmeleri engellem eseydik, sen ve erkek arkadaşının cinsel eylem lerinin yol açtığı ölüm lerin sayısı yüzleri bulacaktı."

K arşım da otu ran bu iğrenç kadına daha fazla dayanam ayacaktım. "Bu ne cüret? Bizim bunlarla hiçbir ilgimiz yok. Sadece tesadüf. N e cüretle bu ölüm leri bizim üzerin ize atm ay a kalkarsınız?"

"Suçlanacak biri varsa o da benim/" dedi Anita. "Siz ne y a p t ı ğ ı m z i bilmiyordunuz ve biz de size yeterince çabuk ulaşamadık. Açıklamalarım henüz bitmedi Poppy. Bilmer gerekense o belli başlı... aktiviteler -pekâlâ burada açık açık söyleyeceğim cinsel aktiviteler, akımları başlatan uyarılma hormonlarının salgısını ciddi anlamda artırır. Sen ve Noah'ın yaşadığı cinsel uyarılma, dev bir kamp ateşine atılan tonlarca benzin gibi."

Kızardım.

Anita da bu hâlimi fark edip sırtıttı. "Bir düşünsene poppy. Tüm bunlar olurken sen ve Noah neler yapıyordunuz? Öpüşüyor muydunuz? Dürtülerinizle mi hareket ediyordunuz? Sizin suçunuz değil. Dediğim gibi sizinki gibi bir eşleşmede yaşanan cinsel çekim neredeyse hayal edilemeyecek kadar büyük. Ve eşleşme yaşamış bir çift

cinsel ilişki yaşadığında salman enerji çok büyük olur ve felaketler yaşanır."

Gözümden akan yaşlar sıcaktı ve öfkeliydim. Noah ile neredeyse seks yapacaktık. Eğer o, bu tuhaf yabancı, doğruyu söylüyorsa o zam an gerçekten yapabilesek neler olacaktı?

Felaket mi? Ürperdim.

Hâlâ konuşuyordu ama şimdi daha akli başındaydı. "Benim işim, yani burada bulunma sebebim... bu çiftleri bulmak ve cinsel ilişki yaşamadan onları ayırmak. Diğer türlü, basitçe anlatmak gerekirse insanları öldürür. Ve her zaman zam anında yetişemiyorum Poppy. En son başansız oluşum iki yıl önceydi."

Bakışlarını m asaya indirdiğinde o sert, resmi görünüşün arkasında bir insan gö rd ü m. Öfkeyle ifade edilen bir anlık suçluluk d uyg u su. "B ir tayfun. Çok fazla kayıp. Heps i de ben zam an ın d a yetişem edim diye."

Deli gibi başım ı sallam aya başladım. "H ayır, hayır, hayır, hayır, h ayır."

"E v e t P o p p y. D o ğ r u ."

"D o ğ r u de ğ il. Bu sadece bir tesadüf. K azalar, kötü şeyler h ep olur. H ayat bu. Yalar söylüyorsunuz."

"Seni tem in ederim ki yalan söylem iyorum. Yoksa neden b u rad a old u ğ u nu d üşünüyorsun ki? N eden seni gerekti ğ i k ad ar tutuklu tutabilecek bir kâğıdı Başbakanının imzaladığını sanıyorsu n? Sen ve N oah bir arada tehlikelisiniz. Bu bilin sel bir gerçek ."

D aha da şiddetle ağlam aya başladım. "Biz kimseyi incitm ek istem edik ," dedim içimi çekerek.

"İstem ettiğinizi biliyorum am a eğer birlikte kalırsanız inciteceksiniz."

B u e ğ e r kelimesi içimi buz gibi soğuk suya atlamışım gibi acıtm ı ştı. Eğer birlikte kalırsak... Eğer. Bugünden önce ölene dek N oah'ın hayatım ın bir parçası olacağını sanıyord um. Şim diyse buna izin vermeyebilirlerdi. "N eden kimsenin bundan haberi yok?" diye sordum hıçkırıklarımın arasın da. "N ed en bu k adar büyük bir sır ki? Bunun hiç adil old u ğ u nu sanm ıyorum. İnsanların bilmesi gerekir!"

A nita yine öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Sen aptal mısın ciddi? İnsanların bu bilgiye nasıl tepki vereceğini zan ned iyorsun ? H er yıl, tanışıp seks yaparlarsa dünyanın sonunu getirm e potansiyeline sahip çiftlerin doğduğunu öğrenirlerse ne yap arlar? Her yer büyük bir panik dalgasıyla kaplanır. Ya ruh ikizlerinin varlığını ispatlamak? Gerçek olduklarını? Bu bildiğimiz toplumu yok eder. Aileler bölünür, ilişkiler bozular. Herkes bir eşleşme yaşayıp yaşamadığını öğrenm eye çalışır! Tam bir felakete yol açabilir bu!"

Başını sallıyor; belli ki gözünün önünden o kıyamete özgü sahneleri silmeye çalışıyordu. "Hayır. En iyisi böylesi. Dünyanın bizim korumamıza ihtiyacı var. Bu şekilde."

"Peki tüm bunları ne zamandır biliyorsunuz? Yani kim için çalışıyorsanız, ona ne isim verdiyseniz... Ne kadardır biliyorlar? Yıllar mı? On yıllar mı?"

"Şirket tam anlamıyla kurulalı yaklaşık elli yıl oldu. Bildiğimiz şeyi ve sonuçlarını ispatlayalı bu kadar oluyor. Ama zam an içinde insanların gerçek aşkın yıkıcılığını hissettiği anlar da oldu. Belki bilimsel gerçeklerin farkında değillerdi ama pek çok büyük düşünür ve edebiyat dâhisi bu gerçek aşkın her zam an kendini yok ettiği kavramını işlediler.

Örneğin Rom eo ve Juliet'i düşün. Birbirine bağımlılıkları her şeyi yok eden iki talihsiz âşık. Shakespeare'in bu zavallı aşk kuşlarını anlattığı hikâyeye, sonrasında anlatılan her aşk hikâyesine ilham olmuştur çünkü mantıklıdır. Kleopatra'nın Anthony'ye olan aşkını düşün. Onların manyetik çekimi binlercesinin ölümüne yol açan savaşlar çıkardı. Ya da Emily Bronte'nin hikâyesindeki Heathcliff ve Cathy'vi düşün. Birbirlerine duydukları aşk yüzünden resmen delirdiler. Bu sadece edebiyatla da sınırlı değil. Birçok tanınmış tarihçi, jeolog ve bilim insanı bizim için çok gizli araştırmalar yapıyorlardı. Tarihteki büyük felaketleri bövlesi bir eşleşmenin yarattığı elektriksel ve manyetik alana bağlayabildiler. Aslında bu muhteşem bir buluştu."

Anlattıklarının etkisiyle başım bir kez daha dönmeye başladı. Bir taraftan tüm bunlar saçma gelirken bir taraftan da Noah ile geçirdiğim zam anları düşünüp tesadüfün yaşadığımız her olayı açıklayamadığımı fark ettim. İlk öpüştüğüm üzde tüm kasabanın elektriğinin kesilmesi, çayırılıkta tutkuyla öpüşürken başımızın üzerin de kopan fırtına, baledeki o yoğun cinsel gerilimin ardından dışarı çıktığımızda karşılaştığımız kar fırtınası...

Gözyaşlarını şimdi nefes almamı bile güçleştiriyordu. Daha fazlasına katlanamayacaktım. Bana ne olacağını bilmem gerekiyordu. "Peki ya ben ve Noah?" diye sordum.

Anita gözlerimin içine baktı. "Birbirinizi bir daha asla görem ezsiniz," dedi içimi bir kurşun gibi delen kelimelerle. "Birinizi ayırıp ona yeni bir hayat sunacağız. Diğeriyse norm al yaşamına dönebilecek. Aranızda başka bir temas olamaz. Hiçbir zam an. Diğerinin var olduğunu unutmanız sizin için en iyisi olur."

O ilk cümlede ben kendimi kaybetmişim bile. *Birbirinizi bir daha asla görem ezsiniz.*

Sadece bir an için Noah 'sız bir hayat düşündüm. Gülümsemesini ya da bir parça saçımı kulağımın arkasına atmasını hiç göremeyeceğim bir hayat. Aşkın tadını bir daha hiç tatmayacağım.

Kalbimin olması gereken yerde bir sancı hissettim birden. İşte o zam an çığlıklar atmaya başladım. Acı öyle dayanılmazdı ki sanki dev bir çekişmenin arasında kalmış bir parçayla gibiydim.

Kalbim kaburgalarımın içinde acıyla sızlıyordu. Kırılmıştı.

Binlerce parçaya bölünmüştü ve bir daha asla birleşmeye bayılmıyışım. Gözlerimi açtığımda kendimi tekrar hücremde buldum. Göğsümdeki o koca boşluk yerli yerinde duruyordu. Acıdan kaçmak için yeniden uykuya dalmaya çalıştım.

Bir öksürük beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. B u rad ayd 1. D oktor, sabırla hücrem in köşesinde oturuy o rd u .

"S elam P o p p y /" dedi beni okula gitm em için uyandıran an nem gibi. "K endini daha iyi hissediyorsun ya?"

Y ü z ü m ü d uvara döndüm. Soğuktu. İncecik battaniyem in altında ü şü m ü ştü m. Anita onu görm ezden gelmemi u m u rsa m ı y o r gibiydi.

"M u h tem elen başın biraz dön ü yordu r," dedi arkamdan. "B ize seni sakinleştirm ekten başka şans bırakm adın/"

Beni yeniden sakinleştirmelerini dilerdim. Sadece uyum ak istiyordu m, m ü m künse sonsuza dek. Romeo ve Julle r i düşün ü p on lara özendim. Keşke bu dayanılmaz acıyı bastırmak için felç olmuş bir yaşam sürmektense zehirlenmiş olsaydım.

"Poppy?"

Cevap vermedim.

"Bir başka yol daha olabilir." Yine cevap vermedim.

"Daha önce bitirmeme izin vermedin. Noah'ı görebilmen için bir yol olabilir..

Acım bir anda buharlaştığında hemen doğruldum. "Nasıl?"7 diye sordum çaresizlikle "Ne gerekirse yaparım. Ona bir daha asla dokunmam söz veriyorum. Sadece birlikte olmamıza izin verin."

Bu hevesim onun midesini bulandırmıştı sanki. "N o ah la bazı enteresan özellikler sergilediniz. Daha önce hiçbir eşleşmede görmediğimiz özellikler. Son yaptığımız araştırm alara göre senin panik atakların ve onun depresyonu birlikte vakit geçirdikçe daha da artmalıydı. Fak at..." Doğru kelimeleri bulmak için bir an duraksadı, "...bi şekilde birbirinize karşı bir tolerans geliştirmeyi ve bedenlerinizdeki elektrik akımlarım kontrol etmeyi becermiş görünüyorsunuz."

Eskiden onun yanında ne kadar hastalandığımı, kalbimin ne hızlı attığını, nefesimin nasıl hızlandığını hatırladım. Sonra hepsi geçti. Yalnızca onsuz hayatı düşündüğümde tüm bunlar yeniden başlamıştı. "Yani bu daha önce hiç olmamış m ıydı?"

Başını salladı. "H ayır. Hiç. Müdahale etmeden önce bu kadar beklememin sebebi dı buydu aslında. Durumlar o kadar beklenmedikti ki işlerin ilerlemesine müsaade ettim.

G enelde tespit ettiğim iz anda çiftleri ay ırırız."

"Yani N o a h la birbirim ize âşık olm am ızı m ı beklediniz?" diye sordum öfkeyle. "İşlerin bu k ad ar d ev am etm esine sadece deneyiniz için mi m ü saad e ettin iz?" Ö fkeyle titremeye başlan ışıken gözyaşlarım ı dök m em ek için z o r tutuyordum kendimi. Ö fkelendiğim de hep ağlardım .

"K orkarım öyle yap tım ." Dr. B eau m o n t'u n sesinde pişmanlıktan eser yoktu. "Şirket için en iyisi b u y d u ."

"Ya ben ve N oah için en iyisi? K ullanıp kuklaym ışı gibi oynadığınız iki m asum insan için?"

"H ad i am a Poppy. Sanki im kânın olsa aynı şeyleri yeniden yaşam azdın."

Başımı salladım. "H ayır. Bunu elim den alacaksınız yaşam azdım. Tüm hayatımı onsu: yaşayacak sam yaşam azdım. Bunu bilerek yaşam ak çok d aha b e t e r. ." Sonra gözlerim den yaşlar akmaya başladı ve o izlerken b urnu m u çeke çeke ağladım.

"A ğlam ayı bırakıp dinlersen sana bunun başka bir çözüm ü olabileceğini anlatacağım ."

"Peki, nedir bu yol?" Şımarık bir çocuk gibi konuşmuş olsam da aldırış etmedim. Bir yandan taze yaşlar eskiyenlerin yerini alıyordu.

"Birlikte asla norm al bir ilişkiniz olm ayacak, bunu artık biliyorsun. Fazlasıyla tehlikeli. A m a biz, yani şirket, ikinizden de bir şeyler öğrenebiliriz. Birbirinize k a rş ı... direnciniz daha fazla incelenmeli. Kalıp bizimle bir hayat sürmeyi kabul ederseniz onu görebilirsin."

"N asıl?"

Cevap çok basitmiş gibi om uzlarını silkti. "Yaptığımız deneyler sırasında onu görebilirsin/

Burnumu çekmeye devam ettim. "Yani bir deneyde kullanılacak deney hayvanları gibi olacağız, öyle mi? İlişkimizin tümü bundan ibaret olacak/

"Yani özel ziyaretler de ayarlayabiliriz tabii. Konuşabileceğiniz zamanlar. Dürtülerinizin yoğunlaşması ve bunlara uymanıza karşı elbette yanınızda hep birileri olacak."

İğrenerek başımı salladım. "Bu bir ilişki değil/ "En azından onu görebileceksin."

Karşımdaki kadına baktım ama cidden baktım. Gözlerim buğulu ve tuzlu yaşlarla dolu olmasına rağmen onu gerçekten görebildiğimi hissettim sonunda. Ruhsuzdu. Bu kadında eksik bir şeyler vardı. Önemli bir şeyler.

"Neden bu k adar kötüsünüz?" diye sordum fısıltıyla.

Kıpkırmızı oldu. "Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik."

Laboratuvar önlüğünü düzelitti.

"Cidden, ne oldu da bu hâle geldiniz? Bir kadınsınız!

Romantik olm anız gerekir!"

Ayağa kalktı. "Yeter dedim." Sesi şimdi oldukça sertti. Yüzünde hafif bir acı gördüğümü sandım. Bu kadarı yetmişti. Anlam ıştım.

"Bu size de oldu, değil mi?" diye sordum kendimle gurur duyarak. "Siz de bir eşleşme yaşadınız. Ve ayrılmak zorunda kaldınız. Bu yüzden bu kadar acımasısınız."

Alt dudağı hafifçe titremeye başladı. "Saçmalamayı bırak P o p p y /7

Bir şey yakalam ıştım. "Nasıl bir his?" diye sordum gözerimde biriken yaşlarla. "Mutlu âşıkları ayırarak para kazanm ak? Sizce aşkınız sizi görse ne d üşü n ü rd ü ? Sizi ayırarak insanlar için çalıştığınızı öğrense? Sizi yine de seveceğini düşün ü yor m u sun uz? Yoksa sizden midesi o kadar çok bulanacak ki aranızdaki o akımı, her neyse onu kıracak mı?"

Çünkü aşk sizin için öyle bir şey değil mi? Elektrik, bilim ../'

"SANA YETERDEDİM!"

Artık ayağa kalkmış, sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüyle bakıyordu. Bense zaferle gülüm sedim .

"Erkek arkadaşını şartlam a aşam asındayız." Noah'dan cepbane gibi bahsediyordu. "Bu öğleden sonra bir karar verm ek zorundasınız. Ö nünüzde sadece iki seçenek var. Ya bize yardım edin ya da birbirinizi bir daha asla görmeyin. İyi düşün, iyi eğlenceler."

Hızla hücrem den dışarı çıkarken gardiyanlara arkasından kilitlemelerini emretti.

Birkaç saat boyunca yalnızdım.

G özyaşlarım ve öfkem durulduğunda aşkı düşünmeye başladım.

Noah'dan önce bu konuyu pek detaylı düşünme şansım olmamıştı. Elbette başıma gelmesini um duğum bir şeydi hep. A m a neden? A manda'nın bayılarak okuduğu tüm o romantik romanları ve Ruth'un bayılarak izlediği onca rom antik komedi filmi düşündüm. Lizzie bile bana aşkı beklediğini söylemişti. Yine de bana göre bu sonsuza dek süren bir kavram değildi. Bizler sonsuza dek mutlu olacak ilişkilere şartlandırılırsak da böyle bir şey gerçekten mümkün mü ydü? Dr. Beaumont bana açıkça çoğu insan için gerçek aşk kavramının aslında gerçek olmadığını anlatmıştı. Bu sadece feromon koklayan çiftlerin kendilerini kandırması ve bir Disney fantezisini yaşamaya çalışmasıydı o kadar. Yine de bu sözde yalanı sürdüren çiftler de mutlu değillerdi. Annem ve babam bizim sokakta boşanmamış tek çiftti. Bu günlerde ilişkilerin pamuk ipliğine bağlı gibi kolayca parçalanması çok sık rastlanır bir durum olmuştu. Ve ben burada, bilimsel olarak tek gerçek aşkıma rastlamış olduğumu bilmeme rağmen en durum benim için de pek farklı sayılmazdı. İster gerçek aşk olsun ister kandırmaca, hepsi aynıydı. Hepsi acıyla sonlanıyordu. Ve bu gerçeği kabullenmek evrensel olarak o kadar zordu ki hasarı azaltmak adına peri m asalları ve mutlu sonlar yaratıyorduk.

Anita'mn söylediğini düşündüm. Hepsini yeniden yaşar mıydım? Noah'a âşık olmak beni dayanabileceğimi hiç düşünmediğim bir bağlılıkla baş başa bırakmıştı. O artık benim diğer yarım dı. Ve bizi ayıracaktı. Sonsuza dek. Hayatımın geri kalanında kendimi hep yarım hissedecektim. Ölene dek eksik bir parçam olacaktı. Benim yüküm de buydu. A m a bir sihirli el son birkaç ayı silerek onunla hiç tanışmamamı sağlayabilecek olsa dahi buna izin vermezdim.

Yaşadığım o zamanlara sahip olduğumdan çok memnundum.

Belki bu yüzden hepimiz aşka bu kadar tutunuyoruz, Çünkü birbirimizin ruh ikizi olsak da olmasak da, gerçek

°lsa da olmasa da, o aşk anları hayatta gerçekten mutlu oluşum uz, yaşanan tüm zorluklara değdiğini hissettiğimiz anlardır. Sanki dünya, penceren izden b akm ak ve o mutlu anınızı görm ek için özellikle d u ru y o rm u ş gibi.

Bu, o acıya değer. Siz de öyle d ü ş ü n m ü y o r m usunuz? Tüm bu d ü ş ü n celer bir yar

a d ehşete k apılm ıştırım ve yan ım d a beni sakinleştirecek bir N oah d a yoktu. Hücremin zem inindeki ışık huzm esi, güneş g ö k y ü zü n d e alçaldıkça, d uvara d oğru kayıyordu.

H ava k ararm ak üzereydi.

Bir karar verm em gerekiyordu ve ben d o ğ ru cevabın ne olduğunu bilm iyordum. Sırtüstü yatıp gözlerim i tavana diktim. Ellerim k abu rgalarım d a nefes alıp verişlerim i hissediyordum. G özlerim den sessiz yaşlar süzü lm eye devam edip saçlarım a akıyordu.

Çok geçm eden h ava kararm ıştı.

D üşüncelerim hücrem in kapısının açılm asıyla birden bölündü. Şu Rain denen kişiydi içeri giren. Bana yarı utangaç bir tavırla el salladı.

Bense ona öfkeli bir bakış attım. "Aç m ısn?"

Başımı salladım. "Yem ek yem elisin." Cevap verm edim. "R ahatına bak."

Gelip içerideki sandalyeye tersten oturdu. Şartlar düşünüldüğünde biraz gayri resm i bir hareket gibi gelmişti.

Usulca ve m eslektaşından çok daha sakin bir sesle konuşm aya başladı. "Sanırım Dr Beaumont seçeneklerden bahsetti."

H o m u rd a n d ım. "O n la ra seçenek denmez."

Rain acıklı bir gü lü m sem eyle baktı yüzüme. "Peki, sen ne ön erirsin ?"

"İkim izi d e b ırak ıp d aha fazla soruna yol açmayacağımıza g ü ven eb ilirsin iz."

Rain başını salladı. "B u n u n mümkün olmadığını biliyorsun. D ah a ö n ce d en ed ik sonuçlar çok ..."

"E v et, b iliy o ru m, vah im sonuçlar, ölüm, felaket. Noah ve benle d u ru m d a h a farklı olur. Biz sorumlu insanlarız."

Bir başk a acıklı gü lü m sem e daha. "Diğerleri de geçmişte böyle söyled i. A ra n ız d a k i çekim çok güçlü. Elinizde değil. Sizin bir s u ç u n u z y o k ."

"O h â l d e n e d e n beni bir mahkûm gibi buraya kilitlediniz?"

Rain o an ki y a ta k o d a m ın etrafına şöyle bir bakındı. "Evet, İngiliz tesisleri b ira z .. hapisane gibi... sanırım."

"E m in im A m e rik a 'd a olsak büyük bir odam ve bir park yerim o lu rd u, d e ğ il m i?"

Rain yin e gü lü m se d i. "Pek sayılmaz. Ama buradan biraz daha iy id ir."

B akışlarım ı te k ra r tav a n a çevirirken neler olacağını düşünüyordum .

"Neden buradasın?"

Bir şeyler mırıldandığını işittim. "Efendim?"

Ö ksürdü. "D e d im ki A nita sana seçenekler sunmuştu.

Biz de bir k a ra r v e rip verm ediğini merak ettik."

G üldüm. "D a lg a m ı geçiyorsun? O kararı nasıl verebilirim ki? Bu m ü m k ü n d e ğ il."

"Biz de öyle düşündük/ dedi Rain. "H e r neyse, biZe çalışmalarımızda yardım etmeye karar verirsen ikinize de ihtiyacımız olacak. Bunun karşılıklı bir k arar olması gerek."

"Peki, bunu nasıl çözmemizi um u yorsu n uz? Farklı hücrelere tıkmış durum dayız/"

"Bunu birbirinizle iyice konuşm anıza m üsaade etmeye karar verdik."

"Yani Noah'ı görebilecek m iyim ?"

Gözlerim kocaman olmuş; m idem de kelebekler uçuşmaya başlamış; yüzümde kocaman bir gülüm sem e belirmişti. Ona şükranla sarılmak için Rain'e koştum. Ellerin havaya kaldırdı.

"Sakin ol, sakın ol."

"Onu ne zaman göreceğim ?"

"Sakin ol! Bak, birbirinize fazla yaklaşamayacaksınız.

Bunu anlıyor musun?" Başımı deli gibi salladım.

"Ve onu görmene izin veriyor olm am ız hiçbir şeyin değiştiği anlamına da gelmiyor."

Yine başımı salladım.

"Ve dikkatli olmalısınız," dedi sesinde hafif bir korkuyla. "Nelere sebep olduğunuzu unutm a Poppy." Bakışları şimdi yumuşamıştı. "Başka insanları incitmek istemezsin." Bi kez daha başımı sallayarak yeniden konuşmasını sabırla bekledim. O konuşmaya başlam ayınca da kelimeler ağızımdan dökülmeye başladı.

"Peki, onu ne zaman görebileceğim? Hemen mi?" Rain istemsizce gülümsedi. Sonra da başıyla onayladı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek geriye doğru fırladım. "Ah olamaz! Korkunç görünüyor olmalıyım! Nasıl, normal görünüyor muyum?" Sonunda Noah'ı görebilecektim ama korkunç görünüyordum. Her işin bir kötü yanı vardı demek. İki gündür kendi yansımamı göremiyordum. Banyo bile yapmamıştım.

Rain'in gülümsemesi daha da büyüdü. Onun fena biri olmadığına karar verdim. "Harika görünüyorsun," dedi sanki mezuniyet balosuna giden kızımıymışım gibi. "Ve Noah da senin ruh ikizin, unuttun mu? Üzerinde bir çuval bile olsa senin harika göründüğünü düşünecek."

Yine de minik lavaboya giderek yüzüme su çarptım. "Tamam. Ben hazırım. Şimdi gidebilir miyiz?" Çaresizlik tenime o kadar işlemişti ki onu söküp atmak istiyordum.

"Hadi gidelim."

Rain beni bir başka karışık k o rid o r la b ire n tin d e n geçirirken ben de p encerelerde y a n sım a m ı g ö r m e y e çalışarak yanından ayrılm ıyord um. S on u n d a b ir k a p ın ın ö n ü n d e duru p kilidi açtı.

"N o a h içeride." Kalbim, on u n y a k ın d a o ld u ğ u n u hissederek bir anda hızlanm ıştı zaten. "A yn alı c a m la rd a n izleneceksiniz." İtiraz etm ek ü zere ağızım ı a ç tım. "S c ru n yok. Sizi d u yam ayacağız am a göz kulak olab ileceğ iz. Şim di dikkatli dinle. A ran ızda birbirine d ok u n m an ızı ö n le y e n bir cam dan d uvar olacak. Bu herkesin gü ven liği için k o n u ld u. Yine de el ele tutuşm anıza m ü saad e e d ecek u fak b ir delik olacak. İkinizden biri cam ı kırm ayı d e n erse an ın d a birbirinizden ayrılacaksınız ve

geleceğinizle ilgili k a r a r ı biz vereceğiz. Anlaştık m ı?"

Yutkundum .

"Pekâlâ, içeri girebilirsin."

Rain kapının kolunu aşağı in d ird iğ in d e yanından koşarak geçip içeri girdim. O rad a -sık ılg a n h â liy le N oah duru y ord u .

"N o a h /7diye haykırarak ona koştum. Yüzü bir anda nefis bir gülümseme ile aydınlandı.

"Poppy."

Daha fazla yakınlaşmadan cama çarptım. Cam görü lemeyecek kadar temizdi ama tüm odayı büyük bir ayraç gibi ortadan ikiye bölmüştü. Elimle dokunduğumda bunun kalın ve sağlam bir cam olduğunu anladım.

Anında gözyaşlarına boğuldum. "Sana dokunamıyorum ," dedim içimi çekerek.

"Şşş. Sakin ol. Sorun değil. Masaya oturursan el ele tutuşabiliriz."

Camın önünde, ortasında bir delikle bir masa duruyordu.

Oturup elimi delikten uzattım. Noah hemen yakaladı. Onun dokunuşunu hissetmek, hıçkırıklarla ağlarken tüm bedenime şok dalgaları gönderdi.

Lambanın ışığı titredi.

Noah'ın yüzünde hâlâ o gülümseme vardı.

"Dikkatli ol," dedi başını yukarı çevirerek. "Burayı patlatmak istemezsin. İşte o zamar gerçekten terörist oluruz." Espri yaptığına inanamıyordum. Bu ona daha da çok âşık olmamı sağlamıştı. Parmaklarımı parmaklarına sıkıca geçirerek gerçek olduğundan emin olmak için iyice sıktım.

"Ağlama Poppy. Her şey yoluna girecek."

Daha çok ağladım. "Nasıl her şey yoluna girebilir ki?" diye bağırdım. "Bizi ayırıyorlar Sana söylemediler mi? Elektrik kesintisine de fırtınaya da biz yol açmışız. S o n r a ..

Noah gözlerini devirdi. "...K a r fırtınasına ve depreme

Başparmağıyla başparm ağı m ın içini o k şadığın da sakinleşmiştim. O koyu renk güzel gö/lorin in içine bakıp bir cevap bulmak için yüzünü inceledim. "Sana seçeneklerimizden bahsettiler m i?"

Noah öfkelenmiş görünüyordu. "Ben o n lara seçenek dem ezdim ."

Elini sıktım. "Yine birlikte o lab iliriz... onlarla işbirliği yap arsak ..."

Noah başını salladı. "Asla Poppy. Bunu yap m am. Aşkımızı, Tanrıçılık oynayan bi bilim insanının ev ödevi hâline getirmektense öm rüm ü sensiz g eçiririm ."

Dr. Beaumont'u tasviri beni gü ld ü rm ü ştü. N oah'ın üzerinde de iyi bir izlenim bırakm adığı açıktı. "N asıl bu kadar sakınsın? Korkm uyor m usun?"

Noah soluna baktı. Tüm d u var ayn ayla kaplıydı. Dr. Beaumont'un onun arkasında otu ru p, dudaklarını yalayarak onun deney hayvanı olm ayı kabul m ü ed eceğiz, yoksa bizi ayırmanın keyfine mi varacak diye m erak ettiğine emindim.

"Eminim bir başka yol bulabiliriz."

Alt dudağı inatçı bir şekilde öne çıkmıştı. Ciddiydi. Bir planı vardı.

Sorgular bir ifadeyle bir kaşım ı havaya kaldırdım. "Güven bana." Sol gözünü öyle hızlı kırpmıştı ki ancak ben görebilirdim.

Noah boğazını tem izledi. Sesi şimdi daha farklı, daha net, biraz ezbere gibiydi. "Beni düşünüyordur ve senin Middletown'a dönmen ve benim yeni bir hayata başlamam mantıklısı."

SK E le til t>1ğ ı r "'&r\rf\r

Bu konuşmanın planının bir parçası olup olm adığından emin değildim. Her şekilde, kelimeleri kalbimi delip geçmişti.

"Noah. Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Mantıklı olan bu. Senin orada bir ailen var, arkadaşların, okulu r ..."

Yeni bir gözyaşı dalgasıyla karşı karşıyaydım. "Aman olma ayacaksın!"

"Benim olmamam da alışsın."

Sesi oldukça soğuktu. Bu beni daha da çok ağlattı. "Ya grubun?" diye sordum.

Noah'ın yüzü birden yumuşadı. Ellerimi kendisine doğru çekerek öptü. Yukarıdak lambalar yeniden titrediğinde hemen durdu.

"Eminim dünya Growing Pains'in müziği olm adan da yaşayabilir."

Bir kez daha içimi çekince Noah başını hafifçe bir yana yatırdı. "Gel," dedi Noah minik aralığı işaret ederek. "Ağlama, buraya gel." Hıçkırarak yüzümü deliğin önüne getirmemi istedi. İçeri uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmakla gözyaşlarımı sildi. Gözlerimi kapayıp sonsuza dek ona böyle dokunmayı dileyerek ellerinde eridim .

Nefesinin fısıltısı kulağımı gıdıklıyordu. Konuşması belli belirsizdi ama duymamam yetmişti.

"Beni izle. Ağlamaya devam et. Seni seviyorum ."

Elinin sıcaklığı gitmiş gözlerim açılmıştı. Noah doğrudu. Yüzü değişti. Onun ağladığını gördüm. Kız gibi kıpkırmızı bir yüzle, salya sümük ağlamıyordu tabii amam yanaklarında donmuş iki damla yaş vardı.

Kalbim acıdı.

Ayaağa kalktı.

"Noah ne yapıyorsun?"

Banabakmadı. Yüzünde acıyla karışık öfke vardı. Yürüyüyümü r u ğ un u öfkeyle aynayaindirdi.

"İşim izbitti!" diye bağırdı. "Sizin aşkdeneyi hayvanların iz olma y ı re d d e d i y o ru z ."

Aynalıcam sarılmadı bile. Arkasından ele r olup bittiğini söylemek güçtü .

Noah, bu defa daha ağır sif bir hâle yene idenyum rukladı.

"Sıze. İşim iz. Bitti. Dedim," diye bağırdı. "Hadı bakalım.

Biziyaramaz çocuklar gibi ayırmaz amanın ızge ld i!" Ay ağa k alktım. "Noah ne yapıyorsun? Bizı birbirim izden a yı rı rla rsa h e r şey biter. Ben im le d a h a fazla zam an geçirm e k iste m iy o r m u s u n ?"

Ban a pis bir b akış attığın d a b u n u n d a p lan ın ın bir parçası olm asın ı u m d u m, öyle olm ası için y a lv a rd ım. Aksi takd ird e so n su z a dek ağ lard ım .

"N e fark e d e r ki? B u n a şım d id e n alı şsak iyi o lu r." N o ah ca m a v u rm a y a d ör erk en b en d e y e re o tu ru p h ı çkırıklar la a ğ lı y o rd u m. S on ra kapı açıld ı v e içeri Dr. Beaum on t girdi. Rain de en di şeyle a rk a sın d a d u ru y o rd u. "B u ra d a n eler o lu y o r?" G özleri ö fk ed en k o cam an olm u ştu. "N e re d e y se tesisim ize z a ra r v e riy c rd u n u z ."

"U m u ru m d a d e ğ il," dedi N o a h. "K o n u şm a m ız ı yaptık.

Sana yard ım etm ey ece ğ iz, seni k o rk u n ç c a d ı."

Anita sanki y ü z ü n e bir tok at yem işti. D erin bir nefes aldı ve yanakları buruştuktan sonra yavaşça aldığı nefesi verdi.

"K arar bu m udur?"

Ben bir kez daha içimi çekerken iğrenen gözlerle bana baktı. "Teki, Bayan Lawson d a buna katılıyor m u?"

Bense ağlamaya devam ettim. Noah çok yakışıklı görünüyordu. Gözleri öfkeyle parlıyor; yaşlardan ıslanan yüzündeki elmacık kemikleri daha da belirgin duruyordu. Ne olacağını bilmesem de bu onu son görüşüm olacaksa onu böyle hatırlamak istediğime karar verdim. Böyle güçlü, mücadelecı, hayat dolu.

"O da katılıyor."

"Middletown'dan kim ayrılacak peki?"

"Ben. Alın ve nereye istiyorsanız oraya bırakın beni.

Umurumda de ğ il."

"Öyle olmayacak. Senin için yeni bir yaşam kuracağız." Noah omuzlarını silkti. "H e i neyse."

"O hâlde karar verildi."

Anita hızla parmaklarını şaklattığında arkasından iki koruma birer bumerang gibi içeri daldı. Bizı işaret etti. "Şimdilik kızı hücre sine götürün," dedi. "Onun yeniden ayarlama işlemlerini sonra hallederiz. Çocu ğ a gelince, binanın tepesinde bekleyen bir helikopter var. Lütfen bize oraya kadar eşlik edin."

İşte o anda dank etti. Bu kadardı. Noah her ne planladıysa işe yaramayacaktı. Etrafta korumalar vardı ve görünüşe göre silahlıydılar. Yüksek korumalı bir labirentteydik. Ç ı ğ lıklar atmaya başladım. Bilerek yapmıyordum. A ğ zım dan kulak tırmalayıcı, korkunç ç ı ğ lıklar çıkıyordu sadece. H erkes birden ürperdi.

' Onu alam azsınız. A la m a z s ı n ı z. A la m a z s ı n ı z ."

Korum alardan biri N o a h 'ın b u l u n d u ğ u bölm enin kapısını açıyordu. Y ü z ü n c e n a k a n y a ş l a n ğ ö r d ü m. Ona öyle çok dokunmak istiy ord u m ki. G ö z l e r i b e r i m k i l e r e k i l i t l e n m i Ő t i ve onun da aynı b ü y ü k t u t k u y u h i s s e t t i ğ i n i görebiliyordum. Yeniden çığlık attım .

"H ayır, N o a h , s e n i s e v i y o r u m . S e n i s e v i y o r u m ."

Noah da h ı c k ı r ı k l a r l a a ğ l a m a y a b a Ő l a m ı Ő t ı . "B e n d e s e n i s e v i y o r u m . H e m d e ç o k ."

Diğ er k o r u m a b a n a d o ğ r u ğ u g e l i y o r d u . " B e n d e n u z a k d u r ! " S e s i m ö y l e v a h Ő i c e ç ı k m ı Ő t ı k i a d a m g e r ç e k t e n b i r a n d u r d u . N o a h ' ı n k o r u m a s ı Ő i m d i k a p ı n ı n k i l i d i n i a ç m ı Ő , k o l u a Ő a ğ ı i n d i r i y o r d u . N o a h b i r d e n a d a m ı n ü z e r i n e a t ı l a r a k o n u d e v i r d i v e b a n a d o ğ r u k o Ő m a y a b a Ő l a d ı .

"D u r d u r u n o n u , " d i y e b a ğ ı r d ı A n i t a .

Sonra her Ő e y s a n k i a ğ ı r ç e k i m d e g i b i i l e r l e m e y e b a Ő l a d ı . N o a h k e n d i k a p ı s ı n ı c ı a n ç ı k m ı Ő b e n i m b ö l m e m e a ç ı l a n k a p ı y a d o ğ r u h ız l a k o Ő u y o r d u . K o l l a r ı n ı b a n a d o ğ r u u z a t m ı Ő t ı . O n u n y a n ı n d a k i k o r u m a y e r e s e r i l m i Ő a y a ğ a k a l k m a y a ç a l ı Ő ı r k e n b e n i m k i d e b a n a y a k l a Ő ı y o r d u . A y a ğ a f ı r l a y a r a k N o a h ' a k o Ő t u m . K a l b i m d e n k a l b i n e a k a n e l e k t r i ğ i h i s s e d e b i l i y o r d u m . B e n i o n a d o ğ r u ç e k i y o r d u .

"D u r d u r u n o n l a r ı !"

Ama çok geçti. N o a h b e n i y a k a l a m ı Ő k e n d i m i o n u n k o l l a r ı n d a b u l m u Ő t u m . C n a s a r ı l m a y a ç a l ı Ő a c a k t ı m k i b e n i d u r d u r d u . Ç e n e m i s e r t ç e y u k a r ı k a l d ı r d ı , e ğ i l d i v e d i l i n i a ğ z ı m a s o k t u .

Uzaktan gelen bir ç ı ğ l ı k ı Ő i t t i m . H e r y e r b u l a n ı k l a Ő t ı . T e k o d a k l a n a b i l d i ğ i m a ğ z ı m c ı a k i s ı c a k l ı k , N o a h ' ı n o n e f i s t a d ı v e b e d e n l e r i m i z i b i r a r a y a g e t i r e n e l e k t r i k t i . O n u b ü y ü k b i r a ç l ı k l a ö p e r k e n d i l i m i a ğ z ı n a s o k t u m . O n a s o n s u z a d e k s a h i p o l m a k i ç i n b i r l o k m a d a y u t m a k i s t i y o r d u m .

Etraftaysa gürültü ve sıcaklık vardı.

Ayrıldığıımızda tüm camın binlerce minik parçaya ayrıldığıını gördük. Bir an için olduğ u y e r d e ö y l e c e d u r d u k t a n s o n r a y e r e y ı ğ ı l d ı ; t u z l a b u z o l d u . N o a h g ü l ü m s e y e r e k b e n i y e n i d e n ö p m e k ü z e r e a t ı l d ı .

Bir patlama daha olmuştu.

Başımızın üzerindeki ışıkların camları parçalanmış, tehlikeli kar taneleri gibi çevremize saçılmıştı. Büyük bir parça cam, benim korumamın göğsüne saplandı. Adam homurdanarak yere yığıldı. İçimde büyük bir suçluluk duygusu hissetsem de buna ayıracak vaktim yoktu. Buradan çıkmalıydık.

O anda Ő a Ő k ı n l ı k i ç i n d e , a l e v a l a n l a m b a l a r ı , o d a d a o r t a y a ç ı k a n m i n i p a t l a m a l a r ı n h e r y e r d e ç ı k a r d ı ğ ı y a n ğ ı n ı g ö r d ü m . A n i t a e l l e r i n i b a Ő ı n ı n ü z e r i n e k a l d ı r m ı Ő , k e n d i n i t a v a n d a n d ö k ü l e n l e r d e n k o r u m a y a ç a l ı Ő a r a k ç ı ğ l ı k l a r a t ı y o r d u . N o a h e l i m i s ı k t ı ğ ı n d a

artık gitme zamanı geldiğini anlamıştım. Duvardan çıkan bir tuğla, gidip doğrudan Anita'nın kafasına düştü. O büyük bir gürültüyle yere yığılırken yanından geçtik. Rair kapının önünde çömelmiş yüzünde tam bir dehşet ifadesi belirmişti. Çıkışı engelliyordu. Kocaman gözleriyle bize baktığında ona tek kelime ettim. "Lütfen."

Rain bir Noah'ın bir benim yüzüme bakarken içinde yaşadığı çelişkiyi görebiliyordum. Nefesimi tuttum.

"L ü t f e n ." B u d e f a N o a h k o n u ŝ m u ŝ t u .

S o n r a R a i n d e r i n b i r i ç ç e k t i v e g e ç m e m i z e m ü s a a d e e t m e k i ç i n b i r y a n a d ö n d ü . " Ç a b u k o l u n / ' d i y e f ı s ı l d a d ı " F a z l a z a m a n ı n ı z y o k . "

Ü z e r i n d e n a t l a y a r a k k l i n i k k o r i d o r l a r ı n ı n l a b i r e n t i n e e l e l e ç ı k t ı k .

Bir çıkış yolu bulmak için koridorları bir bir geçe rken avuçlarımda içi terliyordu.

"N ereye gidiyoruz?" diye sordum nefes nefese.

Noah hiç yavaşlamadan konuşmaya başladı. "Bilm iy o rum. Buradan çıkm alıyoruz."

Yanımdan beyaz steril duvarlar akıyordu. Ö n ce sola, sonra sağa, sonra yeniden sağa dönerek labirentin için d e bir çıkış bulmaya çalıştık.

Ayağım takıldı. "Çabuk ol Poppy. Alarm her an çalabilir. O zaman tam anlamıyla n ah oluruz."

Ayaklarım sanki bileklerimde kanat varmış gibi uçuyor du. Bu saf korku damarlarımda adrenalinle dolmuştu. Avucumdaki Noah'ın elinin sıcaklığı k endimi y e nilmez hissetmemeye yol açmıştı.

Dönüp kocaman kilitli bir kapıya geldik.

"Lanet olsun." Noah bir aşağı bir yukarı baktı. Kapı dökme metalden yapılmıştı ve bir kolu yoktu. Sadece kenarında bir mini klavyeyle göz tarama sistemi d u ru y o r d u .

"N e y a p a c a ğ ı / ? "

Kendi sesimdeki paniği duydu m. Belki de kendim i o kadar da yenilm ez hissetmi yo r d u m. Anita her an gelebilir ve alarm ı çalıştırarak k oru m aları çağırabilird i.

"Bilm iyorum. Düşün m em e izin v e r."

Noah'ın yüzü berbat bir hâld eydi. Arkam ızd ak i korid ora bakıp korid orun u c u n d a D r . B e a u m o n t ' u n b e l i r d i ğ i n i h a y a l e t t i m . Ü r p e r m i ŝ t i m . N o a h ' a d ö n d ü ğ ü m d e gülüm sedğini g ö r d ü m . Bir planı vardı.

"N e o l d u ?"

"S an ırım nasıl açacağımı b iliy o ru m / "N asıl?"

"A m a alarm ı çalıştırabilir." "O hâlde ne yap a n z ?"

Noah yüzü m ü avuçlarının arasına ald ığın d a yukarıdaki lam b alar titredi. Noah yüzü m ü y e n i d e n yüzü n e çevirm eden önce büyük bir şaşkınlıkla yukarı baktım .

"D inle Poppy. Dediklerimi yapın alısın. Bu binanın içinde oldu ğ u m u z m ü d detçe beni ne kadar sevdiğine, ne kadar çok istediğine odaklanm anı istiyorum. D iğer geceyi hatırlıy o r m usun? O n lar gelm eden olanları hatırlıyor m usun? Ne kadar güzel

olduğunu? İçerde old u ğ u m u z m ü d detçe buna odaklanm anı istiyorum senden. Tam am m 1?"

N e d em ek istediğini tam olarak anlam asam da başımı salladım .

"A m a dışarı çıktığım ız anda... yani e ğ er başarabilirsek... benim le kal, beni izle am a beni aklından çıkar. Var olm adığım ı düşün. O rad a değilm işim ve sen yalnız başına kaçıyo rm u şsu n gibi d avran. A nladın m 1?"

Anlamamıştım ve o, yüzümden bunu anlamıştı. "Bana güvenmelisin Poppy. Sanırım bizim, ilişkimizin nasıl işlediğini buldum. Yine yanında olacağım söz veriyorum ama buradan çıktığımızda sen öyle olmadığını düşün. Bana söz verir misin?"

O zaman anladım. Noah düşük bir ihtimalle kaçabilirsek izlenmemizi istem iyordu Onu sevdiğimi düşündüğüm anlarda bir çeşit izlenebilir akım yayıyor olmalıydım. Bu planın işe yaram asını umdum. Elimizden gelen bir tek buydu.

"Söz veriyorum ."

Noah gülüm sedi ve içinde bulunduğumuz şartlara rağmen m idem de kelebekler uçuştüğünü hissettim.

"Tamam. H adi yapalım ."

Sonra bir eliyle klavyeye uzanarak diğeriyle yüzümü okşadı. Hafifçe eğilerek yüzümle buluştu. Dudaklanmdan çıkan alevlerle onu öpüyor; tüm bedenimi elektrikle dolduruyordum. İnleyerek elimle yüzünü tuttum ve onu kendime daha da çektim.

Kulakları parçalayan tiz bir alarm duyuldu. Gözlerimi açtım. Koridor, tüm binanın kırmızı alarm lambalarıyla aydınlanmıştı.

"Poppy başardık."

Alarmdan N oah 'ın sesini güçlkle duysam da parmağıyla gösterdiği yönü izledim Kapı çoktan havaya uçmuştu. Mini klavyenin kenarlarından elektrik kabloları sarkıyor, minik havai fişekler gibi patlıyordu. Açılan kapının ardında bir başka koridor vardı ve bu defakinin tavanı camdandı. Başımı kaldırdım. Gökyüzünü görebiliyordum.

Koyu gri bir gökyüzüyle karşılaştım. Yağmur büyük bir hızla tavanı dövüyordu.

Yukarıyı gösterdim. "Bunu da mı biz yaptık?"

Noah sırttı. "Sanırım." Elimi tuttu. "Hadi, buradan çıkmalıyız."

Yine koşmaya başladık. Nefesim tükenmişti ama sirenlerin ritmi tıpkı bir davul ritmi gibi koşmaya teşvik ediyordu. "Dışarı açılan bir pencere bulmalıyız," diye bağırdı Noah.

Ayaklarım patırdıyordu. Bir başka labirentte, gökyüzünü görm eye çalışarak bir koridordan diğeriye geçiyorduk. Tüm koridorlar birbirinin aynı görünüyor; siyah boyalı duvarlar kırmızı ışığın altında parlıyordu. A m a Noah sanki yolu biliyor gibiydi. Hei zam an yapacağım gibi onu izledim. Bir yandan da korumaların nerede olduğunu ve onları neden hâlâ görmediğimizi düşünüyordum .

Bir başka koridordan döndüğüm üz sırada ayaklarım iyice ağırlaşmış, nefesim

kesilmişti. İşte oradaydı. Çıkışımız. Üzerinde dışarı açılan ufak cam dan bir kapı olan büyük, cam bir duvar. Noah'ın avucum daki elini sıktığı anda gökyüzünde büyük bir şimşek çaktı.

"Neredeyse geldik/" dedi Noah.

Koşma aya başladık. Cam giderek yaklaşıyordu. Neredeyse uzanıp dokunacaktım.

Başaracaktık. Sadece birkaç adım kalmıştı... "KIPIRDAM AYIN ."

Arka mı döndüğüm de nefesim kesildi. Korumalar yetişmişti.

Sıra sıra korumalar bize bakıyordu. Ellerinde coplar ve her çeşit silah vardı. Beni aslında dehşete düşüren gözlerindeki bakıştı. İşin yapılması için gereken hangi iğrenç şiddet eylemiyse ona müsaade etmek için tüm duyguları alınmış gibi bomboş bakıyorlardı.

Çok kalabalıktılar. Ön sıranın ortasındaki iri koruma sararan dişlerini gösterecek çarpık bir gülümseme takındı. "Olduğunuz yerde kalın/" dedi. "Kimsenin yaralanmasını istemezsiniz/"

"Noah?" diye fısıldadım.

Dudaklarını kıpırdatmadan cevapladı. "Bana güven." Yeniden ısındım.

İkimiz de içgüdüsel olarak geri bir adım attık.

"Size kıpırdam ayın dedim!" Koruma silah benzeri bir şey çıkartıp doğrulttu. Belki de bir elektrik tabancasıydı.

Noah ellerini kaldırdı. "Ona gerek yok." Sesi sağlam ve sakindi. "Göleceğiz."

Adam o iğrenç dişlerini bir kez daha sergileyerek güldü. "Ben de sana inanmalıyım, öyle mi? Korumalarımıza yaptıklarınızdan sonra, ha? Dr. Beaumont'tan bahsetmiyorum bile."

"Elektrik tabancasını indir." Noah'ın elleri titrese de sesi onu yarı yolda bırakmamıştı.

Bir kahkaha daha. "Burada yetki sende değil dostum.

Kuralları sen belirlemiyorsun."

Noah başını bir tarafa yatırdı. "Pekâlâ. O hâlde izin verirsen sevgilimle öpüşüp vedalaşayım..."

Elimi kaptığında korumanın yüzü bir anda değişti. "Dur bakalım o kadar hızlı değil." Başımızın üzerinde lambaların patlamasını bekleyerek endişeli bir bakış attı. "Herpinizin elektrik tabancalarınızdı indirin enizi istiyorum /" dedi Noah. "Sorun çıkarmadan teslim olacağız, söz veriyorum. Zaten kaçamayacağımız kadar kalabalıksınız. Bunu siz de ben de biliyoruz. Ama poppy ile ilişkimin böyle bitmesini istemiyorum. Bu şekilde, bizde doğrultulan silahlar karşısında değil. Hadi ama."

O kadar içtenlikle konuşuyordu ki ben bile inanacaktım. Kendimi tuhaf bir şekilde güçlü hissediyordum. Silahlı korumalarla çevrilmiş olmama rağmen onlardan korkuyorlardı. Noah ve ben, bizim aşkımız, bu kadar güçlüydü işte. Bu beni rahatlattı.

Koruma sağındaki bir adamın kulağına bir şeyler fısıldayınca adam başını salladı.

"Pekâlâ. Silahları indirerek yavaşça size doğru yürüyeceğiz. İkinizi de kelepçeleyip lab

oratu vara götürm em ize m ü saade edeceksiniz. Eğer bir iş çevirecek olursanız güç kullanırız. Size zarar verm e yetkimiz var ve gerekirse bunu k ullan ırız/

"A nlaştık."

K oru m alar silahlarını birer birer yere indirerek bize d oğru yü rü m ey e başladılar. Kalbim de çarp m aya başladı. N asıl kaçacaktık?

"Söylediğim i u nutm a P op py," diye m ırıldandı N oah ve beni p encereye yaslayarak tüm gücüyle öptü. D aha önce de pek çok elektrik yüklü öpüşm em iz olm uşt u am a bu defaki, açık ara farkla, en kuwetlisiydi. Tutku doluydu. İkimiz de bunun m u h tem elen son öpüşm em iz olduğunun farkındaydık. Çekiciliği dayanılm azdı. Bedenine içgüdüsel olarak karşılık veriyordum. Noah'ın tadı büyüleyiciydi. Bacaklarımın arasından yükseler sıcaklık tüm bedenime yayılıyordu. Noah'ın elleri vücudumda dolaş ıyor, tişörtümün içinden bedenimi okşuyordu. Korumalardan bağırışlar yükselse de hiçbirine aldırış etmedim. Aslında onları tamamen unutmuştum. Bir durgunluğun esiri olmuştum. Sank dünya dönmeyi durdurmuştu. Böyle bir his olmalıydı.

Ben ve Noah. Noah ve ben. Sonsuza dek. Sonra yer büyük bir şiddetle sarsıldı.

Öpüşmemiz yarıda kalınca bakışlarımı yere çevirerek ayağımın altında kıpırdanan zemine baktım. Büyü bir an için bozuldu. Korumalar bize yaklaşmak istemiş ama oldukları yerde kalmışlardı. Onlar da bakışlarını aşağı çevirdiklerinde ayaklarının altlarındaki yenilmez kuwetin bedenlerini sarstığını gördüler.

İçlerinden biri, "Durmasanıza!" diye bağırıyordu fakat diğerleri yavaş yavaş gerilemeye başlamıştı.

Noah boynumu öpmeye dönünce aynı durgunluğa yeniden kavuştum. Kendimi zevkir kollarına bıraktım. Yer daha şiddetli sarsıldı.

Dudaklarımı Noah'ın dudaklarına döndürdüm. Yakalanmadan önce son bir öpücük almak istiyordum. Arkamızdaki camın patlayıp parçalanma sesi duyuldu birden. Tüm dünya sarsılırken düşmemek için sıkıca Noah'a tutundum. Muazzam bir çatırtı duyuldu. Öpüşmemizin ortasında gözlerimi açıp etrafa bakındım. Yer yarılmıştı. Bizle korumaların arasında şimdi koca bir yarık duruyordu. Kimsenin atlayamayacağı kadar büyük bir çukurdu bu.

"Noah, bak!"

Beni ö p m e y i bıraktı. "B a ş a ra c a ğ ım ız ı b iliy o rd u m ."

D e p re m d u rd u ğ u n d a gerçek le yeniden yüzleştik. "Yine s a ld ır ıy o r l a r."

K o ru m a l a r silah ların a sarılm ış, telsizlerinden destek istiy o r l a rd ı.

"G itm e z a m a n ı."

B en i son bir ö p ü c ü k için kendine çekince gökyüzünden m ü th iş b ir gö k g ü rü ltü sü d uyul d u. Parçalanm ış camların ü z e rin d e n h ızla atlayarak fırtınanın karanlığına doğru kaçtık.

Bir saniyeden kısa sürede sırlıklam olmuştum. "Ne söz verdiğini hatırla," diye bağır d ı

Noah. Hatırladım.

Çamurlu zeminde kayarak çimlerle kaplı bir tepede koşmaya başladık. Bir koşup bir düşüyordum. Derin bir nefes alıp Noah'ı zihnimden sildim. Yanımda hızla alıp verdiği nefesini duymamaya çalıştım. Tepenin dibinde ağaçlardan örülü koyu renk bir bariyer görünüyordu. Ormanın b aşlangıcı olmalıydı. Her yanı sızlayan bedenimi bir an önce oraya varmak için zorlayarak rüzgârın yüzüme yapıştırdığı saçlarımı geri attım. Arkamızdaki tesisten yükselen sirenleri hâlâ duyabiliyordum. Ormana yaklaştıkça içimdeki korku beni daha da teşvik ediyordu. Koştum, koştum, koştum. Yolum arada bir çakan şimşeklerle aydınlanıyordu. Sonra yağmur birden hafifledi. Sonunda ağaçların altına girm eyi başarmıştım.

Hâlâ Noah'ın yanımdaki bedeninden haberdardım am a beynimi inkâra zorladım. Kimin kimi yönlendirdiğinden em in değildim. Birbirim izle k on u şm ad an, saklam baç oynayan iki hayalet gibi sessizce ne yöne g id eceğim ize karar veriyorduk. O rm anın derinliklerine ilerledikçe yağ m u r azaldı. Bir noktada tepem izde uçan bir h elikopter sesi duyuldu ve hem en ayrılarak yarım saat boyu n ca sırlıslam toprağın üzerine yapışıp öylece durduk. N oah 'ı zihnim den çıkarm ak n eredeyse imkânsızdı. Beynim in b ana ihanet edip bir çeşit izlenebilir enerji yaydığından endişe ed iyordu m .

H elikopter daireler çizse de sık ağ açlar bizi gizlediğinden sesi giderek azalıyordu. V ücudun d u rm ad an koşma becerisi şaşırtıcıydı. Beden derslerinde okulda hep başarısızdım ve netbol derslerinde topun kafam a gelmesinden korkarak tuhaf bir şekilde kenarda dikilirdim. Fakat bir şekilde, vü cu d u m bir iç güç keşfetmişti. D ehşet beni ilerletiy o r; çaresizlik ayaklarımı kaldırm am a yardım cı oluyordu. Belki bir belki birkaç saat koştuk. Em in değildim. Sonunda h ızım ız yavaşladı ve yağm ur durdu. Şafağın ilk ışıkları sık orm anlık arazinin bazı bölgelerini yer yer aydınlatıyordu. K on uşm ad an aynı anda durduk.

Etrafa bakındım. N erede olduğum uzu kim bilirdi. Korum aların ak san lann d an hâlâ İngiltere'de olduğum uzu anlam ıştım. A m a İngiltere'nin neresinde olduğum uz belirsizdi. Baktığım her yerde orm an vardı. Kasabalar, m edeniyet ve d ah a da önem lisi yardım alabileceğimiz bir nokta, kilometrelerce u zakta olabilirdi. A nita'nın bana gösterdiği resmi im zalı belgeyi hatırladığım da m idem e bir kram p saplandı. N e yardım ı? Bize kim yardım ederdi ki?

N o ah m inik bir tepeden tırm anıyordu. Belli ki bir şey g ö rm ü ştü. Ben de n ered e olduğum uza dair herhangi bir ipucu bulmak için ardından gittim. Tepenin üzerindeki seyir noktasından baktığımızda sadece orman ve okyanusu gördük. Yüreğim ezildi. Noah bir parça kayalığı işaret etti. Küçük bir m ağaranın girişine benziyordu. Yemek ya da yardım olmasa da en azından sığınacak bir yerdi. Bacaklarım iki kurşun gibi ağırdı şimdi. Dengemi kaybetmiştim ve ciğerlerim patlayacak gibiydi. Biraz dinlenmek iyi gelirdi. Sonra ne yapacağımıza karar verirdik.

İçeri girip m ağarayı incelemeye koyulduk. İş görürdü. Tahminimizden daha derindi ve yarattığımız fırtınada ıslanmamıştı. Bitkinlikle duvarın dibine yığıldım. Her yanım acıyordu. Noah da aynı şekilde karşımda yığıldı. Bir süre karşılıklı, yarı oturur hâlde dinlendik.

"Konuşabilir m iyiz?" diye sordum. Gözlerim kapanmak üzereydi.

İrkildi. "Bilm iyorum. Nasıl işlediğinden emin değilim.

Yaşadıkça çözmeye çalışıyorum ."

Ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim. "Tahminlerin bizi bayağı ilerletti."

"Muhtemelen yeterince ileri değil," dedi başını yere indirerek.

Yanma gidip ona sarılmak, beni saran kollarını hissetmek ve dokunuşuyla rahatlamak için yanıp tutuşuyordum ama bunu yapamayacağımın da farkındaydım. Düşüncesi bile tehlikeli olabilirdi.

Üzüntümü hisseden Noah zorla sırtıttı. "K açtığım ıza inanamıyorum. Tüm bunlar gerçek m i?"

Başımı salladım. "Ben hâlâ bu kâbustan uyanmak istiyorum."

G ülüm sem esi soldu. "S ah ip o ld u ğ u m u z şeyin özel ol. d u ğ u n u b iliy o rd u m / dedi. "A m a bu k ad arın ı hayal bile..."

Gözlerim yaşlarla doldu. "N o a h ? N e y a p a c a ğ ız ? "

Başını taşa yaslayarak gözlerini kapattı. "Bilmiyorum. Sadece ne olursa olsun seninle biraz daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. İlişkimizi öyle bitiremezdim."

Y an ağım d an aşağı bir yaş süzü ldü. Islak kıyafetlerim bed enim e yapışm ı ştı.

N o ah gözlerini açıp titrediğim i g ö rd ü. "Ü ş ü y o r musu n ?"

Başım ı aşağı yukarı salladım .

"B en de çok açım. K açarken pek d ü şü n m e m iştim ." G özlerim i kapattığım anda ön ü m e iki farklı yaşam çıkıyo rd u .

Birincisi N oah ile birlikte olan yaşam ım. Sürekli arkamıza b akarak öp ü şm eden, on d ok u n am ad an ve bir an için k o n san trasyo n u m u zu kaybedip d ü rtü lerim ize uyararak in san lara za ra r vereceğim izi bilerek geçen yaşam ım. Aşkım ız b un u atlatabilir m iydi? Bu bir yaşam m ıydı? Âşıkların ya şa y a c a ğ ı hayatı yaşayam adıktan sonra ru h ikizi olmanın ne anlam ı vardı? C um artesi sabahlarda yatak ta tembelce u za n m a la r, işten d önünce verilen öpücükler, teninize d ok u n m aların ı beklem enin verdiği heyecan ya da sadece birb irinize geçen bedenlerinizle akşam ları kanepede televiz y o n izleyip ru h u n u za konfor ve sevginin akm ası. Tüm b u n lar o lm ad an nasıl anlamlı olabilirdi ki?

Bir d e d i ğ er y aşam vardı.

A y rılırsak sü receğ im yaşam. H ayattaki her günüm ü bir ruh ikizim olduğunu ama onunla olamayacağımı bilerek yaşamanın verdiği azap, olmamam gereken birine âşık olmaya çalışmak, sürekli Noah'ı, nerede olduğunu ve neler yaptığım merak etmek, aşkın

o 'sahte' hâline düşüp düşmediğini bilmek için çıldırmak, kendini hep yarım, hep bir boş hissetmek...

Ne seçeneğim vardı ki?

Seçenek falan yoktu aslında. Seçenek kelimesi alternatiflerden birini gerçekten seçmek istediğinizi ima ediyordu. Ben ikisini de istemiyordum. İkisi de muhtemelen yaşadığım her güne ızdırap getirecekti.

Başımı mağaramızın sert duvarına yaslayarak bir iç çektim.

Noah'ın yaşlar ve yorgunlukla dolu gözleri içime işledi. Biraz endişeli bir sesle, "N e düşünüyorsun?" diye sordu. Bilinçsizce konuşmaya başladım. "Hiçbir zaman birlikte olamayız," dedim. Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda da doğru olduklarını anladım.

Ama kalbim. Kalbim deli gibi acıyordu.

Noah'ın yüzü asıldı. "Poppy, sakın bunu söyleme! Buraya kadar geldik. Yeni bir şekilde, insanları incitmeyecek bir şekilde yaşamayı öğrenebiliriz."

Başımı salladım. "Yapamam. Biz bundan daha iyisine layığız Noah. Sen de biliyorsun."

"O hâlde öylece pes edeceksin ha?" Sözleri canımı yakmıştı.

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Bir d ü şün. Gerçekten hayatlarımızı geri kalanını bir daha el ele bile tutuşmadan geçirebilir miyiz? Bir daha öp üşm eden?

Asla sevişm eden? Evlenebilecek m iyiz? İlişkimizi ilerletenleyiz bile. Ç o c u ğ u m u z olam az. Bu bizi m ahveder Noah Öyle olacağını biliyorsun. Sahip o ld u ğ u m u z şey c kadar özel ki bunun bozulm asını istem iyoru m. Birbirimizden uzaklaştığım ızı görm ek iste m iy o ru m /

N o a h 'ın g ö z ü n ü n k e n a r ı n d a n s ü z ü l e n b i r d a m l a y a ş ı g ö r d ü m . O n u g ö r d ü ğ ü m a n d a h a ş i d d e t l e a ğ l a m a y a b a ş l a d ı m .

" D a h a ö n c e , o t e l o d a s ı n d a d a a y n ı ş e y i s ö y l e m i ş t i n . A ş k y a s a k o l m a m a l ı . K o l a y o l m a l ı . B e n a ş k ı m ı z ı n m ü c a d e l e l e r d e n g e ç m e s i n i i s t e m i y o r u m . Y a l n ı z c a h a y a l ı m d e b i l e k a l a c a k o l s a h e p b ö y l e k a l m a s ı n ı i s t i y o r u m . "

O a n d a N o a h a y a ğ a k a l k ı p b a n a k o ş t u . K o l l a r ı n ı b e d e n i m e s a r ı p y ü z ü n ü c m z u m a g ö m d ü .

A ğ l ı y o r d u . " Y a p m a , " d e d i m . " B ö y l e d o k u n m a y a d e v a m e d e r s e k b i z i b u l a c a k l a r . "

" O z a m a n b ı r a k b u l s u n l a r . " S e s i g e r g i n d i . " H a k l ı s ı n P o p p y . B u n d a n n e t r e t s e m d e d e h ş e t e d ü ş s e m d e h a k l ı s ı n . S e n i n y a n ı n d a s e n s i z k a l a m a m . B i z i b ö y l e h a t ı r l a m a k i s t i y o r u m . B u m ü k e m m e l h â l i m i z l e . G e n ç v e ö n ü m ü z ü g ö r e m e y e c e k k a d a r â ş ı k . "

G ö z y a ş l a r ı m ı n a r a s ı n d a g ü l d ü m . " V e e l b e t t e t ü m m e d e n i y e t e k a r ş ı b ü y ü k b i r t e h l i k e ... "

O d a g ü l d ü . " A h t a b i i y a ! H a k k ı m ı z d a b i r f i l m y a p m a l ı l a r . Y a d a b i r k i t a p y a z

a rla r."

"A m a n d a b aylır. T ü m bu saçm alık ları çok se v iy o r." " L iz z ie d e h ik ây em iz u lus al g a ze te y e satar belki." "E lb ette."

"M o d e m *Romeo ve Juliet*?"

Noah gülmeyi bırakıp ellerini ellerime geçirdi. Gözlerindeki çaresiz bakışı gördüm "Bana söz ver Poppy, biz onlar gibi olmayacağız?"

"Kimler gibi?"

"Romeo ve şu lanet olası Juliet. Sadece ayırınız diye hayatını mahvetme ya da sonlandırma. Yaşa. Beraber olamayız ama sen benim için yaşa. Tadını çıkart. Ben de benimkini senin için yaşayacağım. Ve senin için mutlu olmaya uğraşacağım. Sen de benim için mutlu olmaya çalış. Böylece, bir şekilde, hep birlikte olacağız. Elimizden gelen tek şekilde birbirimiz için yaşamış olacağız."

Hıçkırıklar arasında başımı salladım. "Söz veriyorum." Noah beni öpmeye yeltendi ama onu durdurdum. "Yapamayız. Ya birine zarar verirsek?"

"Kilometrelerce çevremizde kimse yok, eminim. Lütfen, sadece son bir kez birlikte olmamıza izin ver. Yaşlandığımızda tutunabileceğimiz bir hatıramız olsun. Sevilmenin, gerçekten sevilmenin ve birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamamız için her an ulaşabileceğimiz bir his yaşayalım."

Kelimeler tükenmiş yalnızca hisler kalmıştı.

Noah ile öpüşürken ne gökyüzü yarıldı ne yer sarsıldı ne de bir fırtına çıktı. Tersine güneş mağaramızın içine doğarak bizi ısıttı. Gökyüzü gördüğüm en mavi hâlini aldı. Sonsuza dek sürdü öpüşmemiz. Ya da sadece birkaç dakika. Hatırlamıyorum Gülümsediğimi hatırlıyorum ama. Öylesine derin bir mutluluktan gelen ve yüzünüzü acıtacak kadar derin bir gülümseme. Gerçekten ve içtenlikle âşıkmanız oluşabilecek bir gülümseme.

M ağaranın zem ininde kıvrıldık. N oah arkam da, tüm bedenini bedenim e bastırarak sarılmış, saçlarım ı okşuyordu. G üneş ışığı taşların arasındaki boşluklardan içeri süzülüy o r; bir meleğin haresindeyim işiz gibi her yanı aydınlatıy o rd u .

G özlerim izi kapatıp birlikte uykuya daldık. H elikopteri d u y d u ğ u m u z d a d a gözlerim izi açmadık.

N oah elimi sıktığında bana, "Seni seviyo ru m ," dediğini anladım .

Ben de onunkini sıktım ve öylece uzanm aya devam ettik. Bizim için geldiklerinde ikimiz de gülüm süyordük.

Diğer her gün gibi güneşin doğuşuyla başladı bugün de. Güneş perdelerin içinden süzülerek yatak odamın duvarlarını sarımsı bir renge boyadı. Gözlerimi kapatıp sıcaklığını göz kapaklarımda hissettim. Yeniden uyumayacaktım. Bundan emindim.

Zam an geçtikçe duvardaki ışığın giderek yükselişini izledim. Gerçekten inanılmazdı. Dünya, bugünün herhangi başka bir güne benzemediği duygunuza saygı duymadan,

nasil da bir şey olmamış gibi dönmeye devam ediyordu. Bugünün ne kadar zor geçeceğini umursamadan. Yorganımı açtığımda soğuk havayla karşılaştım. Neredeyse Noel gelmişti; elbette soğuk olacaktı.

Onu götürmelerinin üzerinden tam iki yıl geçmişti. Çoktan arkadaşlarıma mesaj atıp ilk derse girmeyeceğimi belirtmiştim. Sahip olduğum notlarla girmesem de olurdu. Kahvaltı etmeden tamamladığım ve birinci sınıf olduğumu umduğum makalemi de çantama koydum. Atkımı boynuma birkaç kez doladıktan sonra kampiise doğru soğu kü rü yü şe başladım .

\ ıldönüm leri tuhaf şeyler. Tarihte belirli günlerin işaretleri; takvim d e ya h heyecan ya korkuyla geri saydığınız minik işaretli kutucuklar. Çoğunlukla hayat, 'Sırada ne var?', 'Sırad a kim v ar?', 'N e zam an m em nu n olacağım ?' şeklinde ilerlese d e yıldönüm lerinde durup geçm işe bakar ve geçmişinizi zihninizin bir tiyatro oyunu gibi izlersiniz.

İki yıl önce tam bu zamanlarda N oah ve ben de mektuplarımız ızı d eğiştiriyor olmalıydık. Bir şekilde yazmamıza izin verdikleri mektuplarımız ızı. Böylece, hayatım ızda sıradakine u zan an o bulanıklığın içinde takvim kutucuklarını bir bir silerken bir şekilde birlikte olabilecektik.

H av a çok soğuk olduğundan kimse bahçede oturmuyordu. Bu ıssızlıktan m em nundum. Birinci sebep bunu yalnız ya p m a k istem em di ve üniversitede 'yalnız' olm ayı başarm ak pek kolay iş sayılmazdı. İkinci olarak insan üniversite öğren cisi old u ğu nd a muzlu süt daha da az havalı bir içecek olu veriyo rd u .

Soğuk bir bankın üzerine oturup yüzüm ü zayıf kış güneşine çevird im. Bardağım ı kaldırıp gökyüzüne tuttum.

"Bu sana N oah ," diye fısıldadım gökyüzüne. "Ve bize." G özlerim i kapattım. Umarak bekleyerek...

Ve tam geçen seneki o korkunç ilk yıl dönüm ünde hayal ettiğim i düşün ü p endişelenmeye başlamışken birden yeni id en gerçekleşti. Birdenbire bir rüzgâr ağaçları sarsıp, saçlarımız ı h avalan dırarak esmeye başladı. Tüylerimiz diken d iken old u. H avad a elma kokusu vardı. Onu her yanımda h isse d iy o rd u m .

"S en i s e v iy o ru m ," dedim ve güneş birden daha çok parlayıp her bir çıplak dalı aydınlatarak etrafımı sarı bir ışıltıyla sardı. Bunu yapan bizdik. Biliyordum. Çünkü c anda nerede olursa olsun onun da benimle aynı güneşe baktığından ve aynı şeyi düşündüğünden emindim.

O korkunç günden beri şunu öğrendim: Olması gereken şeyler her zaman olan şeylerle aynı olmaz; özellikle de konu aşksa. Mutlu sonlar kitapçılarının kurgu raflarına aittir. Gerçek hayatta insanlar sevgililerini durdurmak için onları hava alanında kovalamazlar. Okulun en popüler çocuğu en inek kızına âşık olmaz. Arkadaşlar bir anda, Empire State Binası'nın çatısında, yağmurun altında, yeni vıla girmek için geri sayarken birbirlerine olan aşklarını keşfetmezler.

Noah ve ben asla günbatımına doğru koşamayacağız. Gerçek aşk her derde deva olmaz. Gerçek aşk her zorluğu aşamaz. Ve en önemlisi, gerçek aşkın sonu her zaman mutlu bitmez; konu bu değildir. Ama gerçek aşk sizi değiştirir. Yeniden şekillendirir. Kalbinizi yakıp her zamankinden gcl ve çarpıcı bir anka kuşu gibi yeniden aydınlanan bir kora çevirir.

İçeğimden bir yudum daha alarak gülümsedim. Kendimle çok gurur duyuyordum. Ayrılıktan sonraki o bir daha asla nefes bile alamayacağımı düşündüğüm korkunç zamanlardan sonra bu noktaya gelmemden gurur duyuyordum. Hayatın gerçek sınavı, her şey yolunda giderken bununla nasıl baş ettiğiniz değil; izin verirsiniz sizi mahvedebilecek şeyler karşısında verdiğiniz mücadeledir. Çantama uzanarak özel not defterimi çıkartıp sayfaların arasındaki mektubu aldım. Onun el yazısını görmek bile içimde bir ağlama arzusu uyandırıyordu. Parmaklarımla kaleminin kâğıt üzerinde bıraktığı izi izleyip boğazımdaki d  ğ  m le y u tk u n d u m. M ektubu açıp h e r kelim eyi ezbere bilmeme rağmen ok umaya başladım.

Poppy,

Söylenecik öyle çok söz var ki muhtemelen birçoğunu söyleyemeyerek bu fırsatı kaçırdığım için ömür boyu kendimden nefret edeceğim.

Ama eğer benden sana kalacak bir tek buyusa söylemem gereken tek şey de bu aslında. Seni seviyorum Poppy. Ömrüm boyunca bir daha asla sana bunu söyleme şansım olmayacak ama bu mektubu her okuduğunda, bunun benim sana yeniden Seni Seviyorum değişim olduğunu düşün. Her nerede olursam olayım.

Seni her zaman, sonsuza dek, ruhumun her zerresiyle seveceğim.

Güneşi ne zaman yüzümde hissetsem, seni ve paylaştığımız o son anları düşünüyorum olacağım. O anı yaratabildiğimiz için çok mutluyum. Bana her gün faydası dokunacak.

Yine de yazam uzun Poppy. Birbirimize verdiğimiz sözü bozma. Hayatını bizim için feda etme. Mutluluğu her yerde bulmaya çalış. Senden tek bir şey isteyeceğim; her yıl bugün, güneşe bakıp birbirimize kadeh kaldıralım. İkimiz de bir an durup o muhteşem çifte saygılarımızı sunalım. Bu şekilde, sonsuza dek birlikte oluruz.

Sen mükemmersin ve ben de sonsuza dek sana aitim.

Noah

İşte aşk böyle bir şey. Onu nasıl yaşarsanız yaşayın asla kaybolmaz. Bir kez dokundu mu hayatınızdan sonsuza dek çıkmaz. Sonsuza dek bu muhteşemliğinin izini taşırsınız. Bu harikulade bilgiyle tüm ömrünüzü sürdürürsünüz...

Biri bir zamanlar beni sevmiştii ve mükemmel bir duyguydu.

Kimse bunu sizden alamaz.

Ve bazen de bazı zamanlarda bunu hatırlamanız gerekir.

Bunu kabullenin.

Aşka sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu hatırlayın.

Ve bazen de öyle zamanlar olur ki yapılması gereken tek şey; ağlamayı bırakıp kalbinizdeki aşkla sakinleşmek ve elinizden geldiğince hayatınızı yaşamaktır.